
Gözlerine Takılıp,Kalbine düşmek isterdim...
Sanki bu sefer oda başka bakıyordu gözlerine! Değişmişti bakışları, ya da özleyince kendisi öyle olsun istemişti. "Saçmalama Zilan, yine kuruyorsun kızım adamın seni gördüğünü varda başka baksın gözlerine! Aklını başına al kendine gel, hayale kapılma. İşte aynı bakıyor gene buz gibi, serap görme"
"Zilan iyi misin?"
Zilan kulağına çalan kadifemsi tok sesle, güçlükle gözlerini ayırdı özlem duyduğu koyu kahve gözlerden. Kafasını eğip gözkapaklarını hafifçe aşağı indirdi. O güzelim yeşillerini gür kirpiklerinin ardına saklayıp çekinikçe, başını salladı iyiyim der gibi. Doğan gülerek karısının haline bakıyordu. Genç kızın yanağındaki pembeleri koyuldukça, bu hali onu dahada heyecanlandırıyordu.
"Bana gelince senin dilini kedimi yiyor?"
Zilan mahcupça ne diyeceğini ya da ne yapacağını düşündü. Gene farkında olmadan kafasını yok anlamında salladı. Bunu yaptığını anlayınca da, dudaklarını dişlerinin arasına alıp kıstırarak, iyice kızarmaya başladı.
Onun bu tatlı haline dayanamayan Doğan'dan, öyle güçlü gür bir kahkaha çıktı ki, geniş omuzları sarsıla sarsıla güldü. O güldü, Zilan utançtan ve sinirden renkten renge girdi, bu adam onu utandırmaktan ne anlıyordu? Şeytan diyordu git yanına o yüzünden gülüşünü sil...
Zorla Güzellik Olmaz
Müjde Aklanoğlu
Müjde Aklanoğlu
Zorla Güzellik Olmaz

ZORLA GÜZELLİK OLMAZ
TÜR: Romantik, Tutku, Dram
Yazar: Müjde Aklanoğlu
Sayfa: 549

TANITIM

Zilan'ın gözleri kocasının gülen yüzünde öylece takılı kalmış bakarken, onun bu halini çok özlemiş keyfini çıkarmaya çalışıyordu.

"Acaba sarılsam kaçar mıydı? Ya da öpse dudaklarını, dudaklarına bakmak bile içindeki bir şeyleri kıpırdatmaya başlamıştı. Bilinçsizce dudaklarını yaladı. Kızar mıydı öpse, çok özlemişti onu, çok fazla… Oda özledi mi acaba, benim onu özlediğim kadar? Şimdi sıkıca sarılsam, başımı göğsüne yaslayıp hiç kıpırdamasam, buna izin verir mi? Oda sarar mıydı beni eskisi gibi sinesine."

Doğan gülmeyi bırakmış, oda karısını izliyordu. Dudaklarını yaladığını görünce, gerçek dünyaya

dönmüştü kolunu omzundan çekti. Yanından hızla kalktı yüzüne bile bakmadan" Ben çalışma odasındayım" arkasına bile bakmada salondan çıkıp gitti.

Zilan'ın suratı düştü, içi yine aynı kasvetli haline döndü. Yağmurda çıkan gök kuşağı gibi bir çıkıp, bir kaybolmuştu. Mutluluk şimdi küçükken sütannesinin anlattığı gibi gök kuşağının altında mıydı? O zaman hiç mutlu olamazdı ki, gök kuşakları yağmurun ardından çıkıp göz kırpar, ilk vuran güneş ışığıyla da kaybolurdu.

1.BÖLÜM

Zilan,” dedi Eda, Zilan kafasını yanında oturan arkadaşına çevirdi.

"Çok güzel oldu dimi Canan? Melek gibi. Canım arkadaşımın gözleri gülüyor. Zilan sence bizde böyle mutlu ola bilecek miyiz? Baksana bu güne gelene kadar ne çektiler, biz şahidiz.”

Zilan arkadaşının elini tuttu sıkıca "İnşallah canım hem mutu olacağız, hem hiç ayrılmayacağız.”

Eda üzgünce kafasını eğdi, bu sözlerin doğru olmasını o kadar istiyordu ki" Ama bak Canan İstanbul'a gidiyor, kafasını çevirip arkadaşına baktı yine," Baksana ayrıldık galiba biz! Bundan sonra eskisi gibi olur muyuz, ben pek sanmıyorum?

Zilan, Eda'nın iki elini de avucunun arasına aldı," Canım ne yıllar, nede yollar, nede eşler bizim kalbimizi bir birinden ayırılabilir. Elini Eda'nın kalbine götürdü" Unuttun mu, biz buradayız, buradan sevdik yine buradan kardeş olduk.”

Eda yüzündeki kırık tebessümüyle arkadaşına sarıldı. ”Sağ ol canım, buna gerçekten ihtiyacım vardı," dedi burnunu çekerek.

Zilan, Eda'nın sırtını okşayıp "Hadi sulu göz bak Canan bakıyor, eğer bizi böyle ağlarken görürse oda açar çeşmeleri unutma! Sonra Hande abladan paparayı yeriz. Zilan geriye çekilip, "Ben acıktım," dedi," Gidip bir şeyler atıştırayım, sende gel hadi birlikte yiyelim?

Eda gözlerini Canan'dan ayırmadan, "Sen git ye Zilan, benim canım istemiyor pek iştahım yok."

"Emin misin?" Eda'ya alayla baktı, biliyordu ki arkadaşının doyduğu nadir olurdu. Ve bu o anlardan biriydi.

"Eminim. Sen beni obur mu sandın gıcık, sadece biraz fazlam var hepsi bu?"

Zilan ona tatlıca bakıp göz kırptı." Bilmem valla, bu son şansın birazdan yemekler biter burası fazla kalabalık. Sonra açım diye mızıldanma." Arkasını dönüp insan kalabalığını yara yara avludan iki katlı taş yapının alt kattaki mutfağına yöneldi, uzun koridoru geçip mutfağa ulaştı.

Hande abla: Eda'nın annesi, Zilan'ın sütannesi, evlerinin başyardımcısı. Annesinin yokluğunu hissettirmeyen kadın, mutfakta yemek yapan kadınlarla konuşuyordu.

"Sütanne acaba bir şeyler atıştıra bilir miyim acıktım da?"

Hande Hanım çatık kaşlarıyla süt kuzusuna dönüp,” Yine yemeği unuttun dimi?" diye çıkıştı, sesindeki sitem bariz şekilde kendisini ele veriyordu.

Zilan sütannesine kollarını uzatıp sevgiyle sarıldı ."Oyy! Kızma Handoşum, koşuşturmada aklımdan çıkmış yoksa hiç unutur muyum?

“Tabii canim,” dedi yaşlı kadın” Bende yedim, sen yemek yemeyi ne zaman unutmadın ki?".

Zilan sütannesinin önüne doldurduğu tabakla karnını iyice doyurdu, artık bir lokma daha yiyecek yer kalmamıştı, çünkü sütannesi zorla bebek gibi yedirmekle tehdit etmişti ve Zilan biliyordu ki yapardı! Karnını ovuşturarak yerinden kalktı, tabakları musluğa tutup kirini akıttıktan sonra makinaya yerleştirip mutfaktan çıktı. Galiba yemeği fazla kaçırmıştı, hafiften karnı ağrımaya başlamıştı, keşke annesi görmeden çöpe atabilseydi bir kısmını.

Mutfaktan çıkıp hole girdi, oradan misafir odasının kapısının önünden geçti, oturma odasından televizyon sesi geliyordu kafasını şöyle bir içeri uzattı. Baktı ki içeride kimse yok, televizyonu kapamaya odaya girdi- elektrik israfından nefret ederdi. Eline kumandayı alıp televizyonu kapadı, sonrada sehpaya bırakıp arkasını döndü hızla önüne bakmadan bir iki adım atmıştı ki!..

Doğan avluya adımını attığı gibi arkadaşına bakınmaya başladı, insan kalabalığının arasında görmesi biraz zordu.

Asker arkadaşı ve sağ kolu olan Mehmet bugün evleniyordu. Onun için gelmişti Mardin'e. Çok zaman olmuştu buradan göçeli, çocukluğu geldi gözünün önüne. Bu avluda çok misket oynamıştı, bahçelerden elma çalışları, Hilmi Bey'in onları sopayla kovalaması, dün giydi aklının köşesinde hâlâ anıları. Farkında olmadan yüzünde ufak bir gülümseme belirdi, anılarda masumluğa sığınan yürekleri ve büyüyünce kirlenen masum yanları hepsi bu avluda kalmıştı… Kafasını salladı düşünceleri başından dağıtmak ister gibi, sonra aklına arkadaşı geldi buraya gelme sebebi!

Mehmet iş için geldiğinde Canan'la burada tanışmış ve- o cadıyı nasıl ikna etti tabii bu ayrı konu- şimdi de evleniyordu. Asla evlenmem nidaları atan adam, çapkınlığın kitabını yazarken evleniyordu. Evlilik ve Mehmet, bu iki kelimenin yan yana gelince nasıl ayrı durduğu gün gibi aşikârdı, hele Canan gibi cadı birinin onu nasıl evliliğe ikna ettiği ise bambaşka bir soruydu onun için!

Mehmet arkadaşını görünce sırıtarak yanına doğru hareketlenip geldi.

"Hoş geldin tertip geç kaldın?".

Doğan damada sarılıp "Son anda bir sorun çıktı, bende annemi önden gönderim. "geri çekilince kaşının birisini kaldırıp "Sorguya mı çekiliyoruz? .

Mehmet sırıtarak arkadaşını izliyordu.” Bunu hep yapıyorsun?"

"Neyi?"

“Geç kalmayı, bunu nasıl başarıyorsun?”

Doğan omuz silkti umursamazca.

"Demek senide kaybettik ha tertip, yazık oldu çapkınlığın cenaze namazı bugün kılınıyor burada demek, üzüldüm çok yazık oldu. Allah rahmet eylesin.

"Darısı senin başına Doğan Bey, inşallah seninkisini de yakında kılarız bekârlık namazını!"

"Allah yazdıysa bossun oğlum, sen kafayı mı yedin? Ne işim var benim geyik muhabbetinde. Ben böyle çok iyiyim isteyen evlensin benim keyfimi de bozmasın." Mehmet kafasıyla Güllü teyzesini gösterip "Annen kız bakmaya başladı bile olum bak orda kızları kesiyor senin işin bitti, bu sefer kararlı, buraya bekâr geldin evli çıkacaksın her halde annenin ipleri ele almış.

Doğan'da bakışlarını kızları dikkatle ayan açığa kesen annesine çevirdi derin bir iç çekip. “Böyle

yapacağını adım gibi biliyordum zaten, sen nişanlandığından beri benim kafamın etini yiyor. Sen evleneceksin ama olan bana oldu. Birde kendince bir türkü tutturmuş memleketten sana da kız alalım şöyle eli yüzü düzgün deyip duruyor. Sanki başka yerin kızlarının eli ayağı yamuk!"

Doğan'ın gözü geline takıldı. Kaşıyla gelini işaret ederek "Bak senin cadı bana öfkeyle bakıyor, sanki beni yakınında bulsa bir kaşık suda boğacak."

Mehmet arkadaşına kaşlarını çatarak bakıp ciddi bir kızgınlıkla baktı. "Cadı deme karıma, öfkeli çünkü bekârlığa veda gecesine dansöz gönderdin, onu bırak orada olsaydın seni ben boğardım. Bela mısın be adam, ne işi vardı o karının eğlencede?"

Doğan kahkahayı bastı gülmek bile sert yüz hatlarını yumuşatmamıştı. Mehmet sinirle kafasını salladı. "Sırf Canan'a gıcıklık olsun diye yaptın dimi, sen çok adisin? Kaç gündür ne çekiyorum senin haberin var mı? Yok, nereden olacak telefonlarıma bakmıyordun ki olasın. Zor aldım gönlünü ne alıp veremediğin var benim karımla bir anlasam?"

Doğan tam ağzını açacakken telefon çaldı. Telefonun reddet tuşuna basıp arkadaşına gülümsedi" Şimdi senin cadaloz karını çekemem onunla da hiç

derdim yok inan bana, benim derdim seninle." Mehmet gözlerini devirdi" Benimle?

"Evet seninle. Sayende annem beni darağacına iteleyerek gönderiyor, senin yüzünden yağlı ilmek boynumda asılı duruyor. Annem ayağımın altındaki tabureye her an tekmeyi savura bilir haberin olsun. Ben batarsam seni yok ederim anlamam. "Mehmet onun evlilik korkusuyla ettiği lafları dinerken tatlıca sırıtıyordu.

"Benim telefonla görüşmem lazım acil" deyip arkadaşı ona tamam anlamında kafasını salladı oda eve doğru yöneldi.

Arkasından Mehmet söyleniyordu tebessümle "Senide biri dize getirecek ve ben bu anı dört gözle bekliyor olacağım. Doğan Bey'i bacaklarının üzerinde izlemek çok zevkli olacak inan" Doğan, Mehmet'in ne söylediğini duyunca başını çevirip "O zaman çok bekleyeceksin çünkü güneş batıdan doğmaz arkadaş "Uzun adımlarla içeriye girince telefonu açıp kulağına götürdü.

"Alo Çetin bir sorun mu var?

"Evet, efendim. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama gönderdiğiniz banka numaralarına, efe te yapamıyoruz galiba numara yanlış ya da sorun var!

"Çetin derin nefes aldı "Numarayı yeniden göndere bilir misiniz efendim ?"Bunu söylemek bile onu yormuştu patronunun iş konusundaki despotluğunu bilmeyen yoktu.

"Tamam, Çetin birazdan elinde olur e- mail atarım şimdi " Doğan elinde telefonu, gözünü ekrana dikmiş, ilk kapıya doğru sakince geldi. Odaya kısa bir bakış atıp çocukların oyun oynadığını görünce, ikinci kapıyı yaklaştı, oda kapalıydı onu da geçti, üçüncü kapıya gelince durdu. Hâlâ telefonla ilgilendiği için önüne bakmadan içeri girdi bir kaç adım attı ve… Önce yumuşak bir şeye tosladı, vücudu onun insan sıcaklığı olduğunu algılayınca, kafasını kaldırıp özür dileyecekken karşısındaki kişiyi daha o göremeden, onun ayağı kilime takıldı ve yere düşerken de korkuyla attığı çığlığının yanında, onunda kolundan tutup kendine çekerek yanında götürdü.

Doğan'ın dengesi iyice bozuldu, düşerken önündeki kişiye refleks olarak iyice tutundu ve birlikte yere sert bir iniş yaptılar, yani sadece Doğa'nın altındaki kişi için sert bir iniş olmuştu.

Zilan hâlâ olanların şokunda, üzerindeki ağırlığı sayesinde nefesi kesilmiş bir biçimde duruyordu. Sıkıca yumduğu gözlerini aralayarak açtı. Sırtının

üzerine yere düşünce ve üstündeki her kimse ayı gibi ağır olunca, tüm kemikleri kırılmış gibi çok acımıştı. Tabii bunda üzerindeki ağırlığın rolü büyüktü zira hâlâ kalkmamıştı.

Gözleri ağırlığın sahibine bakarken, karşısında ona şaşkınca bakan bir çift koyu çikolata kahvesi gözle karşılaşınca, nerede olduğunu unuttu dalgınca o gözlere baktı bir an, yani babasının gürleme sesini duyana kadar...

Mahmut Bey, oğlu Cesur ve yanlarındaki beş kişiyle içeri konuşarak girdi. Takısını verip hayırlı olsun deyip hemen işinin başına gidecekti.

Misafir odasının kapısını kapalı görünce televizyon adasına yöneldiler yanındaki adamlarla konuşarak odaya girdiler ve gördükleri manzara karşısında dona kaldılar. Bir baba olarak hiç görmek istemediği bir sahneye kocaman Midyat'la birlikte şahit oluyordu.

Kızı bir adamın altında, eteği bacaklarının üzerine kadar sıyrılmış ve sarmaş dolaş odanın ortasında yatıyor, hem de dünyadan bir haber olduğu gözüküyordu. Gözü döndü yanındaki adamların bu manzarayı gördüğü aklına geldikçe de ateşi tepesine çıkıyor, kendisini tutamıyordu.

" Zilan" diye gürledi Mahmut Bey tüm gücüyle. Sesi odanın içinde duvarlara çarpa çarpa yankılandı ürkütücü derede sert olarak.

Adamlardan biri "Vay anam adamın altına yatmış derken, diğeri "Görüyon mu bunlarda hiç edep namus kalmamış vah babo?" Onlar konuştukça Mahmut Bey daha fazla köpürüyor sinir at sayısı tavan yapıyordu.

Zilan babasından gelen gürlemeyle sesiyle olduğu yerde irkildi kendine geldi. Nerede olduğunu hatırlayınca, üzerindeki adamın omuzlarına elini götürüp itmeye çalıştı ama başaramadı. Bu adam ne ağırdı böyle, demir gibide sertti. Tüm gücüyle tekrar denedi, bir anda adam üzerinden hızla kalktı ve hâlâ şaşkın bakan gözlerini gözlerine dikip dışardaki adamlara aldırmadan kıza elini uzattı kalkması için yardımcı olmaya çalıştı.

"Affedersin yanlışlıkla oldu."

Zilan adamın aline vurup, bakışlarını ondan ayırdı ve ayağa hemencecik kalktı. Korkakça bakan gözlerini öfkeli babasına dikildi. Korkudan bacaklarındaki dermanı giderek azalıyordu. O babasına bakarken yanındaki adamsa ise ona yaklaşıp" Özür dilerim bir şeyiniz var mı?" deyip duruyordu. Ama Zilan onu durmuyordu, gözü bir babasında bir fısıldaşan

adamlarda ürkekçe geziniyordu. Onların yanlış anlamamasından korkup" Baba açıklaya bilirim "deyip bir adımda babasına yaklaştı. Babası ateş saçan gözlerini gözlerine mıhladı, gözlerinde öfke, nefret, ümit kırıklığı ona cam gibi batıyordu. O kadar babasının gözlerine bakmaya odaklanmıştı ki fark etmedi önce, sonra fark ettiğinde ise babası elini kaldırdı kızına doğru elini savurdu. Zilan kalkan ele gözleri irilerek bakarken o yüzünde patlamışta, kafası sağa doğru savrulmuştu. Elini kaldırıp yanağını tutarken akadan ağabeysi atıldı şaşkınca olanları kavramaya çalışan adama doğru.' 'Seni şerefsiz seni öldüreceğim" Doğan'a yaklaşmadan adamlar Cesur'u kollarından yakalayıp tuttu.

Doğan hâlâ olayın şokunda olayları izliyordu, bir adım öne çıkmıştı ki durumu anlatmaya, Mahmut Bey'in lafıyla afalladı.

Adam oğluna dönmüş sinirden ağzından tükürükler saçarak bağırıyordu. "Çabuk aşireti topla gereken neyse olsun, yoksa elimden bir kaza çıkacak "deyip kızına uzanıp kolundan yakalayarak onu da yanına aldı ve arkasından sürükleyerek odadan çıktı. Arkasından diğer adamlarda çıkmaya başladılar.

Doğan kendini savunmak için kapıya bir adım atamadan kapı suratına büyü bir gürültüyle kapandı ve acelece kilitlendi. Herkes giderken arkalarından bağıran Doğan'ın sinirli gür sesi, evin içini yıkarcasına duyuluyordu, kapıya vuran tekmeler halinde…

2.BÖLÜM

Zilan babasının karşında ağlayarak olanları anlatmaya çalışıyordu. "Baba kazaydı, yemin ederim ayağım takılınca düşmemek için tutundum ona. Ama ikimizde dengemizi kaybedince düştük... Baba yemin ederim, o adamı hayatımda ilk defa görüyorum, lütfen inan bana?".

Mahmut Bey, Zilan'ın kolunu öfkeyle kıracak gibi kavradı, ağzından tükürükler saçarak" Demek ilk defa görüyorsun? Demek kazaydı!" Ağzındaki tükürükler yüzüne doğru sıçramaya başlamıştı. "Seni sürtük, sen ilk gördüğün adamın altına mı yatıyorsun? Adamın eli çıplak bacağındaydı, suratı suratında ben gördüm sizi, "iki parmağını kaldırıp gözlerini işaret ederek" Gözlerimle gördüm, hem de kaç kişiyle birlikte. Ben seni fahişe ol diye mi okuttum? Ankara'lar da, şimdi eve gelmeme sebebini anlıyorum! Seni, yosma seni…

"Baba valla kazaydı yemin ed...

Mahmut Bey elini kaldırdı "Sus sürtük seni geberteceğim evlat katili etme beni...

Cesur gelen sesleri duyumca daha fazla dayanamadı kardeşini ne yaparsa yapsın babasının insafına bırakamazdı, kapıyı açıp içeri girdi, babasının

kardeşine ne yapacağını anlayınca hızlı hareket edip babasının elini havada tutup kavradı.

"Baba yapma!"

Mahmut Bey oğluna sinirle baktı. "Sendemi bu sürtüğü savunuyorsun yoksa?"

Cesur, Zilan'ı kolundan çekip kenara serçe itti. Zilan köşeye doğru savrulup yıkılırken." Yok, baba olur mu? Onun dersini ben veririm, aşiret üyeleri geldi aşağıda seni bekliyor, bırak onu bana ben hallederim!

Mahmut Bey kızına parmağını sallayıp, öldürücü bakışlar atarak arkasını döndü, odadan kapıyı kırarcasına çarparak çıktı.

Zilan korku dolu gözlerle kapıya bakıyordu bir saattir babasına anlatmaya çalışıyordu ama o anlamamakta diretiyordu.

Cesur, Zilan'ı kolundan kavrayıp yukarı çekti, Zilan'da sendeleyerek ayağa kalktı. Ağabeysinin sinirden derin derin aldığı nefesi, öfkeyle yüzüne çarpıyor, korkudan titreyen bacakları bedenini zor taşıyordu. Titrek bakışlarını ağabeysine çevirdi, ürkekçe bakan gözlerine yaşlarla dolmuş yanağından aşağı doğru sicim gibi akarak bakıyordu. Cesur'sa hâlâ aklında kardeşini gördüğü görüntülerle boğuşurken" Anlat" diye sinirle tısladı.

Zilan olanları korku dolu gözlerle ağabeysine anlattı, gözleri gözlerinde vereceği tepkiyi beklerken, Cesur, Zilan'ı göğsüne çekip saçlarını okşadı yavaşça, kardeşinin korkudan atan kalbinin hızlı ritmini vücudunda hissediyordu. Başını yavaşça aşağı eğdi saçının dibine "Sıtth, sakin ol tamam geçti, sana inanıyorum." dedi güven veren sesiyle

Zilan bir müddet kendini o korunaklı kollara bırakıp içinden geldiği gibi ağladı, bir müddet sonra ağlaması durdu ama hıçkırıklarla hâlâ omuzları sarsılıyordu. Her hıçkırıkta ağabeysine daha bir sokuluyordu onu babasından koruyan koruyucusuna.

Babasının yanında sert davranıp elinden kurtaran ağabeysine, kötü davranıyormuş gibi görünüp saçının teline kıyamayan ağabeyine.

Hıçkırarak ağabeyinin kanatları altındayken" Benden neden nefret ediyor ağabey? Ben ne yaptım ki ona? Benim suçum değildi, annemi ben öldürmedim keşke doğmasaydım, keşke o yaşasaydı da ben ölseydim. Anneme benzemem benim suçum mu? Bana hep nefretle bakıyor, hep yatılı okudum hiç rahatsız etmedim onu, okulun en iyisi olmaya çalıştım... Sırf beni sevsin diye hukuk okudum, o istedi diye.

Keşke doğmasaydım ağabey, keşke… Keşke" derken gözlerinden yine yaşlar süzülmeye başladı. Cesur yüzünü avucunun içine alıp başını yukarı kaldırdı.

Sen doğmasaydın ben ne yapardım ufaklık! Annemin ölmesi de senin suçun değildi, hasta olduğunu biliyordu. Bunları göze alarak senden vazgeçmedi hiçbir zaman, her an, her saniye senin için savaştı sen yaşa diye. Şimdi sen ölümden bahsederek ona böyle mi teşekkür ediyorsun? Onun ölümüyle babamda öldü, seni suçlamıyor tatlım inan… Sadece sana her baktığında annemizi görüyor. Bunu kaldıramıyor sana saldırıyor, annemize o kadar çok benziyorsun ki! Sadece yüzün değil. Onun gibi gülüyorsun, onun gibi yürüyorsun, konuşman; gülüşün bile aynı. Hatta kızınca onun gibi ayağını yere vuruyorsun, tıpkı şimdiki yaptığın gibi… Sanki sen annemin geri dönmüş halisin Zilan, babam bunları kaldıramıyor.

Zilan ağabeyinin beline daha bir sardı kollarını; Cesur'da ona şefkatini bahşetti." Niye daha önce anlatmadın bana bunları?

Cesur omuz sarstı, "Bilmem." Kardeşinin saçına öpücük kondurdu onun biricik nazlısının başını okşarken…

Doğan salonda aşiret üyelerinin yanında annesiyle yan yana oturuyordu, sinirden kas katı kesilmişti vücuduyla. Neden kimse onu dinlemiyordu? Kaza, lanet olasıca bir kaza, bunu anlamak bu kadar mı zordu? Saatlerdir anlatmaya çalışıyor, kimse tarafından dikkate alınmıyordu. Bu geri zekâlılar; akıl fukarası gibi davranıyor, onu dinlemiyorlardı. Annesi eline uzandı sıkıca kavradı. Doğan annesine çevirdi halıdaki düşünceli bakışlarını, annesinin yüzünden hiçbir duygu okunmuyor başını dik tutuyordu. Lanet olsun annesi bile ondan daha sakindi!

Aşiretin ağası "Karara sen diysen Güllü kadın" diyerek fikir sordu, zaten verdiği karara herkes evet derken bu çok saçmaydı ya –neyse! Doğan duyduklarıyla yerinden öfkeyle fırladı "Sen ne saçmalıyorsun ben adam, ben kimseyle evlenmem kafayı mı yediniz siz? “Sinirden kasılmış yüzü, öfkeden kararmış bakışları adamları adeta tehdit ediyordu her bakışında boğarcasına baktı.

"Hangi dönem de sanıyorsunuz kendinizi? Padişahlık kalktı, saltanat yıkıldı. Kaza, lanet olasıca

bir kaza! Aklınız bu kadar mı çalışmıyor? Bu ne? Saygısızlık etmeyelim dedik sustuk, kendinizi devlet sandınız hüküm kesiyorsunuz, siz kimsiniz? Sizin kızınızla evlenmem gidin kızınızı kakalayacak başka enayi bulun!"

Annesine döndü şimdide öfkeli bakışları, "Hadi anne kalk gidiyoruz şu tiyatrodan biran önce kurtulalım, bunlar adamı zorla katil ederler."

Doğan annesini elini tutup kaldırınca, iki adam hızla ayağa kalkıp silahlarını çıkardılar birisi Doğan'a doğrulturken diğeri de annesine çevrildi, kendisi neyse de annesine çevrilen silah yutkunmasını sağlamıştı.

"Ne diy senin bu oğlan Güllü kadın, eceline susadı sen bizim adetleri buna öğretmiysen, hıh evlenmek istemiy! O zaman bizde gerekeni yapak töre böle emrediy ha, siz nasıl istiyseniz".

"Güllü Hanım oğlunu kolundan çekip yerine oturttu. Kendisi de yanına oturdu, hâlâ sakin olmaya çalışıyordu, hâlbuki Doğan biraz daha diklenirse kalp krizi geçirecekti bu çocuk bunların şaka yapmadığını görmüyor muydu?

Doğan yerine oturunca" Halil Bey oğlum buraların âdetini, töresini bilmez. Kusuruna bakmayın.

Doğan annesine sinirle baktı tekrar "Anne sen ne saçmalıyorsun? “ Kadın oğluna ürkmüş, buğulu gözlerle bakınca Doğan olayın vahametini anladı. Hiç istemese de önüne döndü. Annesi onu kurtarmaya mı çabalıyordu? Bu adamlar şaka yapmıyordu ya da bu adamlar gerçekten töre diye kendilerine yalandan bir mahkeme kurmuştu ve ciddiydiler.

Annesi başını dikleştirdi "Üzerimize düşen neyse yapmaya hazırız, oğlumu mazur görün buraların adetlerini bilmez. Onu da anlayın, hâlâ olanlardan dolayı şaşkın"

Aşiretin ağası olan adam arkasına yaslanarak" Buraların adetleriği unutmamağa sevindik Güllü kadın" Bakışlarını yanlarındaki kızın babasına çevirdi. "Senin içinde uygunsa Mahmut Bey, yarından tezi yok düğün kurula bu iş uzatılmaya.”

Doğan duydukları karşısında gözlerini kızgınlıkla büyürken, tükürüğünü öyle bir yutkundu ki yanındaki annesi bile bunu fark etti…

3. BÖLÜM

Zilan'ın sessiz çığlıklarını kimse duymadı. Ağladı, haykırdı umursanmadı. Eğer mutluluk diye bir şey varsa bu hayatta, o Zilan'a hiç uğramamıştı. Hani, bazıları hayata bir sıfır yenik başlar ya, Zilan golleri hep kendi kalesine atmış; hayata yenik başlamıştı.

"Zilan!"

Hande Hanım genç kız yavaşça kafasını kaldırdı, titrek ellerini sütannesine uzattı.

"Anne ben ne yapacağım simdi ?" derken artık daha fazla ayakta durmaya gücü yetmediği bacakları taşımadı onu ve güçsüz vücudunu olduğu yere dizleri üzerinde çöktü, daha fazla dayanamayarak. Gözünden yağmur gibi yaşlar akarken, "Ben ne yapacağım hiç görmediğim bir adamla, sırf kaza yüzünden… Lanet olası kaza…" Sesi hıçkırıklarla bölündü konuşamadı, ellerini yere dayayıp başını önüne eğdi.

Hande Hanım'da yanına diz çöküp başını kaldırdı yerdeki ellerini ellerinin arasına aldı.

"Yapma annem kıyamam sana ağlama; perişan ettin kendini bunun dönüşü yok karar verildi bir kere" Birde iyi yönünden bak! Kocan dalyan gibi maşallah, iyi biriymiş hem de kimsenin hakkını yemeyen iyi bir

patronmuş, yakışıklıda, bakarsın sana da iyi davranır, zenginmiş el üstünde tutar seni".

Zilan bakışlarını sütannesine çevirdi, ağlamaktan kan çanağına dönen gözleri orta yaşlı kadının gözleriyle birleşince, "Sütanne ben zaten zengin sayılırım sen beni anlamıyorsun? Hiç kimse anlamıyor ölüyorum, nefes alamıyorum görmüyorlar, duymuyorlar, hissetmiyorlar. Benim okulum var, planlarım var olmaz, buna nasıl razı gelirim ya okutmazsa beni? Ya kötü davranırsa!

Hande Hanım gözlerini devirerek" Kızım hangimiz severek evlendik burada, binde biri ancak, Oda bize denk gelmez hadi hazırlan şimdi baban gelmeden inelim de kızmasın, elbiseni yatağa bıraktım."

Zilan oturduğu yerden yavaşça kalktı.

" Vakti geldi mi?".

"Geldi. Aşağıda memuru bekliyorlar kızım, babanı kızdırma hadi!"

Sarsak adımlarla yatağa yanaştı, titrekçe elini uzatıp elbiseyi eline aldı: Beyazdı, bahtının tersine bembeyaz, uçuş uçuş etekleri olan şifon elbise, üzerinde ne işleme nede bir süs sade ve uzundu…

İsteme den gözleri dolmaya başladı yine, yavaşça kıyafetlerini çıkardı ağlayarak.

Oysa her genç kız gibi hayal kurardı: Oda kabarık etekleri, uzun kuyruğu ve duvağı olan, beyaz orkideden çiçek buketiyle; sülün misali kuğu gibi süzülecekti merdivenlerden. Yanında küçük gelinlikli çocuklar oynayacak, sevdiği erkek olacaktı kolunda. Artık hepsi hayallerde kalmıştı, ne yakışıklı dalyan gibi koca, nede seçtiği gelinlik… Hepsi masal… Hepsi kocaman hayal kırıklığıydı artık.

Elbiseyi giyip aynada kendine baktı dalgın bakışlarla, ellerini dağınık saçlarına gömüp saçlarını tepede topuz yaptı ve ayakkabısını giydi. Artık hazırdı. Kefenini de giymişti. Hayatının ölüm fermanını imzalarken, bir ömür ölü olmaya beyaz kefenini giyerek hazırdı.

Güzeldi Zilan, hem de çok güzeldi: Allah vergisi bebek gibi lekesiz teni, iri yeşilin en koyu haline bürünmüş zümrüttün eşsiz halini taşırken, gözlerini kaplayan siyah upuzun kirpikleri yanaklarına gölgeler oluşturarak düşüyor, açık renk teninde pes pembe dudakları gül goncaları gibi duruyordu. Uzun ince telli gür küllü kumral saçları 1.70 boy ve dolgun vücut hatlarıyla peri kızları gibi güzeldi...

Erkeklerin içini hoplatırdı bilmeden fakat anlamazdı genç kız, güzel olduğunu düşünmezdi ki! Herkesten farklı olduğu için sevmezdi canım saçlarını, yüzünü de annesine benzeyip babasının sevgisini kaybettiği günden beri sevmiyordu zaten, o yüzdende hiç ilgilenmezdi kendiyle normalden fazla.

Nikâh çabucak olupbitti! İki şahit bir memur, aile üyeleri, aşiretten bir kaç kişi…

Zilan utancından hiç bakamamıştı kocasına ama hissediyordu yapılı vücudunu yanında kasılıp sertçe dimdik durduğunu. O zaman boyunca bakışları hep ellerinde kilitli kaldı. Ondan yayılan ürkütücü güçle, olduğu yerde sinip kaldı suskunca oturdu. Tek konuştuğu zaman ise nikâh memurunun sorusuna verdiği cevaptı "***Evet***". Hayatımı mahvetmeye, yaşarken ölmeye, diri diri gömülmeye 'evet'.

Güllü Hanım'ı, kocasının(Tanımadığı kocasının) annesini sevmişti. Nasılda candan sarılmıştı, kızım demişti içinden gelerek söylediğini hissetmişti. Sen benim kızım mı oldun şimdi? Diye sormuştu içini ısıtan gözleri vardı bu kadının, belki hemen ısınması saçmaydı ama sevmişti onu. İçinden bir şeyler ona doğru akmıştı.

Zilan yine utanmış cevap verememişti kadına, oda anlayışla sarılmıştı gelinine tekrardan.

Nikâh bitince babası göndermedi onları, Zilan'ın odası hazırlatıldı onlara. Genç kız odada dolanırken, korkudan eli ayağı titriyor, kalbi sanki patlayacakmış gibi hızlı atıyordu. Gözü ikide bir yatağa takılıyor, boğazı kuruyor, yutkunmaktan gırtlağı acıyordu.

Şimdi buramı benim mezarım diye düşündü, burada mı ölecekti, bu yatakta yaşayan ölü mü olacaktı? Niye kalmıştılar ki bur da!

Damadını tanımak istiyormuş Beyefendi. Saçma! Sanki çok düşünürde kızını laf- kim bilir gene ne peşinde Beyefendi diye söyledi iç sesi.

Kapı açıldı; Zilan korkuyla tuttuğu nefesini dışarı saldı, bacakları taşımadı vücudunu, uzanıp yandaki komodine tutundu düşmemek için, gözlerini kocaman açmış gelene bakıyordu korkuyla. Demek o an gelmişti! Komodindeki elini çekti önünde bağladı, Sırtını dikleştirdi. O kadar kasıyordu ki kendini, tırnaklarının etine battığını hissetmedi bile canı yanıyor muydu farkında değildi ki! Tüm duyguları gibi oda terk etmişti vücudunu, tek düşündüğü yüzünü bile hatırlamadığı, aklında kalan tek şeyi: Koyu kahve buz gibi gözleri olan adamın ona nasıl davranacağıydı!

Doğan bütün gün, bütün gece konakta hapis kaldı sinirden çıldırmak içten bile değildi. Nereye gitse, ne yapsa yanında hep birileri vardı bir yolunu bulup buradan kurtulamamıştı. Herkesin çekinerek baktığı Doğan Bey şimdi çocuk gibi esaret altına alınmıştı. Aklında annesi olmasa yıkardı da burayı yine boyun eğmezdi bu delibozuklara ama annesi elini ayağını bağlıyordu.

Karısı olacak kızı da görmemişti daha, belki görseydi onunla konuşup… Ne diyordu? Kızı da zorladıklarına emindi. Hiç değilse düğün için hazırlanan yemekte rahat kalabilmişti sonunda, ağabeyi hep yanındaydı. Nikâh kıyılınca onu rahat bırakmışlardı onu, nasılsa işi bitmişti artık ama yanılıyorlardı! İlk fırsatta bu evlilikten denilen saçmalıktan kurtulacaktı. Ne kadar içtiğinin farkında değildi, sahi kaç olmuştu? 5. Yok, 6. mıydı? Elindeki kadehi kaldırıp baktı, sonra bir yudum daha alıp masaya bıraktı. Bardaklarda iki tane olmuştu, karşısın da ki adamın yanındaki de aynı giymişti, ne komik diye düşündü! Doğan içerken Cesur yanına geldi, bardağı alıp elinden masaya bıraktı.

“Hadi Doğan kalk seni odana götüreyim, yoksa burada sızacaksın.”

Doğan gözünü kısarak Cesur'a baktı, bu adam karşısındaki adamdı, parmağını uzatarak" Senin ikizin nerde? Hem bırak uyumayacağım, uykum yok.

Cesur, Doğan'ı kolundan tutup kaldırdı zorla, zaten sarhoş olduğu için çabuk itaat ediyordu "Hadi odanda devam edersin!

"Orada da içki var mı? Ayağa kalktı" Ah ayağım takıldı, dilim uulusuyoor gaaliba "dudaklarını yaladı kurumuştu, dili de kurumuştu. Birlikte odaya doğru yürüdüler merdivenleri Cesur'dan destek alarak çıktı." Tamam, az kaldı, hadi Doğan bana dayan."

Doğan kafasını yanındaki adama çevirip "Sende gelecek misin? Ya, sssahi neydi senin adın?"

"Yok, enişte sen tek gireceksin içeri."

Doğan onun konundan çıkak istedi.

"Bardağımı unuttum gidip alayım." Cesur belini tutarak doğruldu, eniştesi amma da ağırmış beli kırılmıştı.

"OHHH sonunda" dedi Cesur kapının önüne bırakırken Doğan'ı." Sen gir ben bardağını getiririm içmene, tekrar odada devam edersin"

Cesur kapıyı açtı Doğan'ı içeri itti. Derin bir nefes aldı, kalbi parçalanıyordu kardeşine ama olan olmuştu bu saatten sonra dönüşü yoktu. Ölmesinden ise böyle

yaşadığını bilmekte yeterdi ona. Onu koruyamadığı için hep vicdan azabı çekecekti şimdiki gibi. Merdivenin başına gelince durdu, şimdi kimseyi çekemezdi odasını yolunu tuttu başı önde, kalbi kanayarak odasına doğru ayaklarını sürükleyerek yürüdü. Buna engel olamadığı için kendini asla affetmeyecekti, kafasını duvardan duvarlara vursa ne fayda, bu gece her şey bitmişti.

Doğan sendeleyerek kapıdan içeri yürüdü, odanın ortasına doğru geldi. Gözlerini açmaya çalışarak içeriyi incelemeye çalıştı. Bir kaç adım atıp durdu, gözlerini kıstı karşısındaki karartıya bakıp.

"Sende kimsin?'

Karşısındaki kişi bir adım gerileyince, yüzüne lâmbanın ışığı vurdu. Şimdi karşısındaki melek gibi kadına bakıyordu gözleri. Hayal görüyor gibi kafasını sağa sola çevirdi, seçemiyordu ama… Beyazdı… Bembeyaz... Sonra birden aklına geldi, parmağıyla karşındaki kadına uzatıp göstererek çocuk gibi "Sen benim karımsın tamam, hatırladım seni!" Gözlerini irileştirdi. "Karımsın dimi? Bir adım atmıştı ki yere kapaklandı, olduğu yerde kalacağına deli gibi gülmeye başladı. İçkiliydi ama olanları hatırlamak bile sinirlerini hoplatmaya yetiyordu.

İri yarı adam içeri girince Zilan korkuyla irkildi, kocaman açılmış gözlerle karşısındaki adama baktı bir müddet. Nice sonra hâlâ adamı izlediğini fark edip gözlerini ondan ayırmak istedi ama yapamadı korksa da, ürkse de gözlerini ondan çekemedi. Sebebini bilmiyordu, kalbi bu adamdan korkmaması gerektiğini haykırıyordu, ya çalışmayan beyni, oda kaç git kurtul diyordu. Uzun boyluydu! Zilan'dan daha da uzun, geniş omuzları, siyah saçları, kumral teni vardı. Onu inceledikçe içinde bir şeyler yer değiştirdi, şimdi korkmuyordu adamdan güven veren bir yanı vardı yüzünün ona. Sert siması, soğuk bakışları bile onu korkutmamıştı.

Bu aptallıktı!

Belki de değildi!

Doğan yere düşünce ürkse de yanına gitti korkarak kolundan tuttu, destek olup kaldırdı zorlanarak onu ayağa... Yatağa doğru sarsakça yürüdüler ikisi de, yaklaşınca adamı yatağa oturtup ellerini üzerinden çekti. Bir müddet öylece bekledi başında adamın, kolları yanına sarkmış, ayakta uyuklamaya başladığını görünce tereddüt ederek ellerini ceketine uzattı. Genç adam sızmış gibi duruyordu, önce ona dokundu, sonra cesareti kırılıp geri çekti. Genç adamın kafası yana

düşünce tekrar uzattı titrek ellerini, ceketini çıkarmasına yardım etti yine de uzaktan yapmaya dikkat ederek geride kalmaya çalıştı.

Doğan kafasını kaldırdı, koyulmuş kısık bakışlarını karşısındaki kadına yoğunlaştırıp "Benim bildiğim damatlar gelini soyar" dedi alaylı sesiyle sırıtarak.

Zilan duyduklarından irkilip geri çekildi, gözlerini adamdan kaçırarak "Sarhoşsun diye yardım etmek istemiştim, sen düşünce…

“Benim kimsenin yardımına ihtiyacım yok, hele senin hiç” dedi dili dolanıyordu konuşurken fakat sesi sertti.

Zilan ellerini tekrar önünde kenetleyip "Ben… Ben sadece yardım edecektim uyuman için özür dilerim".

Doğan oturduğu yataktan ayağa kalktı. Genç kızın karısında Azrail gibi dikildi. Az önce korkmadığı adamdan şimdi ürkmeye başlamıştı. Bakışları delici ce dondurucuydu.

" Sen mi bana yardım edeceksin? Sen başıma belalar açtın, hayatımı mahvettin, geleceğimi mahvettin, şimdide yardımcı mı olacaksın? O ailen olacak adamlarla hep birlikte hayatımın içine ettiniz, sende buna dâhil".

Zilan geri geri yürüdü sarsak adımlarla, o geri gittikçe adam üzerine doğru yürüyordu. Kalbinin atışları hızlandı korkuyla. Sonunda arkasındaki mesafe bitti ve sırtı duvara çarptı. Kalbi yine deli gibi çarpıyor göğüs kafesini zorluyordu, korkudan elleri titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu su gibi. Sanki nefes alamıyordu bir el gırtlağını sıkar gibi boğazı acıyordu. O yürüdükçe Doğan'da sarsakça üzerine gelmişti, sonunda kızı köşeye sıkıştırınca durdu. Karşısında kocaman bir dev gibi duruyordu.

Zilan gözlerini sımsıkı kapadı, ellerini arkasındaki duvara yapıştırıp tırnaklarını duvara geçirdi, dua etmeye başladı içinden. Keşke adamı bıraksaydı da orada öylece sızıp kalsaydı, o zaman bunları yaşamazdı belki "***Allah'ım bana yardım et ne olur canımı yakmasın, ne olur bu işin acısını benden çıkarması!***" Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

Doğan karşısındaki melek yüzü ağlarken görünce, içinde bir şeyler yer değiştirdi. Siniri hafifledi, yüzü yumuşadı, kasılan vücudu gevşedi. Karşısındaki meleğe benzeyen kadına dokunma isteğiyle doldu içine. Ona sarılmak teselli etmek… Elini uzattı gözünden akan yaşı parmaklarının ucuyla sildi, elinin

tersiyle de yanağını okşadı. Elinin altındaki his hoşuna gitmişti, pürüzsüz yumuşacık pamuk gibiydi.

Zilan karşısındaki adamdan kötü bir hareket görmeyince korkarak sıktığı gözlerini yavaşça açtı, kocası olacak genç adam karşısında durmuş öylece boş bakışlarla kendisini izliyordu. Yanağındaki eli yavaşça hareket ediyordu, tenini yumuşakça okşuyordu. Onun uzun güçlü parmakları gezdiği yerleri yanıyor, dokunuşunun her hissini fark ediyordu tüm hücresinde. Korkması, kaçması lazımdı ama içinden bir his yüzünü onun dokunuşlarına bırak derken, kalbi sakan kızım kendine gel diye haykırıyordu. Karnında tuhaf şeyler oldu, o dokundukça parmakları yüzünde gezdikçe çoğalıyordu. Bu his, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, sanki karnında kelebekler dans yapıyordu ya korkudan saçmalıyordu ya da beyni ona oyun oynuyordu. Sonra yanağındaki eli yavaşça saçına gitti, önce biraz başını okşadı sanki çocuğunu okşayan baba gibi şefkatle. Parmakları tepesinde hareket etti oradaki tokayı çekip aldı köşeye doğru yere attı. Zilan yere atılan tokaya bakarken başını hafifçe oynatmış olacak ki, genç kızın yumuşacık saçları omuzlarına döküldü dalgalar halinde. Zilan şimdi kesik kesik nefes alıyor, korludan tırnaklarını duvara daha çok

bastırıyordu. Nihayet aklı tekrar başına gelmeye başlamıştı.

Doğan gözlerini kızın saçlarından ayıramadan yavaşça eğilip saçından bir tutamını burnuna götürüp kokladı. Mis gibi yasemin kokuyordu, kokusu burnunu doldurup genzine yayıldı, yavaşça elini çenesine kaydırdı. Şimdi bakışları sanki daha önce hiçbir kadın görmemiş gibi bakıyor yüzünün her santimini inceliyordu elleri de yavaş hareketlerle yüzünde gezinip tenini hissediyordu. Yavaşça yanaklarını kocaman elinin içine, avuçlarına aldı kafasını hafifçe eğip burnunu burnuna sürttü.

Fısıltı halinde çıkan sesi kadife gibi kulağını okşadı.

"Sen melek misin?

Zilan korkudan ayakta durmakta zorlanıyordu artık, hele adamın içki kokan ılık nefesini yüzünde hissetmek, kalbinin tekrar hızlanıp patlayacak gibi çarpmasını sağlamıştı. Şimdi koşarak hiç arkasına bakmadan gidip buralardan kaçması lazımken, kalbi aklına gelip geliyor dur derken, beyni olacakları merak ediyordu fakat aklı başına geldiğinde nefesi kesildi.

Doğan dudaklarını hafifçe dudağına değdirdi genç kızın, yavaşça da üzerine sürttü. Zilan'ın aldığı nefesler

ciğerlerinde dondu kaldı, onun ılık nefesini yüzünde hissederken kendisininkisi yok olmuştu sanki vücudu titreyince Doğan dudaklarını dudaklarına bastırdı kızın dolgun dudakları üzerinde gezerken dudakları, Zilan hem içki kokusundan hem de korkudan dudaklarını kilitleyip büzdü. Adamın bir eli ensesine kayarken diğer eli belini kavrayınca, korkudan bacakları daha fazla taşımadı onu ve kendini bıraktı. Doğan kızın korkusunu hissetti nasıl anladı oda bilmiyordu ama onun titrediğini hissedince belindeki elini aşağı indirdi kolunu dizlerinin altına sokup kızı kucağına aldı. Dudaklarını dudaklarından zorda olsa ayırdı. Zaten karşılık vermiyordu genç kız ona...

Doğan, Zilan'ı kucağına alınca Zilan'ın dudaklarından bir çığlık koptu, korkuyla düşmemek için adamın boynuna kollarını doladı. Göz bebekleri ürkerek titrerken, burnu ağlamaya hazırlanarak nemlenmeye başlamıştı. Alt dudağı korkuyla titrerken yapacağı hiçbir şey yoktu.

Bu Doğan'ın hoşuna gitmemişti kafasını genç kıza çevirirken, dudakları kenara doğru kasılarak düz bir çizgi alırken, yatağa doğru sakince yürümeye başladı.

4. BÖLÜM

Doğan Zilan'ı yavaşça yatağın üzerine bıraktı kucağından korkuyla gözbebekleri büyümüş ve ürkekçe titreyerek bakan, o gözlere baktıkça bu kızgınca kaşlarının çatılmasını sağlamıştı, eli kravatına gitti usulca.

Zilan, yatağın üzerinde öylece korkudan açılmış gözlerle Doğan'a bakıyordu, genç adam sakince kravatını çözüp kenara attı. Ardından ceketini de yanına savurdu. Sanki bunu bilerek, bilinçli olarak yapıyordu. Onu korkutmak evliliğin acısını ondan çıkarmak için. Bunu yaparken gözlerini bir an olsun ayırmadı karısının gözlerinden, yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı, tam bu sırada Zilan'ın dudağından bir hıçkırık koptu, korkuyla bakan gözünden ise gözyaşı yanaklarına doğru inci misali dizildi. Elleri titremeye, kalbi deli gibi çarpmaya başladı artık dayanamayacaktı bu azaba, korktuğunu görmüyor muydu bu adam? Bir insanın kalbi nasıl böyle hızlı atardı patlayacak gibi, farkında olmadan yatakta geri geri gitti sırtı yatağın başına çarpana kadar. Doğan pantolonunun fermuarını da açınca Zilan korkuyla yataktan zıplayıp kapıya doğru hızla yöneldi, tanrım istemiyordu bunu yapamayacaktı. Lanet olasıca insanların yüzünden

hayatını mahvetmeyecekti, istemediği bir adamın odalığı olmayacaktı. O kadar hızlı yürüyordu ki Önündeki adamı görünce ona çarparak durdu çığlık atıp durdu.

Doğan, Zilan'ın önüne geçip yolunu kesti, gözlerindeki öfke-hayal kırıklığı ve tuhaf bir titreşim, kitap gibi okunuyordu bakışlarından. Kızgındı. Bunu ona zorla yaptırmışlardı madem, oda gereken neyse yapacaktı. Zorla Güzellik mi istiyorlardı, oda yapacaktı! Ellerini yumruk yapmış dişlerini sıkıyordu, gözleri alev alacak gibi bakıyordu karşısındaki genç kıza içindeki ateşle onu boğuyordu.

Zilan bu seferde adamın kararmış bakışlarından korkup geri geri gitmeye başladı. Doğan'da onun üzerine doğru sakince yürüdü. Zilan'ın yolu bitti, ayağı yatağa takılıp üzerine düşünce Doğan'da yavaşça üzerine eğildi. Zilan içki kokusunu, Doğan'sa mis gibi yasemin kokusunu algılıyordu.

Zilan yatakta dirsekleriyle gerilemeye çalışarak" Ben bunu yapamam buna hazır değilim!"Zilan bunu adeta haykırmıştı ağlayarak konuşmasına devam etti.

"İsterse öldürsünler umurumda değil, lütfen ne olur bana dokunma! Buna dayanamam ölürüm." Bu kelimeler artık dudaklarından titrekçe çıkıyordu.

Gözlerinden yaşlar durmadan akıyor, vücudu korkudan zangır zangır titriyordu. Ellerini ona doğru uzatıp tüm gücüyle itti üzerindeki genç adamı ama üzerindeki adamı kımıldatamadı küçücük elleri onun kaslı omuzlarında hiçbir işe yaramıyordu taş gibi ağırdı, en sonunda dayanamadı haykırdı.

" Ben istemedim, bu evliliği, seni, bu hayatı ben istemedim. Ne olur bırak beni kulun olayım, her dediğini yaparım ama bana dokunma lütfen. Sana yalvarıyorum bunu bana yapma. Yapma!"

Artık sesi fısıltı gibi çıkıyordu, çünkü pes etmeye başlamıştı.

Doğan elini kaldırdı Zilan bu hareketini yanlış anlayıp gözlerini sımsıkı yumdu korkuyla elinin altında sindi. Vuracak sandı. Doğan yavaşça yanaklarındaki gözyaşlarını sildi, yüzüne dikkatle bir-iki saniye baktı. Ağırlığını üzerinden alıp yan tarafına devrildi. Zilan üzerindeki ağırlığın kalktığını hissedince gözünü yavaşça açtı. Rahat bir nefes alayım derken, daha ne olduğunu anlamadan Doğan, Zilan'ın kafasını aldığı gibi göğsüne yasladı. Zilan şaşkınca kulağının altında atan kalbin güçlü ritmini duyuyordu. Nasılda kuvvetli attığını, ritmin sakin halde vuruşunu kulaklarında hissettikçe, onun kalbinin sakin her ritminde, oda

korkusundan uzaklaştı. Üzerindeki ağırlık, kasvet hepsi uçup gitti bir anda vücudu hiç ummadığı kişinin sakin atan kalbine teslim oldu. Sadece o ve atan kalp atışları kaldı geride, o anda kalbin sahibini bile unuttu, ağlamaktan yorgun düşmüş bedeni, acıyan gözleri ağır geldi vücuduna. Gözkapakları ağırlaştı, yavaşça titrek kirpikleri yanaklarının üzerin dökülerek kapandı. Karanlığa dalarken mırıltı halinde" Teşekkür ederim "diye bildi sadece.

Zilan uyurken Doğan, Zilan'ın saçlarını yavaşça okşadı rahatlatmak için bir tutamını da alıp burnuna götürüp kokusunu içine çekti. Bu kokuyu tanıyordu ama nerden tanıdığını bir türlü çıkaramıyordu, sanki yıllardır hissediyordu bu kokuyu hayatının tümünde varmış gibi geliyordu!

Tuhaftı!

Yanındaki kızın kalbinin sakin ritmini duymak, onunda sakinleştiriyordu. Beyni boşalmış gibiydi neredeyse ya da ne yapıyordu hatırlamıyordu sadece o tanıdık koku, son kez daha burnuna götürdü saç tutamını koklayıp gözlerini karanlığa bıraktı.

Sabahın keskin ışıkları Zilan'ın gözünü aldı, elini gözüne siper etti, yatakta doğrulurken gözlerini

ufalayıp esnedi. Başını geriye atıp gözlerini tekrar açınca… Bir anda gece olanlar aklına geldi ve korkak bir şekilde kafasını sağına çevirdi… Kocası, tanımadığı kocası yanında yatıyordu tüm heybetiyle ve neredeyse çıplak olarak. Yavaşça onu uyandırmadan yanından kalktı, vücuduna bakmaya utanıyordu hızlı adımlarla banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Banyoda işi bitince tekrar içeri girdi. Saate baktı 7.00 O anda vücudunu bir panik sardı, yaşadığı yerin adetleri aklına geldi. Kesin bir saate kalmaz birileri gelirdi ne yapacaktı şimdi! Dün aralarında bir şey geçmemişti ki- dün deyince gözü yatakta uyuyan adama kaydı, uyurken nasılda masum duruyordu yüzü sonra dudaklarına kaydı gözleri. Bu dudaklar ilk öpücüğünü hoyratça almıştı elinden, sormadan, zorla. Elleri saçlarına gitti Zilan'ın o adamın saçını koklamasını hatırladı. Yanaklarında o parmaklarının nasıl gezdiğini, yanakları yanmaya başlamıştı kafasını sağa sola salladı.

"*Ne yapıyorum ben ya, bu adamı hayatımda iki kere gördüm biri kazayla, biri dün gece ve ben hemen etkileniyorum.*

Salak!

Kendine gel, ilk defa bir erkekle aynı odada yalnız kaldın ondan korkudan yoksa başka ne olabilir!".

Kesin başka ne olabilir! İnsan ilk gördüğü erkekten hoşlanır mı? Kalk kızım aptal olma üzerini değiştir adam kalkmadan önce daha onu tanımıyorsun bile.

Dolaptan yavaşça giysilerini aldı. Gözü arada genç adama kayı uyuyup uyumadığına bakıyordu, yeniden banyoya geçti. Aynada kendine bakarken gözü duşa kaydı, kafasını kapıdan dışarı uzatıp kocasına baktı tekrar hâlâ uyuyordu derin bir nefes aldı yavaşça soyunup duşun altına girdi, ılık su iyi geliyordu vücuduna.

İşi bitince Floral desenli şifon diz altında biten sıfır kollu mavi elbisesini giydi, üzerine de mini beyaz hırkasını geçirdi. Saçını ıslak olduğu için tepesinde topuz yaptı banyodan çıktı, kocasının kıyafetini de kendi elbisesinin yanına koltuğa koydu dolaptan beyaz çarşaf aldı. Çekmeceye gidip oradan da makas alıp hızla banyoya geri döndü. Hırkasını yukarı doğru sıvadı, gözünü kapayıp dişlerini sıktı, koluna uzun bir kesik attı. Fena halde canı acımıştı, gözünden bir kaç damla yaş döküldü gözkapaklarını açıp, kolundaki kesiğe baktı. Büyük değildi ama belli ki iz kalacaktı. Elindeki çarşafla içeri geçip koltuğa bıraktı.

Gözü koluna takıldı, kan kolundan akmaya başlamıştı. O da banyoya geri dönüp koluna pansuman yapmaya başlamıştı ki, kapı gürültüyle vuruldu. Aceleyle kolunu sarmaya çalıştı ama lanet olası kan bir türlü durmuyordu. O acele ettikçe de eli ayağı bir birine karışıyordu, korkudan çarpan kalbi ise cabası…

Doğan sabahın köründe kapının vurulmasıyla uyandı.

Başının altındaki yastığı alıp kafasının üzerine bastırdı. Kapının her çalışında kafasında davullar çalıyordu adeta. Kapı yine vurulunca hışımla yerinden kalktı öfkeyle gürledi." Hangi aptal bu sabahın köründe" Güneş gözünü alınca gözlerini kapayıp biraz bekledi, sonra tekrar açtı buraya nasıl gelmişti geceyi düşündü. İçtiğini hatırlıyordu ama gerisi yok. Elini saçlarına götürdü hatırlamaya çalıştı yine olmadı. Gözleriyle odayı taradı içeri girişini hatırlıyordu, kızın ona yardım edişini, ona nasıl dokunduğunu ve kızın yalvarışını. Sonra gözü ceketinin yanındaki elbiseye takıldı, "Lanet olsun bunun yapmadı dimi! Yapmamış olamazdı. Sinirle yataktan kalktı kıyafetlerine doğru yürüdü. Hızla pantolonunu giyindi, gömleğini giyerken genç kız banyodan çıktı yüzüne bile bakmadan önünden geçip gitti. Duş almıştı belli saçları ıslaktı.

Doğan kendine yine lanet okudu ama olanları-kıza ne yaptığını bir türlü hatırlayamadı. Doğan'ın gözü kızda, eli gömleğindeydi kızın ne yaptığına bakıyordu. Kız komodinin yanına gitti eline bir şey aldı Doğan kafasını uzatıp elindekine baktı. O elindeki bir çarşaf olmazdı! Onu görünce...

"Lanet olsun bana lanet olsun."

Zilan banyodan çıktığında Doğan gömleğini giyiyordu kafasını yere eğerek önünden geçti, ona hiç bakmadan çarşafı aldı bohçaya koydu kapıya yaklaştı, derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Karşısında ki orta boylu kadına bohçayı verip hiç yüzüne bakmadan içeri girdi. Bunun bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti, kalbi korkuyla çarpıyordu, ya anlarlarsa diye. Elindeki dışarıda onu bekleyen kadına verince hızla kapıyı kapadı. Arkasına geçip sırtını kapıya yasladı, başını da sert tahtaya doğru dayadı, derin derin nefes aldı sakince geri verdi. Biraz öyle sakinleşmeyi bekledi. Nefesi düzene girince, yavaşça gözünü aralayıp kirpikleri titreşirken daha henüz karşıya baktı. Karşısındaki genç adam tek kaşını kaldırmış, soran gözlerle kendisine bakıyordu. Zilan bir çift koyulaşarak kararmış kahveliklerin içine de takılıp kaldı. Öyle koyu

öyle kızgındı ki ona bakarken konuşamadı sadece yutkundu.

5.BÖLÜM

Zilan kollarını göğsünde bağlamış, kendisinden açıklama bekleyen adama şaşkınca bakıyordu.

Utangaçça nasıl açıklama yapacağını düşünürken, patlayan silah sesleriyle yerinden sıçrarken bundan da kurtulmuştu. Başını yere eğdi genç adamdan utandığı için dudağının sağını dişleri arasına alıp dişlerken, ne ara tutuğunu bilmediği nefesini burnundan dışarı doğru saldı. Sonunda her şey bitmişti. Utançtan ölüyordu ama içinden gülmekte geliyordu, onları zorla evlendiren aşireti kandırmıştı onlarla dalga geçmişti resmen…

Bir anda üzerine bir gölge düştü güçlü parmaklar çenesini kavradı kafasını yavaşça yukarı kaldırdı. Zilan yine de gözlerini yukarı kaldıramadı, yüzü şimdi daha çok yanıyordu adamın gömlek yakasına sabitledi bakışlarını, gözüne bakmaya cesareti yoktu henüz. Dişlerini dudaklarına daha çok bastırdı, acıyordu artık. Adamın sıcacık güçlü ama nazik parmaklarını yüzünde hissetmek, vücudunu titretiyordu içine tuhaf tarifi mümkün olmayan hisler yayılıyordu. Bu hissi tanımıyordu, korkumu yoksa farklı bir şey mi kestiremiyordu!

Doğan hâlâ geceyi hatırlamaya çalışıyordu, atılan silahların ne anlama geldiğini oda elbette ki çok iyi biliyordu ve artık bir önemi de kalmamıştı zaten, iş işten geçmişti. İşte şimdi gerçekten evliydi. Nasıl yaptığını hatırlamıyordu ama belli ki yapmıştı bari kızı korkutup zara vermemiş olmasa... Zorla evlenmişti birde üstüne hiç tanımadığı bu kızdan kurtulmaya çalışırken gerçekten karısı yapmıştı. Bu küçük kız artık onun sorumluluğundaydı ve bunu istese de istemese de bu böyleydi.

"Ben geceyi hatırlamıyorum! Sana zarar verdim dimi?"

Genç kız gözüne bakmadan kafasını salladı hayır der gibi.

"Ben böyle yapmak istemezdim, hayallerini elinden almak istemezdim üzgünüm. Özür dilerim ben sarhoştum ve…" içini çekti omuzlarını düşürerek "Özür dilerim."

Şimdi Zilan adamın gözlerine bakıyordu. O kocaman iri kahve güzel gözlerine… Neden bahsediyordu bu adam? Bakışlarını adama çevirdi belli ki olanları yanlış anlamıştı. Bir anda aklına adamın dedikleri gelince ***"Aman tanrım, yattıklarını mı sanıyordu yoksa?"*** Bu düşünce içini ürpertti

"Ben… "boğazını temizledi "Ben sadece gereken..."Kapı çalınca ikisi de irkildi.

Doğan'ın aklına şoföre sabah erken saatte buradan onu almasını söylediği gelince, Zilan'ı bırakıp kapıyı yöneldi yavaşça açtı.

Zilan da arkasından kafasını uzatıp geleni görmeye çalıştı. Doğan kapıyı açınca orta yaşlı tombul kadınla karşılaştı. Kadın utangaçça "Beğim şüför gelmiş bekliy, haber verem dedim siz öyle istemişsiniz herhal"

"Anneme haber verin hazırlansın yarım saat sonra gidiyoruz." Kadın kızaran suratıyla yere bakarak " Tamam, beğim." deyip kapının önünden uzaklaştı. Doğan kapıyı kapamadan arkasını döndü, şaşkınca kendini izleyen karısına bakıp.

"Yanına sadece önemli eşyalarını al, yarım saat sonra buradan ayrılıyoruz "deyip arkasını döndü, kapıyı sertçe çekip çıktı. Şimdi tek sorun Zilan'ın suratsız babasıyla konuşmaktı. Hızlı adımlarla yemek salonuna doğru yürüdü onu görmeyi zerre kadar istemese de yapacak bir şey *yoktu*.

Zilan duyduklarını algılamaya çalışırken dizlerinin üzerine çöktü, şimdi bu adamla bir ömür beraber mi yaşayacaktı? Gözü yine yaşlar doldu yavaşça yanağından aşağı akmaya başladı.

"Ah annem, beni niye doğurdun! Benim beş para etmez hayatım için neden kendi hayatından geçtin! Bak, gör kızının halini. Onu sevmeyen babadan sonra, şimdide koca... Hiç seven olmadı ağabeyimden başka, şimdi ondanda kopuyorum. Annem ben ne yapacağım. Oh! Allah'ım ne yaptım ki bu kadar ağır cezayla cezalandırıldım" sevgisizlikle".

Zilan'ın valizleri Cipe taşındı yarım saatte acele edip ihtiyacı olan her şeyi almıştı yanına, Doğan'ın annesi geldi sevgi dolu yumuşacık gözlerle bakıp saçlarını okşadı. Bu kadının gözüne bakınca rahatladı, bebek gibi kucağına pusası geldi içinden, sevmişti bu kadını.

Sonra herkesle, tek tek vedalaştı kocasının açtığı kapıdan arabanın arka koltuğuna oturdu kayın validesi de yanına.

Doğan'da şoförün yanına oturunca, şoföre işaret verdi araba hareket etti Zilan arka camdan evine baktı gittikçe küçülüyordu koca konak, küçüldü küçüldü ve görüş alanından çıktı. Aslında çok sevmezdi evini ama eviydi orası, annesinin hatıraları vardı bu evde:

Resimleri, dantelleri, kızı için yaptığı çocuk odası, dokunduğu duvarlar, soluduğu hava hepsi oradaydı. Zilan eşyaları hâlâ saklıyordu o küçücük odada… Orada annesinin elişi odasındaydı.

Ağladığının farkında değildi, elinin üzerimde narin sıcak eller hissedince önüne döndü Kayınvalidesinin elleri ellerini sevgiyle sıkınca, o ellerin sahibine baktı ıslak gözlerle. Güllü kadında gelinine bakıyordu ıslak gözlerle güç verir gibi sıkıyordu genç kızın elini.

Zilan merhametle bakan kadına gözyaşlarının arasından gülümsedi yarımca, onlar bakışırken araba aniden bir firenle durdu. Arabadakiler sarsılırken Doğan homurdanarak lanet okudu. Zilan kafasını camdan dışarı çevirip durma sebeplerine baktı ve gördüğü kişi karşısında mırıldanıp.

"Eda!"

Doğan tam kapıyı açıyordu ki Zilan ondan Önce davranıp kapıyı açtı, arkasına bakmadan koşarak arabanın önünde nefes nefese duran arkadaşının boynuna atladı. Öyle sarılmışlardı ki bir birlerinin canını yakıyorlardı ama yine de ayrılmıyorlardı.

Durmak bilmeyen gözyaşları şimdide arkadaşından ayrılacağı için akıyordu. Eda geri çekilip arkadaşının gözlerini sildi elleriyle yüzüne sevgiyle bakarken.

"Kızım ağlak olan, sulu göz olan benim, ağlama bak ben ağlarsam tüm Mardin'i su basar. Zilan puslu gözlerle arkadaşına bakıp "Ya, şebek. Bu durumda bile güldürdün beni."

Eda yalandan kıkırdayarak "Asıl benim gülmem lazım akıllım, iki arkadaşımda İstanbul'da benim okulumda orada artık özgürüz üçümüz yine beraberiz; bak ayrılmadık. Zilan alayla, "Ha, tabii bakalım tanımadığım kocam izin verecek mi?"

"Kızım kafamı bozarsa kaçırırım seni üzülme!" Eda göz kırpıp arabadaki eniştesine baktı Doğan'ın kızgın bakışlarını görünce. "Zilan senin kocan bana pis pis bakıyor, galiba oda anladı seni kaçıracağımı?" İş te bu Zilan'ı gerçekten güldürmüştü. Bu seferde Zilan göz kırpıp.

"Korkma tatlım sen beni kaçırsan en çok o sevinir galiba… Hem ben seni kimseye bırakmam kıymetlimsin sen benim" kollarını kaldırdı Eda'ya kocaman sarıldı "İstanbul'a gelince ara beni seni özleyeceğim tatlım"

"Bende Zilan, hem de çok özleyeceğim seni Canan'ı." Zilan arkadaşından ayrılıp arkasında bırakarak yavaş adımlarla arabaya yaklaştı arkasını

dönüp Eda'ya el salladı; son kez. Sonra usulca arabanın açık kapısından içeri binip camı indirdi, Eda'ya yaklaşınca araç "Gelince ara, unutma" işareti yaptı. Eda'da gülerek "Kimse bizi ayıramaz unutma'" deyip Doğan'a gönderme yaptı fakat şeytanca bakışlarının muhatabı aldırmadı o başka. Araba yavaşça hareket etti. Eda akasını döndü yürüdü çünkü ağlıyordu ve arkadaşının bunu görüp üzülmesini istemiyordu tanrım birken ikisini birden kaybetmişti şimdi.

Zilan cama kafasını dayadı ve bir köşeye büzüldü. Gözünden sessiz yaşlar düşerken, kalbinden sessiz feryatlar yükseliyordu. Durmuyordu lanet gözyaşları, bir türlü durmuyordu Omuzlarının hıçkırıklarından sarsıldığının ve kahvaltı yapmak için durduklarının bile farkında değildi. Doğan arabadan inmiş onları bekliyordu dışarıda.

Elini hiç bırakmayan eller hafifçe şefkatle sıktı ellerini, Güllü Hanım'ın elini tuttuğunu bile unutmuştu, oysa o yol boyu hiç bırakmamıştı onları. Eliyle ıslak gözlerini kuruladı, kurumuş dudaklarını yaladı. Ve yanındaki kadına baktı ürkekçe kızarmış gözleriyle.

Güllü Hanım elini kaldırdı genç kızın kâkülünü kenara çekip saçını okşadı. Ağlamaktan gözleri

kızarmış güzel gelinine kalbinin tüm kapılarını açarak baktı sevgiyle. İçini rahatlatmak istedi bir anne olarak "Korkma güzel kızım, sana zarar vermeyiz için rahat olsun biz kötü insanlar değiliz. Doğan'ım sert durur, bakışları insanı korkutur ama pamuk gibi kalbi vardır. İnsana insan olduğu için değer verir hor görmez kimseyi, bende böyle olsun istemezdim ama kader oldu olan." Hafifçe tebessüm etti." Güzel gelinim" elini yanağına koyup gözyaşlarını kuruladı" Sana bakınca rabbime, bana böyle güzel bir gelin verdiği için şükrediyorum; belli ki kalbinde yüzün gibi güzel. Koca şehir senden bahsediyor buraların insanları öyle çabuk bir yerlere koymazlar kızları ama sen kendini sevdirmişsin belli onlara. Herkes senden sevgiyle bahsedince, merhametini anlatınca buda benim seni sevmemi kolaylaştırıyor.

Zilan şaşkınca bakıyordu yaşlı kadına. O içini açıyor genç kız nefesini tutup onu söylediklerinin gerçek olmasını çok istiyordu."

Canim oldu olan artık dönüşü yok, madem böyle bir şey başımıza geldi, bizde bunu değerlendiririz… Öğrendim ki senin annen yokmuş!" Zilan istemeden suratını düşürdü. "Asma bakıyım o güzel yüzünü bunu seni üzmek için söylemedim, benimde kızım yok

Doğan tek çocuk. Eğer sende istersen ben sana anne olurum sende bana hiç sahip olmadığım kız evlat, seni asla zorlamam istersen arkadaşında olurum kızım yeter ki sen rahat ol üzülme artık. Elini yanaklarına götürüp yeni akan yaşları kurulamaya başladı.” Şimdi şu yaşları silelim hah, saçını da düzeltelim çok güzelsin ve artık benim kızım artık.

Zilan bu tatlı kadına ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilemedi. Söylediklerinde ciddi miydi? Yoksa onu rahatlatmak için mi söyledi, bilemedi! Galiba bir zamanda bilemeyecekti. Sadece fısıltı gibi, "Sağ olun "çıktı ağzından.

Onlar bakışırken Doğan arabaya yaklaşıp annesinin camına tıklattı, yaşlı kadın camı indirince de" Kahvaltı hazır anne hadi yiyip yola çıkalım" bakışları karısına kaymıştı. Araca bindiğinden beri ağlıyordu, belli ki gene ağlamıştı gözleri ıslak burnu kızarmıştı.

Kadın oğluna kafasıyla işaret verip Zilan'a döndü,” Hadi kızım daha çok yolumuz var biraz yemek yiyelim”

Zilan Kayınvalidesinin arkasından arabadan indi yol üzerindeki restorana girdi. Doğan sert simasını omuzunun üzerine devirmiş, masaya oturmuş camdan

dışarıyı seyrediyordu. Suratından neler düşündüğü anlaşılmıyordu kafasını çevirince, Zilan'la göz göze geldiler o anda genç kız utanıp kafasını yere çevirdi bakışlarını ayaklarına sabitleyerek masaya doğru yürüdü. Kayınvalidesiyle yan yana oturdular hem tedirgin, hem de tuhaf hissediyordu kendisini.

Garsonlar geldi önlerine ordövr tabaklarını koydu, ardından sıcak çaylarda geldi. Zilan karnının aç olduğunu biliyordu iki gündür hiçbir şey yememişti. Ama yine de canı yemek yemek istemiyordu. Zaten olmayan iştahı tamamen yok olmuştu, şimdi herkes kahvaltısını yaparken o sadece çay içmişti, iki gündür midesine giren ilk sıcak şey olunca aniden karnı kasıldı ve ağrımaya başladı. Eli karnına kaydı yavaşça okşadı ağrı geçsin diye, Kayınvalidesi de fark etmişti bunu ama ilk günden kızı sıkmak istemediği için bir şey dememişti.

Doğan'sa arada kafasını çevirip hiç tanımadığı karısına bakıyordu, kafasını aşağıya eğmiş öylece duruyordu karşısında. Belli ki onunda canı bir şey yemek istemiyordu. Doğan kafasını yine cama çevirdi çayından son yudumu da alınca ayağa kalktı. Belki de ondan utanıyor kahvaltı etmiyordu, bu düşünceyle ayağa kalktı.

"Ben sizi dışarıda bekliyorum anne, bir şeye ihtiyacınız varsa halledin yola çıkacağız yan taraftan da market var ben oraya gidiyorum. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bunu söylerken karısına bakıyordu gözleri, annesi anladı demek istediği " Su al yeter oğlum " Doğan'ın hâlâ karısına bakarak beklediğini görünce " Kızım sen bir şey ister misin?" Zilan kafasını kaldırmadan yok anlamında sağa sola salladı.

Doğan annesine bakıp "İyi o zaman anne aklına bir şey gelirse haber ver" dedi Zilan'ı ima ettiği açıktı.

"Tamam, oğlum veririm."

Doğan yanlarından ayrıldı, Güllü Hanım gelinine döndü.

"Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin kızım? Çekinmene gerek yok," Zilan yine kafasını salladı." O zaman kalkalım hadi birde lavaboya uğrayalım malum yolumuz uzun.

Kahvaltının ardından yola çıktılar, uzun yol boyunca kimseden çıt çıkmadı belli ki kimse konuşmak istemiyordu. Zilan yine kafasını cama dayadı yollara baktı, bitmek bilmeyen yollara görmeyen gözlerle tükenmiyordu. O yola bakarken kafası belirsiz

geleceğiyle meşguldü, nede olsa artık evli bir kadındı, belki dün olmamıştı ama kesin bugün karısı olacaktı.

Karnına şiddetli bir ağrı saplandı, bu düşünceler midesini bulandırıyordu tanrım onu öpmüştü, saçlarını koklamıştı. Belki ona istemediği bir şey yapmazdı. ***Salaksın sen Zilan, adam seni süs diye mi aldı yanına kendine gel!*** Tanrım karnındaki bu ağrıda neydi böyle? Zilan yüzünü buruşturdu, ellerini karnına sardı iyice bastırdı. Ağrı bir türlü kesilmiyordu şimdi birde mide bulantısı eklendi buna midesi ağzına gelmişti.

"*Ne oluyor beni araba tutmaz ki!*" Diyordu içinden, ağrı daha da şiddetlendi artık gözlerinden yaşlar akıyor, kasılmalar arttıkça ellerini daha da bastırıyordu karnına, alnından boncuk boncuk terler akmaya başladı. Güllü Hanım'da fark etmişti kızın bu halini, elini uzattı saçlarını geriye çekti.

"Yavrum iyi misin? Neyin var?"

Zilan'dan ses gelmedi, gözlerini sıkıca yummuş, başını aşağı eğilmiş duruyordu.

Yaşlı kadın bu sefer endişeyle sordu bu soruyu, Doğan'da duyunca oda arka koltuğa çevirdi bakışlarını, en sonrada da yününü. Anlamadı neler olduğunu endişeli gözlerle karısına bakıp, ardından bakışlarını soru sorar gibide annesinin gözlerine çevirdi.

Zilan en sonunda dişlerinin arasından zorlanarak." Ben…" derince soludu" Ben galiba kusacağım" Bu sefer elinin birisini ağzına götürdü sıkıca dudaklarına bastırdı.

Şoförde anladı arabayı sağa çekti araba durur durmaz Zilan arabada atlar gibi indi koşarak yolun kenarındaki ağaçlık alana gitti. Öğürüyordu ama bir şey çıkmıyordu, acı su bile gelmez olmuştu bu canını daha çok yakıyordu artık boğazından kan gelmesini sağlıyordu.

O koşarak arabadan inince Güllü Hanımla, Doğan'da peşinden inmişti. Doğan eline bir pet şişe su alıp Zilan'a doğru yürüdü, annesi de endişeyle arkasından yavaşça geliyordu. Kocasının geldiğini görünce Zilan gelmesin diye elini kaldırıp git işareti yapmıştı onun tiksinmesini istemiyordu ama Doğan onu dinlemedi yanına yaklaştı ve şişenin kapağını açıp eline döktü. Sonra elinde ki ıslaklığı Zilan'ın anlına dokundurdu. Buz gibi parmaklar alnında ve saç diplerinde şefkatle dolandı. Saçlarını geri itip ona destek oluyordu. Zilan bundan utansa da ne konuşa biliyor, nede adamın elini teninden geri ite biliyordu. Canı o kadar acıyor ki, sanki boğazı yırtılacak gibi geliyordu.

Doğan sinirli gözlerini kıza dikip," Neden seni araba tuttuğunu söylemedin? Sana ilaç alırdım, bu halede gelmezdin? "diye kızgınca çıkıştı.

Zilan sonunda doğrulabilmişti yerinde, ağzını cebinden çıkardığı mendille sildi ellerini de silip biraz rahatlamış olarak ayakta dikildi. Ne konuşmaya mecali, nede açıklama yapmaya takati yoktu. Ayakta durmaya da mecali kalmamıştı. Mide bulantısı geçmişti şimdide başımı dönüyordu! Gözlerini kırpıştırdı bir kaç defa.

Doğan, Zilan'ın bu halini sinirden fark edemedi, annesine kızgınca seslenip" Anne bir şişe su ve peçete daha getirir misin? Bir...

O annesiyle konuşurken Zilan tutunacak yer arıyordu. Her yer dönüyordu Doğan'ı seçiyordu önünde ama bulanık görünüyordu. Elini gözüne götürdü ovuşturdu, düzelmedi görüş alanı daha da kötüleşti, dizlerinin bağıda çözülmeye başlamıştı şimdi zorlukla ağzından kocasının adı çıktı. Zaten adını ilk telaffuzu bu olmuştu!

"Do-Doğan!"

Doğan arkasını dönene kadar Zilan yere yumuşak bir iniş yapmıştı bile. Karanlığa dalmadan önce tek

duyduğu şey, Doğan'ın kızgınca ettiği, homurtu yüklü sesiydi.

Ha si*tir!

6. BÖLÜM

Doğan, Zilan'ı yere düşmeden yakalamıştı, panik her yerini sarmış halde karısı kucağında hızlı adımlarla hatta uçar gibi arabaya doğru yürüdü; bakışları annesine kaydı.

"Anne çabuk kapıyı aç."

Doğan açık kapıdan arka koltuğa Zilan'ı yatırmaya çalışırken Güllü Hanım'da diğer taraftan oturup gelinin başını dizlerine koydu usulca. Doğan, karısını koltuğa yerleştirince kapıyı kapadı " Hadi Salih, sen yan koltuğa geç arabayı ben kullanacağım."

"Ama Doğan Bey..."Salih, Doğan'ın kararmış yüzlerini görünce lafını ikiletmedi.

"Hadi dedim"' diye gürleyince adam hızla arabaya bindi. Güllü Hanım gelininin saçlarını okşuyordu ama endişesinde elleri titriyor, kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Ah yavrum benim kaldıramadı olanları tabii, nasılda sessiz sessiz duruyordu anlamalıydım rengi

soluklaşınca anlamalıydım." Doğan gözlerini yoldan çekmeden, elinden geldiği hızla arabayı kullanamaya çalışıyordu.

"Doğan daha var mı oğlum?"

Genç adam nabigasyon aletine baktı "Az kaldı anne" direksiyonu öyle sıkıyordu ki elinin parmak sokumları beyazlıyordu. Bir bu eksikti kızı İstanbul'a götürmeden hastanelik etmişlerdi! ***Tanrım kafayı yiyeceğim, bir düğüne geldim olanlara bak! Hayatım kaydı neye döndü. Bir bu kız çocuğuyla uğraşmam kalmıştı…***

Doğan arabayı hızla acil servisin önüne soktu. Aracın kapısını hızla açıp arka kapıya yöneldi. Zilan'ı kafasını çarpmadan yavaşça kucağına aldı arabadan çıkardı. Elektronik açılabilir kapıdan içeri girdi. Güllü Hanım'da arkasından koşturarak geliyordu.

Doğan telaşla bağırdı" Doktor yok mu sedye?" Onları gören sağlık görevlileri sedyeyi getirdi, oda kucağındaki karısını yavaşça bıraktı sedyeye ve onlar acil odasına girerlerken endişeli gözlerle onlara bakarken, olanları düşünüyordu.

Ardından koşuşturarak doktor geldi kimsenin suratına bakmadan acil müşahede odasına girdi. Doğan ellerini saçlarının arasında gezindirdi sıkkınca. Gözleri

korkudan rengi solmuş annesine takıldı, elini uzatıp elini tuttu avucunun ortasını çevirip öptü.

"Merak etme anam bir şeyi yoktur sadece bayıldı endişelenme." annesinin elini hiç bırakmadan, annesini de alıp banklardan birine doğru yürümeye başladı. Önce annesini oturttu, sonrada yanına kendi oturdu. Zaman geçmek bilmiyordu, öyle sıkıntılıydı ki içi, bir müddet sonra bacağının yere vurduğunun farkında bile değildi. Bunu endişelenince hep yapardı.

Yaşlı kadın elini oğlunu salladığı bacağının üzerine koyup cesaret verir gibi sıktı. Doğan o ana kadar nasıl panik yaptığını anlamamıştı. Bacağının üzerindeki annesinin elinin üzerine iri elini koyup onun yumuşak elini tuttu. Endişe etme der gibi de hafifçe sıktı. Diğer elini yine saçlarının arasından geçirdi, derin bir nefes aldı gözlerini kapadı. Kafasını geri atıp duvara dayadı. Gözünün önünde düşerken, ona bir şey olacak diye nasılda korkmuştu ve bunu yeni fark ediyordu. Hâlbuki henüz 1 gündür tanıyordu onu. Oysa o Doğan'a emanet edilmişti. Sonuçta onunda suçu yoktu bu olayda kendisi gibi, belli ki olanları içine atmıştı ve daha fazla taşıyamamıştı bu yükü. Doğan ona da üzülüyordu, hayatının baharında gencecik kız, bütün halleri yıkılmıştı ve hepsi lanet olasıca kaza yüzünden

olmuştu. Tabii, birde sarhoşken ona dokuması vardı. Gerçi hâlâ hatırlayamıyordu geceyi, aklını ne kadar zorlasa da olmuyordu.

Doğan ne kadardır böyle derin düşüncelere daldığını bilmiyordu. Annesinin elini sıkmasıyla gözünü açtı, kafasını çevirip annesinin üzgün gözlerine baktı. Kadın titrek bakışlarını şimdide gelininin alındığı odaya çevirdi. Korkuyordu. Gelinine bir şey olmasından çok korkuyordu. Ne annesi konuşuyordu nede Doğan'ın ağzından tek laf çıkıyordu. Birlikte hem hüznü, hem şefkati paylaşıyorlardı o anda.

Doğan kolunu kaldırdı annesinin başını göğsüne yasladı kafasına öpücük kondurdu. Annesinin o mis gibi kokusunu içine çekti, bu onu rahatlatıyordu. Ana-oğul böyle beklediler doktorun çıkmasını dakikalarca, sonunda kapı açıldı doktor dışarı çıktı. Doğan yerinden hışımla kalkınca göğsündeki annesi sarsıldı. Sonra oda oğlunun peşinden doktorun yanına geçti. Doktor karşısındaki adama ürkekçe baktı. Doğan'ın heybetli yapısı ve sert yüzü belli ki onu da korkutmuştu.

"Hastanın yakını kim?

Doğan boğazını temizledi, sesini endişeden ayırdı.” Ben eşiyim doktor, neyi var?"

"Yakınlarda sinir krizi ya da sinir harbî yaşadı mı?"

Kimseden cevap gelmeyince devam etti.

"Hastamız bir kaç gündür hiçbir şey yememiş, vücudu susuz ve gıdasız kalmış,” Doktor bakışlarını yaşlı kadına çevirdi”, Az daha geç kalsaymışsınız böbrekleri susuzluktan iflas edecekmiş. Birde sinirleri çok yıpranmış. Sanki hayatla ilişkisini kesmiş gibi ya da büyük bir üzüntü yaşamış "Doktor merakına yenik düşüp "Ne oldu bu kadarda kendini yıprattı?"

Doğan otoriter sesiyle" başka bir şey var mı Doktor Bey? "deyip konuyu kestirip atmasını kısaca ikaz etti.

"Karınızın iyi bir bakıma ihtiyacı var, bol su tüketsin, zaten sakinleştirici yapıldı. Ama benim size tavsiyem birde psikoloğun görmesi, başka bir şey yok serumu bitince çıka bilirsiniz."

Güllü Hanım doktorun koluna dokunup " Oğlumla gelini mi göre bilir miyiz Doktor Bey oğlum?

Doktor tatlı ihtiyara tebessüm etti. "Tabii teyzeciğim serumu bitince haber verin ilaçlarını yazayım, sonra çıkarsınız. Geçmiş olsun"

Zilan gözünü zorlukla açtığında karşısında bembeyaz tavanla karşılaştı. Başı çatlayacak gibi ağrıyor, gözlerinin içi ateşler içerisinde yanıyordu. Vücudundaki rahatlamaya ise anlam veremiyordu! Sanki biri tüm sinir sistemini almıştı. Kendini yorgun ama yine de iyi hissediyordu.

Tuhaf diye düşündü!

Elini kaldırıp anlını ovuşturup gözlerini bir kaç defa açıp kapadı. Nerde olduğunu anlamak ister gibi sonrada kafasını yana çevirdi: Kayınvalidesi koltuğa oturmuş dalgınca sehpaya bakıyordu. O Kayınvalidesini izlerken yandan gelen sesle irkildi.

"Uyandın mı?"

Zilan bu seferde kafasını cama çevirdi. Doğan pencerenin pervazına yaslanmış, elleri ceplerinde Zilan'ı izliyordu. Gözleri yorgunluktan kıp kırmızı olmuş, gözaltları çökmüştü. Belli ki oda yorgun ve bitkin düşmüştü. Zilan onun yorgun düştüğünü yeni anlamamıştı zaten hiç yüzüne de bakamıyordu ki, utanıyordu.

"Ne oldu niye buradayız?"

Doğan yerinden hiç kıpırdamadı, Zilan'ın gözlerinin içine bakarak cevap verdi:" Bayıldın bizde seni

hastahaneye getirdik. "Sesi hem soğuk hem de mesafeliydi.

Zilan gözlerini adamdan kaçırdı. Bakışları sanki içini deliyor, onu kara çukurlara itiyordu. Sesi de tedirgin etmişti. Yerinden doğrulmaya çalışınca serumun iğnesi battı koluna ardından damarı yırtarak çıktı.

"Ahhh"

"Dikkatli ol kızım serum… Hay aksi çıkmış kanıyor kolun."

Kayınvalidesi hızla yerinden kalkıp yanına koştu, elindeki peçeteyi damara bastırarak yarayı sildi. Zilan elini koluna uzattı" Ben yaparım hem iyiyim gerçekten canım acımıyor.

Doğan durduğu yerden doğrulup hareketlendi. "Ben gideyim hemşireyi çağırıyım," kapıya doğru yürüdü.

Zilan bakışlarını Kayınvalidesine çevirip" Doktor ne dedi efendim?"

Kadın gülerek yerinden doğruldu "Efendim? "diye tekrarladı. Zilan utanarak "Şey, yani ben ..."

"Tamam, kızım kendini zorlama nasıl rahat edersen öyle hitap et. Doktora gelince, iki gündür bir lokma yememişsin ve susuzluktan böbreklerin iflas edecekmiş, bunu bir daha yapma! Ne olursa olsun bu

can bize emanet, emaneti günü gelince sahibine sağlam vermeliyiz, bunu bir daha kendine yapma emi güzel gelinim. Bu yaptığın rabbimi de gücendirir.

Zilan hastahaneden çıkmadan önce lavaboya gitti elini yüzünü yıkamaya, buz gibi suyu açtı musluktan akan suya dalgınca baktı. Elini suyun altına tutup parmaklarının arasından akıp gidişini izledi, kendi hayatının ellerinden akıp gitmesi gibiydi bu. Sonra avucunu buz gibi suyla doldurup yüzüne çarptı; bu rahatlamıştı onu. Elini saçlarına götürdü. Perişandı haldeki saçlarını, haliyle tarak olmadığı için eliyle düzeltti. Aynadaki aksine baktı, zaten ne zaman içi daralsa aynanın karşısına geçer, annesiyle konuşurdu. Çünkü yüzü fotoğraflar da gördüğü annesine benziyordu

"Annem neredesin? Beni görüyor musun? Bak kızın hasta düştü annem biliyor musun? Hani benim için savaşmıştın? Beni yaşattın ama sensiz bıraktın annem, sensiz kimsesiz bıraktın. Anne sana muhtacım görmüyor musun? Beni de yanına alsaydın, neden bu koca dünyada beni yalnız bırakmak için kendinden geçtin ki? Beni bu merhametsiz dünyada sensiz ettin."

Zilan bunları söylerken gözyaşları yine zorluyordu gözünü ama ağlamaya ne hali, nede mecali kalmıştı artık. Gözyaşları kurumuş gibiydi sanki tükenmiş kendini öyle kaptırmıştı ki, kapının tıklamasıyla irkildi.

"Zilan kızım iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Zilan kapıyı usulca açtı, karşısındaki endişeli kadına baktı. Nasılda endişeliydi hali, hâlbuki henüz Zilan'ı tanımıyordu bile. Zorla da olsa tebessüm etti " İyiyim efendim." Yatağa doğru giderken sanki yer ayaklarının altından kayıyordu. Sarsakça yürüdü, elini uzatıp yatağa tutundu sonrada usulca yatağa oturdu. Vücudu resmen onu taşımıyordu ya da iflas etmişti.

"Bana ne verdiler böyle, kendimi taşıyamıyorum?".

Odanın kapısı tıkladı ardından açıldı Doğan içeri girdi Gözleri önce karısına kaydı.

"İyi misin?"

Zilan ürkekçe cevap verdi:

“İyiyim sadece başım döndü."

Niye bu adamın yüzüne bakamıyordu ki? Gözlerine ne zaman baksa sanki içini delip geçiyordu bakışları, ya da o kahveliklerde boğulur gibi oluyordu.

Onu ne zaman görse ve ya da sesini duysa, içinden tuhaf bir şeyler geçiyordu sanki uçaklar havalanıyordu karnında. Tuhaf hissediyordu onu gördüğü zaman, korkması kaçması gerekirken, neden ona bakmak istiyordu! Niçin onu merak ediyordu?

Doğan soran gözlerle annesine baktı." Ben çıkış işlemlerini hallettim! Hazırsanız çıkalım?"

Güllü Hanım yerinden doğrulurken "Hazırız oğlum" deyip gelinine destek olmak için Zilan'ın koluna girdi, kızı yavaşça kaldırdı. Zilan "İyiyim ben yürürüm" diye ısrar etse de, onu dinlemedi kapıdan çıkmalarına bir iki adım kalmıştı ki başı döndü yine genç kızın. Gerçekten de tutmasaydı düşerdi. Düşmemek için diğer elini de duvara uzatıp tutundu, biraz duraksadı kendisine gelmek için. Yaşlı kadın endişeyle ona bakıp" İyi değilsin kızın sen, gel yaslan bana?"

Zilan bakışlarını ona çevirdi." İyiyim efendim sadece başım öndü gene ilaçlardan galiba, kendime gelirim şimdi."

Doğan annesiyle eşinin durduğunu anlayınca arkasına döndü, Zilan'ı duvara tutunmuş kendine gelmeye çalıştığını görünce, hızla yanlarına geldi.

Elindekileri annesine verip, Zilanı tek hamlede ona konuşma fırsatı vermeden kucağına aldı.

Zilan'ın ayakları yerden kesilince, dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı. Düşmemek için yine kollarını Doğan'ın boynuna doladı, *tıpkı geceki gibi diye geçirdi içinden.*

"Ben yürürüm bırak beni yere… Sana diyorum kendimde yürüyebilirim!" Doğan, Zilan'ı indirmeyince, oda debelendi durdu kucağında. Onun tutuşu ne kadar rahatta olsa, kocası olacak adamın kollarında olmaktan rahatsız olmuştu. Hiç tanımadığı bu adamın kollarında olmak istemiyordu.

"Bırak beni, ben kendim yürürüm. Sana diyorum sağır mısın?"

Doğan bir kaç basamak indi, birisini daha iniyordu ki genç kız debelenince hafif sendeledi, kucağındaki karısına fark etmeden kendini topladı. Zilan'ın kulağına eğilip iyice sokuldu, şimdi o tanıdık gelen yasemin kokuları burnunu dolduruyor genzine yayılıyordu.

"Şşiiit debelenmeyi bırak yoksa ikimizde düşeceğiz!"

Zilan'ın kulağının dibindeki tüy gibi hafif ses durmasını söylemesine rağmen, durmuyordu. Bir kez

daha adamı itince Doğan, Zilan'ı kendine çekip birden bedenine hapsedip daha çok bastırdı. Artık vücutları birbirlerine tamamen yapışıktı. Zilan, Doğan'ın güçlü sıcaklığını teninde hissediyor, baharatlı egzotik ten kokusu burnunu dolduruyordu.

Aynı şeyler Doğan için de geçerliydi, burnunun dibindeki saçların müthiş kokusu içini açıyordu. Zilan yorgundu, bitkindi daha fazla debelenmedi, kendisini kocasının kollarına teslim etti. Kafasını yatırıp genç adamın boyun köküne yasladı. Sıcak nefesi adama çarpıyor, her çarpışında Doğan'ın teni karıncalanıyordu, bitmiyordu şu kısa hastane bahçesinin yolu sanki uzadıkça uzuyordu. Zilan'ın gözleri yorgunlukla ve ilacın etkisiyle kapanırken, dudaklarından fısıltı gibi kelimeler döküldü:

"Anne bırakma beni?"

7. BÖLÜM

Zilan saçlarında yumuşacık dokunuşlar, kulağında sevgi dolu mırıldanışlarla gözünü açtı. Başı kayınvalidesinin omuzunda, onun pamuk gibi şefkatli elleri ise yanaklarında. Annesi gelmiş gibi hisseti, özlemini duyduğu annesini rüyasından gerçeğe dönmüş hali gibi hissediyordu. İçi titredi, kalbi buruldu, ne çok özlem duyuyordu oysa annesine.

"Zilan!" Güzel kızım geldik"

Yaşlı kadın yine seslendi sevgi dolu sesiyle. Zilan gözlerini açmıştı açmasına ama bu merhametli omuzdan kafasını kaldırmak, ne olacağını bilmediği bir hayata yelken açmak istemiyordu. Yaşlı kadın bunu anlamış olacak ki camdan onlara bakan oğluna eliyle git işareti yaptı, öylece dışarıda onların çıkmasını bekliyordu dakikalardır. Güllü Hanım gelininin saçlarını okşuyor, Zilan ise bu anın bozulmasın diye kıpırdamıyordu bile. Açtı, sevgiye, ilgiye hele şu anda her şeyden çok ihtiyacı vardı. Zilan derince bir nefes aldı, sanki ciğerleri buna hasretmiş gibi kafasını yasladığı omuzdan kaldırmadan.

"Ne kadardır uyuyorum?"

Yaşlı kadın tebessüm etti. Sıcacık bakmıştı gözlerinde-tam bir anne gibi- iyi hissettirmişti bakışları. "Hastahaneden çıktığımızdan beri."

Zilan şaşkınca kafasını yasladığı omuzdan kaldırıp yaşlı kadına baktı. "Ama ben bu kadar zaman nasıl uyudum bu 7 ya da 8 saat eder."

Kadın saçlarını okşayarak devam etti konuşmasına:

"Sakinleştiricinin etkisi, yaşadıklarının stresi, iyi oldu bu ilaç vücutta dinlenmiş oldu. Zilan'ın karnından yükselen sesle kadın güldü. Gurrr

Ses bir daha duyuldu.

"Gurrr!"

Zilan utançtan kızarmış yanaklarıyla başını kaldırdı, dudağının kenarını dişlerinin arasına aldı. Gözlerini kaçırdı, elini karnına götürüp orada durdurdu kafasını aşağı eğip dudaklarını dişledi bir- iki saniye mahcupça. O böyle yapınca kayınvalidesi onu kendine çekip saçlarına öpücük kondurdu anlayışla, gelininin elini tutup açmış olduğu arabanın kapısına yönlendirdi inerken.

"Sanırım birileri sana kızmış homurdanıyor baksana".

Zilan bu söylediğini anlayamadı, başını yaşlı kadına kaldırdı bakışlarını soru sorar gibi gözlerine dikti.

Yaşlı kadın gözüyle karnını gösterip" Bir daha onu bu kadar ihmal etme ki sana kızmasın!"

İşte bu Zilan'ın günler sonra kırıkça da olsa tebessüm etmesini sağlamıştı. Kadın gelininin hırkasının önünü kapayıp, elinden tutarak evin kapısına yönlendirdi. Zilan evin önüne gelince durdu, merakla evi seyretmeye koyuldu. Onlarda kocaman bir evde oturuyorlardı ama bu ev çok sıcaktı. Onların taştan yapılan binalarının yanında cennet gibi duruyordu:

İki katlı villanın kocaman bahçesi, yemyeşil bitki örtüsü, rengârenk çiçek ve bir sürü gülfidanıyla çevriliydi her yeri. Duvarın birini sarmaşık gülleri sarmıştı, sıcak bir görünüm elde etmiş bu eve gerçekten kadın eli değmişti. O hayranlıkla evi seyrederken yanındaki yaşlı kadın bakışlarını evden ayırıp, hayranlıkla yeni evini seyreden gelinine çevirdi.

“Hoş geldin evine kızım!” Hazan bakışlarına ona çeviremedi hemen. Onun evi miydi artık burası? "Arkada da havuz var yazın daha bir güzel oluyor, gerçi şimdide güzel ilkbaharın en güzel günleri bu günler.

Bakışlarını bahçeden ayırıp kocaman meşeden yapılı kapıdan içeri birlikte girdiler. Onları girişte orta yaşlı zayıf ama güzelce bir kadın karşıladı tebessümle.

"Hanımım hoş geldiniz? "Gözleri Hanımından Zilan'ın üzerine kaydı, biraz genç kızı inceledikten sonra bakışlarını tekrar konuşan Hanımına çevirdi.

"Hoş bulduk Elif biz yokken ne yaptınız?"

Kayınvalidesi sıradan davranmıştı bu kadına, sanki yardımcıları değil de ahbapları gibi bu Zilan'ın gözünden kaçmamıştı ve çok hoşuna gitmişti.

"Sıkıntıdan patladık Hanımım buralar sensiz, sessiz kalıyor."

Güllü Hanım gelininin elini tutup kendine yaklaştırdı. Bakışlarını üzerinde gezdirip, gururla onu tanıştırırken" Elif bak bu güzel kız Zilan" Sevgiyle baktı gözlerine, "Benim gelinim." Elif Hanım ona şaşkınca bakan Zilan'ı kendine çekip, yanağından öptü. "Zilan bak kızım buda emektar yardımcımız Elif, Doğan'ımın ablası gibidir üzerinde emeği çok var. Elif'te bizim ellerimizde büyüdü sayılır. Kadın Zilan'a beğeni dolu bakışlar atarken.

" Duyduk Hanımın Doğan Bey'imiz evlenmiş hayırlısı olsun Allah tamamına erdirsin. Kadere bak sen buradan giderken şaka yaparak gittin, belki dönüşte Doğan'ı evlendiririm diye… Şansa bak duyunca çok şaşırdık ne yalan söyleyeyim ama bu güzel kızımızı görünce sevincim katlandı.

"Elif dediklerimi hallettin mi?"

"Yaptım Hanımım, her şey hazır odalarda hazırlandı".

"Peki. Sofra hazır mı? Yol çok acıktırdı bizi."

"Hazır Hanımım, ister sofraya şimdi geçin, ister biraz dinlenince!"

"Şimdi geçelim Elif sen valizleri odalara gönder".

Yaşlı kadın Zilan'ı geniş kapılı odaya doğru götürdü, oda sessizce ona itaat etti.

"Gel kızım sofra şimdi hazır olur."

Salon çok ferah döşenmişti. Beyaz ağırlıklıydı ve bir kısmında oturma gurubu televizyon, diğer kısmı yemek odası olarak dizayn edilmişti, ferahlık ve iç açıcı renkler ön plana çıkarılmıştı. Her şey beyazdı aksesuarlar dışında renkli hiçbir şey yoktu adeta, insanın içine huzur doğduruyordu kendini cennetteymiş hissi veriyordu. Kocaman Fransız sürgülü camları beyaz şifon tüllerle süslenmiş, bahçeye açılan kapının camından görünen manzara muhteşem görünüyordu. Birde, daha önce bu kadar büyük bir televizyon hiç görmemişti Zilan, duvarda boydan boya kaplıyor, sinema havası veriyordu.

Kayınvalidesi kanepelere yönlendirdi gelinini Zilan oturunca kendisi de yanına oturdu. Bakışları ise evin her yanında dolaşıyordu. Onlar kanepede otururken Doğan kapıdan içeri girdi, yeni duş aldığı saçlarının nemliliğinden belliydi, kol saatini takmaya çalışıyordu. Üzerinde Sweatshirt, altında spor pantolon alabildiğince siyahtı, sadece Sweatshirtin omuz kısmında Beyaz kumaş geçişi vardı. Siyah kuzgunu saçlarının arasından kurtulmuş bir perçemi sert duruşlu alnına düşmüş, geniş omuzları ve uzun boyuyla ne kadar heybetli duruyorsa vücudu, o perçemde yüzünü bir o kadar; daha bir sakin durduruyordu.

Zilan kocasını izlediğini fark edince utanıp bakışlarını kucağındaki ellerine sabitledi, bir bu eksikti: Zorla evlendiği adamdan etkilenmek, onun çekim alanına girmek. Kendi kendine savaşa girdi oturduğu yerde. Aklıyla kalbi çatıştı. ***Ama etkilendin hem de en başından beri" Sus iç sesim sus" Yalan mı? Etkilendin ondan gözlerinden ayırmak istemiyorsun, bakışlarını karşılık verememen! Saçmalama ben onu tanımaya çalışıyorum.*** Zilan kendisiyle savaştayken Doğan direk annesine baktı, "Anne sofra hazır mı? Eğer değilse biraz işim var"

"Yok, oğlum hazır seni bekliyorduk, sende geldin hadi geçelim."

Zilan önünde duran çorbaya isteksizce bakıyordu, karnı açtı hatta açlıktan gurulduyordu ama canı yemek istemiyordu. Tabii, birde şu

Ağzında ki demir tadı, ağzında tuhaf bir keçelenme sağlıyordu. Kaşığıyla kâsedeki çorbasını karıştırırken, farkında olmadan yüzünü ekşitti. Çünkü midesi yine isyan etmeye başlamıştı, hâlbuki mercimek çorbasını severdi ama şimdi kâsedeki hali içini kaldırıyordu.

"Çorba hoşuna gitmediyse söyleyelim başka bir şey getirsinler? Kendini zorlama."

Zilan kafasını kulağına gelen otoriter sese çevirdi, gözleri genç adamın keskin bakışlarıyla karşılaştı. O gözlere bakınca koyuluğunda kayboldu, sanki dilini yutmuştu ya da birisi sesini çalmış konuşamadı. Konuşamayınca kelimeler yerine kafasını ***hayır*** anlamında salladı. Kaşığını çorbasına daldırdı zorla da olsa bir yudum aldı, ardından bir yudum daha ama devam edemeden midesi bulandı yüzü buruştu. O ana kadar adamın onu izlediğini fark etmemişti, elini ağzına götürüp midesini yatıştırmaya çabalayınca, vücudunu midesinin bıraktığı etki sayesinde bir irkilme

aldı. Doğan hemen yerinden kalktı anlamıştı. Zilan'ın kucağındaki elinden tutup çekiştirmeye başladı. Yaşlı kadın durumu anladığı için yerinden kalkıp gitmedi gelininin utanmasını istemiyordu.

Zilan eli ağzında midesi çıktı çıkacak adamın peşinden sorgusuz sualsiz gitti. Doğan bir kapın önüne gelince durdu Zilan'ın elini bıraktı kapıyı açtı. Zilan açılan kapıdan oranın lavabo olduğunu görünce kendini hışımla içeri attı kapıyı hızla çarpar gibi kapatıp lavaboya yaklaştı, içinde olmayanı çıkarmaya çalıştı. İçinde bir şey yoktu ki, içtiği bir kaşık çorbadan başka hiçbir şey… Boş öğürme sesleri acıyan boğazı, yaşaran gözleri. Midesi sakinleşince yerinden doğruldu, musluğu açtı avucuna doldurduğu bol suyu yüzüne çarptı. Derin derin nefes aldı aynadaki aksine bakarken yüzünü kuruladı. Havluyu yerine asıp saçlarını tepesinde atkuyruğu şeklinde bağladı. Derin bir nefes daha aldı tekrar ve kapıyı usulca tutup açtı. Kocası karşısında duruyordu: Duvara yaslanmış, ellerini cebine sokmuş ayağıyla dalgınca yaptığı hareketleri izliyordu. Şaşırdı onu görünce, demek gitmemiş onu beklemişti. Acaba banyodaki öğürme seslerini duymuş mudur ki diye düşündü! Doğan kapıdaki hareketlenmeyi fark edince dalgınca kafasını çevirdi,

bakışlarını karısının üzerinde gezdirdi iyi olduğundan emin olmak için.

"Şimdi daha iyi misin?"

Zilan bu seferde ***evet*** der gibi kafasını salladı fakat bu sefer sebep acıyan boğazından konuşamamıştı.

"Doktor bir iki gün bunun olacağını söyledi. Miden tepki veriyormuş." Genç kız kafasını kaldırmadan öylece önünde duruyordu kızarmış suratıyla.

Daha ilk günden hastalanıp onların sabrını sınamış gibi, hiç istemese de çekiniyordu onlardan.

80Zilan genç adamın sesindeki kesin emiri almıştı, belli ki birde onun hastalığıyla uğraşmak istemiyordu. Ee haklılar diye düşünüp sessizce peşinden içeri girdi, sakince yerine oturdu.

"İyi misin yavrum?"

Bu soruyu bugün kaçıncı kez duyuşuydu hatırlayamadı. Yaşlı kadına tebessümle baktı. "İy… "boğazını temizledi çatallaşmış sesiyle " İyiyim efendim'" deyip bakışlarını masaya döndürdü, masadaki yemeği görünce sevinse mi üzülse mi karar veremedi. Öteki yemek midesini kaldırmıştı ama bununda pek fark edeceğini sanmıyordu. İstemese de kendini zorladı, eline çatalını aldı, bir kaç çatal aldı

zorla ağzına attı midesini zorlayarak. Biliyordu ki karşısındaki kocası olacak adamın kendini izlediğini, nerden bildiğini oda bilmiyordu ama bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu ve bu onu geriyordu.

Yemek bitince Güllü Hanım dinlenmesi için gelinini odasına çıkarmış, iyice dinlenmesini tembihlemişti. Yani Doğan'ın odasına!

Zilan odaya şöyle bir baktı, nede olsa artık bu oda onunda odasıydı: Ortada kocaman yatak, yanlarında geniş komodinler, camın önünde iki tane tekli koltuk, ortada sehpa, köşede televizyon ünitesi. Karşı duvarda yan yana iki kapı vardı fakat onun gözleri valizlerini aradı, her köşede gezindi bakışları göremedi. Önce kapılardan birine yöneldi açtı. Burası geniş bir banyoydu, ferah ve beyaz ağırlıklı, köşede jakuzi, diğer köşede duşa kabin vardı. İçeriyi aydınlatan kocaman cam olması ilginçti, aslında banyoda niye bu kadar büyük bir cama ihtiyaç duyulduğunu anlamadı. Kapısını geri kapatıp diğer kapıyı açtı.

Burasıda giysi odasıydı, cam kapaklardan yelere kadar sürgü kapılı gardıroplar vardı duvardan duvara… Valizlerini sonunda far ketti.

Köşede boşaltılmış olarak duruyordu, dolaba düzeltilmişti belli ki kapakları açıktı. Dolaba yaklaştı

çekmecelere baktı, acaba nereye koymuşlardı eşyalarını ve hangi ara düzeltmişlerdi ki! Sonunda aradıklarını buldu, üst çekmecede iç çamaşırları, sağdaki dolapta da giysileri duruyordu. Çekmeceden iç giysisini aldı, gözleri dolapta gezindi köşedeki eşofmanlarını fark edince üzerine de spor kıyafetlerini alıp, az önceki gördüğü banyoya yöneldi.

Zilan banyosunu yapmış, yatağın üzerinde endişeyle kocasını bekliyordu. İçindeki korku, endişe her dakika daha bir artıyordu. Daha önce defalarca duymuştu cinsel tecrübeyi başkalarından… Gerçi hiç o tarz filmlerden izlememişti- onları iğrenç olarak görürdü, başkalarının özel anlarını izlemek ona göre değildi- Bir keresinde evlenen arkadaşlarından birisi anlatmıştı canın nasıl yandığını, işte o günden beride soğuk bakar olmuştu bu meseleye. Ya onunda canı yanarsa, ya anlatılanlar kadar acılı geçiyorsa! Derin bir iç çekti. Bu düşüncelerde nerden gelmişti ki şimdi aklına, zaten korkan kalbi şimdi daha da beter şekil de atıyordu. Ellerini acıyacak gibi ovalıyor, dudaklarını dişlemekten kanatıyordu. Şu lanet zamanda bir türlü geçmiyordu, böyle beklemek yapmaktan daha işkenceliydi. En azından bir kere olup bitecekti ama korkuyla beklemek dakikalar bile geçmiyordu sanki

daha çok canını yakıyordu. O fark etmedi ama zaman geçti, hatta epeyce ilerledi ama o gelmedi! Zilan'ın vücudu daha fazla dayanamadı bu gergin bekleyişe, gözkapakları ağırlaştı ardından yavaşça kapandı.

Doğan bütün gece odaya girmedi, çalışma odasında geçirdi zamanını kendini oyalayacak işler icat etti. Dalgın gözleri saate kaydı bayağı geç olmuştu: 3 10 geçiyordu. Ellerini saçında gezdirip sandalyesinde iyice geriye yaslandı, bir müddet daha böyle bekledi. Vücudu yorgundu ve iyi bir uykuya ihtiyacı vardı hem de yatağında fakat orada başkası vardı vardı artık… Sıkkınca yerinden kalktı yatma zamanı gelmişti artık. Ağır adımlarla merdiveni çıktı odanın kapısına gelince durdu, kapının altından ışık sızıyordu dışarı, belli ki uyumamıştı. Derin bir nefes aldı elini kaldırdı, önce hafifçe kapıyı tıklattı ses gelmeyince yavaşça kapının kolunu tutup çevirdi açıp içeri girdi.

Gözleri yatağın üzerine kayınca, cenin pozisyonunu alıp büzülerek yatmış olan kadına- karsına- takıldı. Nasılda masum, korunmaya muhtaç çocuk gibi büzülüp uyumuştu. Bir müddet karısını izledi. Bu kadın onun karısı mıydı şimdi? Hiç tanımadığı ve zorla evlendirildiği karısı. Evet, karısıydı! Küçük kız çocuğu gibi duruyordu orada

yatağın üzerinde uyurken, korunmaya muhtaç kırılgan küçük kız çocuğu. Üzerini örtmemişti, ıslak saçlarını fark etti, *hasta olacak* iyice diye geçirdi içinden.

Ağır adımlarla giysi odasına gitti, dönüşünde elinde bir battaniye vardı. Usulca karısının üzerine örttü saçlarını kenara çekip yüzünü açtı. Yumuşacıktı saçları, geçen gece onlara nasıl dokunup kokladığı geldi aklına. Aklı yine oyun oynuyordu ona, bu kadar çabuk bir kadından etkilenmezdi o, hele böyle ufak genç kızlardan asla!

Yine de yavaşça yanına uzandı, elini başının altına koyup yeni karısını- melek gibi masum uyuyan dünya güzelini- izlerken gözleri yavaşça kapandı karanlığa onun huzur veren ritmik nefes sesleriyle daldı.

8. BÖLÜM

Doğan gözlerini güne, mis gibi yasemin kokularıyla açtı.

Zilan'ın saçları yastığına dağılmıştı. Yüzü genç adamın yüzüne o kadar yakınki, kızın ılık nefesini teninde hissediyor. Doğan bir kaç dakika öylece baktı karısına, uyurken nasılda masum göründüğüne, her nefes alıp verişinde yüzüne düşmüş bir tutam saçı inip kalkıyordu. Onları oradan çekmek gibi bir his oluştu ve engelleyemedi kendini… Usulca elini uzattı ona, ipek gibi saçını alıp geriye ittirdi, elinin tersiyle hafifçe yanağını okşadı. Bebe gibiydi teni. Elindeki his çok güzeldi elini hep burada tutabilirdi.

Karısının ince bedeninin sıcaklığını kendi teninde hissettikçe, içinden kafasını alıp göğsüne yaslamak ve ipek gibi saçlarına burnunu gömmek geliyordu. ***Ne garip*** dedi iç sesi, sanki senelerdir böyle uyanıyordu güne. Yabancı değil gibiydi bu hisler içine. Bu saçmaydı! Hoşuna gitmişti bu his daha önce hiçbir kadını böyle uyurken seyretmemişti ya da sadece saçlarını okşamak bile onu memnun etmemişti.

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmak için usulca yataktan kalktı, biraz daha böyle durursa şeytana uymak içten bile değildi.

Ağır adımlarla banyoya geçti, lavaboya yaklaşıp elini yüzünü yıkadı. Elini çenesinde gezdirdi çıkmakta olan sakallarında, aynada kendine bakıp inceledi, tıraş olup ılık bir duş alsa iyi olacaktı.

..

Zilan gözüne vuran ışıktan rahatsız olunca kafasını diğer tarafa çevirdi, burnuna gelen yabancı olduğu sandal ağacı ve odunsu kokular genzini doldurdu. Gözlerini yavaşça korkarak araladı, nerde olduğunu hatırlayınca tekrardan başını yastığa gömüp homurdandı. Başını yastıktan hafifçe kaldırıp komodindeki saate baktı 7.13 geçiyordu ve kocası olacak adam ortalarda yoktu. Belli ki burada yatmamış diye düşündü, onu beklerken uyuya kalmıştı. Tam kafasını yastığa geri koyup uyumayı düşünecekti ki, banyodan gelen su sesiyle kendine geldi. Belli ki oda buradaydı ama yanında yattığını hiç hissetmemişti, elini yüzünü yıkıyordur diye geçirdi içinden. Yatakta doğruldu üzerindeki battaniyeyi kenara itip iki dizinin üzerine oturdu. Kafasına sorular yağıyordu adeta…

Ne yapacağım şimdi? Ne olacak?" Bundan sonrası nasıl olacak hayatı? Acaba okula gitmesine izin verecek miydi? Beyni bu düşüncelerle boğuşurken

banyonun kapısı açıldı, kocası içeri girdi. Dalgınca kafasının düşüncelerinin arasında kapıya doğru çevirdi.

Belinden aşağısını havluyla sarmış, henüz aldığı duş sebebiyle sular üzerinden süzülüyor elindeki küçük havluyla da saçlarını kurulamaya çalışıyordu. Kocasını öyle yarı çıplak o halde görünce gözleri büyüdü, ağzından istem dışı küçük bir çığlık kaçıyordu ki… Tam zamanında elini ağzına kapayıp hepsi olmasa da yarısını engellemişti. Tanrım tüm uzuvlarını görüyordu: Geniş omuzlarını, ince belini ve kaslı bacaklarını, farkında olmadan gözünü gezdirdiği vücutta gördükleri karşısında yutkundu. Kalbi korkuyla çarparken, bakışlarını adamın gözlerine çıkardı aylakça vücudunda gezen gözler, şimdi ona keskin bakan gözlere bakıyordu. Karnına yumruk yemiş gibi hissediyordu o bakışlar karşısında, bu adam ne kadar rahattı böyle!

Doğan arkasını döndü, karısının eli ağzında, kocaman gözlerle kendisine bakarken görünce aklına gelen ilk şeyi sordu.

"Miden mi bulandı yoksa yine?"

Zilan hâlâ çapkınca kocasının çıplak bedenine bakıyordu, gözleri ondan ayrı hareket ediyor emirlerine

uymuyordu, vücudunun her karesini inceliyordu lanet bakışları. Eli ağzında öylece dururken önce ***hayır*** der gibi sağa sola çevirdi başını. Sonra ne yaptığını anlayıp ***evet,*** der gibi aşağı yukarı salladı. Ne yapıyordu ya böyle kukla gibi, kafasını oynatıp duruyordu? Elini ağzından çekti yataktan atlayıp koşar adımlarla az önce Doğan'ın çıktığı kapıdan içeri hızla girdi, lavaboya yaklaşıp musluğu açtı avucuna doldurduğu suyu yüzüne çarptı. Yanakları hâlâ yanıyordu, hatta tüm yüzü yanmaya başlamıştı. ***Tanrım aklımı kaçıracağım adamı arsızca inceledim*** diye düşündü. Gözünün önüne Doğan'ın yarı çıplak hali geldi yine, ağzı kurudu. Ağabeysinden sonra ilk defa çıplak bir erkek görüyordu bu kadar yakından. Ağabeysini bile en fazla aletsiz görmüştü, gördüğü filmleri saymazsa ve ağabeysini bu gördüğü ilk çıplak erkekti ve yakışıklı!

Lanet olsun!

Hakkını yememeliydi muhteşem vücudu vardı adamın derin bir iç çekti elini yanaklarına götürüp mırıldandı" Ne diyorum ben?"

Gitmiyordu gözünün önünden gördüğü vücudu, muhteşemdi kolunu oynattıkça kasları nasıl oynuyordu. Zilan'ın yanakları yine yanmaya başladı banyonun bir sağına bir soluna yürüyordu hızlı adımlarla. Arada da

durup kapıyı dinliyordu gitti mi diye emin olmak istiyordu.

Bu suratla adamın yanına çıkmaya utanıyordu, hâlâ inanamıyordu kocası yarı çıplaktı… Belki bu doğaldı ama normal çiftler için geçerliydi bu kural, onlar için değil. Belli oluyordu ki, o alışkındı kadınların karşısına öyle çıkmaya ama unuttuğu şey, Zilan'ın alışık olmaması. Tabii, adam nerden bilsin tanımıyordu ki onu, kapıyı son kez daha dinleyip ses gelmediğini duyunca, kapıyı aralıkça açtı. Kafasını uzatıp içeriyi kolaçan etti, yoktu. Belki giysi odasındadır diye düşündü diğer kapıya yaklaşınca kafasını uzatıp oraya da baktı gene yoktu.

Rahatlayınca ne zamandır tuttuğunu bilmediği nefesini dışarı saldı, giysi odasına geçip altına boru paça kot pantolonunu, üzerine de beyaz spor atletini giyindi. Saçlarını tepesinde atkuyruğu yaptı yine her zamanki gibi, aynadaki aksine baktı böyle yaşından daha küçük gösteriyordu.

Yatağı toparlayıp odada dolandı ama aşağıya inmeye cesaret edemedi karnı da acıkmaya başlamıştı. Dalgınca cama doğru yürüdü dışarıyı seyretmeye başladı. Gökyüzünde uçan kuşları, ağaçların dallarının savruluşunu izledi bir müddet. Kapı çaldı kafasını

camdan çevirip kapıya odakladı bakışlarını" Gel" diye seslendi nazikçe.

Elif elinde yeni yıkanmış nevresimlerle içeri girdi, sıkılganca bakıyordu gözlerine, Zilan neden utandığını anlayınca bakışlarını ondan kaçırdı. Dün kocasıyla evlerindeki ilk geceleriydi ve elindeki nevresimlere kaydı bakışları yüzü kızarmaya başladı.

"Günaydın Zilan Hanım, Doğan Bey sizin kahvaltıya inmenizi bekliyor."

Zilan önce ne diyeceğini bilemedi, sonra düşünüp ertelemeye bir çare bulamayınca" Birazdan geleceğimi söyler misin?" diye kibarca rica etti. Genç kadın kapıdan tam çıkıyordu ki" He birde bana Zilan dersen çok sevinirim Elif abla." Kadın yüzünde kocaman gülümsemeyle elindekilerini giysi odasına bırakıp, önüne bakarak odadan çıktı. Bakışlarından buna sevindiği anlaşılıyordu.

Zilan aynada son kez kendine baktı üzerinin düzgün olduğuna karar verince telefonunu da yanına alıp odadan ayrıldı. Merdivenleri yavaşça inip salonun kapısına gelince durdu. Derin bir nefes alıp içeri girdi. Sakince yürüyüp kayınvalidesinin yanına oturdu, çekingence" Günaydın" dedi.

Kayınvalidesi kocaman gülümsemeyle gelinine bakıp" Sana da yavrum. Nasıl rahat edebildin mi? Odandan memnun musun kızım?

"Evet," derken gözleri Doğan'ın üzerimdeydi, elindeki gazeteye öyle dalmıştı ki Zilan kendini fark etmediğini düşündü. Bakışlarını tekrar eve çevirdi, her köşesinde oyalanarak bakındı boş boş. Kahvaltıya ineli 10 dk. Olmasına rağmen Zilan hâlâ yemeğe başlamamıştı. Doğan gazeteyi katladı masanın köşesine koydu. Eline çay fincanını alıp dudaklarına götürürken gözlerini karısına dikerek baktı.

"Kahvaltıya başlamayı düşünmüyor musun ?"

Zilan tabağına sabit kalan bakışlarını adama çevirdi boğazını temizledi, biliyordu ki eğer konuşsaydı sesi düdük gibi çıkacaktı.

"Ben pek aç değilim."

Doğan gözlerini yüzünde inanmaz bir biçimde gezdirip, otoriter sesiyle kızgınca konuştu:" Saçma, daha sabah boşalttın mideni. Kendini zorla yoksa gerçekten hasta olacaksın!"

Doğan sabah deyince, olanları hatırladı yüzü yanmaya başladı, kalbi hızlandı elini nereye koyacağını bilemedi. Buda neydi şimdi durup dururken? Niye heyecanlanıyordu ki onun gözlerine bakınca,

bakışlarını Doğan'dan ayıramadı. Belli ki oda hatırlamıştı fincanı ağzına götürürken çarpıkça güldüğünü görmüştü. Gözlerini adamdan ayırdı dudaklarını dişlemeye başladı gözlerini tabağına sabitledi, şimdi fena halde elleriyle yüzünü saklamak istiyordu. Kesin yine kızarıyordu hatta artık morardığına neredeyse emindi.

Güllü Hanım gelininin kızardığını görünce endişeyle elini uzatıp yanağına dokundu.

"Kızım iyi misin rengim değişti? Keşke dinlenseydin! Tabii hâlâ hastasın istersen yukarı çık dinlen biraz."

Zilan, Doğan'ın ona gülerek baktığını görünce daha da kızardı ve sinirlendi. İnadına yapıyordu belli! Kör şeytan diyordu git şunun suratını dağıt, gülen gözlerini oy yüzünden, o kocaman gülümsemesini sil yüzünden.

Doğan karısının iyice kızardığını, yüzüne bakamadığını görünce daha fazla dayanamadı ve kahkahayı bastı. O gülünce Zilan daha fazla dayanamadı, hızla yerinden kalktı "Ben su… Yani seyi, onu! "Ne diyordu böyle saçma sapan? Daha fazla saçmalamadan arkasını dönüp, Doğan'ın dün götürdüğü lavaboya doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Kayınvalidesi arkasından bakıp, "Kızım masada su vardı hay Allah."

Doğan'ın gülmekten omuzları sarsılıyordu, artık yaşlı kadın oğluna dönüp kızgın bakışlarını üzerine yöneltti. Sonrada oğlunun uzun zamandır ilk kez böyle içten gülerken görünce kıyamadı, siniri de yüzünden bir anda silindi, oğluna muzipçe baktı.

"Kes şunu, onu utandırıyorsun!"

Doğan ellerini pes eder gibi yukarı kaldırıp yerinden doğruldu, annesine yaklaşıp yanağına içten bir öpücük kondurdu.

Güllü Hanım oğlunun gelinine alışmaya başladığını fark edince içi rahatladı. Fark ettirmiyordu ama ya anlaşamazsalar diye içi içini yiyordu.

"Ben çıkıyorum bir şeye ihtiyacınız olursa ya da bir şey olursa arasın." Doğan kapıdan çıkarken kafasını salladı düşündüklerine. Bu kız ya numara yapıyordu ya da gerçekten çok saftı. Ankara'lar da okumuş ve saf kalmış bir kız, bu biraz şaibeli geldi.

Öğleden sonra Zilan kayınvalidesiyle alış verişe çıktı eksikleri için, aslında hiç istememişti ama oda kabul etti kısacık zamanda fazla hazırlanamamıştı. Hiç istemese de razı oldu. O kadar itiraz etmesine rağmen kayınvalidesi onu dinlemedi. Bir sürü yeni giysi, çeşit

çeşit gecelik takımları ki, Zilan bunları alırken çok utanmış geride durup beklemişti. Kayınvalidesi ısrar etmişti alması için ve de aldırmıştı. Akşama doğru alışveriş bitince gelin kaynana kafeye çıkıp atıştırdılar, Zilan yemeğini yerken gözü sinema billboardlarına kayınca ve onlara ilgiyle bakınca kayınvalidesi, "Çok uzun zaman oldu sinemada film izlemeyeli, acaba girsek mi?"

Zilan önce reddetti ama teklife de gözleri gülünce, kayınvalidesi poşetleri şoföre verip eve gönderdi. İki film arka arkaya izlemişlerdi tabii bunu Güllü Hanın istemişti. İlk filmde komediydi Zilan film izlerken kendini kaptırıyor gülme krizlerine giriyordu. O kadar doğal duruyordu ki, kayınvalidesinin onu izlediğini bile fark etmemişti. Sırf gelinini gülerken görmek için iki film birden izlemişti Güllü Hanım.

Eve çok geç saatte taksiyle geldiler, karınları tok olduğu için Zilan odasına çıkmak istediğini söyleyip izin istedi. Sonrada kayınvalidesinin yanağına içten bir öpücük kondurup teşekkür etti ve yorgunca yürüyerek odasına çıktı. Çok yorulmuştu duş alıp hemen yatacaktı, aldıklarına artık yarın sabah düzeltirdi. Nasılsa başka işi yoktu.

Doğan koltuğa oturmuş, elinde kumanda televizyonun karşısında borsa izliyordu. Annesinin odaya girdiğini görünce gözlerini televizyondan ayırıp annesine çevirdi, meraklı bakışlarıyla annesine baktı Sonrada televizyonu kapadı. Kumandayı sehpaya bıraktı. Şimdi tamamen annesine bakıyordu.

"Gününüz nasıl geçti anne?"

Yaşlı kadın dizlerini tutarak oğlunun karşısındaki koltuğa oturup, ayaklarını pufa uzattı. Çok yorucu ama değer doğrusu. Oğlunun soru soran gözlerini görünce devam etti.

"Önce alış veriş yaptık, çok hareketli maşallah, Allah nazardan saklasın. Öyle yüzsüz değil kendini bilen birisi, pek Hanım

Hanımcık; hamburger yedik hani şu gençlerin yediğinden" derken ellerini salladı. "Sonrada iki kere film izledik.

Doğan kaşının birini yukarı kaldırdı.

"İki?"

"Evet. İki. Sorma film nasıldı diye, hatırlamıyorum valla."

"Neden film çok mu kötüydü?"

"Hayır! Zilan öyle canlı, öyle hayat dolu ki, onu izlemekten film izleyemedim… Yavrum gülmek ona

nasıl yakışıyor bir bilsen. Gülerken gözlerinin içi gülüyor adeta, baktığı her yere ışık saçıyor ışıl ışıl bir kız.” Güllü Hanım gözlerini devirdi.

”Birde şey var tabii!”

"Ne var anne, bir şey mi oldu?" derken yine o otoriter sesine bürünmüş, annesine ifadesizce bakıyordu.

“Şey, yani herkes ona bakıyordu Sinemada, kafede, alış verişte, tüm adamların gözü ondaydı” gözleri ışıldadı” Gençlerin bile".

Doğan kaşının birisini kaldırıp "Yoksa!.." Bu hiç hoşuna gitmemişti.

"Yok, oğlum olur mu? Onların baktığından bile bir haber yavrucak. Kimseye gözünün ucuyla bile bakmadı, ne kadar güzel olduğunun farkında bile değil. Hem de anladığım kadarıyla çokta terbiyeli ve düzgün bir kız"

"Her neyse ben yatmaya çıkıyorum, bu yaşlı kadını fazla zorlamaya gelmez."

"İyi geceler oğlum."

"Sana da anne."

Doğan bir müddet camdan dışarıyı seyretti dalgınca, sonrada laptopunun başına oturdu. Yeni bir ihaleye hazırlanıyorlardı, ortakları vardı bu ihalede.

Ortağını seviyordu, Hayri amca babasının arkadaşıydı daha öncede birlikte çok iş yapmıştılar. Tabii, kendini beğenmiş oğlu olmasa daha iyi olurdu. Alp'in onun gibi iyi bir adamın oğlu olduğuna inanamıyordu. Vurdumduymaz, kibirli, kendini beğenmişin tekiydi.

"Umarım sinirlerimi taşırmazdı! "

Saate baktı geç olmuş, odaya çıkmak için yerinden kalktı. Merdivenleri çıktı odasının kapısına baktı ışık yanmıyordu. İçeri girince lambayı yakmadı. Madem uymuştu uyanmasını istemdi. Sessizce giysi odasına geçti. Üzerini değiştirdi tam çıkacakken gözüne yerde duran poşetler takıldı. Birisi ters dönmüştü yerde, eğilip yerden alırken poşetin içindekiler yere döküldü. Doğan Beyaz ve kırmızı renklerdeki kumaşı eline aldı baktı. Askılı ince ipekten mini gecelikler elinde duruyordu. Bugün bunları mı almıştı? Farkında olmadan yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıp başını salladı.

9.BÖLÜM

Haftalar nasılda su gibi akıp gitmişti. 2 ay, kocaman iki ay… Buraya alışmak zor olmamıştı Zilan için zaten aile kavramı pek de bilmediği için ha, okul ha burası. Doğan bir ihale için yurt dışına çıkmış, orada işlerin başında durması gerektiği içinde arada bir geliyor, bir kaç gün kalıp gidiyordu. Zaten Zilan'ın Okulu olduğu için pek görüşemiyorlardı. Genellikle onun geldiğinde Zilan uyuyor oluyordu ama sabah yatakta kokusunu bırakıp gidiyordu kocası her seferinde. Sadece o zaman onun varlığını yanında yattığını anlıyordu bir tek. Bazen de Zilan onun yastığında yatıyor kokusu kendini rahat hissetmesini güvende hissetmesini sağlıyordu. Sebebini bilmiyordu ama onun kokusunu hissetmek bile içini rahatlatıyordu.

Hiç tanımıyordu belki fakat her geçen gün bağlanıyordu duyduklarına. Kayınvalidesi sürekli Doğan'ı anlatıyordu ona, neredeyse her gün muntazam olarak. Başlarda sıkılsa da zamanla ilgisini çekmişti anlatılanlar.

Artık Kayınvalidesi anlatmasa da Zilan onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için sebepler üretiyordu. Aslında tanıdığı hiç kimseye benzetemiyordu, onu anlatılanlara inanarak bu fikre kapılmıştı.

"Şey, bunu dikmeden önce toprağı havalandırmamız gerekmez mi?"

"Yok, kızım o ev bitkileri için bahçedeki toprak zaten belli zamanlarda havalanıyor merek etme sen "Zilan menekşe fidanını kazdığı toprağa koyup, üzerini toprakla örttü.

"Peki, can suyu ne? İlla vermek gerekir mi?"

"Çiçeğin ilk suyu kızım, o olmazsa toprağa kök salıp tutunamaz. Al bunu dök te solmasın zavallıcıklar. Zilan Güllü Hanım'ın elinden su dolu sürahiyi alıp çiçeğin dibine yavaşça döktü. Toprağa bulanmış elleriyle önüne düşmüş bir tutam saçını geriye çekti, bu hareketiyle yüzüne toprak bulaşmıştı. Bu haliyle yaramaz çocukları andırıyordu. Kayınvalidesi gülerek gelinin yüzünü sildi.

"Böylede çok tatlısın ama silince daha iyi oldu."

Zilan mahcupça tebessüm etti, toprağa bulanmış ellerini bir birine sürtüp silkelerken "Teşekkür ederim efendim."

Yaşlı kadın mahsus kırılmış gibi yapıp" Bana ne zaman anne diyeceksin? Bunun duymak beni çok sevindirir!" Gözlerindeki içtenlik genç kızın içine dokundu. Aslında Zilan da bunu çok istiyordu ama dilinin ucuna geleni söyleyemiyordu bir türlü. Hayatında sütannesinin dışında kimseye anne dememişti, ona da arada sırada derdi zaten.

"Ben gerçekten bunu...

"Tamam, kızım seni sıkmak değildi amacım, sadece bunu duymayı çok istiyorum." Güllü Hanım uzanıp gelininin elini avucunun içine aldı. Sevgiyle sıkıp, sıkıca tuttu gözlerini gözlerine dikip gülümsedi.

"Annem benim tek evladım vardı, şimdi şu ahir ömrümde Allah ikinci evladı da nasip etti. Dünya fani, ölüm bizim için. Benim acelem sizin mutluluğunuzu görmek. Seni çok sevdim. Zilan evladımdan ayrımın yok sadece anne dediğini duymak istiyorum. İstemezsen deme tabii, ben seni zorlamak istemem ama dersen beni mutlu edersin.

Zilan başını eğip onun eline uzandı. Avucundaki yaşlı kadının eline sevgi dolu kocaman öpücük kondurdu. Sonra kafasını kaldırıp gözlerine baktı.

"İnanın bunu bende çok istiyorum, hem de çok. Ama zamana ihtiyacım var, ben daha önce hiç sütannem dışında birini anne olarak düşünmedim."

Kadın mahcupça gelinine baktı" Hadi içeri girelim de çayımızı içelim soğumadan. Elif çoktan hazırlamıştır. "Zilan Kayınvalidesine minnetle baktı, ardından koluna girip eve doğru birlikte yürüdüler.

Çaylarını içerken Zilan kıvranıp duruyordu, konuya nerden başlayacağını bilmiyordu. İçinden "Acaba nasıl anlatsam, Allah'ım kabul ederler mi? Nasıl girsem konuya? Gibi, bu düşüncelerle boğuşurken sessizce duruyordu.

"Bir şey mi diyecektin kızım?"

Zilan kafasını kaldırdı kayınvalidesine baktı.

"Nasıl anladınız?"

"Kızım sabahtan beri kıvranıp duruyorsun karşımda, bunda anlamayacak ne var. Hadi söyle merak ettim şimdi diyeceğini?

Zilan kafasını yere eğdi. Ona yük olmak ya da zor durumda bırakmak istemiyordu." Biliyorum, çok oluyorum ama şey, yani benim staj görmem lazım. Okul bir yer ayarlamışta onun için izin alacaktım...

"Öyle desene güzel kızım, bende bir şey mi oldu diye endişelendim.

Hay Allah!”

Biraz düşündü. Dudaklarını sağa sola kıvırıp durdu. Zilan ona bakarken” Sen okulunkini boş ver, Hilmi Bey’e söyleyeyim de sana bizim şirkette bir yer ayarlasın. Bizim işimiz varken başkasının yanında ne yapacaksın!"

Zilan sevinçle yerinden kalkıp Kayınvalidesinin boynuna çocukça bir sevinçle yapıştı." Teşekkür ederim çok teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettiniz…

10.BÖLÜM

Zilan her zamanki gibi hazırlandı. Artık bu akşam yemekleri sonrasında yapılan sohbetler ve ders çalışma rutin bir hale gelmişti. Ellerini merdivenin tırabzanında sürüyerek aşağı indi.

Akşam yemeğe için salona girdiğinde karşısında Doğan'ı sofrada otururken görünce şaşırdı. Uzun zamandır karşılaşmıyorlardı. İçeriye girip de onu karşısında görmek... Elleri buz kesti. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Tanrım onun bir bakışıyla vücudunun kontrolünü kaybediyordu resmen. Daha fazla ayakta duramayacağını anlayınca hemen yerine ilerleyip oturdu. Gözlerini kocasından ayırmak istemiyordu ama ne diyeceğini de bilemiyordu. Utanıyordu fakat kendini bakmaktan da alıkoyamıyordu. Doğan'a bakmaya neden bu kadar utanıyordu zaten onu da anlamıyordu! Bu çok ayrı bir konuydu. O kocasıydı. Kendini zorladı bakmamak için, ellerini kucağında bağlayıp kafasını masaya eğdi. Gözlerini tabaklara sabitledi. Ve "Hoş geldin "dedi ürkekçe çıkan sesiyle.

Tanrım onun geleceğinden haberi yoktu. Acaba üzeri düzgün müydü? Ya da saçı başı nasıldı? İyide

bunları neden umursuyordu şimdi! Deli gibi çarpan kalbi onu daha da zorluyordu "*Kalbim dur bu kadarı bana eziyet. Atma bu kadar güçlü yoksa patlayacaksın. Sus yüreğim sus, bütün susmalarının karşılığı her şeyin hayırlısı olacağına inanarak sus. Her susuşun bir cevap olsun sus ki, susmaların duan olsun.* "Zilan kalbinin vuruşuyla ettiği duayla o kadar meşguldü ki, Doğan seslenene kadar ona baktığını anlamadı.

"Okul nasıl gidiyor Zilan? Her şey yolunda mı?"

Zilan kafasını kaldırdı. Uzun kirpiklerinin arasından ışıltılar saçarak, kocasının koyu gözlerine baktı. Tanrım nasılda keskin bakıyordu. Başkası böyle baksa nasılda korkardı. O kendisine bakınca içi ısınıyordu, o kahve koyuluklarında sarhoş oluyor yolunu bulamıyordu. Fotoğraflarını görmüştü defalarca hep soğuk, hep donuk bakışları vardı oysa. Ama annesine bakarken gözleri, hep yumuşak, hep şefkatli!

Sanki bu sefer oda başka bakıyordu gözlerine! Değişmişti bakışları, ya da özleyince kendisi öyle olsun istemişti. "Saçmalama Zilan, yine kuruyorsun kızım adamın seni gördüğümü varda başka baksın gözlerine! Aklını başına al kendine gel, hayale kapıma. İşte aynı bakıyor gene buz gibi, hayal kapılma"

"Zilan iyi misin?"

Zilan kulağına çalan kadifemsi tok sesle, güçlükle gözlerini ayırdı özlem duyduğu koyu kahve gözlerden. Kafasını eğip gözkapaklarını hafifçe aşağı indirdi. O güzelim yeşillerini gür kirpilerinin ardına saklayıp çekinikçe, başını salladı iyiyim der gibi. Doğan gülerek karısının haline bakıyordu. Genç kızın yanağındaki pembeleri koyuldukça, bu hali onu daha da heyecanlandırıyordu.

" Bana gelince senin dilini kedimi yiyor?"

Zilan mahcupça ne diyeceğini ya da ne yapacağını düşündü. Gene farkında olmadan kafasını yok anlamında salladı. Bunu anlayınca da dudaklarını dişlerinin arasına alıp kıstırarak, iyice kızarmaya başladı.

Doğan'dan öyle güçlü kahkaha çıktı ki, geniş omuzları sarsıla sarsıla güldü. O güldü, Zilan utançtan ve sinirden renkten renge girdi, bu adam onu utandırmaktan ne anlıyordu? Şeytan diyordu git yanına o gülüşü yüzünden sil…

İçeride ki annesi bile nefes, nefese yanlarına gelip endişeli gözlerle onalar bakmıştı.

"Ne oldu oğlum, bir şey mi var?" Oğlunu gülerken, hem de omuzları sarsılarak gülerken görünce anladı. Yine gelinine bir şey demişti çünkü kızın yüzü

kızarmış, utançtan başını eğiyordu. Gülerek kafasını salladı. Bu çocuk bu kızla uğraşmayı bırakmayacaktı.

"Hay Allah bende bir şey oldu sandım oğlum."

"Yok, anam bir şey, hadi çok acıktım yemek yiyelim."

Kadın bir oğluna, bir gelinine baktı, usulca yerine oturup yemeklerini yediler. Tabii Zilan'ın ki yemek değil tabaklarını çatalıyla karıştırmaktı. Bu adam ne zaman gelse heyecandan iştahı kaçıyordu. Bir de tuhaf hisler, saçma sapan haller ediniyordu. Kendini beceriksiz, sakar, hatta dilsiz gibi hissediyordu. Yemekler yendi çaylar içildi. Zilan'da masada derslerini yapmaya oturdu. Kayınvalidesi eline bir kitap alıp koltuğa oturdu, ayaklarını da pufa uzattı her zamanki gibi.

Doğan televizyonun karşısına oturdu.

Gözlerini ekrana öyle dikmişti ki, Zilan'ın gözü ister istemez ona kayıyordu. Yüzünün her santimini inceliyordu. Özlemiş miydi onu? Gerçekçi oldu galiba özlemişti. Belki de üzerinde nikâhı var diyeydi bunlar saçma hissediyordu. Kendisini evli gibi değil de, erkek arkadaşı olan birisi gibi hissediyordu. Gerçi hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Ebette onunda beğendikleri olmuştu ama sevgili olmak başka konuydu. Kafasını

dersine veremiyordu. Ona bakmak, sürekli hiç sıkılmadan izlemek istiyordu.

Doğan kafasını çevirince göz göze geldiler. Zilan utanıp bakışlarını kitabına çevirdi, ders çalışıyormuş gibi yaptı. Görmedi Doğan'ın dudaklarının yukarı kıvrıldığını, ona nasıl özlemle baktığını. Onun kendisine baktığında içine işleyen tatlı ürpertiyi. Gerçi oda henüz bunu kabul etmiyordu.

Zilan kitaplarını toplayıp kayınvalidesinin yanına gitti. Yanağına öpücük kondurup "İyi geceler," Sonra yana döndü kocasına baktı, o kadar dalmıştı ki izlediği programa onun farkında bile değildi. Omzunu silkeleyip kapıya doğru yürüdü rahatsız etmek istemedi. Birkaç adım attığında arkasından onun gür sesini duyunca öylece dondu kaldı.

"İyi geceler Zilan."

Zilan, ismini dudaklarından duymayı ne çok istiyormuş meğer. Daha tanışalı ne kadarcık zaman olmuştu ama onun adının anılması bile içinin tuhaflaşmasını sağlamaya yetiyordu. Ne güzel demişti öyle Zilan... Yine heyecan sardı içini, arkasını dönemedi sadece kafasını yana çevirip salladı. Odasına çıkarken hâlâ bacakları titriyordu, hâlbuki onun farkında olmadığını düşünüyordu. Zaten onu pek

umursamıyordu ki, yüzüne bile baktığı anlar nadirdi zaten. Bu içini mi acıtıyordu? Onunla ilgilenmemesi üzüyordu… Bugün o şekerleme yaparken gelmemişti ve birazdan yatmaya yatağa gelecekti. Tanrım nasıl yatacaktı onunla şimdi. Yani aslında yatıyordular aylardır ama Zilan uyuyunca gelirdi hep. O yüzden Zilan hiç sorun yapmazdı yatak meselesini ama şimdi uykusu yoktu ki!

Odasına geldi. Sabah için çantasını hazırladı, içini düzenledi. Geceliğini alıp banyoya geçti üzerini çıkarıp duşun altına girdi. Su rahatlatıyordu bedenini, vücudundan akan ılık su stresini yok ediyordu. Duşu bitince üzerini giyip saçlarını kuruladı kurutma makinasıyla banyoda. Geceleri toka takmayı sevmezdi sadece tarardı. Saçları uzun olduğu için sabah baş ağrısı yapardı toka her zaman.

Sonunda yatağa girdi içi soğuktu yatağın bir müddet ısıtmaya çalıştı. Bir sağa döndü, bir sola. Kalktı yer değiştirdi olmadı, yastık değiştirdi olmadı uyuyamadı. Oda eline bir kitap aldı okumaya çalıştı başta kitaba kafasını veremedi. Zaman geçtikçe kitap sardı, kendisini kitaba kaptırdı. Tüm endişeleri uçup gitti hatta Doğan'ın geleceğini bile unuttu. Gözleri

ağırlaştı gözkapakları yavaşça kapandı. Kitabını okurken uyuya kaldı.

Doğan, Zilan gittikten sonra, annesiyle biraz muhabbet etti özlemişti onu. Onunla bu kadar ayrı kalmazlardı, aslında nadir olurdu böyle uzun ayrılıkları. Annesi sürekli Zilan'dan bahsediyordu coşkuyla. Bugün şunu yaptı, şurada şunla şöyle oldu. Gelen misafirlerin yanında gururdan göğsümü kabarttı. Belli ki annesi Zilan'ı çok seviyordu ve ikisi de bir birine iyice alışmıştı. Annesinin kalbinde yer ayırmıştı kendine küçük karısı. 'Karısı' bu kelimeyi bu sıra ne kadar çok söyler olmuştu. Ne zaman boş vakti olsa duruşu, bakışları, uyurken ki halleri aklını meşgul eder olmuştu. Doğan nedendir bilinmez ama annesiyle karısının iyi geçinmesi hoşuna gitmişti. Annesinin yalnız olmadığını bilmek içini rahatlatıyordu. Yoksa o kadar zaman nasıl kalırdı uzak diyarlarda annesinde uzak! Bırakamazdı onu tek başına, Doğan farkında olmadan güvenmişti Zilan'a da, annesini emanet etmişti.

Annesi de uykusu olduğunu söyleyip yanağından öperek yanından ayrıldı. Aslında odaya gitmeye niyeti yoktu ama yorgundu yol yorgunluğu vardı üzerinde. Uykusu da gelmişti şimdi, televizyonu kapadı. Ağır

adımlarla odasına çıktı kapısına gelince durdu. Elini kaldırdı kapıyı hafifçe tıklattı. Ses gelmeyince de içeri girdi.

Onca zaman bu odada yanında kalmıştı bu kızın. Doğan bir metre ötesinde yatan genç kıza bakıp, saçmaladığını düşündü. Küçük bir kız onu yatağından, uykusundan edemezdi. Onu odasına kabul ettiğinden beri bir kaç saatten fazla uyumamıştı. Zilan ne zamandır odasını, yatağını, düşüncelerini ve aklını işgal eder olmuştu. Odayı yasemin kokuları sarmış, her yana sinmişti onun güzel kokusu. Bu oda artık onun gibi kokuyordu.

Giysi odasına gitti usulca. Üzerini değiştirip yatağın yanına oturdu. Geçen geldiğinde yeterince bahane bulmuştu kendine. Zilan uyurken üzerini açmış, sırt üstü yatıp kolunu başının altına almıştı. Vücudu nasılda güzel, göğüsleri dik ve davetkâr duruyordu. Onlara dokunma isteğiyle yanıp tutuşmuştu. Bütün gece bu görüntülerle uğraşmış, uyuduğu 2 saatlik uyku yüzünden de sabah baş ağrısıyla kalkmıştı.

Ama bu gece öyle olmayacaktı. Zilan'ın üzerini iyice örttü kapadığından emin olunca. Pikeyi yavaşça kaldırıp, usulca yanına uzandı. Zilan'ı rahatsız etmemeye özen gösterdi. Kımıldamamaya özen gösterdi. Ne düşünmüştü ki? Bu kıza karşı

koyamayacağını mı, çok saçmaydı! Gözlerini kapadı ne zamanadır il defa rahatça uykuya daldı!

İçeri giren gün ışığı gözlerine dokundu. Ama Doğan uyanmak istemedi yeri çok rahattı. Üzerine pikesini çekti. Yastığındaki yasemin kokusunu, uzun uzun burnuna çekti. Muhteşem koku genzini doldurdu. Sonra aniden gözlerini açtı. Yastığında yasemin yoktu, kollarının arasındaki sıcaklık pike değil, yumuşacık bedendi. Yasemin kokusu da Zilan'ın yastığına dağılmış saçlarından geliyordu. Kolunun birini oynattı. Zilan'ın dolgun yumuşacık göğüslerinin altındaydı. Kasıklarını Zilan'ın poposuna sıkıca bastırmış hatta uyarılmıştı. Göğüslerinin kolundaki kalmıştı ve ağırlığı çok fazlaydı. Hatta elinin biri göğsünü avuçlamıştı.

Yumuşacık göğüslerini avuçlayınca farkında olmadan inledi. Dayanılmaz hissediyordu. Avucundaki göğüs ucu sertleşmeye başladı. Aklı kötü yerlere gitmeye başlamıştı bile.

Lanet olsun!

Pişman olacağı bir şey yapmadan hemen kendisini toplayıp Zilan'ın sıcaklığından ayrıldı. Bu küçük kız çok tehlikeliydi.

Zilan güne gözlerini yatağında yalnız yatarak açtı. Yanında Doğan'ı göremeyince, sebebini bilmediği bir

şekilde yalnız hissetti kendini. İlk bir kaç gece bekledi gelmesini ama olmuyordu. Hem ders hem iş, yorgun olduğu için uykusu ağır basıyordu. Doğan gecenin bir yarısı geliyor, uyandığındaysa çoktan gitmiş oluyordu. Bir kaç gün öncesine kadar, yanında uyuduğundan bile emin değildi. Ama bu sabaha karşı bir başlangıçla başlamıştı güne! Üşümüştü, varlığının rahatlatıcı korumasını özlemiş gibi, tuhaf bir his vardı içinde. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama yanında yattığını hissetmiş gibiydi benliğinde sanki onunla sarılıp yatmış gibi hissediyordu. Yatağın yanındaki çukur da bunu kanıtsanamaz bir biçimde doğruluyordu. Zilan'ın içi farkında olmadan rahatladı sonrada geri karamsar haline döndü. Belli ki Zilan'la birlikte olmak istemiyordu ama yanında uyuyordu.

Zilan onun ilgisizliğine üzülse mi, yoksa sevinse mi bilemiyordu! Belki de ikisinden biraz olmalıydı hisleri. Ona kusursuz bir nezaketle yaklaşıyor bazen de kızartıyordu. Ama onun önünde durup ta kızarmamak elinde değildi adam resmen mahsus yapıyordu. Tanrım gözleri her baktığında delip geçiyordu Zilan'ın içini. Aslında onu kaygılandıran, yine ona kayıtsız kalmasıydı. Onu tanıdıkça ve gözlemledikçe, şimdiye kadar tanıdığı tüm erkeklerden farklı geliyordu. Ondan

elinde olmadan etkilenmişti. Ona hayrandı ama onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bu Zilan'ın içini acıtıyordu. Doğan, Zilan'dan sadece gün içerisinde değil, tüm gün ve gece kaçıyordu. ***Sanki hayatımda senin yerin yok der*** gibi davranıyordu. Gerçi şirkette çalıştığını hâlâ söyleyememişti ona. Nasıl söylesin ki? Onu göremiyordu bile. Aslında Zilan kendini bir eşten çok, gereksiz bir misafir gibi hissettiriyordu. Yani kayınvalidesi hariç! Eğer bir başarı umudu olmasını istiyorsa bunu değiştirmesi gerekiyordu. Yavaşça yerinden kalktı giysi odasına geçti. Doğan Bey'in hoşuna gitsin ya da gitmesin o hayatının bir parçasıydı. Karısıydı. Bunu ona göstermesi lazımdı.

İşe önce saçlarına dalgalı fön çekmekle başladı, küllü kumral saçları ışıl ışıldı şimdi omuzlarına doğru akıyordu. Hafif makyajı ise gözlerini öne çıkarmıştı, tırnaklarının bakımını da bittikten sonra, sıra kıyafet seçmeye geldi. Üzerini tamamen saran siyah vazo eteği, diz altında bitiyor küçük bir yırtmaçla seksi bir hava veriyordu. Beyaz ipek saten gömleği üzerini ikinci bir deri gibi sarıyordu. Üzerine eteğinin ceketi olan hâkim yaka, fakir kol ceketini giydi. Ayağına yüksek olmayan siyah deri şık ayakkabılarını giydi. Nede olsa tüm gün ayağının üzerinde olacaktı.

Ayakları ağrısın istemiyordu. İşi bitince kendisine aynada iyice inceledi. Değişmişti bugün okul yoktu, önlerindeki 2 haftada boştu. Buda Doğan Bey'e fazlaca zaman ayırmasına yeterdi. Karı gibi olmasa arkadaşı gibi bile olmaya razıydı. Bilgisayar çantasını da alıp aşağı kahvaltıya indi.

Zilan içeri girince Güllü Hanım ağzı açık gelinine bakarak kaldı. Zilan her zaman yaptığı gibi, yaşlı kadını yanağından öptü. Ama bir farkla bugün içinden ona anne demek geliyordu. Bugün ki ilk değişikliği bu olacaktı. Bu tatlı kadını artık sevindirmek istiyordu çünkü o bunu hak ediyordu.

"Günaydın anneciğim!" deyiverdi birden duru bir sesle.

Güllü Hanım tam, Zilan yanından ayrılacakken kolundan yakaladı. Gözleri nemlenmiş sanki ağlayacaktı, duyduklarına inanamayarak kirpiklerini kırpıyordu. Gözlerini gelininin o güzel yosun yeşili gözlerine mıhlayıp, titrek sesle. "Sen az önce ne dedin?"

Zilan kayınvalidesinin yanağından tekrara öperek onun şaşırttı.

"Annem değil misin yoksa?" Yaşlı kadın gelinine sevgiyle kollarını açtı. Zilan da o kollara doğru eğildi ve kollarını boynuna doladı annesinin.

"Öyleyim ama bunu duymak, dünyadaki en güzel şeydi. Bir an umudu kesmiştim üzülüyordum. Ama bugün beni memnun ettin kızım, dünyaları verdin bana."

Yaşlı kadın gelinine sıkıca sarıldı bu sefer. Gözlerinden birkaç damla yaş dökülürken "Sağ ol kızım, benim güzel gelinim" Sonrada Zilan'dan ayırdı gözlerini, kuruladı elleriyle. Gözlerini kızının üzerinde memnuniyetle gezdirip, tatlıca baktı.

"Bugün çok şıksın, bir yere mi gidiyorsun?"

Zilan sakince yerine geçti, neden süslendiğini anlatmaya çekindi, Oğlun için demeye de utanıyordu.

"Yok, anneciğim, biliyorsun orada avukat yardımcısıyım ve işim gereği böyle ciddi giyindim. Sonrada kıyafetine bakıp "güzel olmamış mı? Kötüyse değiştireyim...

Güllü hanım hâlâ anne sözcüğüne takılıp kalmış bakıyordu. Gözlerini üzerinde tekrar gezdirip memnu ifadesiyle" Yok, güzel olmuşsun kızım aksine. Seni ilk defa böyle görüyorum, benim şaşkınlığıma ver". Kadın içinden kıs kıs gülüyordu. Acaba oğlu Zilan'ı böyle

görünce nasıl tepki verecek, kesin dilini yutacak. Bu kadar güzel bir karısı olduğu için çok şanslıydı ama aynı zamanda şanssız. Yazık gözü sürekli üzerinde olacaktı böyle güzel herkese nasip olmazken, onun kucağına düşmüştü. Yaşlı kadın memnunca gelinini izledi. Çok güzeldi ve çok masum." Yavrum umarım mutlu olursunuz" diye geçirdi içinden. Zilan kahvaltısını bitirince izin istedi. Yerinden kalktı, çantasını alırken "Bugün öğlen yemeğini birlikte yiyelim mi kızım?"

Zilan Kayınvalidesine döndü gülümseyerek" Olur annecim yeriz, nerede buluşalım?"

"Sen bekle ben gelir alırım seni, hadi iyi çalışmalar sana annem."

Zilan annesini öptü çantasını alıp, çağırdığı taksiye yöneldi. Taksiye biniyordu. Çünkü onun torpil gördüğünü sansınlar istemiyordu. İş yerindeki kimse onun patronun karısı olduğunu bilmiyordu… Henüz. Bunu özellikle rica etmişti annesinden. Oda saygı duymuştu buna.

Zilan taksinin parasını ödeyip girişteki döner kapıya yaklaştı. Tam içeri girecekken biri ona öyle bir çarptı ki, elindeki çantası yere düştü kolu acıdı. Zilan

acıyla inledi sonrada kolunu tutarak yere eğildi. Zilan oflayarak çantayı eline alınacaktı ki, içinden "Bari laptopa bir şey olmasa" Uzandığı el boş kaldı çünkü çarpan kişi almıştı bile çantayı. Doğrulup eliyle saçını geri itti. Çantayı uzatan kişiye baktı. Uzun boylu sarışın, siyah gözlü bir adamdı onu incelememişti sadece boyu ondan uzundu. İçeri giren işçilerde onlara şaşkınca bakıyordular.

"Buyurun bu sizin. Ayrıca özür dilerim içerde acelem vardı özür ondan böyle oldu hızla gelinde".

Zilan elini uzattı çantayı almak için, adama bakmıyordu bile. Çantayı alırken adamın eli, eline değdi. O kazayla oldu diye düşünürken adam Zilan'ın elini kavradı. Şaşkın gözlerle adama baktı. Sonrada adamın fikrini anlayınca… Gözlerini kısarak adamın elinden, kendi elini çekti. "Ne sanıyordu bu adam onu sapık pis fırsatçı "En soğuk ses tonuyla, teşekkür edip arkasını döndü. Ama adam bu kez de kolundan tutup.

"Yanlış anlaşıldıysam özür dilerim, amacım sadece isminizi öğrenmekti."

Zilan gözlerini adama dikip kızgınca kaşlarını çattı." Niye siz nüfus memuru musunuz?“ Kolunu adamın elinden kurtardı. Kendini ne sanıyordu bu

adam? Yakışıklı diye boynuna atlamasını mı? Gözlerini kapadı ardından söylenerek yürüdü.

"Allah'ım iyisi bizi bulmaz, delisi peşimden ayrılmaz."

Adam arkasından yaklaşıp ona yetişti hâlâ anlamıyordu bu yüzsüz adam" Burada mı çalışıyorsunuz? "diye de arsızca soruyordu.

Zilan bu sefer gerçekten sinirlenerek arkasını döndü," Allah aşkına sizin işiniz yok mu? Çattık ya sabah sabah, git nereye geç kaldıysan oraya yetiş "Adamın bir anda aklı başına geldi, bugün Doğan'la randevusu vardı ve galiba geç kalmıştı. Şimdi işin yoksa suratsız Doğan'ın imalı bakışlarını çek. Ama bu afetten de ayrılmak istemiyordu. Tanrım kadının kendine özgü havası vardı. Ve çok güzel ve çekiciydi.

"Siz isminizi söylemediniz ama benin adım Alp. Sizinkisini de nasılsa öğrenirim" deyip yanından hızla ayrıldı.

Zilan ofise girdiğinde bütün kızlarda bir koşuşturmaca tutturmuş gidiyorlardı. Kimisi saçını yapıyor, kimisi makyaj. Zilan yerine sessizce oturup yan masadaki kıza seslendi. Sahi adı neydi kızın daha tanışmamışlardı bile? Çünkü burada her kes birbirine rakip olarak görüyordu. En iyi işi kapmak için

çalışıyorlardı. Dolayısıyla birbirlerini pek takmıyorlardı.

"Bugün ne oluyor bunlara anlamadım, başbakan falan mı geliyor?" Kız bakmakta olduğu aynadan başını Zilan'a çevirip "Senin haberin yok mu?" diye sordu. Haberi olsa ne diye sorsun bu kızda âlemdi. Zilan kaşlarını çattı." Neyden haberim yok?"

" Kızım sen bu ofiste çalıştığına emin misin? Bugün Doğan Bey ve ortağının oğluyla büyük bir toplantıya katılacağız. Karşı firmayla anlaşamadıkları yönlerde yardımcı olunacak."

"İyide bundan bize ne? Biz sadece yardımcılarız. Baş avukat dururken bizi niye alsınlar toplantıya!"

Kız gözlerini büyüterek "Doğan Bey böyle büyük toplantılara katılmamıza bazen izin verir, tecrübe için." Sonrada iç çekerek" Sen Doğan Bey'i hiç gördün mü?"

Zilan her gece koynundan kalktığım adamı nasıl görmem diye düşünüp içinden gülse de, tanımıyormuş gibi yaptı. "Tanımıyorum henüz tanışmak mümkün olmadı". Sonrada duraksayıp sordu:" Neden çok mu sinirli de herkes kendine çeki düzen veriyor?"

Kız dolgun dudaklarını kıvırarak şuh bir kahkaha attı. "Evet, çok despottur ama aynı zamanda çokta

yakışıklı.” Sonra da kızlara bakarak, “Bunlar Doğan'ın gözüne girmeye uğraşıyorlar. Ama havalarını alırlar.”

Zilan kıza sevecen bir ses takınıp sordu

"Niye sevgilisi mi var?"

"Bilmiyorum ama beni gördükten sonra olmayacağı kesin. Eninde sonunda onunla olacağım." Genç kız yine iç çekerek” Ah, o gözleri bir görsen insanın içine işliyor. Bakınca eriyesim geliyor, baktıkça bakasım." Diğeri lafa karıştı onları dinliyormuş belli Zilan diğer kıza kafasını çevirdi.

"Hele o vücudu inan bana her gece rüyalarıma giriyor."

Diğeri söylendi bu sefer "Kızım adamın altına almadığı manken kalmamış. Seni ne yapsın, sen anca rüyanda görürsün onu zaten. Ama ben, ”kız omuzlarını gururla dikleştirdi. Zilan'sa gidip o omuzları kırmak istiyordu. Dişlerini sıkıp devam etmesini bekledi.

"Geçen gün onunla asansörde karşılaştım ve o bana güldü. Bu ne demek biliyor musun? O beni beğeniyor."

Yanındaki kız kıskançça söylendi" Saçma, o işyerindeki kızlara bakmaz ama ben dışarıda nerelere takıldığını öğrendim. Orda çıkacağım karşısına.” Sonrada kızlara hava atarak saçlarını savurup yerine

oturdu. Diğeri yanına yaklaşıp sordu." Nereye takılıyor, söz kimseye söylemem sadece bana söyle...

Zilan şimdi tüm kızları saçını başını yolmak istiyordu. Bu aşüfteler ne sanıyorlardı onu, kapanın elinde kalan mal mı o yoksa paylaştıkları oyuncak mı? Şimdi ayağa kalkıp o benim kocam avcunu yalarsın, diye bağırmak geliyordu içinden. Allah'ım Doğan şimdiden bu kadar rakip takıyorsa peşine işi zordu doğrusu. Yine de kendini sıktı, sinirden ellerini yumruk yapmış, derin derin nefes alıyordu. Belli etmedi kimseye duygularını, sakinleşmeye çalıştı.

"Bu sürtükler evli barklı erkekle neden ilgileniyordular ki? Gerçi baksana Doğan Bey'de henüz evlendiğini kimseye söylememişti. Sakin ol Zilan, o senin kocan onların patronu. Allah'ım kıskançlık yapmaya başlamıştı şimdide. Hem de kendisini görmeyen, umurunda olmadığını bildiği adamı kıskanıyordu. Yüzüne bile bakmayan, sabahları koynundan kaçıp giden bir adamı… "Kızım sen hastahanelik vakasın, adam senin farkında bile değil. Kaldı ki gerçekte sana dokunmaya tahammül bile edemiyor baksana. Geceleri geliyor, sabahları kaçıyor. Yüzünü bile görmek istemiyor.

Zilan'ın omuzları düştü, suratı asıldı düşündükleriyle. Belli ki Doğan onu kendine layık bulmuyordu. Hilmi Bey içeri girdi. Ellerini şaklatarak dikkatleri üzerine topladı.

"Herkes hazırsa toplantı salonuna geçsin, hadi çabuk olun. Zilan yerinden kalktı, dosyalarını döşüne basıp üzgünce yürümeye başladı. Kızlara katılacaktı ama Hilmi Bey onu durdurdu.

"Zilan seninle ben bir duruşmaya katılıyoruz."

Zilan kafasını kaldırdı Hilmi Bey'e şaşkınca baktı. Adam ciddiydi zaten Zilan'a da torpil geçmiyordu. Kızlar kıkırdayarak yanından yürüdüler. Ona gülerek giden kızları boğmak istiyordu. Az önceki konuştuğu kız yaklaşıp "Şansına küs tatlım, hem zaten patron sana bakmazdı inan bana...

Zilan ellerini yumruk yapmış dişlerini sıkarak, giden kızların arkasından ateş saçan gözlerle orada öylece kala kaldı.

Hilmi Bey aile dostlarıydı aynı zamanda müdürü. Zilan'ı giden kızlara ateş saçan gözlerle bakarken görünce, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Sonunda Doğan'ın da biri dize getirecekti galiba.

12.BÖLÜM

"Alo anneciğim ben Zilan...

"Tanıdım kızım bir şey mi oldu?" Yaşlı kadın oturduğu yerden kalkıp endişeyle sordu bu soruyu.

"Yok, anneciğim endişelenme sen, sadece öğle yemeğini iptal edip akşam yapabilir miyiz diye soracaktım? Bugün bir duruşmaya katılıyorum da; hem de şimdi." Hilmi Bey arkadan seslendi" Zilan sonra konuş duruşma başlıyor. Zilan kafasını çevirip adama baktı.

"Tamam, Hilmi Bey geliyorum" sonrada telefonu kulağına götürüp tekrar." Anne ne diyorsun olur mu?

"Tamam, kızım olur sen sorun yapma. Hadi kolay gelsin, çıkınca ara konuşalım ."

"Öpüyorum sonra konuşuruz, sağ ol anneciğim." Zilan telefonu kapatıp Hilmi Beyle duruşma salonuna girdi. Hilmi Bey ses tonunu ayarlayarak:

"Hâkim Bey, her şey yasaya uygun, hiçbir usulsüzlük yapılmamış. Müvekkilim aleyhine açılan dava tamamen şirket politikasına aykırı bunmaktadır."

Hilmi Bey tıkanmış vaziyette kendini ifade edemiyordu. Karşı tarafın avukatı pis işleriyle ünlü Çetin Timaç, çirkefliğini burada da gösteriyordu. Bir

sürü asılsız belge! Bunlar böyle yaparak DOGANAY Holdingi yıkacaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlardı.

Hâkim gözlerini Hilmi Beye dikip kaşlarını çattı:

"Bununla ilgili yasa taslağı var mı? Varsa da dosyada görünmüyor. Demek ki karşı tarafı yalanlayamıyorsunuz. Buna dayanarak," bakışlarını kâtibine çevirdi," yaz kızım.

"Taraflara ait radya sistemlerin, bir bütün halinde benzerliğinden söz edilmezse, Karşı tarafa ödenecek tahsil davasının...

Zilan ayağa kalktı izin isteyerek hâkimin lafına karıştı "Söz istiyorum hâkim Bey." Omuzları dimdik, gururlu ifadesinden başka yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Hilmi Bey endişeli bakışlarını Zilan'a çevirdi. Hâkimde Zilan'a gözlüklerinin ardından bakıp." Umarım geçerli sebepler içindir, avukat Hanım." Söz savunmanın olsun bakalım. Zilan hızla yasayı okuyup ezberden konuya dâhil etti kendini:

"Meslek birlikleri telif bedellerini ilk sahiplerinden aldıkları yetki belgeleri ile gene onların adına toplamaktadır. Hak sahibi bu yetkilendirme ile Mali haklarını kendi adına üçüncü kişilere devretmek veya lisans vermek. Telif bedelini ödemesi halinde dava açmak ve takip etmek, Hak sahibi, meslek birliğine

bıraktığı hakkını kural olarak kendisi kullanamayacağı gibi üçüncü şahıslara da kullandıramaz.

Hâkim gözlüklerini bunun üzerinden gözlerine geriye doğru itti. "Yeter kızım anladım, bu yönetmeliği unutmuşum. Gereği düşünüldü. Davalı Doğanay Holding adına düzenlenen dosyanın iptaline, dava açan tarafın iftiraya binaen dava açmasına karşılık. Doğanay Holdingin ismini kötülemeye istinaben, sahte evrak düzenlemekten 100,000 £ ödenmesine oy birliği ile karar verilmiştir.

Zilan derince nefes alıp Hilmi Beye döndü. Yüzünde güller açıyordu adamın. Hilmi Bey Zilan'ın omuzlarından tutup "Küçük Hanım beni şaşırttınız. Valla dava sayende kazanıldı, af ferim kız sana. Sen neymişsin öyle, valla ben bile tırstım. Seninle gurur duydum.

Doğan sinirlenmeye başlamıştı artık. "Bu dengesiz adam nerde kaldı diye içinden geçirdi. Hâlbuki bugün toplantının olduğunu özellikle ilettirmişti." Şimdiden işi umursamazsa işimiz var" diye söylendi. Arada babası olmayacak ki? Doğan bunları düşünürken kapı çaldı. Başını dosyalardan kaldırmadan otoriter sesiyle

"Gel!"

Sekreter Hülya kapıyı açtı içeri girdi." Efendim Alp Bey geldiler".

"İçeri al Hülya," demesine gerek kalmadı zaten adam içeri dalmıştı.

Doğan ayağa kalktı, ortağına elini uzattı" Hoş geldin."

Alp elini sıktıktan sonra yer bile göstermeden koltuğa kuruldu." Nasılsın Doğan?".

"Daha iyiydim, sen geç kalmasaydın!" İmayla söylemişti bunu ama nerede, adam arsızca gözleri devirdi. "Valla benim suçum değil, kapıda bir afetle çarpıştık ondan, yoksa erken gelmiştim...

Doğan kaşının birini kaldırdı. "Çalışanlarımdan uzak dur Alp, bir daha tekrar etmem" Sesindeki güçlü tını uyarıcıydı. Ama Alp'in umurunda mı hâlâ devam ediyordu lafına. "Ama kızı görsen böyle konuşmazdın. Ya da görme sen, benim onu sana kaptırmaya hiç niyetim yok."

Doğan geriye yaslandı elini çenesine dayadı." Kızı ayarttın bile, bundan bunumu çıkarmalıyım?"

"Nerede, sert kayaya tosladım galiba. Bana öyle kızgın baktı, öyle inleyici cevaplar verdi ki başkası olsaydı arkamı döner giderdim ama o gözler. Yeşil

yeşil sinirden alev almıştı, Tanrım onun gözleri sinirliyken böyle oluyorsa kim bilir zevk alırken nasıldır? Alp kadında bahsederken Doğan'ın aklına da başka yeşillikler geldi. Utangaç, mahzun, temiz pırıl pırıl meleksi bir yüzün üzerinde bulunan, yosun yeşili bir çift göz. Doğan kaşlarını çattı, aklından o gözleri kovdu. Sonrada Alp'e bakıp konuya giriş yapmaya çalıştı." Ben anlamam çalışanlarım senin oyuncağın değil. Git kendi çöplüğünde öt. Burası benim, dediğim gibi bir daha uyarmam." Yerinden kalktı " Hadi bizi toplantıya bekliyorlar.

Doğan toplantı sonrasında odasına çıktı. Telefonu eline alıp" Kızım bana bir ağrı kesici, bide Hilmi Beyi çağır. Bugünkü davayı unutmamıştı.

"Tabii efendim hemen çağırıyorum

Birkaç dakika sonra kapı tıkladı, Hilmi Bey yüzünde memnun ifadeyle odaya girdi. Doğan adamın gülen yüzünü görünce, "Hani bu davadan umudumuz yoktu adamlar çamur at izi kalsın yapacaklardı. Bakıyorum da kaybedilmiş dava için fazla mutlusun...

Hilmi Bey elindeki dosyayı sehpaya bırakıp yerine otururken, "Kaybettiğimizi kim söyledi?"

Doğan soru soran bakışlarını adama yöneltti, "Departman da ki yeni yardımcı olmasa kaybetmiştik"

Doğan yaşlı adama imayla "Sen onun yeni mezun olduğunu söylemiştin, hatta dur olmadı mı yoksa? Bunu nasıl başardı?

"Valla bende anlamadım, tam her şey bitti derken, yasada bir gedik buldu tam yerine de oturttu. Küçük Hanım dişli çıktı. Kızı görsen mülayim bir şey ama mahkemede salonuna girince, dişi aslana dönüşüyor."

Doğan gülümseyerek" Demek ki kedi sandığın, aslanmış. O zaman küçük Hanım'a benden bir ikramiye, bunu hak etmiş. Başka bir şey yoksa ben çıkıyorum, bugün başım ağrıyor." İçinden de birde uykusuzluk diye geçirdi. Bunun sonu kötü olmaya başladı. Uyumak artık hayal "yerinden kalktı Hilmi Bey'de aynı anda "Yok, oğlum sen çık bende departmana döneyim. Diğer avukatlar ne yapmış bakayım.

Anne burası muhteşem, daha önce böyle bir yer görmemiştim. Zilan boğaz manzarasına bakarken gözleri ışıl ışıldı. Âşık olmuş dili tutulmuştu. Ne zamandır keyifle gezememişti bu şehri, ilk işi boş zamanında bu şehri gezmek olacaktı bilmediği bir

şehirde yaşamak istemiyordu. Manzara süper, restoran ise elit takımının bulunduğu statüdeydi. Daha önce bu kadar lüks bir yere gelmemişti

Yaslı kadın gelinin elini sıkarak gülümsedi. "Beğenmene sevindim. Keşke Doğan'da burada olsaydı."

Zilan üzgünce başını masaya çevirdi. Onun gelmemesine üzülmüştü. Onu özlemişti. Buraya gelirken onunda görecek diye kalbi yerinden çıkıyordu neredeyse fakat olmamıştı. Doğan Bey onunla, yemek yemeğe bile tenezzül etmemişti. Yaşlı kadın gelinin üzüldüğünü, hatta kırıldığını anlamıştı. Masada duran elini sevgiyle sıkarak tekrar "Başı tutmuş migreni var, bu aralarda kendini fena yordu. Biraz evde dinlensin hasta olacak diye korkuyorum, ”genç kızın gözlerine baktı” Valla.” Sonrada gülümseyerek ekledi." Siz başka bir gün baş başa gelirsiniz yine. Zilan hayallere dalarak başını güzel manzaraya çevirdi. Ama tüm güzellik bir anda yok olmuştu. Gördüğü tek şey kapkaranlık boğaz manzarası olmuştu. Şu anda içindeki karanlık kırılgan hayalleri gibi oda kararmıştı. ***İçinden kalbine aşk senin neyine? Herkes o kadar masum herkes o kadar iyi ki, sanırsın ki cehennemde***

bir ben yanacağım… Âşıkmış kime? Yüzünü görmeye tahammülü bile olmayan birine.

Kayınvalidesinin sorusuyla başını ona çevirdi. Kadın gelinin üzüldüğünü anlamıştı. Gözleri şefkatle bakıyordu.”Eeee anlatmayacak mısın dava nasıl geçti avukat Hanım?” Hâlbuki Hilmi Bey davadan çıkı çıkmaz aramış, gururla anlatmıştı olanları. Zilan'ın gözleri tekrar ışıldadı, belli ki mesleğini seviyordu kızı. Ve uzun uzadıya davayı anlattı. O anlattı Kayınvalidesi hiç ses etmeden onu dinledi. Şaşkındı kadın onun, küçük gelini kocaman davayı yırtıcı gibi kazanmıştı. Ve gururluydu da, Doğan'ına böyle bir eş nasip ettiği içinde Allaha dua ediyordu.

13. BÖLÜM

Zilan'la kayın validesiyle yemekten sonrada, sahile gidip çay içmişlerdi. Güllü Hanımla muhabbet yapmaya bayılıyordu. Nasılda tatlıydı, sürekli onu güldürmeye çalışıyordu. Sohbet sohbeti açtı, muhabbet muhabbeti. Geç saatlere kadar oturduklarını anlamadılar. Güllü Hanım saatine batı.

"Ooo baya geç olmuş kızım kalkalım mı?"

"Hapşu".

Zilan önündeki peçete tabakasına uzanıp" Olur kalkalım anne sabah iş var zat en "dedi sesi boğuk gelmişti. Burnu tıkanmaya başlamıştı. Yaşlı kadın gelinine sevgiyle baktı. "İyi misin kızım? Hastamı oluyorsun yoksa?"

Zilan burnunu silerken" Yok, anneciğim galiba deniz havası çarptı alışık değilim ya ondan. Şimdi geçer merak etme sen.

Güllü Hanım gelinini hemen eve götürse iyi olacaktı, hasta olsun istemezdi. Çabucak hesabı ödedi arabaya doğru yan yana yürüdüler. Zilan annesinin koluna girdi sıkıca sarıldı. Sonrada şoförün açtığı kapıdan içeri girip yanına oturdu. Kafasını omuzuna dayadı, bası ağrıyordu ve bu omuz ilaç gibi geliyordu. Eve gidene kadar hiç kaldırmadı başını o omuzdan.

Yaşlı kadın arada gelinin anlına elini koyup ateşine bakıyordu ama ateşi yoktu. Belki de Zilan haklıydı, sadece deniz havası çarpmıştı. Eve geldiklerinde Zilan sarsakça çıktı arabadan. Annesiyle birlikte eve girdiler. Kayınvalidesine yaklaşıp yanağından öptü. "İyi geceler anneciğim." Arkasını döndü merdivenlere doru yürürken, Kayınvalidesi seslendi. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen küçük Hanım?"

"Hapşu. Ne?"

"Doğru mutfağa önce ıhlamur içilecek sonra yatılacak."

"İyiyim ben anne, dinleneyim geçer gerçekten."

Güllü Hanım mahsustan kaşlarını çattı." Anne sözü dinle hadi bakayım doğru mutfak."

Zilan ayağını sürterek mutfağa girdi sandalyeye oturdu. Bir kaş dakika sonrada annesinin yaptığı ıhlamuru da yavaşça içti. Bu sıcak sahiplik timsali kadını Allah ona cennetten mi gönderilmişti?" ***Allah'ım bu kadar annesiz kalmak yeter, sana annelerin kıra ilçesini gönderdim mi diyorsun...*** Son yudumu da içince karşısında onu izleyen annesine çocuk gibi bardağı gösteri "Bak bitti şimdi yata bilir miyim?"

Yaşlı kadın gelinin saçını okşayıp şefkatle dudaklarını bastırdı." Tamam, hadi çıkalım odamıza. Gece bir şey olursa haber ve ama".

"Tamam, anne veririm. Ama olmaz bir şey merak etme" Güllü Hanım ışığı kapattı geliniyle birlikte merdivenleri çıktı. Bir birine iyi geceler dileyip herkes odasına geçti. Zilan kapıyı yavaşça açtı içeri girdi. Kapıyı kapatıp içeri girince bakışlarını özlediği kocasına çevirdi.

Doğan yatakta yan yatmış, elini başının altına almış rahatça uyuyordu. O sert suratı şimdi yumuşamış, hatları sakindi. Zilan'ın içinden yanağını, dudağını, anlını her bir santimini öpmek geçiriyordu. Uyurken bile heybetliydi vücudu. İçi titredi ne içi vücudu titriyordu galiba zira ensesine doğru soğuk bir ürperme almıştı. Ayakucunda giysi odasına doğru yürüdü. Pijamasını ayarladı, saten pijama takımını giyinip, tekrar ayakucunda yatağa yaklaştı.

Komodinin üzerine saatini çıkardı koydu. İçini yine ürperme aldı hasta olmasaydı bari yatağa yaklaşırken eli komodindeki boş su bardağına çarptı devirdi. O bardağı düzeltirken Doğan kafasını yastıktan hafifçe kaldırdı, uyku mahmuru gözlerini kısarak ona baktı.

"Geldiniz mi?"

Zilan kafasını salladı evet anlamında ama kımıldamadı. O uyandığı için yatağa girmeye çekiniyordu. Doğan uyurken neyse de, uyanıkken, sonra yine ürperdi vücudu eliyle kolunu sıvazladı. Doğan uykulu gözlerini karısına dikip "Üşüyor musun?" dedi kaşları çatılmıştı. Ardından koluyla pikeyi kaldırıp "Gel hadi" dedi yumuşacık bir emirle

Zilan başta tereddüt etse de, gerçekten üşüyordu. Gözleri kocasının açtığı sıcak yatakta takılı kaldı kısa bir an. Sonrada yavaşça Doğan'ın açtığı kanatlarının içine girdi. Yatağa yatınca Doğan'a yaklaşmaya utandı, oda bunu anlayınca güçlü kollarıyla, onu incecik belinden yaklaşıp kendine çekti. Bunu yapmayı ne zamandır istiyordu. Zilan da başını onun sert göğsüne gömdü mecburen çünkü yüzüne bakmaya utanıyordu. Vücudu yine titredi. Başka zaman olsa utancından ölürdü ama şimdi vücudu sarsılıyor zangır zangır titriyordu. Doğan onu kendine daha çok çekti kollarını iyice sardı tenini kendine hapsetti. Sıcaklığını onunla paylaştı. Elinin birisi sırtında yavaşça hareket ettirirken "Hişşştt" dedi kulağının dibince kadife gibi sesiyle" Sıkma kendini rahat bırak o zaman titremezsin." Elini de yavaşça sırtında gezdirmeye devam ediyordu. Zilan'ın sırtındaki el içine işliyor, vücudunu

gevşetiyordu. Doğan'ın eli onun vücudunda gezerken, o anda tek hissettiği sahiplenildiğiydi. Onu sahiplenmesi hoşuna gitmişti ve bu anı doyasıya yaşamak istemişti.

Bu cinsel olarak hissettiği bir şey değildi. Sadece sığınma dürtüsü. Vücudu rahatladı rahatladı ve gevşedi. Gözleri karanlığa kayarken vücudunda başka tenin ısısı, burnunda o çok sevdiği baharatlı odunsu ten kokusu vardı. Aylar sonda ilk defa ona bu adar yakındı ve bu içine işlemişti.

Kulağına değen Doğan'ın uyku mahmuru ılık nefesi, kısık sesini bile duyamadı." Sen hastamı oluyorsun?" Daha bir yaklaştırdı kendisini kocasına uykulu uykulu ama duymuyordu onun sesini çünkü o çok özlediği kollarda uykuya dalmıştı bile. Narin kolları genç adamla kendi göğsünün arasında sıkışıp kalmış bir kedi gibi pusmuştu.

Doğan'ın dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldı, kollarındaki sıcak vücudu kavrayıp bu anı hissetmeye çalıştı. Başını aşağı indirdi kafasına çenesini dayayıp kısık sesle konuştu "Şaka gibi uyudun mu?"

Zilan'dan ses gelmeyince burnunu o özlediği yasemin kokularına gömüp, doyasıya kokladı. Onun kollarındaki hazzı muazzamdı. Bir süre bu şekilde

bekledi ve ardından onunda yorgun bedeni derin bir uykuya daldı; huzurluca. Aylar sonra ilk defa huzurla uyumuştu.

14.BÖLÜM

Zilan gözlerini yine boşluğa açtı her zaman böyle olmuyor muydu zaten? Onu hep sabahları görme umuduyla uyanıyor ve göremiyordu.

"Hapşu."

Doğan yanında yoktu, gecede sadece merhamet göstermişti. Başka ne olabilirdi ki zaten? Kendini yalnız hissetti. İyide niye böyle hissediyordu ki şimdi? Adam sadece ona acıyıp hasta olmasın diye şefkat göstermişti. Ama bu yalnızlık hissi her geçen gün daha da büyüyerek artıyordu. Geceleri onunla yatıp, sabahları onsuz uyanmak kendisini ucube gibi hissetmesini sağlıyordu. Ondan bu kadar mı nefret edip tiksiniyordu, yüzüne tahammül edemeyecek kadar! Eline Doğan'ın yastığını aldı basını ona koyup yatmak istedi tekrar. Gece boyu burnunda kalan mis kokusu yastığını da sarmıştı. Doya doya içine çekti, o yastıkla oyalanırken gözü saate kaydı.

"Allah kahretsin!

11.49 Zilan hışımla yataktan fırladı, aniden kalkınca yorganı unuttu ve ayağı takıldı bir adım daha atamadan yüz üstü yere yuvarlandı. Ardından ayağını kurtarıp banyoya doğru koştu. Bu seferde yerlerin ıslak olduğunu fark etmedi ve fayanslardan kayıp banyoda

kıçı üstünde düştü. Doğanın duş aldığını duymamıştı. Eliyle poposunu okşarken dudaklarını büzmüş söyleniyordu.

"Tanrım, çok acıyor offfff..

Hızla yerinden kalkıp topallayarak lavaboya gitti. Elini yüzünü yıkadı dişlerini fırçaladı. Giysi odasına gidip kıyafetlerini giydi. Çantasını da eline alıp hem taksiyi arayarak, hem de bir taraftan da merdivenleri inmeye çalışarak kendini yürümeye zorluyordu. Telefonu kapayıp salona geçti. Kayınvalidesi camın önünde oturmuş kahvesini içiyordu. Zilan'ı görünce gözlerini üzerinde gezdirip " Kalktın mı kızım?"

"Anne beni niye uyandırmadınız, geç işe kaldım? Bende galiba saati kurmayı unutmuşum, aslında kurduğumu sanıyordum ama! Hay Allah!

Bir taraftan çantasını kontrol ediyor bir taraftan konuşuyordu.

"Kızım bugün işe gitme yat dinlen. Hem saati de Doğan kapatmış. Bugün işe gitmesin dedi. Oda geç kalmış zaten hemen çıktı. Bende seni arada kontrol ettim iyi misin diye. Uyuyordun kıyamadım birde dün hasta gibiymişsin. Doğan'da gece üşüdüğünü söyleyince" Zilan'ın yüzü kızardı geceyi hatırlayınca

.”Ben çok iyiyim, keşke bana da sorsaymış?" İş yerine de haber vermedim zaten”

“Sen merak etme kızım ben aradım.”

Zilan annesinin yanına gidip boynuna sarıldı yanağına öpücükler kondurarak. "Anne sen bana gönderilmiş melek misin? Hayatımın iyilik perisi, "Son kes daha öpüp. "Seni seviyorum tombiğim ve ben işe geç kalıyorum sonra görüşürüz”

Yaşlı kadın ardından bağırdı" Bari kahvaltı yapsaydın aç aç gidilir mi? Zilan ona cevap veriyim diye arkasını dönünce kafasını kapıya çarptı. Hay aksi bugün her şey mi ona karşıydı ya… Taksiye binerken" yolda atıştırırım. Seni seviyorum anne" Bu ne kadar güzel bir sözcüktü böyle! Dilinden hiç düşmesin istiyordu. Anne… Anne diye gezesi geliyordu evde.

Takside giderken eli alnına kaydı galiba şişmişti. Kolu da morarmıştı zaten kıyafet giyerken fark etmişti. Hâlbuki kolu hiç acımamıştı.

Taksinin parasını ödedi, aşağı indi. Cüzdanını çantasına koyarken dosyalar yere döküldü.

"Allah'ım, benimi sınıyorsun? Bugün başıma daha ne gele bilir ki? "Zilan söylene söylene dosyaları toplarken bir el ona yardım etti. Adamın elinden

dosyaları alıp teşekkür gülüşüyle başını kaldırdı. Tam teşekkür edecekken gülüşü yüzünde soldu kaldı.

"Adam arsızca kaşlarını kaldırmış yüzüne dikkatle bakıyordu. "Wayyy canına, daha önce böyle güzel gülen birini hiç görmemiştim."

Adamın elinden dosyaları hışımla alıp kuru bir teşekkür etti. Sonrada arkasını dönüp kapıdan içeri girdi, güvenlikçilere kartını gösterdi. Asansöre doğru yürüdü. O yürüdü genç adamda peşinden yürüdü. Asansörün önüne geldi içindekiler inince Zilan'da içeri girdi. Düğmeye basıyordu 7'nin üzerine elini koyarken genç adamda uzandı. Adamın eli eline dokunduğu an elektrik çarpmış gibi hemen çekti. İçinden söylendi. Hiçbir anı kaçırmıyor fırsatçı şerefsiz. Arkası adama dönük öylece kata gelmesini bekliyordu

"Hangi departmanda çalışıyorsun?" Alp duvara yaslanmış elleri cebinde sormuştu bu soruyu sorarken. Zilan seslenmedi, cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

"Beni duyduğunu biliyorum…

"Sana ne bundan, sen departman sorumlusu musun?" kafasını çevirmeden söylemişti bunu.

"Değilim, buranın iş ortaklarındanım." Bunu söylerken gurur vardı sesinde ukalanı.

"İyide bana ne bundan,"

"Hiç bil diye söyledim, ben senin patronun sayılırım o sebepten."

Zilan'ın sinirleri taşmaya başlamıştı artık. Zaten bugün tüm acayiplikler onu buluyordu. Dişlerini sıkarak arkasını dönüp ateş saçan gözlerini ona dikti. Bugünkü terslikler yetmezmiş gibi birde bu yılışık adamla uğraşıyordu. Ne yapışkan şeydi bu böyle!

"Ne yani patronumsun diye kollarına mı atlayayım. Yanlış yere park ettin çek arabanı, burada park yasağı var görmüyor musun?". Derken parmağındaki alyansı adamın gözüne sokuyordu resmen. Sinirleri zaten oynamaya müsaitti, buda üzerine tuz biber olmuştu. Sanki kime söylüyorsa Alp kaşlarını çatarak, buz gibi parmaklarını alnına değdirdi. Ciddi bir sesle" Ne oldu burana şişmiş."

Zilan şaşkınlığını üzerinden atınca, adamın kolunu ittirip yüzündeki elini düşürdü. Gözleri kızgınlıkla parlarken, dişlerinin arasından tıslayarak "Dokunmabana!"

Alp hâlâ elini uzatıyordu umursamazca, "Senin işitme sorunun mu var? Çek ellerini üzerimden kocam duyarsa hiç hoş olmaz."

Adam kahkahayı patlattı

"Ne yapar ?"

Zilan genç adamın gözlerinin içine nefretle bakıp elini uzattı, Alp te dikkatle ne yaptığına bakıyordu. Elini tuttu adamın parmaklarını kavradı. Dişlerinin arasından tısladı." İşte bunu yapar "parmaklarını tek tek kırar." derken genç adamın parmaklarını ters çevirmişti.

Adam acıyan elini Zilan'dan kurtarıp ovalarken. "Kızım sen nasıl yaratıksın ya! Melek yüzlü şeytan" Zilan asansörün kapısına döndü düğmeye bastı kapı açılınca yüzündeki tebessümüyle." Adamına göre muamele." Dedi tiksinir gibi.

Alp parmaklarını ovarak Doğan'ın odasına girdi. Sekreter kapıdan çıkmadan önce bakışlarını kadına çevirip, "Bana buz torbası getirir misin Hülya?" Bunu söylerken bile sekretere sulanıyordu bakışlarıyla. Doğan koltuğunda geriye yaslanarak Alp'e baktı ifadesiz bir bakışla.

"Bugünkü bahanen ne Alp?" Gözleriyle elini göstererek, "Parmaklarını kapıya mı kıstırdın. Köpek mi ısırdı?"

Alp koltuğa otururken sızlandı." Sizin şu dişi kapıya kıstırdım."

Doğan anlamadığı için kaşının birini kaldırdı. Eliyle çenesini ovarak. "Ne dişisi? Ne kapısı?"

“Hani şu dünkü afet var ya kapıda onunla karşılaştım, yere dosyaları düşürmüş söylenerek topluyordu. Bende insanlık namına yardım ettim.

"Eee ne var bunda! Kız elini mi ısırdı?"

"Keşke ısırsa. Kız kız değil ki buzdolabı mübarek, yani bana karşı. Gülüşünü bir görsen meleğe benzetirsin ama ben o yanını bir türlü göremedim o ayrı. Bana bakınca gülün yünde sinir beliriyor galiba beni bu daha çok ona çekiyor-her neyse."

Doğan merak etmişti konunun nereye bağlanacağını. "Sonra?"

"Neyse, sonra asansöre bindik hangi departmanda çalıştığını sordum. Ters cevap verdi. Bende buranın ortağıyım dedim” Doğan dayanamayıp sordu bu iş ilgisini cezbetmişti. Ünlü playboy yüz vermeyen kadın. "O ne dedi peki?"

“ Ne diyecek! Patronum diye kollarıma mı atlaması lazımmış. Sonrada parmağındaki alyansı gözüme gözüme soktu. Ağabey kız evliymiş ya.”

"E sende hem çalışanımı, hem de elin evli barklı karısını bırakırsın?"

"Ağabey siz anlaştınız mı?"

"Ne?"

"Kızla diyorum. Oda bana arabanı yanlış yere park ettin burada park yasa var gibi bir şeyler söyledi.

"Asıl konuya gel Alp işim var parmağına ne oldu?

"Hah tamda oraya geldim. Kadının yüzüne dokunayım dedim, niyetim tamamen masumdu" derken dudaklarının kıyısı yukarı kıvrılmıştı" Parmaklarımı ters çevirdi kırıyordu manyak. Sonrada beni tehdit etti. "İşaret parmağını kendi göğsüne dürttü" Ben, patronunu! Yani patronu sayılırım. Kocası parmaklarımı böyle tek tek kırarmış onu göstermiş.

"Akıllı kızmış!" Bu kızı baya bir merak ettim doğrusu." İçinden de. ***Çürük maldan anlıyor.***

Zilan kızların yanına girdiğinde suratları beş karıştı. Ne olduğunu anlamadı, sessizce yerine oturdu. Dosyalarını önüne koyup

Çalışmaya başladı. Kızlardan biri kıskançça diğerine yaklaşıp" Bizde dava kazanıyoruz ama ne ikramiye nede yarım gün izin alıyoruz. " Ötekisi "kızım bilmiyor musun o Hilmi Bey'den torpilli! Nasıl yapıyorsa bileme! Biz yarım saat ortadan yok olsak,

kızılca kıymet kopar. Ama Zilan Hanım yarım gün yok, pıs. “Sonra diğeri kafasını uzatarak "Ne yaptın da torpillendin bize de anlat bizde yapalım?"

Zilan muzipçe gülerek gözlerini devirdi." Sizin bir türlü yapamadığınızı yaptım ve siz yapamazsınız. Bu imkânsız".

Öndeki kız merakla ama burnunu kıvırarak sordu: “Neymiş o bizim yapamayacağımız?” Bunu sorurken de dudaklarını tuhaf şekilde büzüyordu hoşnutsuzlukla. Zilan kıza göz kırptı "Patronla yattım. Hapşu."

Karşı masadaki kız omuzunu silkeleyip." Bende bir şey diyecek sandım. Kızım bizim yıllardır başaramadığımızı sen mi yapacaksın? Güldürme beni. Onlar Zilan'a gülerken, onun aklına dün gece geldi.

15. BÖLÜM

Zilan güne rahat bir yerde uyandı. Kafasını hafifçe oynatıp uyku sersemi algılayamayarak mırıldandı. "Çok rahat." Esneyerek gerindi ve kafasının altındaki yastığa benzemeyen sert ama rahat yeri, ardından da vücudundaki sıcak vücudu hissetti gözünü açmadan elinin kımıldattı, altındaki teni elinin altındaki göğüste parmaklarını şöyle bir gezdirdi ne olduğunu anlamak için. Bunun sert bir insan vücudu olduğunu anlayınca algıları açıldı.

Ürkekçe önce gözünün birini açtı, ardından diğerini. Gözünün önüne gelen saçlardan bir şey göremeyince onları üfledi, saçları alnından havalandı ve gerisingeri aynı yere düştü. Bir daha üfledi yine aynısı oldu, ardından uzun ve güçlü parmaklar saçları kenara çekince gözleri patlayarak bakan bir çift koyu kahveyle karşılaştı. Uyku mahmuru yumuşacık sesiyle "Günaydın "dedi gülümseyerek. Beyni çalışmaya başlayınca nerede olduğunu fark edince gözleri kocaman açıldı. Önce dirseği üzerinde doğruldu, yattığı yere şaşkınca bakmaya başladı ve yatış pozisyonunu görünce, kendini o sıcacık bedenden bir anda kopardı. Bacağı adamın baldırları arasında, hatta üzerinde

yatıyormuş gibi duruyordu. Kollarıyla adamın bedenini iyice sarmıştı utanamadan…

Zilan'ın yüzü kızardı, kendini yataktan nasıl attığını hatırlamıyordu bile. Adamın yüzüne bakamıyordu tüm gece adamın üzerinde mi yatmıştı. Hiçte fark etmemişti. Gözlerini Doğan'dan hariç her yerde gezdirdi, bir ona bakamadı. Eğer baksaydı anlardı zaten, genç adamın çatık kaşlarla ona baktığını. Kollarından kaçtığı için ona kızıyordu bakışlarından, çatılan kaşlarından bu gün gibi açıktı. Ama Zilan bakmadığı için bunu göremedi. Yatağın yanında suç işlemiş çocuk gibi ellerini bir birine bağlamış kendisini ifade etmeye çalışıyordu. Doğan kollarını göğsünde bağlamış onun bu utançtan, kıvranan halinin keyfini çıkarmaya başladı. Gözleri ayın 15 gibi ışıldıyor, dudakları tatlı bir rehavetle parlıyordu.

"Ben şey olmuş," derken elini amaçsızca salladı" yani şey yapınca bilemedim, onu şeyini. Ellerini saçlarına gömdü dalgınca karıştırdı." ***Tanrım daha fazla batmadan kaç kızım.***

Zilan iç sesini dinledi, hızla adımlarla banyo kapısına yöneldi kapıyı açıp kendini banyoya attı. O

kapıyı kapatırken arkasından kocasının güçlü kahkahası duyuluyordu. Zilan şimdi daha da utanıyordu birde, alay konusu olmuştu. Zaten bu adamın yanında dilsiz, pısırıktı, buda yetmedi birde budala olup alay konusu olmuştu." Salak… Salak adama ahtapot misali sarılmışsın bide mışıl mışıl uyursun ha! Al sana rahat yatak şimdi bak baka bilirsen yüzüne. Aynanın karşısına geçti kendisine baktı yüzü kızarıyor ama yine de gülüyordu. Hele ona o kadar yakın olduğunu düşündüğü zaman içinde bir şeyler hareketleniyordu. Aslında kendisini kötü hissetmesi lazımdı ama o kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Sanki karnında uçurtmalar var ve hepsi birden havalanmış gibi hissediyordu. Elini yüzünü yıkadı, jakuzinin kenarına oturup bekledi. Belki Doğan giderde o zaman odadan çıkar ve hazırlanabilirdi. Ama olmadı, kapıda duyduğu sesle gözleri kapıya kilitlendi. "Daha orada ne kadar saklanacaksın? Artık çıksan da bende içeri girsem!"

Zilan, Doğan'ın gitmeyeceğini hatta banyodan çıkana kadar bekleyeceğini anlayınca, omuzlarını düşürdü ve kapıyı açmaya ayağını sürükleyerek gitti. Zilan kapıyı açıp dışarı çıkınca onu kapının pervazına yaslanmış, kollarını da göğsünde bağlamış kendisini

beklerken buldu. Kafasını kaldıramadı yerden, demin utanıyordu şimdi duble utançla kıvranıyordu. Birde onun gözlerini üzerinde hissettikçe Allah'ım yağ olup erimek istiyordu.

"Bir dahakine giysi odasına saklan! Seni beklerken altıma yapmak istemem."

Zilan kafasını kaldırdı, kızgın bakışlarını dalga geçen adama yöneltti ama o hiç aldırmadı sırıtarak banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Zilan'da o sinirle hızla giysi odasına yöneldi, az önce bu adamdan etkilenmiş miydi? Evet! Ama şimdi boğmak istiyordu," gıçık beni utandırmaktan zevk alıyor" diye söylendi. Doğan banyodan çıkmadan giyinmesi lazımdı, birde çıplak yakalanmak rezil olmak istemiyordu. Elini beline koydu dolaba bakınmaya başladı, bir türlü ne giyeceğine karar veremiyordu. Söylendiğinin farkında bile olmadan.

"Acaba ne giyinsem! " Eliyle kafasını kaşıyarak" Acaba nereye gideriz, uf daha önce niye sormadım ki?"

"Bence spor bir şeyler giy! Nede olsa gezeceğiz dimi?"

Zilan kafasını gelen sese çevirdi kocasına baktı. Aklında kalan tek sözse 'gezeceğiz' olmuştu. Tanrım oda mı geliyordu? Birlikte bir gün geçireceklerdi? O

bu düşüncelerle boğuşurken Doğan dolaba yaklaşıp kıyafetlerini seçip çıkarmıştı bile. Zilan onun ne yaptığına bakınca donup kaldı. Ağzını açıp tekrar kapadı, kocaman olmuş gözlerle onu izliyordu. Doğan üzerini çıkarıyordu, hem de yanında hiç çekinmeden. En son pijamasını da çıkarınca Zilan utanıp arkasını döndü." Tanrım bu adamın ona hiç mi acıması yoktu? "Farkında olmadan ellerini göğsünde bağladı ayağının birini yere vurmaya başladı.

Doğan, Zilan'ın şaşkın halini görünce, dudakları şeytanca yukarı kıvrılmış halde bilerek pijamasını gözünün önünde çıkarmıştı. Onun o şaşkın hali seyirlikti ama kısa sürmüştü, hemen kendisini toplayıp arkasını dönmüştü. Doğan kendini sıkmasa kahkahayı basardı. Bu kız gerçekten çok tatlıydı ve onunla uğraşmak güzel olacaktı.

Zilan üzerini değiştirmiş merdivenlerden inerken, Doğan telefonla konuşuyordu. Merdivende hareketlenme olunca kafasını o tarafa çevirdi. Gözleri şaşkınlıkla açılarak kala kaldı. İşte bunu hiç beklemiyordu.

Zilan'ın vücudunu saran dar kesim Beyaz dakırs pantolonu, üzerinde göz rengini vurgulayan yeşil şifondan yapılmış sıfır kollu gömleği vardı.

Ayağındaki Canvers'i, omuzundaki çapraz takılmış küçük spor çantasıyla tam bir genç kız havasındaydı. Açık bıraktığı saçıları dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş, kafasına koyduğu gözlüğü ve hafif makyajıyla enfes duruyordu. O merdivenlerden inerken Doğan kendi kıyafetine baktı.

Kumaş pantolon, beyaz gömlek deri ayakkabıları… Spor kıyafetten kastı bu muydu? Kendini Zilan'ın ağabeysi gibi hissetti, yanında eğreti olacak yaşlı gibi kalacaktı.

Zilan kocaman gülümsemesiyle "Günaydın "deyip salona geçince Doğan'da merdivenlere yöneldi. Hemen gidip spor bir şeyler giymesi lazımdı.

"Ben seni sonra arar bilgilendiririm Hülya. Telefonum kapalı olacak not tutmayı unutma. Ve gerekmedikçe beni rahatsız etme."

Zilan salonda camın önünde bekledi ama ne gelen nede giden vardı. Önce Doğan girdi salona, Zilan gözlerini üzerinde gezdirdi tepeden tırnağa inceleyerek baktı. Sonrada kaşının birisini kaldırıp, Doğan'ın yüzünü süzdü. Bunu yaparken dudaklarını dişlediğini bilmiyordu.

"Eee ne aradığını bula bildin mi bari?"

Zilan'ın gözleri hâlâ üzerinde aylakça gezerken safça cevap verdi. "Hı?"

"Hı, denmez efendim denir. Cık cık cık senin gibi bir genç kıza hiç yakıştıramadım. "Doğan, Zilan'la uğraşırken annesi girdi içeri oturma gurubunun olduğu tarafa doğru yürümeye devam etti. Doğan annesinin üzerine gözlerini dikerek "Anne böylemi geleceksin? Hadi acıktım üzerini değiştir de çıkalım."

Yaşlı kadın kafasını tutarak koltuğa doğru yürüdü, tekli koltuğa oturup bacağını pufa uzatırken, gözlerini çocuklarına dikip "Ah, oğlum ben gelmiyorum. "Elini şakaklarına götürüp yavaşça parmaklarıyla ovaladı." Kafam tuttu yine sanki çatlıyor gibi ağrıyor. Zilan hemen annesinin yanına gidip, önüne diz çöktü ellerini avucuna alıp "Anne kötüysen hastahaneye götürelim seni? Boş ver sen şimdi gezmeyi başka zaman yaparız zaten, hadi kalk hatta şimdi hemen gidelim.” Doğanda arkadan hareketlendi " Arabayı hazırlasınlar söyleyeyim de. "Yaşlı kadın yerinden kalktı, bu görüntü onu duygulandırmıştı. Oğlu ve gelini onun için endişeleniyordular.

"Ben hasta değilim sadece başım tuttu oğlum biliyorsun! Oda dinlenince geçer zaten, bu kadar abartmayın” Zilan yerden kalktı." Anne sen otur ben

Elif ablaya yardım ederim şimdi bir şeyler hazırlarız. “Zilan daha kapıya yaklaşmadan Güllü Hanım seslendi.

"Kızım ben bir şey yemeyeceğim şimdi yatmaya gidiyorum gece boyu uyuyamadım uykusuzum. “ Doğan'ın yanına gelince durdu bakışlarını oğluna çevirdi. “Hem sizde çıkın artık kahvaltıya da dışarıda yaparsınız.

"Ben bir yere gitmem yanında kalacağım, seni böyle bırakmam "Doğan’a bakıp. "İstersen sen gide bilirsin?" Güllü Hanım kaşlarını çatarak ikisine de baktı. "İkinizde gidiyorsunuz. Doğan, Zilan'ı nereye istiyorsa götür olur mu oğlum. Hadi sonra görüşürüz iyi eğlenceler.” Onlar başını tutarak giden yaşlı kadının arkasından bakarken, o gülerek odasına çıkıyordu. Kurduğu plan başarıyla işlemişti, bu işte tamamdı. Koca günü baş başa geçirin birazda alışın birbirinize. Zilan olduğu yerde öylece duruyordu ne yapacağını bilemiyordu.

"Hadi gelmiyor musun?"

Kafasını az önce kayınvalidesinin çıktığı merdivenlerden Doğan'a çevirdi. Omuzlarını düşürdü iç gererek peşinden yürümeye başladı.

Yola çıkalı beş dakika olmuştu Zilan Doğan'ın yanında, süklüm büklüm oturuyordu. Doğan arabayı kullanmaya odaklanmış öylece yolu seyrediyordu. Zilan'ın gözleri bir anlığına Doğan'ın ellerine kaydı direksiyonu kavramış üzerinde ritmik olarak parmaklarını vuruyordu. Gözlerini yüzüne çevirdi simsiyah kaşlarını, nerdeyse kaşına değecek kadar gür simsiyah uzun kirpiklerini izledi. İçinden" ama bu haksızlık ne kadarda gür" diye geçirdi. Hâlbuki o rimel sürmesine rağmen bu kadar gür olmuyordu. Tamam, onunkisi de uzundu ama onunki kadar değildi. Gözleri daha aşağılara kaydı, düz burnuna ve köşeli çenesi. En son dudaklarına baktı, hele o dudakları… Tanrım yine içinden uçaklar havalanıyordu. Farkında olmadan seslice nefes alıp verdi.

Doğan kafasını çevirince gözleri karşılaştı. Utanıyordu ona bakmaya ama gözlerini de çekemiyordu gözlerinden bir türlü.

"İlk nereye gitmek istediğine karar verdin mi?"

Zilan başını salladı yok anlamında. Adam önüne dönerek "Tamam, o zaman önce Tarabya'da kahvaltı yapalım, orda bildiğim çok güzel nezih bir restoran var aynalı konak diye. Oradan da Çamlıca'ya geçeriz eğer istersen, hani şu ismini filmlerden alan yere,

Altınuzade de CAPİTOLE'de sinemaya gireriz. Sonrasına bakarız zaten.

Doğan konuşuyor Zilan gözünü ayırmadan onu izliyordu. Ne cevap veriyor, ne soru soruyordu. Doğan tekrar kafasını çevirip Zilan'a baktı gülerek.

"***Tanrım gülerken ne kadar yakışıklı oluyor bu adam."***

"İzlemen bittiyse inelim diyorum"

"Lanet olsun bu adamın yanındayken niye böyle aptal oluyorum ki? Beni salak sanacak, bir bu eksikti dilimde tutuluyor zaten."

Sabah kahvaltıları çok güzel geçti. Zilan aynalı konağı izlemekten pek kahvaltı yapamasa da, geldikleri yer muhteşemdi.

Kahvaltıdan sonra yola düştüler. Çamlıca'ya çıktılar orada çay içtiler. Zilan'la, Doğan tepeye çıkan yolu yan yana yürüyordu. Zilan'ın gözü istemese de gelip geçen genç kızların Doğan'ı nasıl iştahla süzdüğünü görüyordu. Doğan olanların farkında olmasa da kızların kocasına nasıl baktığını görüp kendisinin yanında kardeşi gibi göründüğünü düşündükçe de, suratı asılıyordu. Doğan Bey yanında sadece yürüyordu arkadaş gibi, kardeş gibi… Hâlbuki

Çamlıca'da bir sürü sevgili vardı el ele yürüyen. Zilan onlara iç gererek baktı, sanırım bu sadece hayaldi. Yine de bu koca şehri onunla gezmekten, onun yanında bulunmaktan bile mutluydu karısı gibi davranmasa bile!

Doğan arabanın camını açmış ona rehberlik yapıyordu. Nerde bir tarihi bina görse, ya da değişik yapılar Zilan'a gösteriyor onları büyük bir ilgiyle anlatıyordu. O Zilan'a yaklaşıp parmağıyla yapıları gösteriyordu, oysa o her yaklaştığında Zilan ondan başka bir şeye bakmıyordu. Zilan, Doğan'ı izlemekten hiçbir şeyi görmediği halde çok güzel deyip kafa sallıyordu. Ta ki Doğan arabayı durdurup çöp kutusunu gösterip, hafif alaylı sesiyle konuşana adar:

"Buda belediyenin tarihi eserlerinden, pek çok ziyaretçisi vardır. Her gün milyonlarca insan onu görmeye gelir. Üstelik üzerindeki resimde bazı tarihi emanetlere gönderme yapmaktadır. Yani anlayacağın bunu başka yerde göremezsin sadece İstanbul'da. Ona olan saygımızdan dolayı içine değil de kenarına koyarız eşyaları. Görüyorsun çok saygılı bir milletiz. " deyince Zilan yine "Çok güzelmiş dedi."

Doğan gözlerini karısının gözlerine çevirip bir-iki saniye baktı ve daha fazla kendini tutamayıp kahkahayı

bastı, omuzları sarsılarak gülüyordu. Zilan, Doğan'ın gösterdiği şu meşhur olan tarihi esere baktı. Onun çöp kutusunu bir saattir süsleyerek anlattığını görünce, önce utandı. Üzgünce başını yere eğdi, ardından dudakları yukarı kıvrıldı tebessümü büyüdü, yaptığı şaşkınlık aklına geldikçe de omuzları sarsılarak gözünden yaş gelene kadar güldü. Zilan gülerken Doğan susmuştu çünkü Zilan'ı izliyordu. Bakışlarında yıldızlar çakıyordu.

"Tanrım ne kadarda güzel gülüyordu. Farkında olmadan başparmağı Zilan'ın gülmekten akan gözyaşına dokundu. Zilan yüzündeki hareketli parmakları hissedince gülmeyi bırakıp, yüzünü Doğan'a çevirdi. Doğan'ın eli yanağında gezerken dokunduğu yerler karıncalanıyordu. Gözleri gözlerine kilitlendi sanki yıllardır oraya aitmiş gibi. Eli önce yanağını okşadı yavaşça hissederek, ardından parmakları çizgi halinde dudaklarına kaydı.

Şimdi Doğan'ın başparmağı Zilan'ın alt dudağını okşuyordu. Gözleri parmağı nereye dokunsa oraya bakıyordu. O dudağına öyle ateşli, kararmış gözlerle bakınca, Zilan derin derin nefes almaya başladı. Dudaklarından kayan eli yanağına, oradan da ensesine doğru giderken Zilan nefes almayı çoktan kesmişti.

Farkında olmadan derin derin aldığı nefesten dolayı kuruyan dudaklarını yaladı. Zaten o dudaklara kapanmamak için kendisiyle mücadele eden Doğan'ı bu daha da ateşledi. Kafasını hafifçe yaklaştırıp eğdi. Zilan ne yapacağını hissedince usulca gözlerini kapadı. Elleri kucağında, tırnakları etine geçmiş bir şekilde heyecanla bekliyordu. Doğan, ilk Zilan'ın ılık nefesini hissetti yüzüne vuran, dudaklarını dudaklarına değdiriyordu ki, cam tıklatıldı. Zilan kafasını ne oynata biliyor nede Doğan'a bir şey diye biliyordu. Nefesini tutmuş öylece bekliyordu. Kocasının nefesinin sıcaklığı üzerinden kalkınca gözlerini yavaşça açtı. Doğan camı açmak için düğmeye basıyordu ama dudakları kızgınlıkla sanki söyleniyordu ağzının içinde.

"Tam sırasında. "Doğan camı açtı ikisi de kafalarını cama çevirdi.

"Abla al abla 2 tane kaldı. Valla abla bunlar özel yapım organik." Zilan 5/6 yaşlarındaki çocuğa baktı. Elinde iki mendil hem de bildiği markaydı. Arka koltuktaki çantasına uzandı, eline alıp cüzdanın ön BÖLÜM ünden bozuk kâğıt para çıkardı. Çocuğa uzatarak "Bak bunlar organik falan değil(!) Sen ufacık

bacağınla beni mi kekliyorsun? Bunları alırım ama bir şartla!

"Ne şartı abla al işte.... Sanki tarihi eser satıyorum, alacağın altı üstü mendil."

Zilan gözlerini kızgınca devirdi. Hayır. Sen küçük Bey en yakın yurda gidip teslim olacaksın. Ya da polis karakoluna git orada sana yardımcı olacaklar." Kafasıyla ağacı göstererek "Hem o adamdan da kurtulmuş olursun. Bak sen çalışıyorsun o yiyor yazık değil mi sana! Kendine bunu yapma, hiç kimseye boyun eğme tamam mı?" Çocuk elindeki mendil paketlerini Zilan'a uzatırken şaşkınca gözlerini açtı.

"Abla sen polis misin?"

Zilan parayı verirken göz kırparak tatlıca ufaklığa" Polis değilim avukatım. "Bak bu benim kartım "çocuğa kartını uzattı. "Başın sıkışırsa beni ara sana yardım ederim. Ama önce ya yurda git, ya da polise anlaştık mı? Çocuk parayı aldı, kartı da arka cebine koyup Zilan'a göz kırptı.

"Sağ ol abla."

Zilan camı kapadı koltuğuna yerleşip yayıldı, araba hareket etmeyince Doğan'a baktı. Kocası şaşkın gözlerle kendisine bakıyordu.

"Nasıl anladın? "Zilan neden bahsettiğini anlamıştı. Doğan'a da kocaman bir gücük sunup önüne döndü.

"Ben avukatım unuttun mu? Benim işim bu, görmek "Doğan Zilan'ı tanımaya başladıkça tuhaf hissediyordu kendisini. Bu küçücük kız nasıl bir insandı böyle? Ne genç kıza benziyordu, nede olgun bir kadın. Zaten onu çeken yanına da bu değil miydi? Mahzunlukla, masumluğun arasında gidip gelen yanı!

"Hangi filmi izlemek istersin?"

Zilan film afişlerine ve tanıtımlara baktı.

"Hangisi karar verdin mi?" Zilan afişlerden bakışını çevirerek Darvincinin şifresi "dedi. Doğan satış görevlisine doğru yürüdü cebinden cüzdanını çıkarıp içinden kartını alırken. "2 Tane Darvincinin şifresi..." Genç adam bilgisayara baktı.

"Üzgünüm efendim film başlamış, başka bir seçeneğiniz var mı? Bu son seanstı çünkü!

Zilan tekrar billboardlara bakıp kararını verince, bakışları geri Doğan'a döndü. "O zaman Evim Sensin olsun. "Doğan görevliye soran gözlerle baktı. "Evet, efendim 5 dakika sonra başlıyor şanslısınız... Hangi koltuk olsun? Müşteriler için masaya konmuş tableti

uzatıp koltukları gösterdi. Zilan'la birlikte ekrana bakarak orta koltuklar seçti.

Genç adam fişleri ve kartı verirken" İyi seyirler efendim. "Doğan, Zilan'la sinema salonuna girmeden önce düşündü, sordu bu filmi ilk defa duyuyordu. Gerçi delikanlılık yıllarından sonra ilk defa geliyordu buraya.

"Flim hakkında bilgin var mı?

Zilan kafasını sallayarak. "Yok, daha önce duymadım. Ama güzel bir şeye benziyor hem beğenmezsek çıkarız."

Mısırlarını, sularını, kolalarını alıp yerlerine geçtiler. Oturalı henüz birkaç dakika olmuştu ki, Zilan'ın yanına gençlerden bir gurup oturdu. Gençlerden ikisi gözlerini Zilan'a kilitlemiş öylece gözlerini bile kırpmadan bakıyorlardı. Onlarda onun güzelliği karşısında etkilenmişlerdi. Zilan içlerinden biriyle göz göze geldi, karşısındaki çocuktu ona göre ama o çocuk saydığı kişi arsızca gözlerini üzerinde gezdiriyor, bedenini büyük bir ilgiyle inceleyerek süzüyordu. Diğeri de gözünü kırpmadan aynı arkadaşı gibi bakmaya devam ediyordu. Rahatsız olunca, Doğan'a doğru yaklaştı iyice sokuldu koluna doğru omuzları bir birisine çarpınca, Doğan kafasını karısına

çevirdi. Zilan'ın ne yaptığına bakıyordu ama onun rahatsızca bakıp huzursuz olduğunu görünce sebebini anlamak için kafasını öne uzatıp yanına baktı. Karısını huzursuz eden gençleri görünce sinirli gözlerini onlara dikerek yerinden kalktı. Bakışları buz gibi soğuk ve öldürücü derecede keskindi. Karısının önünden geçip Zilan'ın kucağındaki elini tutup kaldırdı. Zilan önce kocasının ne yaptığını kavrayamadı ama kocasının omuzlarını esnetmesini görünce ona itaat edip yerinden kalktı. Doğan, Zilan'ı kendi yerine oturtup kendisi de onun yerine oturdu. Zilan'ın bu hareket hoşuna gidince, dudakları memnuniyetle yukarı doğru kıvrıldı. Demek tamamen ilgisiz değilmiş! Doğan'ın yanlarına oturmasıyla gerilen gençler tüm filmi ürkekçe, sadece ekrana bakarak izlediler.

Film başladı, başta Doğan'da, Zilan'da anlamadı filmin konusunu ama zaman geçip ikinci yarıya gelince senaryo oturdu. Film kendisine geldi ve izlenmeye değer olduğunu gösterdi. Sonlara doğru Zilan daha fazla dayanamadı. Flimi izlemiyor sanki yaşıyordu. Öyle ki, hıçkıra hıçkıra ağlamaya da başlamıştı. Doğan, Zilan'a şaşkınca bakıyordu. Dayanamadı onun gözyaşlarına, Zilan'ı koltuğunun altına alıp göğsüne yasladı. Kendine lanet etti getire getire dram filmine mi

getirmişti kızı! Filmin bitmesine rağmen Zilan, Doğan'ın göğsün de hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyordu. Herkes çıktığı için görevli tuhaf gözlerle bakıyordu onlara. Karanlıkta ne yapmaya çalıştıklarını anmaya çalışıyordu. Doğan bunu anlayınca Zilan'ın yüzünü avucunun arasına alıp burnunu burnuna değdirdi.

"Gerçek değil ufaklık hadi kendine gel, hem film biti bak. "Zilan bu kelimeye gözyaşlarının arasından gülüp, sonrada dudaklarını büzerek konuştu.

"Ama kız öldü bu haksızlık. "Doğan da gülerek dudağına küçük bir öpücük kondurdu. "Ama o filmdi. "Sonrada Zilan'ın elini tutup sinema salonundan çıkardı. Zilan kocasının elini kavrayan güçlü kocaman elinin içindeki, kendi küçük eline bakıyordu. Kalbi tekliyor, karnı ağrıyordu. Bu duygu çok güzeldi, sevgililerin neden yapışık ikiz gibi gezdiklerini şimdi anlıyordu. Ve…Ve o onu az önce öpmüşü. Ufacık, kısacık bile olsa öpmüştü. Kendi dudaklarında onun tenini hissetmişti, hiç ummadığı bir anda.

Doğan elini tuttuktan sonra o kadar rahat yürüyordu ki, görmüyordu bu Zilan'ın bir erkekle ilk el ele tutuşu olduğunu ve nasıl heyecanlandığını. Gözü

ellerinde, diğer eli dudaklarında bugün ilkleri yaşıyordu. Zilan sinema salonundan çıkınca annesini aradı merak etmesin diye.

"Anne nasılsın?"

"İyiyim kızım sen ne yapıyorsun eğleniyor musun?"

"Ben çok mutluyum anne bir sürü yere gittik. Deminde sinemadan çıktık. Doğan'da şimdi benzin alıyor, bende seni merak ettim. Geçti mi başının ağrısı?

"Geçti kızım ağrı kesici aldım yatıyorum." O konuşurken Doğan benzini alıp arabaya bindi.

"Anne doğru söyle geçmediyse gelelim yanına. "Doğan'ın soran bakışlarını görünce "Annem iyiymiş...

"Anne Doğan seni soruyor iyimi diyor?

"Kızım ben iyiyim bana Doğan'ı verir misin?

Doğan telefonu eline aldı bir taraftan da cevap verirken, diğer taraftan arabanın kontağını çalıştırdı.

"Nasılsın anam iyi misin?

"İyiyim oğlum dinleniyorum. Siz ne yaptınız, eğleniyor musunuz?"

"İyiyiz anne eve döneceğiz bir isteğin var mı?

"Yok, oğlum dönmeyin eylenin siz, ben iyiyim turp gibi...

Doğan kaşlarını kaldırıp, sesinde biraz alay, biraz kızgınca bir tınıyla "Anne hiç olmadın dimi? “Doğan, Zilan'a çaktırmadan sormuştu bunu.

“Ne yapıyım oğlum baktım sende tık yok, bende işte öyle.” Sesinin çekinik gelmesiyle genç adam üstelemedi fazla.

"Anne gelince görüşeceğiz bunu unutma… "Alttan Alta tatlı tatlı tehdit etti annesini.

"Zilan'ı üzme kızımı gezdir eğlendir “

"Tamam, anam o zaman sonra görüşürüz."

Doğan arabayı çalıştırdı, öylece yol boyu ilerlediler konuşmadan arabada çalan hafif slow müzik eşliğinde. Biraz gitmişlerdi ki Zilan'ın gözü yol kenarındaki lunaparka kaydı ve orada takılı kaldı. Araba ilerledikçe o kafasını çevirip baktı özlem dolu gözlerle. Doğan nereye baktığını anlayınca direksiyonu o yöne kırdı.

Lunaparkın garajına arabasını park etti. Zilan nerede olduklarını fark etmedi sonra kafasını kaldırıp, parkı görünce nefesi kesildi. Kocasına bile bakmadan hızla arabadan indi çocukça bir sevinçle parka baktı. Doğan'ı unutup parkın içine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Arkasında unuttuğu Doğan kafasını sallayarak yanına geldi durdu. Zilan kafasını sevinçle çevirip "Nereden anladın? Yani nasıl? Aman uff boş

ver.” Sonrada çocukça bir sevinçle Doğan'ı elinden tutarak çekiştirdi. İri bedeniyle genç adam peşinden resmen sürükleniyordu. "Tamam, yavaş ol kaçmıyor park burada bak, çocuksun kadın süliyetine girmiş çocuk.

Doğan elindeki jetonlara bakarak "Neye binmek istersin?"

Zilan tırnağını ağzına alarak eliyle gösterdi” Şuna, sonra diğerine” Doğan gösterdiği oyuncağı görünce "Olmaz, o olmaz. “Zilan elimden tutup gişeye giderken "Sen yanımda olursan olur o zaman korkmam."

Doğan onun söylediklerine odaklanmıştı. O yanında olunca gerçekten korkmuyor muydu?" Korkmaz mısın sonuçta RANGER ters dönüyor bak gördün mü?”...Zilan muzipçe kıkırdadı. Gözlerini devirip” Yoksa sen korkuyor musun? "Doğan karının elini tuttuğu gibi oyuncağın önünde durdu, sıraya girdiler birlikte. Ardı ardına bir sürü oyuncağa bindiler. Zilan korkunca Doğan'a sarıldı, bazılarında da çığlık çığlığa bağırdı, bazılarında kahkaha atarak güldü. O bağırdıkça Doğan gülme krizlerine giriyordu, o güldükçe de yüzünden gözlerini ayıramıyordu.

En sona dönme dolabı bıraktılar, son jetonla da ona bindiler. Manzara çok güzeldi, yukarı çıktıkça şehir ayaklarının altında nokta gibi kalıyordu. Galiba bu şehrin en büyük dönme dolabıymış! Doğan oyuncağa binmeden önce kondüktöre para verdi, oyuncak yukarı gelince duracaktı planı tıkır tıkır işliyordu ve durdu.

"Ne oluyor niye durduk" diye endişeli sesiyle sorarken etrafına bakınıyordu. Burası çok yüksekti.

"Bilmem bir sorun var herhalde, şimdi hallerdeler merak etme. Korkmadın dimi?

Zilan yüksekten korkmuyordu ama oda her insan gibi burada oyuncağın içinde, hem de bir hayli yüksekte mahsur kalmaktan tırsıyordu. Doğan, Zilan'ı kolunun altına aldı, elini de sıkıca koluna sardı vücutları bir birisine iyice yaslanmıştı. Zilan bu ısıya alışmaya başlamıştı. Onun sıcaklığını, tenini hissetmek çok hoşuna gitmişti. Hele sahiplenici gücünü hissetmenin tarifi yoktu. Sevdiği adam yanındaydı ve aşağıda dünyanın en güzel manzarası duruyordu, bu romantik anların keyfini çıkarmaya karar verdi. Fakat ne kadar keyfini çıkarmaya çalışsa da Zilan'ın kalbi gümbürdüyor bacakları titriyordu. Bunun korkudan olmadığını da gayet iyi biliyordu. İyi ki oturuyorlardı,

yoksa bacakları onu taşımazdı. Ne kadar çekinse de hislerine kulak vererek bunu fırsat bilip Doğan'a sokuldu. Erkeksi kokusu burnuna geliyordu, odunsu baharatlı ten kokusu. Tiksinmeli miydi? Asla! B koku çok hoşuna gidiyordu. Başını göğsüne koyarken, heyecandan elleri titriyordu.

Dur kalbim dur ne olur anlayacak, bu kadar hızlı atma!

Doğan bunu anladı ve elini Zilan'ın çenesinin altına koyup yüzünü yavaşça kendisine çevirdi. Zilan'ın yüzü Doğan'a bakıyordu ama gözleri hâlâ gömleğinin yakasındaydı. Utanıyordu, bakmıyordu, hele bugünkü verdiği küçük öpücük hâlâ dudaklarındayken daha çok heyecan yapıyordu. Yavaşça gözlerini yukarı kaldırdı. Doğan'ın koyulaşmış gözleri gözleriyle buluşunca, kesik kesik nefes almaya başladı. Doğan'ın kafası yavaşça aşağı inerken Zilan'ın gözleri kapandı. Bu çok tuhaftı. Dudaklarının tenine dokunmasını deli gibi istiyordu.

Dudakları dudaklarına değince, içi titredi. Önce sert dudakları dans etti dudağının üzerinde, sonra yavaşça dili ile zorladı dudağını açmaya. Zilan öpüşmeyi bilmiyordu ki, öylece dudaklarını uzatıp o anın tadını çıkarıyordu. Öpüşmenin bundan ibaret

olduğunu düşündü! O kadarda övülecek bir şey değilmiş diye de içinden geçirdi. Tamam, kötü değildi ama olmasa da olurmuş diye geçirdi. Zilan kollarının altında heyecanla titrerken, Doğan dudaklarını aralamasını bekledi. Tecrübesiz olduğunu zaten tahmin ediyordu ama hiç öpüşmediğini bilmek, işte bu paha biçilemezdi. Tadı muhteşemdi ve onun ilki olduğunu bilmek çok daha güzeldi. Zorda olsa biraz geri çekilip fısıldadı, tüy gibiydi sesi tatlıca emretti.

"Zilan dudaklarını aç."

Zilan önce şaşkınca bocaladı ve sonra umursamadan itaat etti sevdiği adamın emrine, dolgun dudaklarını araladı usulca. Doğan dudaklarını üzerinde önce tüy gibi gezindi bunun tadını çıkararak, sonra öpücükleri alevlendi elinde olmadan. Onun dudaklarını sömürürken oda ona titrekçe karşılık vermeye çalıştı. Acemi hareketleri Doğan'ı daha çok etkiliyordu. Öpüşmek böyle bir şey miydi? Kalbi atmayı kesmişti sanki. Kulağındaki sesler silindi, dudaklarındaki Doğan'ın etkileyici baskısıyla her şeyi unuttu. Öpüşmeyi bilmiyordu ama ona ayak uydurmaya yine de çalışıyordu.

Doğan'ın dili Zilan'ın ıslak ağzına girince genç kız önce şaşırdı. Ardından Doğan bunu fark edince, Zilan'ı kendine daha çok çekip, dilini ustaca hareket ettirip ateşlice emdi. Zilan'ın ağzından ufacık inilti koptu, genç adamda bunu duyunca daha çok sarıldı Zilan'a.

Doymuyor, doymuyordu, tadını almanın bu kadar güzel olacağını bilemiyordu ve şimdi bildiği için nasıl doysundu ki… İçi yanmaya başladı, belli ki oda aynısını hissediyordu. Kanı kaynamaya başlamış vücudunun kontrolünü kaybediyordu. O sırada dönme dolap çalıştı. Doğan kendini zorla da olsa Zilan'dan ayırdı. İkisi de nefes nefeseydi. Ona kararmış gözlerle bakarken, Zilan Hülyalı bakışlarını gözünden çekemiyordu. Yosun yeşili gözleri koyulaşmış pırıl pırıl bakıyordu sevdiği adama ve bir ilkini yaşamanın şaşkınlığı parlıyordu gözlerinde. Doğan dayanamadı ayrı kalmaya Zilan'ın dudağına küçük bir öpücük daha koyup onu göğsüne bastırdı. Az önceki öpüşmenin tadı dillerinde bıraktığı his dudaklarındayken boğuk bir sesle fısıldadı.

"Senin tadın nasıl bir şey? Sen nasıl birisin Zilan(!)

16. BÖLÜM

Doğan dönme dolaptan inmesi için Zilan'a yardım etti. Artık binecekleri başka oyuncak da kalmadığı için yemek yemeye bir restorana geçtiler. Doğan menüye bakarken, Zilan hâlâ ne yiyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Arada da menünün üzerinden Doğan'a kaçamak bakış atıyor ne seçtiğini anlamaya çalışıyordu. Burası lüks ve farklı bir yer olduğu için nasıl yemek seçmesi gerektiğini bilmiyordu. Doğan yemeğini seçince menüyü masaya indirip masanın köşesine bıraktı, bakışlarını karısına yöneltti.

"Seçtin mi? Ne yiyeceksin?"

Garson kâğıdı kalemi hazır şekilde başlarında dururken, o Zilan'a bakıyordu. Zilan'ın omuzları düştü, içini çekerek menüyü masaya bıraktı. Üzgün gözlerini kocasına çevirip "Ben bu yemeklerin tadını bilmiyorum, o yüzdende seçim yapamadım." dedi dürüstçe.

Doğan anlayışlı bakışlarla karısına baktı tebessüm etti, ardından bakışlarını garsona yöneltip siparişlerini sıraladı.

"Başlangıç olarak La Petit Dajauner, ara sıcaklardan Foie Gıras, ana yemek olarak Boeuf Bourguignon, tatlı olarak da Profiterol. Doğan, Zilan'a bakarak "içecek ne alırsın?" Zilan mahcupça omuzunu silkeledi, çünkü Doğan'ın sipariş verdiği yemekleri ilk defa duyuyordu. Doğan tekrardan garsona döndü. "Korsika 1990 Beyaz şarabınız var mı?"

-Garson tebessümle atıldı bu zamanlarda şaraptan pek anlayan yoktu.

"Elbette, var efendim, bulunmaktadır. Başka bir arzunuz?

"Yok."

Garson yanlarından ayrıldı biraz sonra elinde başlangıç olarak getirdiği ordövr tabağıyla birlikte masaya bıraktı, geri döndü. Zilan önüne konan tabağa bakıp.

"Bunu biliyorum, bu bizim ay böreği gibi, yanındaki de tereyağı peynir. Bende o kadar afili ismi olunca başka bir şey sanmıştım. Neyse bunu sevdim.

Doğan muzipçe gülüp evet ona benziyor. Ve Fransızlar yemeği peynir ve birayla başlarlar." Sonra ara sıcak geldi. Zilan yemeği incelerken Doğan gene ona açıklama yaptı.

"Buda armut sosuyla pişen kaz ciğeri. Beyaz şarapla mükemmel gider."

Zilan kaz ciğeri olduğunu öğrenince yüzü buruşturdu.

"Ben başka bir şey alsam olmaz mı, bu çok...

"Farklı gibi ama tadı güzeldir, bir dene beğenmezsen değiştiririz."

Çatalını küçücük şekilde tabağın kenarında duran yuvarlak köfte gibi şeye batırıp ağzına yavaşça attı. Önce tereddütle çiğneyip sonradan memnunca yuttu.

"Denemeden karar verme, burası Fransız mutfağıyla ünlü bir restorandır."

En son gelen yemek Zila'nın hoşuna gitmişti, et soteye benziyordu.

"Buda buranın baş ahçısı olan, Julia'nın özel tarifli et sotesi, şarapla marina edilmiştir."

Zilan yemeğini yedi, şarabı da biraz fazla kaçırmıştı galiba. Aslında başlarda acı gelmişti tadı ama zamanla damağında farklı bir tat bırakınca sevmişti şarabı, içtikçe içesi geliyordu. Bağımlılık yapıyordu kola gibi…

"Yavaş çarpar, bu son kadeh başka yok."

Zilan mahcupça kadehi masaya geri bıraktı, fazla içtiğini fark etmemişti. Yemekler yendi şaraplar içildi

ama hiç sohbet yapmadılar, yani Doğan'ın yemek açıklaması dışında. Zilan gözlerini İstanbul manzarasına çevirdi. Kocaman şehir, ışıl ışıldı... Öyle dalmıştı ki söylendiğinin farkında bile değildi.

"Kim bilir ne hayatlar saklı sende, ne hüzünler ne sevinçler. Biz içinde minicik bir nokta, ufacık bir pırıltı mıyız senin üzerinden gelip geçen..."

Doğan'da sandalyesinde geriye yaslanmış şekilde Zilan'ı izliyordu, söylediği sözler ise onun duygusal olduğunu gösteriyordu. Onun bu kadar güzel olduğunu niye önceden fark etmemişti ki! Saçlarının rengi, gözleri, uzun kirpikleri ve tadına baktığı güzel dudakları... Boyu da kısa değildi. Doğan'ın boyu uzundu ama Zilan'ın ki de pek kısa sayılmazdı. Saat 1.70 var herhalde diye geçirdi içinden. Sonra gözleri vücuduna kaydı, dolgun hatlara sahipti, incecik beli olmasına rağmen hatları kadınsıydı.

"Tanrım muhteşem vücudu vardı. Gözlerini üzerinden biran olsun ayıramıyordu. İçinde ateşler yanmaya başlamıştı şimdi hiç istemese bile. Bu küçücük kızın nasıl olurda vücudunun iradesini kırdığını hâlâ anlayamıyordu. Ona baktıkça sabahki yumuşacık vücut aklına geliyor, bugünkü öpücükle alevleniyordu, zaten haftalardır hiç unutamıyordu ki bu

ufak kızı. Zilan mırıldanışını duymuştu ama ne dediğini anlamamıştı.

"Kalkalım mı Zilan geç oldu?"

Zilan kafasını Doğan'a çevirdi. Evet, anlamında da başını salladı. O kafasını sallayınca Doğan gülerek.

"Yine sessiz sinemaya mı başladık?" diyerek onunla eğlendi. Bu sefer ciddiydi, onun konuşmasını, neşeli halini gördükten sonra bunu hiç istemiyordu.

Zilan utanıp başını yere eğdi dudaklarını dişledi. Bu adamla konuşurken neden dili tutuluyordu ki sanki! Doğan'ın bakışları Zilan'ın dudaklarına kilitlendi, Zilan dalgınca dudaklarını her emişinde Doğan'ın içinden bir şeyler kopuyordu.

"Gitsek iyi olur eve, yoksa ben dayanamayacağım" homurdanınca, Zilan bu seferde Doğan'ın neden bahsettiğini anlamamıştı ama onunla birlikte ayaklanmıştı. Zaten hafiften başı da dönüyordu. Galiba içki gerçekten çarpmıştı.

Yol boyunca da kimse konuşmadı. Zilan'ın konuşacak halide yok zira çakır keyfi olmuştu, başını cama dayadı şehri ve yolları izledi. Bir müddet sonrada gözkapakları ağırlaştı, sonrada yavaşça kapandı. Doğan arabayı durdurunca Zilan'a baktı.

"Hadi Zilan geldik"

Zilan'dan ses gelmeyince kafasını uzatıp baktı. Onu uyurken görünce kafasını sallayıp güldü. Ardından arabadan inip Zilan'ın kapısına yöneldi kapıyı açtı. Yavaşça kucağına alıp kapıyı ayağıyla kapadı. Arabanın anahtar düğmesine basıp kapısını kapadı alarmı devreye girdi.

Zilan uyku sersemi kollarını Doğan'ın boynuna dolayıp kafasını da boynunun köküne gömdü. Zilan'ın ılık nefesinin tenine her çarpmasında, Doğan'ın içi tuhafça titriyordu. Kapıya gelince kafasıyla zile bastı, biraz bekleyince kapı açıldı. Kapıyı annesi açmıştı.

"Oğlum nerede kaldınız merak ettim?" Sonrada bakışlarını Doğan'ın kucağında uyuyan gelinine çevirdi.

"Uyudu mu?"

Doğan gülerek "Çok yoruldu, içkide çarptı galiba alışık değil, yolda da sızdı. Ben onu odaya götüreyim anne sende yat hadi, iyi geceler" Doğan yavaşça merdivenleri çıkarken annesi de arkasından bakıyordu. "Bunun işe yarayacağını biliyordum" diye mırıldandı. Yaşlı kadın içini çekerek odasına yöneldi. Ah onları mutlu ve yakın görürdü inşallah.

Doğan kapıyı elinin ucuyla açıp içeri girdi, sırtıyla kapıyı itti. Yavaşça yatağa doğru yürüdü. Usulca Zilan'ı yatağa yatırdı. Önce ayaklarından ayakkabısını çıkardı. Ardından derin bir nefes alıp ellerini pantolonuna uzatıp düğmelerini açtı. Tanrım tam bir ergen gibi eli titriyordu. Ama çıkarmazsa Zilan rahat yatamazdı. Pantolonun düğmelerini açtı yavaşça sıyırıp bacaklarından çıkardı. Gördüğü manzara karşısında dişlerini sıktı, onun uzun ince ve beyaz bacakları muhteşemdi. Üzerine giyindiği dantelli iç çamaşırı onu aşka davet ediyordu. Kendisini kasarak Zilan'ı koltuk altlarından kucaklayıp yastığa doğru çekti. Tam geri çekiliyordu ki Zilan'ın o yem yeşil parlayan gözleriyle gözleri buluştu. Sıcacık bakıyordu ve parlayarak… Bu kız farkında değil miydi onu aşka davet ettiğinin!

"Uyandın mı uyuyan güzel?" Dudakları alayla yukarı kıvrılsa da gözleri yanıyordu.

Zilan başını salladı. Doğan'ın ne yaptığını anlayınca da yanaklarındaki pembelik kırmızıya döndü. Yüzünün yandığını hissediyordu fakat engelleyemiyordu. Doğan'ın güçlü kollarının bedenini sardığını anlayınca kalp atışları hızlandı. Kesik kesik nefes almaya başladı. Normalde bu durum çok utanç vericiydi ama bundan utanmasına rağmen üzerinde

güçlü bir cesaret vardı. Galiba içkinin eseriydi bu. Gözleri Doğan'ın gözlerinden kayıp, yanaklarına takıldı. Titrek elini yavaşça kaldırıp kocasının yanağına değdirdi. Buz gibi parmakları nereye değerse gözleri onu takip ediyordu. Ona hep böyle dokunmak istiyordu. Ve sonunda dokunmuştu. Şakaklarını, yanaklarını sanki bir kör gibi keşfe çıktı parmakları. Onun eli Doğan'ın yüzünde gezdikçe, onunda nefes alış verişleri değişti. Zilan'ın gözleri Doğan'ın dudaklarına takıldı. O dudaklar bugün onu nasılda öpmüş, nasıl esir almıştı. Dudaklarına dokunan onu kendisinden geçiren hissi hatırladı. Filmlerde görürdü ama öpüşmenin bu kadar güzel olduğunu bilmezdi, düşünememişti ağzında hâlâ tadı vardı. Farkında olmadan kurumuş dudaklarını yaladı, bakışlarını dudaklarından çekip Doğan'ın gözlerine çevirirken.

Doğan'ın kendisine şehvetli gözlerle baktığını görünce, içinden uçaklar havalanır gibi oldu. Karnında kelebekler dans ediyordu sanki. Hele birde Doğan kafasını yavaşça aşağı indirirken, karnında bir ağırlık oluştu. Nefesini tutup gözlerini kapattı. Doğan'ın dudakları dudaklarına değerken içindeki hisler, tüm vücudunu ele aldı. Doğan yavaşça Zilan'ın dudaklarını öperken, Zilan'da ona ürkekçe ama bir o kadarda

istekle de karşılık verdi. Doğan, Zilan'ın üzerine hafiften ağırlığını verince Zilan'ın elinin birisini onun ensesine doğru keşfe çıkardı. Saçlarını parmaklarının arasına aldı elini saçlarında dolaştırdı. Diğer elini de o kaslı omzuna koyup sıkıca kavradı.

Doğan, Zilan'ın ağzını keşfederken dudaklarını tatlılıkla sömürdü. Dilini Zilan'ın o sıcak ağzının içine sokunca ağzından bir homurtu koptu. Dudaklarını yavaşça Zilan'dan ayırınca oda homurdandı bunu yapmamasını istemediğini belli ederek.

Doğan, Zilan'ı bırakıp yerinde doğrulurken, karısının yaptığı huysuz homurtuyla dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Yatakta otur vaziyete gelip gömleğinin düğmelerini yavaşça açtı. Zilan'ın gözü Doğan'ın elinde o düğmeleri açtıkça onunda nefesi durdu. Kollarının üzerinde yataktan doğrulup, gözlerini kocasına dikti. Hülyalı bakışları onunla karşılaşınca Doğan hızla gömleğini üzerinden çıkarıp köşeye attı. Pantolonunun kemerine yöneldi Zilan'ın ona kocaman olmuş gözlerle baktığını görünce… Düğün geceleri aklına geldi! Zaten o geceye dair tek hatırladığı kızın dolgun dudaklarıydı. Eğer o gece yatmış olsalardı Zilan'ın gözleri böyle korkuyla irileşmezdi. Ellerini kemerinden

çekip karısına doğru yaklaştı. Zilan'ın yanına yaklaşıp fısıltı gibi çıkan sesiyle.

"Artık evli olduğumuza göre bunu yapabiliriz dimi?”

Bu soruyla genç kız yutkundu. Yanaklarının hatta vücudunun yandığını hissediyordu. Sadece kafasını sallaya bildi olumlu anlamda. Fısıltıdan farksız sesiyle konuşamayacağını biliyordu boğazını temizleyip kekelediğinden habersiz" Lam-lambayı kapata bilir miyiz?”

Doğan gülerek yerinden kalkıp lambayı kapattı, tekrar yanına dönerek karısının baktığı yeri görünce gülümsedi. Zilan'ın gözü abajurdayken bakışlarını kocasına çevirip mahcupça işaret etti. Doğan kafasını olumsuz anlamda sallayarak yanına yaklaşırken" O kalacak seni görmek istiyorum. “

Zilan büyükçe yutkundu. Kalbi kuş olmuş çırpınıyordu bedeninde ve ruhunda.

Doğan Zilan'ı yatıştırmak için konuşarak yaklaştı ona, biliyordu ki bu onun ilkiydi ve korkmasını istemiyordu. Yatağa yaklaşana kadar baxtırını çıkarmadı, üzerinde sadece o kalmıştı. Onu yatıştırmak sakinleştirmek istiyordu.

"Şarabı bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

Zilan gözlerini genç adamın bedeninden ayırmadan" ben ilk defa içtim. Yani daha önce hiç içmemiştim." Diye bildi cızırtılı sesiyle.

Doğan, Zilan'a sokulurken "Hımmm..."Ellerini Zilan'ın omuzlarına koyup yavaşça ovarken Zilan'ın her hücresi korkudan gerildi. Doğan'ın elleri genç kızın boynuna kayarken ürperdi. "Titriyorsun Zilan "Kafasını aşağı eğip dudaklarını kulağına çarpacak kadar yaklaştırdı. Ilık nefesi onun tüm hücrelerinin uyarılmasını sağlarken, sakinleştirici etkisi yapan sesi içini gıcıkladı.

"Korkuyor musun?"

Zilan titriyordu ama korkudan mı, meraktan mı bilmiyordu! Doğan eğilip Zilan'ın kulağının dibine fısıldayarak tekrar. "Sakın korkma..."Doğan'ın kafası aşağılara kayıp, nefesi boynuna doğru değerken onu huylandırdı. Dudakları yavaşça gerdanına değince ürpermeyle birlikte kıkırdadı. Dudakları boynunda, yanaklarında gezerken kendisini bu dokunuşlara alıştırmaya çabalıyordu.

"Rahatla Zilan, yoksa bu işi hiç yapamayız." Nefes nefese konuştu genç adam oda heyecanlanıyordu onunla birlikte. Daha önce hiç masum birisiyle birlikte

olmamıştı ve bu ilki karısıyla yaşıyordu. Dudakları tekrar dudaklarına kapanınca, Zilan kendiliğinden rahatladı öpüşlerine ürkekçe karşılık vermeye başladı. Doğan'ın eli gömleğinden içeri girip diri göğsüne hafifçe dokundu. Zilan ürperince elleri göğsünü kavradı. Sutyenini kenara çekip, göğsünün ucuyla yavaşça oynadı. O oynadıkça Zilan kendini Doğan'a daha fazla yasladı. İçinde tuhaf bir ateş yanıyordu. Dokunuşlarının rahatlatıcı etkisi teninin alevler alarak yanmasını sağlıyordu.

Zilan'ın gömleğinin düğmeleri ne zaman açıldı, Doğan'ın eli sutyeninin klipsini ne zaman kaydı bilemedi. Sutyen açılıp rahat kalınca dolgunlukları serbest kaldı. Doğan dudaklarını Zilan'ın dudaklarından zorla da olsa ayırıp, arzudan kararmış bakışları dolgunluklarına kilitledi. Dip diri uçları sertleşmiş okşamaktan kızarmış tüm haşmetiyle önünde duruyordu. Ona sunulmuş hediye gibi…

"Tanrım muhteşemler."

Doğan daha fazla dayanamadı, yeniden dudaklarına yapışırken elleri de göğüslerini kavradı yumuşacık teni, hoyratça esir aldı. Dudakları yavaşça aşağılara kaydı, boynuna ve sona göğsünün birine. Dudakları onun beyaz tenine değdirip öpüp okşadı, sonra diğerine de

aynı özeni gösterdi. Doğan'ın dudakları göğüslerinde hoyratça dolaştıkça, Zilan'ın içine çektiği her nefes adeta ciğerlerinde donup kalıyordu. Göğüsler bu işe mi yarıyordu? Tuhaftı! Doğan kafasını kaldırdı gözlerini Zilan'ın gözlerine sabitledi. Zilan'ın kenarda yumruk yaptığı ellerini alıp boynuna koyup usulca doladı.

"Böyle daha iyi"

Evet, Zilan Doğan'ın hareket eden kaslarını ve elinin altındaki güçlü bedeni hissettikçe daha iyi hissetti kendisini. Doğan'ın dudakları vücudunu sömürürken ateşler içinde yakarak, Zilan vücudunu ona göre kıvırıyor altında kıvranıyordu bilmediği bir duygu için... Doğan bacaklarını diziyle yavaşça ikiye ayırıp arasına yerleşti. Zilan korkup derin bir nefes alınca bunu fark etti. "Korkacak bir şey yok, sadece kendini kasma yeter "deyip Zilan'ın dudaklarını esir aldı. Elini de yavaşça Zilan'ın sıcacık bacaklarında gezdirdi okşadı teninde parmakları gezindikçe genç kızın açılan bacakları onun işini kolaylaştırdı. Ardından ellerini onun ıslak sıcaklığında gezdirip bacak arasını yavaşça okşayıp hazırladı. Bu genç adamın nefesini kesiyordu.

Zilan'ın vücudu zevkle titreyince parmaklarını o ıslaklıktan içeri usulca kaydı. Zilan'ın hazır olduğunu

hissedince de kendisini ayarladı. İlk baskının ardından usulca içine kayıp durdu. Zilan aşağıdaki baskıyı hissedince gözlerini sıkıca yumdu, başını yastıklara iyice gömüp tırnaklarını omuzlarına geçidi. Henüz canı acımamıştı ama korkuyordu, ya acırsa! Doğan kendisini öyle kasıyordu ki canını yakmamak için, biraz daha kendini içine itince Zila'ın ağzından acı dolu bir çığlık kaçtı. Ama Doğan ondan önce davranıp çığlığı dudaklarında boğdu. Sonra da geriye çekilip anlını Zilan'ın anlına yasladı

"Özür dilerim bu bir kerelikti. Bir daha canın acımayacak söz veriyorum"

Zilan gözlerini sımsıkı kapamış, kolları Doğan'ın boynunda tırnakları omuzuna batmış halde öylece duruyordu. Doğan fısıltıyla seslendi. "Zilan gözlerini aç." Zilan önce kafasını salladı hayır anlamında, acısı azalıp hatta yok olmaya başlayınca, yavaşça gözlerini arada ardından da tamamen açtı. Doğan'ın kararmış gözleri, o sevdiği parlak yeşilliklere bakarken, Zilan'ın acısının hafiflediğini anlayınca yavaşça içinde hareket etmeye başladı.

"Zilan… Bir daha asla canını yakmayacağım. İstediğin zaman dura biliriz söylemen yeterli. Sen bana dur de, bende durayım." Bunu kendisinin bile nasıl yapacağını bilmiyordu ama isterse duracaktı.

Zilan evet anlamında başını salladı. Doğan hareket ettikçe içinde bir şeyler yer değiştiriyor, acısı daha da farklı bir kıvranışa bırakıyordu vücudunu. Öleceğini sanıyordu ya da ona tutunmasa boşlukta yok olup kaybolacağını. Sonunda kendinden geçip Doğan'a sıkıca sarıldı. Onun zevk dolu çığlıkları Doğan'ın ağzında boğuldu. Önce Zilan ardından Doğan yavaşladı ve her şey uçup gitti, zevk dolu boşluğa dalarken dünyada sadece ikisi kaldı.

Doğan Zilan'ın üzerinde, nefes nefese öylece duruyordu. Anlını anlına dayadı ikisi de sakinleşene kadar öylece kaldılar. Ardından kendini Zilan'dan güçlükle koparıp yana devrildi. Yeni bitmesine rağmen her an tekrarlanabilirdi. Ona açlığı öyle farklıydı ki, buna kendi bile şaşırıyordu.

"Tanrım bu bunu daha önce hiç yaşamadım."

Zilan ürkek bakışlarını kocasına çevirince, Doğan dudağına ateşli bir öpücük kondurup geri çekildi "Bu muhteşemdi" Zilan'da utangaçça gülümsedi, aldığı zevkin hazzından hâlâ gözleri parlıyor vücudu titriyordu. Vücudun her yerinde dokunuşlarının izi vardı ve onun üzerinden inmesiyle içinde bir boşluk oluşmuştu. Doğan kollarını uzattı Zilan'ı kendisine çekip göğsüne yatırdı "Canın acıyor mu?" sesi öyle

yumuşak öyle şefkatliydi ki, genç kız onun her kelimesinde eriyip bitiyordu.

Zilan'ın bacaklarının arasından bir şey sızıyordu, hafifçe de sızlıyordu. Ama acı! İşte o yoktu. Hayır, anlamında kafasını salladı. Doğan'ın kalp atışlarını dinlerken yorgun düşmüş bedeni daha fazla dayanamadı ve uykuya kendisini teslim etti. Doğan da onun uyuduğunu görünce onu daha çok sarıp kendini uyumaya çalıştı. Daha şimdiden yanındaki kadının çıplak vücudunu hissederken yanıyordu, galiba bugün uyku haramdı.

17.BÖLÜM

Zilan yastığa iyice gömülerek esnedi. Gözünü bile açmadan daha dün geceki anılar, parça parça geldi aklına. İçinden şarkı söylemek, hoplamak, zıplamak geliyordu. Sanki pembe bulutların arasında pamuk tarlalarında dolaşıyordu. Tanrım Doğan gerçekten kocası olmuştu. Gözünü bile açmadan burnuna onun o enfes erkeksi kokusu geldi. Sonrada yavaşça gözünü açtı. Karşısındaki adam parıldayan gözleri ile kendisine bakıyordu, dudakları hafifçe kıvrılmış dirseğini dayanıp kafasını eline koymuş yüzünü seyrediyordu.

Zilan'da en sevdiği gülümsemesini ona hediye ederek. "Günaydın." dedi uyku mahmuru kalın sesiyle.

Doğan sabah erkenden uyarılmış bir şekilde kalkınca, soğuk bir duş yapmak zorunda kalmıştı. Zaten gece boyu iyice hırpalamıştı karısını onun buna alışık olmadığını biliyordu ama kendisini frenleyemiyordu da. Banyoda işi bitince yatağa yanaştı karısının o melek gibi uyuyan süliyetini görünce dayanamayıp yatağa geri dönüp, karısının o pamuk gibi vücuduna sarılıp onu izlemeye koyulmuştu. Şimdide dirseğini yastığa dayamış, başını eline koymuş karısının uyandığındaki tepkisini izliyordu. Gece olanlar geldi gözünün önüne, bu küçük şeyin nasılda kendini hayran bıraktığını hâlâ anlayamıyordu. Her hücresiyle ona sahip olurken verdiği kadarda almıştı. Ona her dakika her saniye daha çok bağlanıyordu bunu artık fark ediyordu. Bir ay önce boşanmak isterken, şimdi yanından bir an olsun ayırmak istemiyordu.

Zilan, Doğan'ın kendisi izlediğini görünce utandı yüzü kızardı henüz bu kadar açık olmaya hazır değildi. Doğa'nın gözlerinin açıkta kalan göğüslerine takıldığını görünce bakışlarını kaçırdı. Ardından gece o göğüslere nasıl dokunduğunu, öpüp kokladığı aklına gelince de, içindeki uçaklar yeniden havalandı. Karnındaki his

gittikçe büyürken yorganı kafasına kadar çekip içinde büzüldü. Zilan'ın utanıp yorganın altına saklanması Doğan'ı güldürdü. Geniş omuzları sarsılarak kahkaha atarken dalga geçiyordu.

"Bütün gün orada saklanamazsın Zilan? Hadi çık... "Zilan çocuk gibi omuzunu silkeleyince yorgan sarsıldı ve genç adam buna daha da güçlü güldü. Sesindeki tatlı tehditleriyle konuşmasını devam etti.

"Küçük çocuk gibi davranıyorsun... Eğer oradan hemen çıkmazsan ben yanına gelirim ve gelince neler olacağını dün tecrübe ettik sanırım? "Zilan yorganın altından boğuk çıkan sesiyle kızgınca mırıldandı.

"Bana öyle bakmayı kesersen çıkarım. Hem küçük çocuk olmadığımı sana dün kanıtlamadım mı?

"Ben sana nasıl bakıyorum ki, benden saklanıyorsun? Zilan kafasını çıkarmadan mırıldandı, kendisinin bile zor duyduğu sesiyle, "Şey gibi?

"Ne gibi?"

Zilan kısık sesle söylediğini kendi bile zor duyuyordu artık çok utanıyordu. "Yiyecek gibi" Sonrada konuşmasına devam etti "Arkanı dönersen bende buradan çıkarım, yoksa burada patlayacağım sıcaktan lütfen.

Doğan muzipçe gülüp yerinde hafifçe kımıldandı.

"Döndüm hadi çık."

Zilan ürkekçe kafasını yorganın altından çıkardı. Saçları dağılmış bir tutamı da gözünün önüne gelmişti. Önünü göremiyordu, saçına üfledi ama saçı yerinden bile oynamadı. Şakaklarında gene geçen ki gibi Doğan'ın güçlü parmaklarını hisseti... Saçlarını geriye doğru çekiyordu, şaşkın gözlerini ona dikti ardından yüzü kızararak söylendi. "Yaaa, kandırdın beni."

Doğan gördüğü güzelliğe kayıtsız kalamadı. Gözleri alev almış gibi yanıyor, dikkatle de Zilan'ın dudaklarına bakıyordu. Geceyi hatırlatıyordu o pembelikler Doğan'a. Öpülmekten şişmiş, zedelenmiş ıslak dudaklar… Zilan onun gözlerinin kilitlendiği yeri fark edince derin bir nefes alıp dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Doğan'ın gözlerinde şimşekler çakmaya başlarken kafasını yavaşça Zilan'a doğru uzatmıştı bile. Genç kız Doğan'ın ne yapacağını anlayınca, gözlerini kapattı kendisini ona teslim edip hamlesini bekledi. Nefesi göğsünde donmuş, elleri yorganı sıkıca kavramıştı. Doğan'ın dudaklarından önce o tüy gibi ılık nefesi yüzüne çarptı.

Ardından ıslak dudaklarını dudaklarında hissetti, dudakları dudaklarının üzerinde hoyratça gezerken, ne zamandır tutuğunu bilmediği nefesini dışarı saldı.

Doğan yatağın içine yayılıp, Zilan'a daha da sokuldu. Onun çıplak bedeni kendi bedenine değiyordu ve bu onu bayağı zorluyordu. Elini Zilan'ın beline uzatıp, genç kızı vücuduna çekip bastırdı. Doğan'ın sert vücudunu kendine yaslanmış hissedince geceden beri dindirmeye zorladığı arzuları şahlandı. Doğan'da öyle hissedecek olmalı ki bendine iyice bastırıp dudaklarından kopardığı dudaklarını, yanaklarına oradan da gerdanına kaydırdı. Zilan karnında adamın uyarılmış uzantısının baskısını hissettikçe arzuları aşağılara doğru kayıyordu. Islanmaya başlamıştı bile. Zilan, elinin altında zevkten titrerken, aldığı kesik kesik nefesleri yüzünden diri göğüsleri çarpıyordu. Göğsünün birisini kavrarken elinin bir ömür buraya ait olduğunu düşündü. Zilan'ın ağzından zevkten buğulanmış bir inilti kopunca, dudaklarını tepeciklerinin arasındaki derin vadiye gömdü. Kokusunu derin derin içine çekti. Zilan'ın hızlanmış kalp atışları onu daha da sabırsız hale getiriyordu. Genç kız elleri saçlarında gezinirken çocuk gibi dikleşmiş göğsünün ucunu ağzına aldı ve emmeye başladı.

"Ah, Tanrım sen ne yapıyorsun bana? “

Zilan bunları kesik kesik söylemişti. Doğan'ın dudakları şeytanca kıvrılıp daha da aşağılara kayarken telefon çaldı. Ama o telefonu duymuyordu, yani duymak istemiyordu. O kadar ısrarcı çalıyordu ki cep telefonu sonunda yutkunarak "Çok ısrarcı çalıyor bakmam la...

Doğan diğer göğsünü ağzına almadan önce zevkten boğuk çıkan sesiyle "Bırak çalsın.” Dedi ve kapandı.

Zilan susmayan telefona oflayarak bakmak için kıpırdandı. Ardından kolunu komodine uzatıp el yordamıyla telefonu eline alıp bakmadan kulağına götürdü. Doğan'ın dudakları hâlâ göğüslerin de oyalanırken, buğulu sesiyle "Alo."

"Zilan iyi misin? Sesin!

Zilan, Doğan'ı hızla üzerinden itip suç işlemiş çocuk gibi cıyakladı.

"Ağabey!”

Bir taraftan da üzerini örtmeye çalışırken, bir taraftan da konuşuyordu. Sanki ağabeysi onu görüyormuş gibi kıpkırmızı kesildi tüm vücudu. Dili tutuldu tekrar yutkundu.

"Zilan orada mısın?

Zilan tekrardan yutkunup, onu gülerek izleyen Doğan'a aldırmadan, kekeleyerek konuşmaya çalıştı.

"Be- ben şey, yani şeyin," sonra derince nefes alıp verdi ardından, sesinin iyi çıkmasına dua ederek." Ben iyiyim ağabey"

Ama sesi cıyaklar gibi çıkmıştı. Doğan Munzur 'lük edip dudaklarını boynuna değdirince gözleri kapandı, kalp atışı yeniden hızlandı ve elindeki telefon titredi. Kafasını yapma der gibi çevirip kocasına baktı. Ama Doğan aldırmadı, dudaklarına yapıştı ve ateşlice öptü, oda kendisini bu öpücüğe kaptırınca telefon elinden düştü. Her şeyi unuttu öpücüğün etkisiyle dünyadan koptu tadını aldıkça da daha da ateşlendi öpücüğü. Ta ki, telefondaki ağabeysinin bağıran sesini duyup ta irkilerek yeniden dünyaya dönene kadar. O telefonu eline alırken Doğan'ın kahkahadan omuzları sarsılıyordu. Zilan elini Doğan'ın dudaklarını kapamak için ağzına götürdü. Ardından telefonu tekrar kulağına koyup cevap verdi.

"Zilan ne oluyor?"

"Yok, bir şey ağabey telefon bozuk galiba...

Doğan bu rahat durur mu? O konuşmakta zorlandıkça oda Munzur' luk yapıyordu. Zevkten kararmış gözlerini Zilan'a dikip ağzını kapatan

parmakları eline aldı. Hepsini tek tek dudaklarına götürüp öpmeye başladı. Zilan derin bir nefes alıp kızarırken elini Doğan'ın dudaklarından kaçırmaya çabalıyordu.

"Ağabey telefonda sorun var sonra görüşelim mi?"

"Dur kapama Zilan, yarın oraya geliyoruz, onu haber vermek için aradım seni, beni sonra arada konuşalı." Zilan ağabeysinin dediklerini kavrayana kadar ağabeysi telefonu kapamıştı bile. Kocaman açılmış gözlerini Doğan'a çevirip.

"Babamlar geliyor!" dedi gözü duvardaki saate takılınca." Baksana saatin pili bitmiş galiba, 1.30 da donmuş"

Doğan kafasını saate çevirip kaygısızca "Yo, çalışıyor saat doğru."

Zilan kocaman açılmış gözlerini duvardaki saate dikti tekrar, ardından yatağın üzerindeki örtüyü hızla çekip üzerine sardı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki Doğan onun ne yapmaya çalıştığına şaşkınca bakıyordu. Hızla yataktan atlayıp indi, söylenerek banyoya yönelirken örtü ayaklarına dolandı ve yere yüz üstü kapaklandı. Saçları gözlerinin önünde dağılmış vaziyette o kalkmaya uğraşırken. Doğan kaşlarını çatarak konuştu. "Sen ne yapıyorsun?

Zilan yerden kalkarken kızgınca homurdandı" Öğlen olmuş annem kalkmıştır çoktan." Doğan kaşının birini kaldırarak "Eee ne var bunda, annem hep erken kalkar."

Zilan örtüyü çekiştirerek göğüslerine sabitlerken." Bende onu diyorum, annem kalkmış tanrım biz şey… "Lafı yarım kaldı yüzü kızarmaya başlamıştı, kendisini banyoya zor attı. Doğan arkasından bakıp uyarılmış vücudunu böyle bıraktığı için kızarak otoriter sesiyle seslendi.

"Zilan hemen buraya gel."

Zilan umursamayınca.

"Gel dedim... Şimdide sesinde tatlı bir emir vardı. Zilan dudağını dişleyerek banyonun kapısından Doğan'a döndü, kaşlarını kaldırıp indirip hareket yaptı.

" Gelemem, gelirsem… "duraksadı, zaten ne olacağı belliydi. "Bence sende kalk giyin" için den de bende soğuk bir duş alayım. Tanrım Doğan'ın yanından ayrılmak istemiyordu bunu erkelere özgü bir şey olduğunu sanırken şimdi kendisi yaşıyordu. Bu saat ne zaman bu kadar olmuştu. Doğan homurdanarak sinirle yataktan kalktı. Karısı tam bir çocuk gibi davranıyordu. Sonra dudakları yukarı kıvrılarak mırıldandı.

" Seksi ve onun küçük kadını gibi."

Zilan aşağıya indiğinde annesini televizyon izlerken buldu. Sanki suç işlemiş gibi hissediyordu, yüzünün istem dışı kızarmayacağını biliyordu ve olmamasını umarak yanına yaklaşıp yanağına öpücük kondurdu.

"Tünaydın anne."

Yaşlı kadın gülen gözlerle gelinine baktı.

"Sana da kızım."

Zilan mahcupça "Dün gezmekten çok yorulmuşuz ondan kahvaltıyı kaçırdık sanırım." Yaşlı kadın gelinine doğal bir biçimde bakarak" Bende yeni kalktım sayılır, şu baş ağrıları yüzünden iyice dinlendim. Yani kahvaltımı henüz yapmadım, Doğan'da gelsin birlikte bir şeyler yeriz. Onlar konuşurken Doğan duş aldığı belli olan nemli saçlarına dokunarak içeri girdi. Zilan'ın gözleri bu defa kocasının üzerinde farklı bir edayla gezindi. İlk defa artık ona farlı bakıyordu. İçinde ateşler yanarken, gözleri Doğan'ınkiyle buluşunca onunda farklı bakmadığını anladı. Genç adam rahat bir tavırla yanına yaklaşıp kolunu karısının omuzuna attı. Sonrada eğilip

yanlarında duran annesinin yanağına öpücük bıraktı. Yaşlı kadın" Hepimiz geç kalktığımıza göre öğle yemeği yerine kahvaltı yapacağız… Sanırım "deyip güldü.

Doğan umursamaz bir tavırla "Evet, geç kalktık. Akşam çok yorulmuşuz "deyince, Zilan önce şaşırdı yüzü yine kızarırken bakışlarını yere eğdi. Bu adam ne diyordu böyle? Ardından dirseğini Doğan'ın kaburgalarına gömdü.

"Ahhh

Doğan karnını okşarken annesi anlamamış edasıyla masaya yöneldi. Onları mutlu görmek her şeye değerdi. Oğlunun suratındaki parlama, gelinin kızarması tahmine yer bırakmıyordu. Zilan kızgın gözlerini Doğan'a çevirdi ama O umursamazca Zilan'ın kulağına eğilip.

"Senin küçük kolun pekte ağırmış, nerden öğrendin böyle vurmayı? "Doğan'ın ılık nefesi boynuna çarparken Zilan zorlukla konuştu.

"Benim bir ağabeyim var unuttun mu?" Doğan Zilan'a iyice yaklaştı, şimdi vücudunun sıcaklığını da hissediyordu.

"Hiç unutur muyum, kendileri sabahımın en güzel yerinin içine ettiler, sen unuttun mu?

Zîlan olanları hatırlayıp kızarınca Doğan tebessüm edere masaya doğru yürüdü. Bu kızın en ufak temasına bile karşılık vermesi hoşuna gitmeye başlamıştı. Zilan'da omuzlarını düşürüp iç çekerek Doğan'ın arkasından masaya doğru yürüdü.

“ Ne izliyorsun?”

Zilan kanepede oturmuş televizyonun karşısında film izliyordu. Ağzına mısır atarken Doğan yanına gelip sordu, ardından da gelişi güzel bir şekilde dibine gelip oturdu. Zilan kafasını çevirip ona baktı.

"Kiralık sevgili.

"Hımmm konusu ne?"

Doğan tabaktaki mısıra elini daldırıp alırken sormuştu bunu.

"Eski sevgilisini kıskandırmak isteyen kız eskort kiralıyor. Sonrada onunla düğüne... "devam edemedi" Eskort "kelimesinden utanıp yüzü kızardı. Doğan'da

yaklaşarak. "Hımm çok ahlaksızca." Dedi onun inadına.

Doğan mısırdan bir tane daha alırken elini Zilan'ın beline sarıp, karısını kendine çekti, oda bir zaman sonra filminde etkisiyle, başını Doğan'ın omuza yasladı. Zaten ondan bir saniye bile ayrı kalmak istemiyordu. Kokusu, dokunuşu hoşuna gidiyor, bunlar olmadığı zaman bir yoksunluk hissediyordu.

İkisi de bir müddet filimi izlediler, ta ki Doğan'ın eli yaramazlık edip, badisinden içeri sızıp belini okşayana kadar. Zilan'ın ağzına götürdüğü mısır dudaklarında donup kaldı. Ne kıpırdaya biliyor, nede nefes ala biliyordu. Doğan'ın parmakları bir müddet orada ustaca oyalandıktan sonra yavaşça yukarı tırmandı. Zilan'ın kasıldığını anlamış olacak ki diğer elini uzatıp çenesini tuttu. Zilan'ın televizyona görmeyen gözlerle bakan kafasını kendine çevirdi. Utangaç prensesin gözleri yine yakasına sabitlenince, Doğan'da kafasını eğip alnını Zilan'ın koyulularına dayadı. Kesik kesik soluyan nefesi yüzüne çarparken, Doğan'ın nefesi de onun yüzüne vuruyordu "Gözlerini görmek istiyorum?"

Doğan nedendir bilmiyordu ama Zîlan'ın gözlerini görmek, hatta karşısından hiç ayırmamak istiyordu.

Elini onun vücudundan uzak tutamıyordu. Zilan titrek bakışlarını kocasına sabitledi. Doğan'da istediğini almıştı o gözlere bakarak, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Zilan'ın ağzındaki tuzlu mısır tadını alabiliyordu. Tam Zilan'da gözlerini sıkıca yummuş, ürkekçe ona karşılık verirken arkalarından gelen boğaz temizleme sesiyle dondu kaldı. Ardından nerede oldukları ve ne yaptıkları aklına gelince, hızla yerinden kalktı ki kucağındaki mısır kâsesinde aynı hızla yere döküldü. Mahcup ve kızarmış suratla kayınvalidesine bakamazken, Doğan'ın attığı kahkaha ortalığı inletti. Nasıl oluyordu da bu adam hiç utanmıyordu! Zilan sinirli gözlerini Doğan'a çevirirken o kadar umursamaz ola biliyordu ki, şu dünyada erkek olmak vardı diye geçirdi. Onun muzipçe gülüp, geniş omuzlarını silkeleyip de elindeki son mısırı ağzına atmasını sinirle izledi.

18. BÖLÜM

Zilan asansörü beklerken esneyen ağzına elini kapattı. Vücudu yorgun ve fazlasıyla bitkindi, sanki Doğan dün yarım kalan işinin acısını tüm geceye yayarak çıkarmış. Onu gece neyse de sabah bile rahat bırakmamıştı. Aslında bu tatlı yorgunluktu. Asansörün kapısı açıldı içindeki insanlar inince Zilan'da içine geçip bindi. Tam kapısı kapanıyordu ki biri eliyle durdurdu ve içeri girdi. Zilan içeri gireni fark etmemişti. O sırada aklı hâlâ Doğanla sabahki yaptıklarıyla meşguldü." Tanrım ne iştahlı adam" dedi iç sesi. Sanki parmakları hâlâ vücudunda geziyordu. Onun parmaklarının bıraktığı his içinde karıncalanma yapıyordu. Sonra kendi kendine gülümsemeye başladı. Sapık gibi olanları hatırlamaya çalışıyordu.

"Bakıyorum da çok mutlusunuz?"

Zilan kafasını sesin geldiği yöne kaldırdı. Alp asansörün duvarına yaslanmış Zilan'ı seyrediyordu. Zilan'ın gülümsemesi suratında donsada, bugün bu adam bile keyfini kaçıramazdı. Sanki yerlere değil de buluttan örülmüş halılara basıyordu. Herkese gülmek, çılgınlar gibi dans etmek geliyordu içinden. "Sahi bana ne oluyor diye kafasını salladı. Karşısındaki adam bir

cevap bekler gibi kaşlarını çattı. Zilan soğuk bir tavırla. "Evet, bugün çok mutluyum "diye bildi sadece onunla konuşmak ve neşesini kaçırmak istemiyordu.

Alp, Zilan'ı baştan uca şöyle bir süzdü. Bugün farklı gibiydi. Ama farklı olan neydi ki anlayamadı! Elbisesi normal iş elbisesiydi, makyajı aynıydı. Saçları da aynıydı, bugün değişik olan ne diye merak ediyordu çünkü bu kızın bugün gözleri ışıl ışıldı. Zilan sıkılmış gibi saçlarını geriye savurdu. Alpin gözleri önce o güzelim saçlarına takıldı, ardından suratında gezindi ve en son gerdanına ve dondu kaldı. Sinirden derin derin nefes almaya başladı. Elleri yanında yumruk oldu, dişlerini öyle bir sıkıyordu ki dişlerinden ses geldi. Zilan da ortadaki negatif elektriği hissetmiş olacak ki gözlerini istemese de sırf meraktan Alp'e çevirdi. Ona sanki öldürecekmiş gibi gözleri kararmış bakıyordu ve onun nereye baktığını fark edince utançta yüzü kıpkırmızı oldu: Doğan'ın geceden hediye bıraktığı ize bakıyordu, Zilan'ın eli istem dışı yakasına gitti ve çekiştirerek izi kapamaya çalıştı. Hâlbuki bir sürüde kapatıcı sürmüştü. Hem bu adama ne oluyordu da böyle sahiplenici bakıyordu. Sinirleri bozuldu. Şu lanet olasıca kat nerde kaldı diye geçirdi içinden. Asansörün kapısı açılınca Alp kendini hızla dışarı attı. Zilan da

tekrar kapı kapanana kadar donmuş vaziyette bekledi. Bu adamda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Ne zaman yanına gelse, içini bir kasvet kaplıyordu. Asansörün kapısı açıldı ofise doğru yürümeye başladı.

Çantasını masaya bırakıp yerine oturmadan herkese gülümseyerek neşeli ce "Günaydın "dedi. Karşılığındaysa aldığı cevap içi geçmiş bir "günaydın" oldu. Başlarda işe konsantre olamadı, aklı hep Doğan'daydı. Acaba ne yapıyor oda Zilan'ı düşünüyor mudur? Derince bir iç çekti. Akşam olsa da eve gitseydi. Onu şimdiden özlemişti. Kocasını özlemek aklına düştükçe sanki yanındaymış gibi kokusu burnuna geliyordu. Ne saçma ama kokusunu gerçekten hissediyordu. Sonra kafasını kaldırıp etrafa bakınıyordu, acaba burada mı diye. Zaman geçtikçe Zilan işine yoğunlaşmaya başladı. Sonunda da tamamen işe yoğunlaştı.

Yan masadaki kızlarda biri çantasını alıp çıkarken anca kendine gele bilmişti. Elindeki dosya dikkatini çekmişti. Ve sanırım yasada da bir açık bulmuştu. Bunu fark edince yüzünde kocaman gülümseme oluştu, Hilmi Bey buna çok sevinecekti. Eğer doğru tahmin ediyorsa bu yasa, bu davanın kapanmasını sağlayacaktı.

Sandalyesinde geriye doğru kaykılıp gerinişti, farkında değildi ama öğle yemeğini kaçırmıştı. Yemeğe çıkan kızlar gelmeye başlamıştı bile. Sonra omuz silkip kendi kendine mırıldandı. Zaten kendimi aç hissetmiyorum. Bir dosyadan diğerine, birinden ötekine saatler gelip geçiyordu. Zilan kendini dosyalara gömmüş otururken. Hilmi Bey içeri girip konuşmaya başladı. Zilan kafasını dosyadan kaldırıp müdürünü dinlemeye başladı.

"Evet, şimdi herkes elindeki dosyalarını bıraksın benim size vereceğim dosyaya baksın. Yarım saat sonra toplantı odasında istiyorum hepinizi. Doğan Bey özellikle hazırlıklı geçmenizi istedi."

Zilan'ın, Doğan'ın ismini duymasıyla içinde unutmaya başladığı ateş tekrar yanmaya başladı.

Ofisteki kızlar Hilmi Bey çıkınca koşuşturmaya başladılar.

Kimi makyaj yapıyor, kimi eteğini kısaltıyor. Yanındaki kadına kafasını çevirdi. Masanın altına eğilmiş bir şey arıyordu, sonunda kafası göründü kadının. Elinde bir çift sivri topuklu ayakkabı! Zilan onların heyecanını gördükçe kıskançlıktan kuduruyordu. Yanındaki adının Nermin olduğunu

öğrendiği kişi ona bakıp" Bana rimelini verir misin, ben evde unutmuşumda?

Zilan kıza gözlerini kısarak sinirle bakınca, kız yanlış anlayıp "Aman be vermezsen verme, sanki canını istedik haspam. Deyip saçlarını savurarak yerinden kalktı yan masadaki kıza yaklaştı.

Onlar orada kocası için hazırlanırken daha fazla dayanamadı. Kalkıp lavaboya doğru yürüdü. Wc'ye girince sinirden kararmış gözlerini aynaya çevirip dişlerinin arasından bağırdı.

"AAhhhhhhhh"

Yumruk yaptığı ellerini tezgâha vurarak "Ben burada çalışıyor olmayacaktım ki Hepinizin saçını başını yolacaktım. Benim kocama nasıl sulanırsınız." Sonra derin derin nefes alıp ellerini yıkadı. Kendine çeki düzen verdi. Kıyafetlerinin iyi olduğundan emin olunca omuzlarını dikleştirip ofise döndü.

Ofiste kimse yoktu masasının üzerindeki henüz bakamadığı dosyayı alıp toplantı odasına doğru yürüdü. Tam kapısına yaklaşıyordu ki, Hilmi Beyle karşılaştı adam sinirle ona bakıp sordu: "Neredesin sen, her yerde seni ardım toplantı başladı. Eğer kocandan torpil bekliyorsan küçük Hanım çok

beklersin. Doğan işinde profesyoneldir. Yani aklında böyle bir düşünce varsa unut.”

Zilan kızgın bakışlarını müdürüne yöneltip dişlerini sıktı ve ardından” Eğer öyle bir beklentim olsaydı, inanın buraya hiç gelmeden direkt evde hallederdim işlerimi. Şimdi aklınızdaki bu düşünceleri unutun, zira buradaki kimse benim Doğan’ın karısı olduğumu henüz bilmiyor.” Sonrada yüzü düştü, dudaklarını sallandırarak yani henüz.

Yaşlı kurt onu anlamış ve takdir etmişti. Zaten Doğan'a da böylesi yakışırdı. Hem ahlaklı hem de akıllı! Zilan'ın omuzuna babacan tavırla vurarak.” Netse merak etme, Doğan dediğim gibi işle aşkı bir birine karıştırmaz" deyip kapının koluna asıldı. Zilan da arkasından ayağını sürüyerek içeri girdi. Aslında kalbi atmayı çoktan durdurmuştu bile. Ürkekçe atan kalbini kontrol altına almaya çalıştı. Hafif hafif nefesler alıp verdi heyecanını kimseye belli etmeden kocasına çaktırmadan baktı:

Doğan masanın başında ellerini masaya dayamış hararetli haraketli bir şeyler anlatıyordu. Kapıdan girenlere bakmak için kafasını bile kıpırdatmadı. Hilmi Bey, Doğan'ın yanına otururken Zilan kızların yanına geçti.

"Af edersiniz efendim geç kaldım."

Doğan konuşmasını kesmeden kızgın bakışlarını yeni gelen kıza yöneltti. Sesi tanıdık gelmişti ve Zilan'la göz göze gelince şaşırıp konuşması yarım kaldı ardından kendini toparlayıp. "Bir daha olursa affetmem küçük Hanım." dedi kızgınca.

Zilan dişlerini sıktı. Yine mi küçük muhabbeti! Bu adamın gözleriyle sorunumu vardı? Hele kaç gecedir ona kadınlık yaparken nasıl olurda hâlâ ufaklık, küçük Hanım gibi terimlerini kullanırdı.

Doğan sordu yasalar hakkında bilgi almaya çalıştı. Ama gözü arada bir karısına takılıyordu. Onun burada çalıştığını bile bilmiyordu! Hangi ara başlamıştı işe? Ahhh, anne alacağın olsun bunlar hep senin başının altından çıkıyor dimi!

Sonrada kızgın bakışlarını Hilmi ağabeyine çevirdi. Yaşlı adam omuz silkip gülümsedi. Doğan soru sorar gibi bakınca da, kafasını çevirip yanındakilerle iş konusunda münakaşaya koyuldu. Doğan'ın gözleri karısına kaydı. Koltuğuna yayılmış, dirseğini koltuğa dayayıp eliyle çenesini ovuşturdu. Gözleri işe konsantre olmuş karısının vücudunda gezdi açlıkla. Hâlbuki daha sabah ayrılmıştı yanından ama işe geldiğinden beri aklı ondaydı. Zilan'ın masaya

dayadığı göğüslere gözü takılınca iç çekip gözlerini kapıya odakladı. Ardından kendini toplayıp o otoriter gür sesiyle. Ne buldunuz yasada, bir gedik var mı?"

Kimseden ses çıkmadı, Zilan dosyaya bir daha iyice baktı. Bu sabahki dosyaydı, şansa bak o bu dosyayı incelemiş ve bulmuştu. Kafasını kaldırdı omuzlarını dikleştirip ciddi havasına büründü. Doğan onun bu halini görünce gülmemek için dilini ısırdı.

Zilan bakışlarını kocasına- yani patronuna- çevirip ciddi bir ifadeyle baktı. Önce boğazını temizledi. Doğan'da bunu fark edip "Bir şey mi buldunuz Zilan Hanım?" Zilan Hanım bu çok tuhaf gelmişti kulağa ama Zilan umursamadı ışıldayan gözlerle konuşmaya başladı.

"Türkiye 1952 yılında bernKonferasyonuna,1995 sonrasında ise TRİPS, Roma WCT ve WPPT'ye taraf olmuştur. Buna karşılık UCC'ye taraf değildir." Doğan kaşının birini havaya kaldırarak" Eee sadede gelip benim anlayacağım şekilde anlatın, sizin terimlerinizi bilmiyorum"

Zilan derin bir nefes alıp" Yani lafın kısası şu: Öncelikle izleme listesinde olan Türkiye, son yıllarda izleme listesinde ilerlemiştir.2009 yılına ait special 301 raporunda ihraç veri koruması, marka cezai yaptırım

gibi konularda 303. yasanın T bendine göre ceza ya indirim hakkı kazanmıştır. Buna uyarak davadaki açıklık noktamızın başlıca noktası bu olmalıdır. O zaman karşı taraf yasada açık bulamaz ve suç unsurları göze alınarak cezayı indirim yapılması da söz konusu bile olamaz.

“Yani kısaca bu dava ne olur?”

Hilmi Bey sevinçle masaya yaklaşıp Doğan’a bakarak lafa atıldı.” Bu dava bizim olur efendim.” Sonrada Zilan'a dönüp” Kızım sen daha önce neredeydin? Baksana işe gireli ne oldu, bizi iki çıkmaz davadan da sen kurtardın.” Ardından Doğan'a dönüp ” Geçen ki davanın kazanılmasında da büyük rolü var küçük Hanım’ın.

Zilan dosyasına utanıp yerine otururken, Doğan gurur dolu bakışlarını karısına yöneltti. “Demek bu ikinci!” Zilan'ın yanında ve karşısında kıskançlık dolu bakışlar dolanırken, Doğan gözlerini karısına dikmiş öylece bakıyordu. Derken aniden kapı açıldı gümbürtüyle. Doğan yerinden kalkıp gürledi. Bütün gözler kapıya dönmüşken Hülya sekreter ise konuşmaya çalışıyordu:

"Efendim durduramadım yemin ederim zorla girdi." İçeri giren sarışın kadın sinirli bakışlarını Doğan'a çevirip işveyle ve biraz kızgınca söylendi. "Kaç aydır neredesin sen? Amerika dan da dönmüşsün ama ben bilmiyorum. Gözlerini kısarak yanına yürümek için hareketlendi.

19.BÖLÜM

"Kaç aydır neredesin sen? Amerika'dan dönmüşsün" sonrada yüzüne kocaman bir gülücük kondurup Doğan'a doğru yürüdü. Önüne gelip durdu. Genç adam ona şaşkın ve kızgınca bakarken, o hiç kimseye aldırmadan kollarını boynuna doladı. Doğan şaşkınlıkla kala kalmıştı fakat kendini çabuk toparladı. Kadının kollarının kıskacından boynundan koparır gibi çekip ileri doğru ittirdi. Sinirden kısılmış gözlerini kadına dikti. Sonrada Hülya'ya gürleyerek "Hanım efendiyi odama al, birazdan geliyorum" Dişlerini sıkarak" Ve bir daha benim iznim olmadan hiç kimseyi içeri alma" diye sinirle dişlerinin arasından gürledi.

Zilan donmuş vaziyette olanları izledi. Sanki biri onu dondurma düğmesine basıp durdurmuş gibi duruyordu. İçinde bir yerlerde bir şeyler koptu, mutluluk acıyla yer değiştirdi. Odadaki sesleri duymadı, sanki kulakları sağır oldu kimseyi duymuyor. O sarışın kadının Doğan'a sarılışını, ağır çekimde gibi izledi, her hareketini beynine kazıdı. Gözüne gelen yaşlar gözünü zorluyor, kalbi atmıyor, nefesi zaten terk etmişti ciğerlerini. Elleri titriyordu, hele bacakları kendini zorlukla tutuyordu. Masaya dayandı biraz güç

almak için. Kendisini sakinleştirmeye çabaladı, rezil olmak istemiyordu." ***Yapma Zilan sakın kendini bırakma ne olur yapma, saçma sapan şeyler yapma!***"

Gözlerini kapadı sıkıca yumdu, zorda olsa gözyaşlarını geri itmek için, bir kaç kez açıp kapadı kirpiklerini. Boğazına düğümlenen hıçkırıkları gırtlağını acıtıyordu. Hıçkırıklarını bastırmak için boğazını öyle bir sıkıyordu ki, göğüs kafesi bu basınçla acıyordu. Titrek ellerini telefonuna götürdü, sanki elinde bir şey olursa güç alacaktı da sakin kalacaktı. Kendini zorlayarak dayandığı masayı bıraktı, eli yavaşça sandalyesinden kalktı. Titrek bacaklarına güvenmiyordu ama yapmak zorundaydı yapmasa eğer… Burada bayılıp kalacaktı. Bacaklarını zorlayarak arkasını dönüp bir adım attı. Doğan'ın otoriter sesiyle olduğu yerde çakılıp kaldı. Doğan gözlerini eski sevgilisinden ayırıp Zilan'a baktı. Rengi atmış, benzi solmuş sabahki halinden eser kalmamış, onu öyle görmek içine dokundu. Sinirli gözlerini yanındaki yılışık kadına çevirdi. Onun suçuydu hepsi, onu üzdü diye bu kadını şimdi boynunu kıra bilirdi. Sinirden sıktığı dişlerinin arasından tıslayarak "Jale odama geç!"

Kadın dudaklarını büzerek yüzüne tuhaf bir şekilde soktu, sanki böyle karşısındaki adamları etkilemeye alışıktı. Doğan'ın midesi kalktı bu kadınla nasıl birlikte olmuştu ki? Zilan'ın kırgın yüzünü gördükçe de sinirleri ayağa kalkıyordu. “Ama sende gel." Dedi hâlâ arsızca.

Doğan yumruk yaptığı elleri ve ateş saçan gözleriyle kadına bakınca, kadın o gözlerdeki kızgınlıktan irkilip bir adım geriledi, belli ki bakışlarından korkmuştu. Ama hemen kendini toplayıp tekrar konuştu arkasını dönmeden.

"Çabuk gel bekliyorum."

Çıkarken Zilan'ın yanından geçerken kısa bir an göz göze geldiler ama kadın aldırmadı, kalçalarını sallaya sallaya toplantı odasından çıktı. Çıkmadan öncede ofisteki kızlara ***Doğan benim*** der gibi bakmayı da ihmal etmedi. Doğan Zilan'ın omuzları çökmüş, üzgün suratıyla gitmeye hazırlandığını görünce içini tuhaf bir his kapladı. Kaybetme korkusu, sanki Zilan ellerinin arasından kayıp gidiyordu. Kalbi sıkıştı düşüncesi bile içini titretti. Hemen sesinin otoriter çıkmasını umarak Zilan'ı burada tutmanın en iyi yolunu bulup konuştu.

"Zilan Hanım toplantı henüz bitmedi. Yerinize oturun ."

Zilan ne gidebiliyor, nede arkasını dönebiliyordu. Doğan'ın suratına bakamıyordu nasıl baksın ki, kendinden korkuyordu. Ona kıyamazdı ama kendisine istemeyen gözlerle bakarsa bayılabilirdi. Ofisteki kızlarda ortadaki gerginliği hissetmiş olacak ki, sus pus patronlarını izliyorlardı. Zilan yanında ki oturan kızla göz göze gelince yutkundu.

"Zilan Hanım size oturmanızı emrediyorum!"

Zilan bu seferki sesin yüksek çıkmasıyla yerinde irkildi. Ardından başını yere eğip sandalyesine döndü, hiç istemese de yavaşça çuval gibi vücudunu sandalyeye bıraktı. Zilan sandalyeye oturunca Doğan tutuğu nefesini geri dışarı verdi.

"Ben beş dakikaya buradayım" gözlerini karısına mıhladı ama o bakmadı", kimse kımıldamasın... Hiç kimse!" Sesinin emir veren tınısını Zilan anlamıştı ama o öyle istiyor diye de burada kalıp onların ofiste ne halt ettiklerini düşünmeyecekti. Adam daha dün onunla yatmıştı, bugün sevgilisiyle karşılaşmıştı. Lanet olsun onunla olduğu için pişman olması lazımdı ama içinde en ufak bir pişmanlık bile yoktu. Doğan, Zilan'ın sandalyesinin yanına gelince çaktırmadan omuzunu

burada kal der gibi hafif bir baskıyla sıktı. Zilan Doğan'ın elini omuzunda hissedince, vücudunu elektrik akımına kapılmış gibi sarstı ve hafifçe omuzunu oynatıp elini silkelemek istedi. Ama bu ne mümkündü zaten elinin omuzundaki teması da çok sürmemişti. Doğan'da bunu fark etti ama aldırmadı, yani aldırmamayı seçti. Aslında ona sarılıp kollarında sakinleştirmek istiyordu. Her şeyi yanlış anladığı belliydi ve bunu sonra yapacaktı. Ama önce şu belayı başından savması, sonrada Zilan'la ilgilenmesi lazımdı.

Doğan toplantı salonundan çıkınca Zilan içindeki darlığa daha fazla dayanamadı. Bacaklarına ne ara güç geldi oda bilmiyor ama bir hışımla yerinden kalktı. Bütün gözler ona dönünce mahcup bakışlarını müdürü Hilmi Bey'e çevirdi. Önce derin bir nefes aldı sonra sesi çıkmayınca boğazını temizledi.

"Hi-hilmi Bey ben lavaboya gidebilir miyim?"

Nasıl konuştu ağlamadan buna Zilan bile şaşırmıştı. Karşısındaki yaşlı kurt kıza anlayışla bakarak üzgünce kafasını salladı. Oda biliyordu ki az sonra savaş çıkacaktı izin vermeseydi âşıklar arasında.

"Çık kızım, kendini hâlâ iyi hissetmiyorsan da bir temiz hava al."

Ardından içeridekilere bilgi içerikli: " Biraz rahatsızda bugün, iyi değildi." Böylelikle arkasından konuşmaların önü kesilmiş oldu. Sonrada gözlerini uyarır gibi Zilan'a dikip "Ama hemen geri dön, yani kendini iyi hissedersen...

Zilan başını zorlukla salladı olur anlamında. Durun gözyaşlarım akmayın durun lütfen şimdi olmaz. Dudaklarını bir birine öyle bir kapadı ki hıçkırıkları duyulmasın diye, yine de dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçmasına engel olamadı. Hızla arkasını dönüp kaçar gibi odadan çıktı. Kapıya vardığında artık yanaklarından yağmur gibi gözyaşı yağıyordu. Tutunacak bir dal aradı, el yordamıyla duvarı bulunca ona tutundu. Derin derin nefes almaya çalışıyordu ama olmadı nefes almakta daha da zorlandı. Elini göğsüne götürüp bir kaç defa güçlüce vurdu sanki oraya bir şey takılmışta nefesini kesiyormuş gibi hissediyordu. Ardından öksürüklerle sarsıldı göğüsleri. Bu iyi gelmişti en azından artık nefes alıyordu azda olsa. Zilan orada duvarın dibinde nefes almayla kendini zorlarken, bir el sırtına dokundu rahatlaması için okşadı.

"Sıkma kendini serbest bırak, derin derin nefes al, şimdide geri ver."

Zilan direktiflere uyup söyleneni yapıyordu. Nefes almaya başlayınca hafifçe doğrulup ayağa kalktı, eli boğazında kendini zorlamaktan acımıştı. Beli ne zaman bu kadar bükülmüştü ki kopacak gibi ağrıyordu. Kafasını kendisine yardım eden kişiye çevirdi. Alp endişeli bakışlarla ona bakıyordu. Zilan Alp'e boş gözlerle bakarken dudaklarından bir hıçkırık döküldü, ardından bir tane daha. Sonra omuzları sarsılırken buna gözyaşlarının yenileri eşlik etmeye başladı. Yeşil gözleri bulanık derelere döndü. Yaşlardan cam gibi parlayan ıslak gözleri Alp'e bakıyordu. Zorda olsa konuşmaya çalıştı.

"Nefes alamıyorum ben (hıh) dışarı, bir hıçkırık daha (hıh) çıkarır mısın? “

Alp Zilan'ın koluna girip onu asansöre yönlendirdi. Yavaş adımlarla asansöre bindi. Alp zemin katın düğmesine bastı, Zilan destek almak için asansörün köşesine gitti. Hıçkırıkları azalmıştı ama omuzları hâlâ sarsılırken gözyaşları yanaklarından akıyordu.

"İyi misim? Neyin var?" Alp onu üzgün halini gördükçe sebebini merak ediyordu. Zilan gözlerini endişeli adama çevirip. "Panik atak hıh geçirdim galiba arada olur"

Daha öncede bir kaç kez geçirmişti Zilan panik atak ama bu kadar güçlüsünü ilk defa geçiriyordu. Asansör zemine gelince durdu. Alp Zilan'ı arabasına doğru yönlendirdi. Ama Zilan elini kaldırıp durmasını işaret etti, ilk kez ona tiksinmeden bakıyordu. Demek onunda kalbinde insan yanı vardı, sapık yanının dışında.

"Teşekkür ederim. Ama benim yalnız kalmaya ihtiyacım var. Genç adam arabanın kapısını açarken "Saçmalama seni bu halde bırakamam."

Zilan yine dolmaya başlayan gözlerini kırpıştırarak," Geçekten sağ ol ama yalnız kalmalıyım." Arkasını dönüp çıkışa doğru yürümeye başladı, arkasından bakan meraklı gözlere aldırmadan sadece yürüdü yürüdü. Zilan ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu, uzun zaman olduğunu anlıyordu yürüyeli ama ne kadar olduğunu hatırlamıyordu. Artık yürümekten yorgun düşmüş bedeni onu taşımadı. Caddenin karşısındaki sahile geçip bir banka oturdu. Saçları rüzgârda dans ederken, o gözlerini denizin sonsuz maviliklerine dikti.

"Salak! Salak ne sandın, seninle yattı diye sana saygı duyacağını mı, sana ait olacağını mı? Yılların çapkını seninle durulacaktı öylemi? Aptalsın işte, aptal! Bu kadar çalışıyor senin aklın beyinsiz. Sen

adamın hayatına zorla dahil olmadın mı?... Senin sevgilin yok, sevdiğin yok diye onunda mı öyle saydın ya da nasıl sanmak istersen öyle yaptın! Hiç sordun mu biri var mı diye, sevdiğin var mı diye! Sen ne yaptın, hiç, sorgusuz sualsiz âşık olup ilk fırsatta da kendini ucuz fahişeler gibi kollarına attın. Al sana koca, al sana aşk buldun belanı oturdun yerine. Şimdi çek cezanı, sakın onu suçlama Zilan şaşkın olan sendin... Ama aklının söylediği kalbine ters geliyordu. Eliyle gözlerini silip uçuşan saçlarını geriye itti" Aklı ile ikrar ettiğini kalbine tasdikleyemiyordu." Kalbim sende bu zamana kadar korudun kendini de, bir gülüşe mi teslim oldun? Bu evliliği onun kadar sende istemedin fakat ondan önce teslim sen oldun. Söyleyebilirdi, anlatabilirdi. Biri var, başkasını seviyorum diye bilirdi. Kalbi yine kavgaya girdi aklıyla, "Kaldırabilir misin Zilan, söyleseydi diyelim bunu, sen kaldıra bilir miydin? Zilan elleriyle başını tutup sıktı.

Susun artık kahrolası aklım kalbim susun artık dayanamıyorum. Beni benimle mi imtihan ediyorsun? Kalbi sustu. Beyni de sonunda içine baktığı deniz gibi duruldu. Zilan boşluğa bakarak ne kadar oturdu bilmiyordu. Hava kararmış, şehir ışıl ışıl haline dönmüştü. Zilan yanına ne para, nede ceketini almıştı.

Sıfır kollu takımının elbisesi vardı üzerinde. Ceketini de ofiste unutmuştu. Ellerini kollarında gezdirdi ısıtmak için. Buz gibi olmuştu, okşayarak ısıtmaya çalışsa da olmadı. Arkasında tıkırtılar oldu ardından konuşmalar duyuldu.

"Abla üşüdün mü? Bah bende şarrap var, istersen paylaşıram ama bana yeni alacasan olur?

Zilan ürkek bakışlarını adama çevirip hızla yerinden kalktı. Kolundaki saatine baktı. Saat 01.43 Derin bir iç çekti, ardından omuzları düştü kollarını ısıtmaya çalışarak yol kenarında hızlı adımlarla yürümeye başladı. Karanlık ya da kuytu yerlerden kaçındı.

Doğan kapıyı çarpıp hışımla içeri girdi. Koltukta oturan sarışın kadın sıçrayarak yerinden kalktı. Ardından kendini toparlayıp cilveli yürüyüşüyle Doğan'a doğru yürümeye başladı. Nede olsa korkunun ecele faydası yoktu birde bu adamın neden sinirlendiğini anlasa iyi olurdu ya! Kollarını Doğan'a uzattı ama Doğan kadının bileklerinden yakalayıp sarılmasını önledi, bileklerini sıkıca tuttu canını yakası ve biden geriye doğru ittirdi. Masasına doğru yürüdü

sandalyesine oturmadan arkasını döndü. Gözleri sinirden kararmış çatmak çakmak olmuştu, kaşlarının çatkılığı yüzünden alnı kırışmıştı, kadına bakıp sinirle konuştu.

"Seni dinliyorum Jale neden geldin?"

Kadın Doğan'a yaklaşarak" Seni özlemiş olamaz mıyım? Doğan aylardır haber almadım senden. Bende merak edip şirkete geldim. Doğan kaşının birini kaldırarak." Aylar sonramı kalkıp geldin demek, bu uzun bir zaman Jale derdin ne?

"Dedim ya senden hab...

"Kes madrabayı Jale, paran mı bitti? Başında belalın mı var?

Kadın dudaklarını dişlerinin arasına alıp biraz bocaladı." Beni kırıyorsun aşkım Doğan ben seni seviyorum. "

"Evet, ama paramı daha çok ve beni sevdiğine hiç mi hiç inanmıyorum. Hem sen bir kaç kere yattığın her erkeği seversen işin zor." Genç kadın kalçalarını kıvırarak Doğan'a yaklaştı." Ama ben...

Doğan uzun bir adımla masasına geçip çekmecesini açtı, içinden çek defterini çıkarıp masaya koydu. Uzanıp masanın üzerindeki kalemi aldı.

"Sana çek yazıyorum yaşanmışlıkların hatırına oda." gözlerini kadına kilitleyip "Bir daha seni burada görmeyeceğim, etrafımda seni istemiyorum "gözlerini tehditle ona odaklayıp", kimseyi istemiyorum. Bak niyetim seni kırmak değil. Ben evlendim ve geçmişi geçmişte bıraktım bir daha karşıma çıkma."

Kadın şaşkınca açtığı gözlerini ve ağzıyla Doğan'a baktı. Titrek sesiyle kekeler gibi sordu." Ne zaman? Benim niye haberim yok?"

"Henüz bir kaç ay oldu. Ve sana ya da bir başkasına söyleme gibi bir niyetinde yoktu. Al bu senin tarihi kendin at. Çeki kadına uzattı. Genç kadın elini uzatıyordu ki çeki geri çekti. "Eğer seni hayatımın yakınlarında görürsem, acımam ve bu kadar yumuşak olmam Jale. Bir daha da uyarmam bunu iyi biliyorsun...

Kadın üzgün yüzüyle titrek elleriyle çeke uzandı." Başımda bela olmasaydı bunu asla almazdım Doğan." Ardından kapıya doğru yürüdü, kapının kolunu tutup arkasını döndü gülümseyerek." Umarım bir daha karşılaşmayız bu şekilde Doğan, o zaman bende sana acımam yakarım." içinden de "Umarım bu çok uzun sürmez sevgilim" Deyip kapıyı çarparak çıktı.

Doğan ellerini masaya dayayıp, derin bir nefes aldı. Aklına Zilan gelince küfür edip hızla yerinden doğrulup kapıya yöneldi. Kapıyı çarparak kapatıp toplantı odasına girdi. O, odaya girince tüm bakışlar ona çevrildi. Doğan'ın gözleri karısını aradı ama bulamadı ceketi, telefonu ve dosyası ordaydı ama karısı yoktu. Gözlerini Hilmi Bey'e dikip endişeyle gürledi.

"Nerde o?"

Adam omuzlarını silkeleyince hızla toplantı odasından çıkıp, ofise yöneldi. Orada da kimse yoktu WC'ye bile baktı yoktu. Ellerini endişeyle saçlarının üzerinde gezdirip, gözleriyle karısını aradı. Sinirle sekretere güvenlik görevlisini çağırtıp, hızla güvenlik kulesine doğru yürüdü. İçeri girer girmez bir hışımla "Bana hemen 20 dakika önceki, toplantı odasının görüntülerini göster...

Bilgisayar mühendisinin ve güvenlik şefinin eli ayağı bir birine girdi. Patronlarını daha önce hiç böyle kararmış gözlerle öfkeli görmemiştiler" Hazır efendim."

Doğan eline Mouse'u alıp videoyu oynattı. Zilan'ın odadan çıkışını, fenalaşıp duvara dayanarak nefes alamaya çalışışını. Onu öyle çaresiz görünce küfürler sayarak videoyu ileri aldı. Alp'in ona yardım etmesi,

asansöre bindirmesini. Vido orda bitince güvenlikçiye gürleyerek "Nereye gittiler çabuk bul?" diye sanki onların suçuymuş gibi gürledi.

Adam asansörün son sayacını da görünce ."Zemin kat efendim görüntüler hazır. "Zilan otoparka gidince Alp'i bırakıp öylece uzaklaştı. Doğan saçlarını ellerinin arasına alıp "Lanet olsun!" deyip çöp kovasını tekmeyi savurdu" Nereye gidebilirdi ki tabii ki eve, hızla oradan ayrıldı. Odasına geçip telefonuyla evi aradı.

"Anne Zilan eve geldi mi?"

Oğlunun sert sesini duyunca yaşlı kadın endişeyle sordu." Yok, oğlum eve mi gelecekti? Doğan bir şey mi oldu?"

"Önemli bir şey değil anne, küçük bir tartışma Zilan eve gelirse hemen ara beni. Telefonunu burada unutmuş, hem bende zaten hemen eve geliyorum.".

Yaşlı kadın endişeyle kalbi çarparak, telefonu kalbine bastırıp rabbine yakardı. Allah'ım çocuklarımın huzuru bozulmasın ya rabbim ne olur.

Doğan ellerini saçına gömmüş koltukta oturur vaziyette, dirseklerini de dizlerine dayamış öylece bekliyordu. Saat epey geç olmuştu ve hâlâ polislerden

de daha haber gelmemişti. Hastahanelerden de Allaha şükür ki kötü bir haber yoktu. İçi daralıyordu, içinden söylendiği tek şey ise karısıydı" Neredesin Zilan, iyi misin? Ne olur gel. Kafayı yiyeceğim bu çaresizlik beni öldürecek.

Yaşlı kadın ayağa kalktı, yorgun düşmüş bedenini ayaklarını sürükleyerek taşıyordu. Koltukta perişan halde oturan oğluna takıldı gözleri. Üzgün gözlerle oğluna bakarken içi acıdı haline. Sanki 10 yaş yaşlanmıştı. Ne kadar bağlanmıştı şu kısacık zamanda karısına, kendisi bile farkında değildi ama âşık olmuştu belli. Sonrada kafasını sallayarak kapıya yöneldi" Ben mutfağa gidip ilaçlarımı alacağım, başım çatlıyor. Doğan kafasını kaldırmadı bile. Güllü Hanım tam mutfağa girerken kapı çaldı. Heyecanla kapıya koştu yaşlı kadın, kapıyı açtı.

Zilan kollarını kendine sarmış, ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözleriyle kadına bakıyordu, duruşunda ürkeklik vardı. Bu kocaman şehirde nereye gideceğini bilemeden yine buraya dönmüştü. Yaşlı kadın sevinçle gelinine sarıldı sımsıkı. Zilan ağzındaki dişleri takırdayarak kayınvalidesinin omuzundan konuştu: "Anne taksi bekliyor pasını verir misin?" Yaşlı kadın kenara çekildi portmantoya doğru yürüdü Doğan

kararmış gözlerini yumruk yaptığı elleriyle Zilan'a hesap sorar gibi bakıyordu. Zilan ise boş gözler ile içi boşalmış ruhu ölmüş gibi sadece baktı, fısıltıdan farksız kesik çıkan sesiyle gibi." Üşüyorum!" Gerisi tutmayan dizler, hızla dönen dünya, ayakların altından kayan halı ve sonsuzmuş gibi kucaklayan karanlık.

20.BÖLÜM

Zilan cama dayadığı kafasını camdan kaldırdı. Titreyen ellerini kollarına sarıp birbirine vuran dişlerinin arasından taksi şoförüne fısıltı gibi üzerinde para olmadığını beklemesini söyledi. Kapıyı açıp dışarıya adımını attı şu titremeyi bir türlü durduramıyordu zaten. Taksi şoförünü bile duyacak hali yoktu.

"Abla yardım edeyim mi? İyi misin?

Arabadan çıkınca aslında soğuk olmayan ılık hava ama Zilan için soğuk olan hava vücudunu yaladı. Bacakları titrerken kendini zor taşıyan vücudunu evin kapısına kadar sürükledi.

Ağlamaktan ne vücudunda nede beyninde güç kalmıştı sanki beyni su olup yere akmıştı. Titrek parmaklarıyla zorlanarak zile bastı o kapının açılmasını beklerim sanırken kapı büyük bir gürültüyle hemen açıl.

Karşındaki; endişeli gözlerle kendisine bakan kayınvalidesiydi. Zilan içeri bile adım atamadan yaşlı kadın gelinini bağrına bastı heyecan ve endişeyle. Zilan anne sıcaklığına sarılmak onun sonsuz anne şefkatin de yok olmak istiyordu ama kendisini saran kollarını bir türlü vücudundan çözemiyordu. Yaşlı kadın bir adım

geriye çekilince zangır zangır titreyen dişlerinin arasından güç bela fısıltı gibi konuştu:

"Anne taksi para bekliyor"

Ardından gözleri salon kapısının ağzında bekleyen, elleri yumruk olmuş, saçları dağılmış, gözleri sinirden çakmak çakmak bakan kocasına takıldı.

Onun o soğuk bakışları içini ürpertti. Zaten üşüyen bedeni ürpertinin etkisiyle şimdi titriyordu. Bacaklarındaki güç çekildi, sanki kanı damarlarında donmuş akmıyordu. Zaten her şey zorken birde vücudunun tepkisi canını sıkıyordu.

Doğan orada öyle dururken genç kız hıçkırarak ağlamak istiyordu ama gözyaşları da onu terk etmişti zaten. Titrek bacaklarını zorlayarak bir adım atmak istedi, başaramadı. Bacakları gücünü kaybediyordu sanki gözlerini zorlayan yaşlarla çatlamış dudaklarının arasından fısıltı gibi çıktı sesi." Üşüyorum"

Ardından kollarının gücüde kesildi, dünya etrafında dönmeye başladı. Gözlerini kırpıştırdı yine de görüşü bulanıktı. Kolları yana düşerken bedenindeki tüm güç çekildi. Gözleri kaydı ve vücudu yavaşça yer çekimine yenik düştü- yani hiçliğe. Son anımsadığı Doğan'ın kaslı sıcak vücudu ve mis gibi kokusuydu.

Doğan sinirden deliriyordu. Onun siniri çekip gitmesi ya da aramamasına değil, kalbinde büyüyen kaybetme korkusunaydı. Ellerini ne kadar sıktığının farkında bile değildi, yumruk olan ellerinin parmak boğumları bembeyaz olana kadar, hele dişleri… Zilan'ın kalbini kırmamak için, sırf konuşmamak için dişlerini sıkıyordu

Zilan'ın o güzelim yeşillikleri donmuş, ışığını yitirmiş hayat enerjisi çalınmış gibiydi. Daha önce düğün gecelerinde bile böyle donuk gözlerle hiç bakmamıştı. İçinde bir yerlerde bir şeyler koptu, yutkundu. Boğazında ki acıyı bile hissetmedi vücudu. Zilan karşısında titredikçe, gidip ona sarılmak vücuduyla onu ısıtmak, içine çekmek ve bırakmamak istiyordu. Ama... Beyni karşı çıkıyordu kalbine, ya istemezse, ya reddederse diye korkuyordu.

Doğan bunu bilmiyordu, bu duygulara yabancıydı tek önemsediği kadın annesi olmuştu hep. Ondan başka kadına ne sahiplik nede şefkat hissetmişti. O sevgililerine bile hiç böyle hisler hissetmemişti.

O istemiş onlarda koşulsuz şartsız vermişlerdi. Ama şimdi şu küçücük kıza karşı eli kolu bağlıydı, ne zaman benimsemişti onu hangi ara hayatından vazgeçecek kadar sevmişti. Zilan'ın gözlerinin

kaydığını, vücudunun halsizleştiğini görünce uzun bacaklarıyla kocaman bir kaç adımda yanına yaklaştı. Zilan yere düşerken tutmuştu sıkıca. Zilan kollarında, başı aşağı sarkmış kolları yanına düşmüş öylece duruyordu.

Kapıdaki kayınvalidesi titrek ve donmuş bakışlarla gelinine bakıyordu. Taksicinin yanına gitmiş, parasını ödeyip hemen geri dönmüş ve geldiğinde gelinini öyle görünce korkuyla donup kalmıştı.

Doğan kolunu Zilan'ın bacağının altına soktu ve oyuncak bebek gibi onu kucağına aldı. Zilan'ın başı geriye düştü saçları şelale misali boşluğa aktı. Doğan'ın korkudan kalbi durmuş, nefesi ciğerlerinde donmuştu adeta. Karısını kendine iyice yaslayıp merdivenlere doğru yönelirken korkudan donmuş annesine gürler gibi konuştu.

"Anne doktora haber ver gelsin"

Doğan merdivenlere yaklaşmasına rağmen hiçbir hareket olmayınca, bu kez sesini kontrol edemedi ve yaşlı kadın yerinde sıçrayarak oğluna baktı.

"Anne hadi doktoru çağırsana!"

Yaşlı kadın oğlunun kucağındaki gelinin sarkan eline bakarak salona doğru koştu.

Doğan merdivenleri hızla koşar gibi çıkıp, odanın kapısını tekmeyle açtı. Bu yardımcıları Elif'e de izin verecek zamanı bulmuştular sanki. Doğan kalbi deli gibi çarparken Zilan'ı yatağa yanaştırdı ve usulca üzerine bıraktı. Endişeden titreyen elleriyle Zilan'ın kafasını düzeltti saçlarını kenara çekti. Pamuk gibi saçlarında ellerini gezdirdi. Eli yanağına gidince ateş gibi yandığını gördü. Hızla ayakucuna geçti o ayakkabılarını çıkarırken annesi içeri girdi.

"Birazdan burada olacak oğlum. Ama istersen hastahaneye de götürürüz.

Bu Doğan'ın neden daha önce aklına gelmemişti ki. Ama nasılsa doktor gelecekti. Doğan kendini böyle sakinleştirmeye çalışıyordu. Annesine hiç bakmadan Zilan'ın elbisesinin yan fermuarına uzandı yavaşça açtı. Yaşlı kadın şaşkınlıkla "Ne yapıyorsun oğlum? Diye sorunca "Anne Zilan'ın ateşi var, banyoya sokacağım bana yardım et de kıyafetlerini çıkaralım."

Doğan, Zilan'ın eteğini yavaşça yukarı sıyırırken annesi de kızı kollarından tutuyordu. "Ah yavrum ateşler içinde yanıyor."

Doğan elbiseyi başından çıkarırken fermuar saçına takıldı, Doğanın dudaklarından küfür savruldu sanki kendi saçı kesilmiş gibi.

“Oğlum istersen ben yapayım sen tut, sen elin ayağına dolanıyor.”

Annesi konuşana kadar Doğan saçını kurtardı, elbiseyi kafasından çıkararak odanın köşesine fırlattı. Zilan siyah iç çamaşırlarıyla öylece kaldı. Doğan ince çoraplarını yırtar gibi çıkardı ve elini karısının kafasının altından omuzlarını tutacak şekilde soktu. Diğer elini bacaklarının altına koyup yataktan kaldırdı ve göğsüne bastı. O banyoya yönelirken, annesi koşarak banyonun kapısını açtı. Doğa, Zilan'ı küvete koymadan önce annesine” Anne suyu ılık derecede ayarlar mısın?”

Kadın hızla küvete yaklaşıp ahizeyi eline aldı. Suyu ayarlayınca Doğan, Zilan'ı da kucağına alıp küvete girdi. Suyu üzerine tutunca Zilan ürkerek inledi. Ardından zorlukla gözlerini açıp baktı. Doğan suyu kucağındaki halsiz karısının vücuduna tutarken, kendisi de ıslanıyordu. Zilan titrek elleriyle ahizeyi ittirdi. Doğan karısını daha da kendine bastırıp kulağının dibine fısıldadı “Hiştt ufaklık biraz sabret.” Suyu kızarmış vücudunda gezdirirken Zilan tir tir titriyordu. Dişleri bir birine çarpıyor, kollarını göğsünde bağlamaya çalışıyordu.

Sonunda Zilan'ın ateşi biraz düşünce Doğan onu kucakladı, üzerinden sular damlaya damlaya yatak odasına geçti. Annesi yatağın üzerindeki örtüyü kaldırırken Doğan da karısını usulca yatağa yatırdı. Sonra annesine bakıp "Anne sirkeli su yapar mısın, birde şu doktoru tekrar ara nerde kalmış sor?

Annesi odadan çıkarken, o yeniden bayılan karısının ıslak iç çamaşırlarını çıkardı. Ardından giysi odasına gidip üzerine atlet, altına da şort alıp geri döndü. Yavaşça sarsmadan üzerini giydirdi. Zilan'ın ateşi tekrar çıkmaya başlamış olacak ki bütün vücudu pespembeydi. Ardından tekrar giysi odasına geçip kendi üzerini çıkardı, iyice ıslanmış olan kıyafetlerini değiştirip üzerine eşofman takımını giyindi.

Hızlı adımlarla Zilan'ın yanına gidip yatağın kıyısına oturdu. Ellerini karısının ıslak saçlarında gezdirdi. Aklına sabahleyin iş yerindeki haki geldi, ışıl ışıl canlıydı, birde şimdiki hali… Zilan'a baktı öylece yatakta canı çekilmiş gibi yatan sevdiğine. O karısının yüzüne dalgınca bakarken annesi doktorla kapıyı tıklattı ve içeri girdi.

"Oğlum doktor geldi müsait mi Zilan?"

Doğan ses vermedi annesi içeri girdi doktorda arkasından Doğan karısının başına oturmuş üzgün

bakışlarla Zilan'ı seyrediyor. Kadının içi eridi. Sonra gelininde, oğlunun da üzerlerini değiştirdikleri gözüne çarpınca doktoru gelininin yanına götürdü.

Doktor uzun boylu yaşlıca adam, çantasını yatağın kıyısına koyup açtı.” Sizde hastanın sırtını açıp oturur vaziyete getirir misiniz?” diye sordu çantasıyla uğraşırken.

Kulağına seteskofu taktı Zilan'ın koluna da tansiyon aletini. Önce tansiyonunu ölçtü, ardından sırtını dinleyip koltuk altına derece koydu. En son nabzını saat atışlarına bakarak, kolundaki saatten takip etti. Çantasına yaklaşıp içinden iğne çıkardı. Enjektörü ayarlayıp Zilan'ın damarına iğneyi vurdu. Zilan o kadar güçsüzdü ki sadece yüzünü buruşturdu. Doğan karısının bu tepkisini görünce ateşinden dolayı kurumaya yüz tutmuş saçlarını okşayarak. “Hişşt ben buradayım geçti.” Ardından doktor işini bitirip çantasına malzemelerini koyup elindeki reçete defteriyle Doğan’a döndü. Genç adam doktorun gözünün içine bakıyordu korkuyla. “Hastamız üşütmüş biraz, sanırım tansiyonu da düşmüş ondan bayılmış. Bir de sinirleri çok gergin vaziyette. Yakınlarda sinir krizi ya da panik atak geçirmiş olabilir. Ona şimdi bir sakinleştirici, birde ateş düşürücü iğne yaptım. Şimdide

serum bağlayacağım. Bugün ateşi ara ara çıkabilir. Verdiğim ilacı içirirsiniz soğuk bez kompresi de yaparsanız yarına kendine gelir. Doğan endişeyle doktora bakarak "Hastahaneye götürsem daha iyi değil mi?

"Bence gerek yok, önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi sinir damarları boşalmış birde rüzgârda kalmış galiba. Bugün dinlensin yarın iyi olur. Ama yine de içiniz rahat edecekse götürün. Fakat benim size tavsiyem hastayı kımıldatmayın da dinlensin.

Doğan, Zilan'ın yanına yan bir şekilde uzanmış gözlerini karısına odaklamış yüzüne; gözünü kıpmadan bakıyordu. Arada ateşini ölçüyor annesinin getirdiği soğuk sulu bezleriyle vücudunu siliyor ama yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Saatler ilerledi, gün doğdu, öğlen oldu ama Doğan Zilan'ın yanından bir an olsun ayrılmadı. Ne uyudu nede gözünü üzerinden ayırdı. Gece birçok kez ateşi çıkmış titreme nöbetleri olmuştu. Bilinci hep yarımdı. Ne konuştu, nede gözünü açabiliyordu sadece birilerinin onunla ilgilendiğini biliyordu ama yorgun vücudu hep karanlığa kayıyordu.

Gün ışığı yüzüne vururken yutkunarak gözlerini kırpıştırdı. Doğan onun kendine geldiğini fark edince heyecanla elini uzatıp yanağını okşadı. Sevinçten gözleri ışıldıyordu. Zilan kafasını yavaşça çevirdi Doğan'a, elini kaldırdı şakaklarını okşarken kurumuş ve çatlamış dudaklarını araladı. O dudaklarını aralayınca kurunmuş dudaklarındaki çatlaklardan bir kaçı kanadı canı acıyınca dudaklarını yalayıp.

"S-su."

Doğan yerinden kalkıp" Tamam, ben hemen getiriyorum sen yerinden kıpırdama" Elinde bardakla yatağa geri dönen Doğan Zilan'ın başına eliyle destek olup dudaklarına bardağı dayadı. Zilan içtikçe içiyor kanamıyordu suya. İçi yanıyordu ama Doğan suyun hepsini içmeden bardağı dudaklarından çekti. "Yavaş ol hepsini içersen miden bulanır."

Zilan kafasını yatağa koyarken "Annem nerede? Diye yorgun sesiyle sordu. Doğan bardağı komodinin üzerine koydu, Zilan'ın yanına geri yatarken." Gece hiç uyumadı bende zor ikna ettin uyuması için onu, bir kaç saat oldu yatalı biraz dinlensin."

Sonrada Zilan'a soran gözlerle bakıp, "Bir şey isteyeceksen ben getiriyim, birde yemek hazırlatayım Elif'e." Zilan gözlerini kocasından kaçırıp yatakta yan

döndü ve sırtı Doğan'a dönükken. "İstemem ben uyumak istiyorum, yalnız!" Doğan karısına aldırmadı arkasına uzanıp kolunu Zilan'ın beline sardı, kendine iyice çekip kafasını Zilan'ın boynuna gömerek fısıltı gibi konuştu. "Beni çok korkuttun ufaklık, sana bir şey oldu diye aklımı kaçıracaktım. "Zilan'ın içinden ağlamak geliyordu. Zaten gözleri de dolmuştu farkında olmadan yanağından aşağıya akmaya başlamıştı. Elini kaldırdı gözyaşını sildi, durmuyorlardı ki yerine yenisi akıyordu. Dudaklarından bir hıçkırık koptu. Hah, bir bu eksikti en son istediği şey Doğan'ın onu güçsüz görmesiydi. Ona ne kadar kızsa da o sarılınca hepsini unutmuştu. "Lanet olsun neden hep böyle oluyordu ki, onun yanındayken her şeyi unutuyordu salak âşıklar gibi eriyip bitiyordu. Sadece ağlamak istiyordu hıçkıra hıçkıra ağlamak.

Doğan Zilan'ın ağladığını hissedince nefesi kesildi; sanki biri karnına bir bıçak saplamış gibi hissetti. Zilan'ı yavaşça kendine çevirdi ama Zilan yüzüne bakmıyordu. Çenesini tutup yüzünü yüzüne yaklaştırdı yine kaldırmadı, o güzelim yeşilliklerini kirpiklerinin arkasına sakladı. Doğan, Zilan'ın gözlerini gözlerinde istiyordu, sanki yüzüne bakmazsa yarım kalacakmış gibi, tüm ışığı sönermiş gibi hissediyordu.

"Zilan gözlerinden beni mahrum ederek mi cezalandıracaksın? Hem de yapmadığım bir şey için."

Zilan titrek bakışlarını Doğan'a çevirdi. İşte o zaman fark etti Doğan'ın gözlerinin ferinin söndüğünü, gözaltlarının morarıp yorgunluktan şiştiğini. Bu Zilan'ın içini acıttı, onu böyle görmek kalbini daraltmıştı. Dudaklarından bir hıçkırık daha kaçtı, gözlerinden yağmurlar gibi yaşlar akarken. Küçük çocuk gibi dudaklarını sallandırarak ağladı. Akıttığı her damla Doğan'ın ciğerlerine ateş yağmuru gibi yağıyordu. Dudaklarını Zilan'ın ağlamaktan ıslanmış göz kapaklarına bastırıp öptü.

"Ağlama, buna dayanamıyorum. Senin ağlaman benim nefesimi kesiyor. Yemin ederin senden başkasına elimi bile sürmedim evlendiğimizden beri hayatımda kimse olmadı. O kadınında dediği gibi aylardır- yani evlendiğimiz günden sonra- ne onu nede başkasını görmedim. Senden başkasına dokunmadım, Zilan gözlerini Doğan'a dikmiş inanmak ister gibi bakıyordu. Doğan'da bunu anlayınca" Hem sana dokunduktan sonra başkasını isteyeceğini hiç sanmıyorum. Baksana hastayken bile seni deli gibi istiyorum." Dedi dudaklarının kenarı çarpıkça yukarı kıvrılıp, gözleri ona aşkla bakarken.

Zilan'ın dudaklarından hıçkırıkla birlikte küçük cansız bir kıkırdama kaçtı. Ağlamaktan akmış burnunu koluna silip dudaklarını yaladı. "Yalancı bu halim mi çekici?" diye ona yarım bir tebessümle baktı. Doğan tebessüm ederek" Evet, küçük pasaklı çocuklar gibisin, annem yanımızda olsaydı seni azarlardı. Burnunu koluna silme bu çok kötü diye." Zilan'ın gözleri tekrardan ışıldadı Doğan'ın bunu görünce içi ısındı. O gözleri öyle canlı görünce, sanki birisi nefesini ona geri vermiş gibi hissetti. Zilan'ı kollarına daha çok çekip sıkıca sarıldı, onu göğsüne yaslarken kendisi de çenesini Zilan'ın başına yaslayıp saçlarına öpücükler kondururken. "Şimdi biraz dinlenelim ama sakın kıpırdanma yoksa kendimi frenleyemem."

İşte Zilan buna gerçekten gülmüştü, omuzları sarsılarak kalbi yeniden aşkla atarak… O güldü Doğan'da ona daha çok sarıldı, sanki tek vücutlar gibi, sanki tek kalbi kullanan iki beden gibi bir oldular

21. BÖLÜM

Doğan yastığa kafasını iyice gömdü, o kafasını oynattıkça yastıktaki karısının mis gibi yasemin kokuları burnundan içeri sızıyordu. Farkında olmadan dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Kolunu yan tarafa uzatıp onu hissetmek istedi ama hissettiği tek şey sıcak zayıf bir vücut yerine, buz gibi çarşafların dokusuydu.

Endişeyle gözlerini açtı Zilan yanında yoktu, odanın içinde karanlıktı. Kollarından destek alarak yataktan kalktı, ay ışığından yararlanarak lambanın düğmesine basıp banyoya geçti.

Elini yüzünü yıkayıp havluya uzandı, yüzünü kurularken de aynadaki aksine baktı. Eli yavaşça çenesinde gezindi, dünden kalma yeni çıkan sakalları vardı, sonra gözlerine kaydı eli gözaltlarına dokundu usulca şişmiş ve hafifçe de morarmıştı. Hızla havluyu yerine astı banyodan çıkıp komodine yaklaştı, telefonunu ve kol saatini aldı. Saati koluna takarken gözü saate kaydı 8.30 bayağı uyumuştu, uyumasına da bu Zilan neredeydi? Hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi, o daha merdivenlerden inmeden Zilan'ın annesiyle olan şen kahkahaları evi doldurdu. Kulaklarına gelen kahkaha değil de sanki dünyanın en

güzel şarkısıydı. Cıvıl cıvıl sesi evi inletiyordu, onu daha önce gülerken hatta kahkaha atarken hiç dinlememişti. Adımlarını hızlandırıp mutfağa girdi. Annesi yemek yapıyor, Elif salataları yapıyordu. Zilan'da masada mantı büküyordu. Annesi oğlunu görünce "Uyandın mı oğlum?"

Ama Doğan kaşlarını çatmış Zilan'a bakıyordu, Zilan da onun neden kızdığını anlamaya çalışıyordu. Gözleri şaşkınca bakarken, eli yaptığı işte donup kalmıştı. Doğan hızlı adımlarla karısının yanına yaklaşıp masanın önünde durdu. Zilan onun bu kaş çatmış halinden hiç hoşlanmıyordu, ne zaman kaşını çatık görse, onları öperek düzeltmek istiyordu. Ama buna bir türlü cesaret edemiyordu onun yerine masadan yavaşça kalkıp unlu ellerine ve mutfakta olan kişilere aldırmadan yapmak istediği şeyi yaptı. Onun kaşının çatık olan kırışık yerini parmağıyla düzeltmeye çalışırken.

"Yine ne yaptım da o kaşlar çatıldı? Valla masum masum burada mantı yapıyorum." Doğan alnındaki unları eliyle silip annesine döndü. Bu sefer çatık kaşların hedefinde o vardı.

"Anne onun ne işi ver burada?"

Kadın şaşkınca ne diyeceğini bulamadı.

"Valla oğlum dinletemedim karına, git dinlen dedim ama ağabeyinin sevdiği yemekleri yapacağım diye tutturdu" dedi mahsustan da dudaklarını büzerek. Doğan bu seferde karısına dönüp "Sen beni bırakıp kaçarsın öylemi, hem de hasta hasta."

Zilan utangaççа dudakları dişlerinin arasına alıp, başını yere eğdi. Doğan onun bu halini çok tatlı bulmuştu. Azar yemiş çocuk gibi başını öne eğmesi yok mu, onu kollarına alıp o dişlediği dudakları ağzıyla açmak istiyordu. Ama kendini tuttu. Zilan onun yüzünde ki yumuşamayı fark edince ve gözlerinin ona gülerek baktığını fark edince de gözlerini kısarak kocasına baktı.

"Sen benimle oyun mu oynuyorsun?

Doğan kaşının birisini kaldırınca, yanlış gördüğünü düşünüp omuzlarını düşürdü, tekrar dışarı doğru nefesini verdi. Doğan hızlı adımlarla yanına yaklaşıp o daha ne olduğunu fark etmeden kucağına çekip aldı. Sıkıca da göğsüne bastırdı. Zilan'da eli mahkûm düşmemek için kollarını boynuna sıkıca doladı, aslında tam da olmak istediği yerdeydi. Ama utançtan kızarırken kocasının kucağında debelenip söylendi.

"Ya Doğan bırak beni ben iyiyim. "Sonra da mahcup bir şekilde kocasının kulağının dibine gelip fısıltı gibi söylendi:

"Ya Lütfen indir beni, annemle Elif abla burada utanıyorum. Bak hadi indirirsen, ne istersen yaparım."

Doğan ona doğru döndü. Bakışları yakıyor, dudağının çarpıkça kıvrılışı heyecanlandırıyordu.

"Ne istersem mi? Diye fısıldadı derinden gelen sesiyle, bakışlarını gülerek annesine çevirdi. Annesi onlara yandan bakıp bıyık altından kıkırdıyordu.

"Anne gelinini alıyorum biraz dinlensin?

Yaşlı kadın elini kıkırdayan dudaklarının üzerinden çekip, abartılı bir şekilde salladı. "Al oğlum istersen senin olsun "deyince Elif Hanım daha dayanamayıp kahkahayı bastı. Zilan'ın yüzü utançtan fena halde yanıyordu. Suratını Doğan'ın boynuna gömüp, saklamaya çalışırken kızgınca homurdandı. "Hadi nereye götürüyorsan götür yoksa utançtan bayılacağım "

Doğan'ın bakışlarında kıvılcımlar dans ederken, kulağına eğilip "Bundan emin misin ufaklık, götüreceğim yerde çok yorulursun benden söylemesi! Zilan şimdi daha da kırmızıydı ve gözlerini sıkıca

yummuştu sinirden, genç adam gülümseyerek annesine göz kırptı.

"Anne Zilan'ın babası gelince bizi çağır o biraz dinlensin...

"Tamam, oğlum bir buçuk iki saate buradalar zaten, yeni konuştu Zilan'da.

Doğan mutfaktan çıkarken Zilan'a yaklaşıp "Bize bu kadarcık zaman yetmez ama artık idare ederiz dimi karıcığım?"

"Sen çok obur bir varlıksın... Benim küçük bedenim senin gibi iri birini nasıl doyuruyor hâlâ anlamış değilim, bunu biliyorsun dimi kocacığım?"

Doğan karısının yüzünü görmeye çalışınca merdivenin basamağını fark etmedi ve sendeledi. Hâlâ kucağın da olan Zilan düşme korkusuyla kollarını iyice Doğan'ın boynuna bağlayıp panikle bağırdı.

"Aşkım dikkat?"

Doğan kendini toparladı ama duyduğu kelime karşısın da basamağın başın da donup kaldı. Zilan hâlâ düşmenin paniğiyle ne söylediğinin farkında bile değildi. Kafasını karısına çevirdi başını aşağıya eğip kulağının dibine iyice sokulup "Ne dedin sen az önce?"

Zilan gözlerini kırpıştırdı. "Dikkat dedim."

"Hayır, ondan önce ne dedin?"

“ Zilan kızararak" Obur dedim."

“Zilann!!”

Parlayan gözlerle ikaz ederek bakıyordu genç kızda eli mahkûm uflayarak. "Tamam,” gözlerini devirdi ve kaçırdı. Bunu gözlerine bakarak söyleyemezdi” Uff Aşkım dedim oldu mu?” Doğan, Zilan'ın dudaklarına yaklaşıp onlara dudaklarını sürterken "Oldu aşkım." Dedi içinden gelen bir istekle, bu sesine bile yansımış yumuşacık ve ateşli çıkmıştı.

Bu seferde Zilan'ın kolları gevşedi boynundaki şaşkınlıktan ve kalbi sanki atmayı unutmuştu. Aşkım demişti ona, Allah'ım bu kelime bu kadar güzel miydi? Hep duyardı aşkım diyenleri ama Doğan’ın söylemesi ile bu kelime farklı âlemden geliyordu sanki. Doğan kızın şaşkınlığına fırsat vermeden dudaklarına kapandı. Dudaklarında ki bal tadını içerken, Zilan gözlerini kapamış ona ateşle karşılık verirken farkında bile değildi odaya geldiklerinin. Zaten ona ne zaman dokunsa, ne zaman öpse dünyayla bağı kesiliyor, beynindekiler uçuyor, sadece o ve kocası kalıyorlardı.

İç sesi bu haksızlık benim ona verdiğim karşılık aşkla, oda benim gibi hissetti mi acaba diye konuşurken, duyguları o sesi hep susturuyordu. Aslında Doğan'da ondan farksız sayılmazdı. Onun

dolgun dudaklarına bakmak bile onu istemesine yetiyordu, hele küçücük elleri vücudunda gezince aklı başında kalsın diye dua ediyordu.

Kapıyı ayağıyla iterek açtı, içeri girince de tekrardan ayağıyla kapıyı kapadı. Yatağa yaklaşıp karısını usulca bırakıp biraz geriledi. Bakışlarıyla karısını inceledi, yüzüne biraz renk gelmişti ama hâlâ solgundu. Onu çok istiyordu hastayken de ona kıyamıyordu. Farkında olmadan derin bir iç çekti, Zilan da kıkırdayarak. "Beni gözlerinle soymayı kesecek misin? Kendimi böyle çok tuhaf hissediyorum ”dedi yanakları tatlı pembesine dönmüş masum bakışları kısılmıştı. Doğan dalgınca aklındakini diline vurdu." Ama hastasın! "Zilan yine kıkırdadı. "Ama bu seni engellemez dimi kocacığım?"

Zilan'ın gözündeki aynı açlığı görünce, "Dimi ama ellerim dururken, gözlerimle soymak haksızlık. "Gömleğini çıkarırken Zilan yatağın üzerinde dizleri üzerine oturup bekledi. Doğan göz kırpıp "Sen hâlâ duruyor musun? İki saat az bir zaman ve bana yeteceğini hiç sanmıyorum.

Zilan merdivenden inerken ağabeyini görünce, hızla koşarak kollarına atladı. Oda kollarını açıp ona sıkıca sarıldı.

"Ağabeyciğim seni çok özledim. Bunu söylerken gözyaşları akmaya başlamıştı. Ağabeyi saçlarına sevgi dolu öpücük koyarken "Bende sultanım, bende seni çok özledim. "Ağabeyi geriye çekilince arkada ki babasına takıldı gözü. Yüzünde ki gülücük soldu ama yine de saygısından gidip babasının elini öptü.

"Baba sende hoş geldin." Babası da kızının kafasına yaklaşıp alnından öptü. Soğuk sesiyle de "Hoş bulduk kızım seni iyi gördüm."

Onlar bir biriyle hasret giderirken Doğan ve annesi de onlara yaklaştılar. Doğan karısının soluk yüzünü görünce dayanamadı. Ona yaklaşıp sahiplenir şekilde elini beline koydu ve babasına elini uzattı.

"Hoş geldiniz? " Sesi soğuk ve otoriter çıkmıştı. Sonra kayın biraderine döndü ona gelince tebessümle "Sende hoş geldin Cesur. Oda tebessüm ederek cevapladı. "Hoş buldum enişte. Arkadan Güllü Hanım'ın sesi duyuldu:

"Hoş geldiniz faslı bittiyse, öyle yabancı gibi kapının ağzında durmayın," Geline bakışlarını çevirdi"

Zilan kızım babanları içeri davet etsene hadi içeri girelim. “Herkes içeri girerken Zilan, Doğan'ın yanından ayrılıp ağabeyinin kanatlarının altında yerini aldı. Yanağına öpücük kondururken "Ağabeyim bilsen seni nasıl özledim.” Ağabeyi de özlemle bakıyordu kardeşine, okul dışında bu kadar uzun hiç ayrı kalmamıştılar ama Zilan’la sık sık konuşup iyi olduğunu duymuştu. Aslında yanına çoktan gelecekti fakat babasının kesin emri yüzünden yanına yaklaşamamıştı. Neymiş efendim kocasına alışmalı, yüz bulup şımarmamalıymış.

Ama o onu dinlemeyip kardeşiyle en azından bağlantısını koparmamıştı. Salonda herkes yerlerine oturdu, Zilan'da ağabeyiyle kocasının ortasına. Babası evi incelerken Güllü Hanım içeri girdi. "Hadi sofra hazır, biliyorum yol yorgunusunuz ama geç olmadan yemeğinizi yiyin de biraz muhabbete zaman kalsın.”

Babası ayağa kalkarken "Sen nasılsın Güllü Hanım, gerçi iyi gördüm sizi benim kız da iyi baktığınız belli. Baksana size alışmış."

Adamın söylediği kelimeler Zilan'ın midesine kramplar girmesini sağlarken, Doğan'ın vücudunun kasıldığını hissetti. Zaten Doğan bu adamı hiç sevmiyordu. Onu evine almasının tek sebebi Zilan'ın

babası ve onun gibi bir varlığa sahip olmasıydı. Yoksa ona bir dakika bile sabredemezdi. Ellerini yanında yumruk olmuş, çenesi kasılmıştı. Zilan bunu fark edince elini Doğan'ın elinin üzerine koyup tebessüm ederek gözlerine baktı. Oda önce elinin üzerindeki stresini çeken ele ardından da karısının sakinleştirici gözlerine baktı. Oda karısını rahatlatmak için tebessüm ederken, onların bu sessiz anlaşmasını ağabeyinden başka kimse fark etmedi.

En sonunda içi rahatlamıştı işte Cesur'un, kardeşinin emin ellerde olduğuna kendini sonunda inandırmıştı. Zilan gittikten sonra onu çok araştırıp soruşturmuştu, hakkındaki her şeyi biliyordu neredeyse! Mert bir adam olduğunu, işinde iyi olduğunu biliyordu, tek düşündüren noktası elbise değiştirir gibi sevgili değiştirmesiydi. İnşallah kardeşini bu konuda üzmezdi.

Doğan ve Zilan da kalktılar Zilan her zamanki gibi kocasının karşısına oturdu, ağabeyi de onun yanındaydı. Zilan'ın yanın da kayın validesi, ağabeyinin yanında da babası vardı. Elif Hanım gelip servislere başladı. Herkesinkisine çorbaları koydu sıra Zilan'a gelince "Abla bana az koy." Diye itiraz etti.

Doğan kaşığını ağzına götürürken yarı yolda kesti. "Sen bir kepçe daha koy Elif abla.” Zilan gözlerini kocasına dikerek itiraz etmeye hazırlandı. "Ama benim karnım aç değil ki.” Doğan karısına hiç bakmadan yemeğini yemeye devam edip "Elif abla sen dediğimi yap "sonra kafasını kaldırdı gözleri buluşunca da. "Kendine yeni geldin! Yemekler bitecek itiraz yok." Emir gibi değildi sesi, tatlı bir ikaz gibiydi. O bunu anlamıştı. Ağabeyi hemen kardeşine dönüp endişeyle "Canım neyin var? Bir şey mi oldu sana?

"Yok, ağabeyciğim sadece üşüttüm, sen bakma ona biraz abartıyor. Güllü Hanım kaşlarını çattı "Ne abartması kızım, tüm gün ateşler içinde yandın. Daha bugün kalktın ayağa sağlığına dikkat et. Zilan kadına sevecen bakışlar kaldırdı.” Siz varken benim sağlığımın bozulacağını hiç sanmıyorum tombiğim. Hem ben kendimi iyi hissediyorum.”

Yemekler yendi çaylar içildi, geç vakte kadar Zilan ağabeyiyle muhabbet etti. Çok nadir babasıyla konuştu. Zaten oda ondan ziyade damadıyla ya da kayınvalidesiyle konuşuyordu. Alışmıştı aslında onun soğuk davranmalarına ama bir tarafı yine de kırılıyordu işte.

Hep içinde bastıramadığı bir özlem vardı, içinde ki çocuk hâlâ şefkat bekleyip duruyordu. Küçükken de hep ilgisini çekmek için uğraşır ama ne yaparsa yapsın çekemezdi. Bir gün sırf onunla ilgilensin diye kendini bir gün boyunca kilere kapanıp, akşama kadar aratmıştı kendini. Ama bulunduğun da babasının verdiği tek tepki kocaman bir tokat olmuştu. O zannetmişti ki çocuk aklıyla endişelenirse sever onu, bir daha üzmez. İşte o zaman vaz geçmişti babasının sevgisini kazanmaktan, ondan sonrası zaten yatılı okullar. Ne aile hayatı, ne sevgisini duymuştu ağabeyi hariç ama şimdi. Onun annesi olsa ancak bu kadar sevebilen, yüreği kocaman merhameti sonsuz bir kadın. Âşık olduğundan emin değil ama ona insan olarak değer veren bir kocası vardı. Belki kocası onun kadar âşık değil, hatta sevmiyordu bile! Ama ona değer veriyordu, ona dokunmayı seviyordu. İşte bu bile ona yetiyordu. Herkes odalarına dağıldı, salonda Doğan ve Zilan'ın ağabeyi kaldı. İkisi de televizyona bakıyordu.

Cesur lafa nasıl girse diye kıvranırken, Doğan sırf ortam yumuşasın diye konuşmaya başladı.

"Oralarda havalar nasıl? Burası gibi değişken mi?”

"Yok, sıcak bura gibi değil! Buranın sıcağı terletir oranın ki yakar ama terletmez bura çok nemli insan bunalıyor.

"Evet, öyle" biraz sessizlik oldu.

"Zilan'ı iyi gördüm keyfi yerinde burada. Ne zaman sorsam halini hatırını hep seni anneni anlatıyor, alışmış buralara belli ki, size de" Bunu vurgulayarak söylemişti. Doğan'da bunu anladı yönünü Cesur'a dönüp "Bizde ona alıştık."

Cesur ona baktı ve ciddi bir ifade takındı yüzüne. "Bak ben lafı dolandırmayı sevmem. Seni pek tanımıyorum ama kardeşimi bakışından tanırım ne hisseder bilirim. Belki sende fark etmişsindir. Zilan sessizdir, fırtınaları içinde yaşar da kimseye belli etmez, hani derler ya: Kan kussa kızılcık şerbeti içtim diyen işte o; onlardandır. Ama sanma ki sessiz olması haksızlıklara ve kafasına yatmayan şeylere karşı durmasını engellemez. Yeri geldi mi panter kesilir de adamı parçalar." Doğan'ın aklına kazandığı dava sonrası Hilmi Bey'in söylediği şeyler gelince gülümseyerek baktı. "Bilmez miyim?"

"O benim gözümün nuru! Biliyorum pekiyi şartlarda tanışmadık ama oldu olan artık. Yani lafın kısası enişte, Zilan hiç sevgi görmeden büyüdü fakat

yüreği sevgi doludur. Hep yatılı okudu, güçlü görünmeye çalışır, aslında çok kırılgandır. Onun kırılmasından incinmesinden korkuyorum. Seni tanımıyorum dediğim gibi ama hakkında yazılanları okudum. Mert biriymişsin. Ama?"

Burada Doğan lafını kesti, sadece tek sözle açıkladı Zilan'a olan ilgisini. "Benim şu hayatta yaptığım en güzel hata. Zilan' Gözlerine Takılıp, Kalbine Düşmekti. İşte bu benim en büyük sakarlığım ve başarım oldu.

23.BÖLÜM

Zilan duyduklarına hâlâ inanamıyordu. Elini kalbinin üzerine koyup sakinleşmesini bekledi, sanki kalbi kuş olup uçacaktı. Doğan, bunları omu söylemişti? Zilan duyduğu sözü belki yüz kez tekrar etmişti artık.

"***Hayatta yaptığım en iyi şey Zilan'ın gözlerine takılıp kalbine düşmekti.*** Allah'ım inanamıyorum bu nasıl güzel sözdü öyle, beni seviyor gerçi söylemedi ama seviyor. Kalbi yine aklıyla çatışıyordu seviyorum dememişti ki, sadece… Sadece ne Zilan? Kendini kandırma belki seni tanıdığına sevinmiştir! Başka bir açıklaması vardır hayal kurma… kurma ki, sonra üzülmeyesin. Ben ne yapacağım şimdi uufff acaba oda beni seviyor mu?

"Zilan sen yatmadın mı?

Zilan o kadar dalmıştı ki kafasında ki sorulara yanıt bulmaya, Doğan'ın geldiğini hatta duvara yaslanıp onu seyrettiğini bile fark etmemişti. Yatağın üzerin de dizlerinin üzerine oturup, bakışlarını Doğan'a çevirdi. Bir süre öyle bakıştılar, sonra Doğan dayandığı duvardan ayrılıp karısının yanına geldi. Yatağını üzerine uzanıp Zilan'ı da birden yanına çekti. Şimdi

Zilan'ın sırtı Doğan'ın göğsüne yaslanıyordu, kafasını karısına yaklaştırıp yüzünü boynuna gömdü.

"O kadar derin ne düşünüyordun?

"Hiç sadece babamları düşünüyordum. Immm siz ne yaptınız ağabeyimle?"

"Sadece konuştuk, senin için çok endişeleniyor bende içini rahatlattım biraz."

Zilan yönünü kocasına döndü. Şimdi yüz yüzeydiler. Gözlerini o güzelim gözlerine dikip bakışlarını inceledi. "Sadece içini mi rahatlattın? Başka bir şey konuşmadınız mı?"

Doğan sağ elini kaldırıp Zilan'ın önüne gelmiş saçlarını kenara çekip, yanağını okşadı. Parmakları yüzünde gezerken her dokunduğu yerde karıncalanma hissi oluşuyordu.

"Başka ne ola bilir ki, hadi yatalım yarın erken kalkacağız, hem istersen yarın gelme hem dinlenmiş hem de ailenle vakit geçirmiş olursun."

"Ben iyiyim zaten onlarda yarın bir yere uğrayacaklar hadi yatalım." Zilanın suratı asıldı kalbi buruldu. Ondan duymak istediği şeyler bunlar değildi. Ve duyduğu şeyse hiç tatmin edici değildi. Gene kendi yazıp kendi oynamıştı.

"Hemen mi?”

"Sen dedin ya yatalım diye."

Doğan kaşının birini kaldırıp havaya karısına soru sorar gibi baktı Zilan da kafasını sallayarak "Ne?” dedi.

"Hadi soyunmayacak mısın?"

Zilan dişlerinin arasına dudağını kıstırarak kızarmaya başladı. Doğan birden ona sarılıp sırt üzeri devirdi ve karısını hızla altına alırken homurdandı. "Sen hâlâ benden utanıyor musun?"

Zilan’dan aldığı tek tepki daha da kızarmak oldu. Doğan karısının burnuna burnunu sürterken "Hiç değişme olur mu, hep benim masum karım olarak al? Yalnız benim!”

Doğan arabayı otopark ta ki yerine yerleştirdi. Sonra da Zilan'a bakıp göz kırptı.

"Hadi inmeyecek misin?

Zilan kıvranıyor bir türlü Doğa’na söyleyeceklerini açılamıyordu. Elinde tutuğu çantasının sapını bir oyana, bir buyana çevirip duruyordu. Doğan karısının elin uzanıp eline aldı, gözlerinin içine bakarak dudaklarına götürdü üzerine

içten bir buse koydu. "Canım, bir şey mi oldu, niye kıvranıyorsun?”

Zilan gözlerini kocasına irice açıp baktı.

"Nerden anlıyorsunuz hemen siz ya?"

"Seni tanıyorum artık Zilan, yani hemen hemen.”

Zilan gözlerini kocasının gözlerine mıhladı." Ben sana bir şey diyecektim ama tepkinden çekiniyorum.” Doğan gözlerini kısıp "Neden kötü bir şey mi?

Zilan hemen lafa atıldı "Hayır, sadece şey, yani biz hani evliyiz ya…

"Eee ne olmuş?

"Ufff! Şirkettekiler senin karın olduğumu bilmiyor, burada çalışmayı o şartla kabul ettim. Benim torpil gördüğümü düşünmelerini istemiyorum, bir de kendi emeğimle çabamla bir yere gelmek istiyorum. Bu yüzden iş yerinde evliliğimizi unutamaz mıyız? Yani en azından çalışanların yanında" Doğan'dan hiç ses gelmedi. Zilan kafasını üzgünce aşağı eğdi dudağının kıyısı kıvırdı. "Biliyordum kızdın dimi? Saçmaydı zaten boş ver ben kendim bi..."Zilan'ın konuşması yarıda kaldı çünkü Doğan ona öyle bir sarıldı ki nefes bile zor alıyordu. Şakadan mırıldanarak, "Nefes alamıyorum beni göğsünde boğmaya niyetin yok dimi?”

Doğan'ın verdiği tek tepki daha çok sarılmak oldu.

"Alırsın alırsın bak burnun dışarıda." Diye homurdandı.

Zilan da kıkırdayarak kocasına sarıldı.

"Yani bunu evet olarak mı algılayayım?"

Doğan biraz geri çekilip karısının yüzünü avuçları arasına aldı burnunu burnuna sürterek," Seninle gurur duyuyorum ama benimde bir şartım var!"

Genç kız gözlerini kıstı burnunu kıvırdı. "Neymiş o?"

"Sende kredi kartlarını kullanacaksın! Dün muhasebeye sordum daha bir kuruş harcanmamış."

"Ama bana maşım yetiyor bana zaten, diğer ihtiyaçlarımı da annem hallediyor sağ olsun… Bana bir şey bırakmıyor.

"O zaman af ferim anneme, eğer kabul etmezsen bana yaptığın teklifi unut."

Zilan biraz düşündü, sonra elini kaldırıp parmağının ucunu göstererek "Şu kadar kullansam olur mu?" diye şakalaştı.

Doğan kafasını hayır anlamında salladı" Peki şu kadar?" Doğan yine kafasını salladı. Zilan dudaklarını büzerek.

"ÜFF peki ne kadarcık."

"Tüm servetim kadarcık, hepsi ayaklarının altında kadarcık."

Zilan gözlerini büyüterek bakıp, dudaklarını ufak bir haylazlıkla büktü. “Waaay istemem o kadarcık, büyük başın derdi büyük olur. İhtiyacım kadarcık anlaştık mı?" deyip göz kırptı.

"Doğan karısının dudaklarını kendisininkisine hapsederken mırıldandı.

"Eh anlaşalım bari. Ama bunu önce mühürlemek lazım dimi?"

Zilan ofise girince yüzünde güller açan ifadesiyle "Günaydın Hanımlar!” diye mırıldandı.

Adı Ebru olan kız alayla diğerlerine."Wayy, bizim kaçak avukatta gelmiş, o gün toplantıdan patronun yokluğunu istifade edip kaçtın dimi? Bizim gibi kerizlerde orada kaldı.

"Zilan yüzündeki gülüşü bozmadan "Hayır, kaçmadım müdürden izin alıp çıktım, hem sizde biliyorsunuz ki ortada çözecek davada yoktu. Yoksa unuttun mu Ebru? Yasada ki gediği bulup da ayrıldım.”

Kadın yüzündeki kıskançlıkla Zilan'a tıslayarak." Kendini çok üstün görüyorsun bir daha ki davada havanı alırsın. Zilan gülerek.

"Bu havayı hatta havalanmayı sana bırakırım canım, ben işim neyi gerektiriyorsa onu yaparım. Bak sizinle bir derdim yok sadece mesleğimi çok seviyorum hepsi bu. O yüzden benden bu kadar uzak durmak yerine yaklaşırsanız, bende sizin gibi deneyimli elemanlardan daha çok bilgi öğrenirim.

"Bırak kızım bu avukatlık ayaklarını! Burada her kes bir birine rakip, şimdi gelecek davada kim önde görüşürüz.

"Görüşürüz tatlım."

Zilan çantasından çıkardığı dosyalarını inceledi, onlar bitince gidip yeni dosyalar aldı Hilmi Bey'den, o kadar işe dalmıştı ki telefonun çalmasıyla irkildi. Masasının kenarına uzanıp telefona bakmadan kulağına götürdü.

"Yemek yedin mi?

Zilan Doğan'ın sesini duyunca sevinmişti.

"II ıh, yemedim.

"Hadi yanıma gel birlikte yiyelim, bende yemedim."

Zilan saate baktı "Ne çabuk öğle oldu ya" Doğan'ın diğer taraftan kahkaha sesi geldi. "Unuttun dimi sen yine yemek yemeyi? Hadi bekliyorum çabuk çok acıktım.”

"Ama be...

Doğan telefonu kapamıştı bile. Genç kız yüzüne kapanan telefona bakarken, yerinden kalktı uflayarak. Departmandan çıkıp Doğan’ın odasına doğru yürüdü. Odasının önüne geldiğinde sekreteri yerinde yoktu. Oda kimseye görünmeden kapıyı açıp içeri girdi. Ortamı gözlemlemeyi de unutmadı. Tam kapıyı kapatıyordu ki bir çift kol beline dolandı, kulağının dibinde ki o tanıdık tüy gibi sese dönerken "Demek hırsız gibi giriyorsun? .

Zilan kocasının yüzünü avucunun arasına alıp gözlerine baktı” Ne yapayım, biri görür diye çekindim.”

Doğan karısını kendi vücuduna iyice yaslayıp vücutlarını birleştirdi. "O zaman bir dahakisinde elin de dosyanda olsun karıcığım ve şu suçlu çocuk yüz şeklini de silmeyi unutma. Zilan’ın eli yanaklarında gezerken "Sahi belli oluyor mu o kadar?”

"Hem de nasıl ama ben bu pembeliklere bayılıyorum onlara dokunasım geliyor sürekli."

Dudakları, dudaklarıyla buluşurken yemek yemeye çağırdığını sanıyordum?" diye mırıldandı genç kız…

Doğan omuzlarını silkeleyip" Fikrimi değiştirmiş olamaz mıyım? Mesela önce tatlıdan başlamak gibi" Zaten dudakları birleşince Zilan her şeyi unuttu, onun tadına varmak vücudun da ki kalp atışlarının ritmini hissetmek, sıcaklığıyla yanmak, onu bu dünyadan koparıyordu. Doğan'da öyle iştahlı tadıyordu ki dudaklarını Zilan'ın ağzından arada küçük inlemeler kaçıyordu. Doğan'sa kendisini zor tutuyordu. Şu anda ona sahip olmuyorsa, bu karısına verdiği söz yüzündendi. Yoksa şimdi şu anda ona sahip olabilirdi ve dudaklarını açtığı zaman, işte o an sadece karısıyla o kalmıştı. Sanki dünya da her şey soyutlanmıştı. Doğanın elleri bir yolunu bulup gömleğinin içine girip, vücudunda gezinirken kapı aniden açıldı.

"Doğan senin sekret...

Alp gördüğü manzara karşısın da dona kalmıştı. Sadece o mu? Doğan dudaklarını karısından zorla ayırıp, Alp'e ateş saçan gözlerle baktı.

"Oğlum senin kapı vurma âdetin yok mu?"

Zilan nefes nefese haliyle gömleğini, eteğinin içine koymaya toparlanmaya çalışıyordu. Rezil olduğu yetmemiş hem de ne durumda yakalanmıştı.

Alp panikle sadece "Affedersiniz.” deyip hızla odadan ayrıldı.

Zilan mahcup ve kıpkırmızı suratla üzerini düzeltip kocasına döndü. "Ben gitsem iyi olur" .Doğan'da şaşkındı ama karısının utandığını görünce onu rahatlatmak istedi. "Canım, sen benim karımsın ve bu kadar utanmana gerek yok. O da kapıyı vursaydı, bura benim odam öyle Dingonun ahırına girer gibi gelemez. Bu konuyu onunla sonra ayrıca konuşacağım zaten.

"Olsun, ben yine de gideyim."

"Zilan otur yemeğini ye" Genç adamın buyurgan sesiyle genç kız arkasını döndü ve kocasının gözlerinde ki sinir kıvılcımlarını görünce daha fazla onu konuşturmadı. Lafını ikiletmeden masaya geçti ve yemeğini yemeye çalıştı. Ama yediği her lokma boğazına düğümleniyordu. Çok utanç vericiydi, basit kadınlar gibi patronunun odasından basılmıştı. Alp umurunda bile değildi. Ama ya kızlar değer şirket çalışanları öğrenirse! Biraz daha yiyince ayağa kalktı” Ben gidiyorum “Doğan da kalkıp karısının dudağına küçük bir buse kondurdu.

"Takma kafana Alp, o bunları kafaya takmaz.”

"Tamam."

"Akşam otoparkta beklerim ben seni."

Zilan kocasına tebessüm edip hızla odadan çıktı. İçinden inşallah kimseye anlatmaz diye geçirirken, hızlı adımlarla ofise dönüyordu ki...

24.BÖLÜM

Zilan korkuyla yerinden sıçradı. Sonrada bakışlarını kolunu mengene gibi tutan kişiye çevirdi: Alp kararmış gözlerle Zilan'a bakıyordu. Elinin altında ki kolunu, biraz daha sıkıp başını Zilan'ın yüzüne yaklaştırıp tıslayarak "Bende seni o kadınlardan farklı sanmıştım, demek senin niyetin tepedekini ayartmakmış.

Zilan gözlerini kısarak Alp'e baktı. Yüzünde tiksindiğini gösteren mimikleriyle, kolunu onun elinden çekmeye çalışarak sızlandı. "Bıraksana kolumu, hem sen kim oluyorsun da bana hesap soruyorsun? Deli misin be adam bıraksana kolumu...

Alp onu hiç dikkate almadı aksine daha çok yaklaştı yüzüne, şimdi nefesi Zilan'a çarpıyordu. Onun nefesini yüzünde hissedince tiksintiyle rahatsızlığını belli ederek, kafasını yana çevirdi. Alp, Zilan'ın yaptığı harekete daha da sinirlenip çenesini zorla kendine çevirdi, şimdi yüzü yüzüne bakıyordu.

"Güzelim, gözünün yükseklerde olduğunu bilseydim, ben de kim olduğumu açıklardım sana. Maden patronlarınla düşüp kalkmaya bu kadar meraklısın, ben de senin patronunum ve ben de

hakkımı istesem fena olmaz dimi? Hatta şimdi hemen istiyorum bu kadar zaman boşam...” Lafını bitiremedi Zilan'ın küçücük eli yanağında büyük bir öfkeyle patladı. Alp'in kafası yana savrulurken, dişlerini gıcırdatarak tiksintiyle "Sen midemi bulandırıyorsun, eğer şimdi buradan hemen gitmezsen, şimdi bağırırım herkesi buraya toplar seni rezil ederim... Tabii, sende o yüz yok ama. Şimdi kolumu bırak." diye koluna baktı ve kolunu silkeleyip elinden kurtardı.

Alp Zilan'ın kurtardığı koluna tekrar uzandı. Ama bu sefer canını yakacak kadar sıkıyordu parmakları. Zilan, Alp’in gözlerine bakınca, onun gözlerinin tuhaf bir şekilde baktığını gördü. Bu onun içinin ki Zilan’ın de korkuyla titremesini sağladı. Ama yine de korktuğunu belli etmedi.

"Hadi, bağır ben de senin ne kadar bayağı, aşağılık, sürtük olduğunu onlara açıklayım. Kime inanırlar, sana mı? Bana mı?”

Zilan sinirden derin derin nefes alıyordu. Aslında korkuyordu da, onun korkusu Doğan’ın onu görüp yanlış anlamasıydı. Ama bu adamada pabuç bırakacak değildi.

"Sen kendini ne sanıyorsun sadist... Senin narsis, egon tavan yapsın diye sana yüz verecek değilim. Seni

tanımıyorum bile. Bir kaç defa karşılaştık seninle ve sen bana bunu yapma hakkını nasıl; kendinde bulursun?" Gözlerini kızgınca baktı" Ben senin gibileriyle mahkeme salonunda çok uğraştım, senden korkmuyorum... Şimdi ya kolumu bırak ya da!

"Ya da ne, bağırır mısın? Hadi sabahtan beri bununla tehdit ediyorsun beni yap. Korkma güzelim bir kaç dakikalık şey için bu kadar tantanaya gerek yok. Biliyor musun? Daha önce hiçbir kadını bu kadar çok istemedim. Bununla gurur duyabilirsin sen ilksin yani.

Zilan tiksinirken bu adamın söylediğiyle, derince bir nefes alıp olanca gücüyle bağırdı. Bu adamın sorunu neydi? Kendisinde bu cüreti nasıl buluyordu?

"Sana kolumu bırak diyorum salak mısın be adam.

Zilan kolunu Alp'ten hışımla çekti. Kolunu kurtarınca eliyle tutuğu yeri okşadı çok acıyordu. Korkuyla geriye doğru bir adım attı. Ama Alp sinsice gülerek üzerine doğru tehditkâr bir adım attı.

"Bak üzerime gelmeyi kes bağırırım" Tanrım şu lanet olasıca holde bir Allah'ın kulu olmaz mı? Allah'ım yardım et bana Doğan neredesin?" Zilan'ın kalbi hem sinirden, hem korkudan deli gibi çarpıyordu. Bacakları da titremeye başlamıştı zaten. Sarsakça bir

adım daha attı. Genç adam sinsice gülerek üzerine gelmeye devam etti.

"Ne oldu güzelim korktun mu? Hadi bağırsana. Unutma ben buranın patronuyum, kimse seni elimden alamaz, ona verdiğini bana da verirsen seni rahat bırakırım, korkma hiç olmamış gibi davranırım Doğan'ın kulağı bile duymaz birkaç dakika da biter ”

Zilan'ın duydukları karşısında gözleri dehşetle açıldı. O anda nerde ya da kimle olduğunu düşünmeyip bağırarak, "Yeter üzerime gelmeyi kes ...Sapık... Kocam seni burada bulur ve beni taciz ettiğini anlarsa, seni mahveder hatta gebertir."

"Ah, çok korktum hadi çağır?"

Zilan öyle bağırıyordu ki korkudan, sesinin yüksekliğinin fark etmedi. Diğer ofiste ki kişiler sesini duyup birer- ikişer dışarı çıktı. Zilan'ın gözünden yaşlar akarken, derin derin aldığı nefesler yüzünden boğazı acıyordu. Ofiste ki kızlar kendisine kınayan gözlerle bakıyordu. Ama yardım etmiyorlardı. Yalvaran gözlerle onlara baktı. Kurtarsın der gibi... Doğan'ın gelip onu bu halde görmesini istemiyordu. Kimse umursamadı onu. Kimse görmüyor muydu Zor durumda olan halini? Bunlar nasıl insandılar böyle?

Alp hiç kimseye aldırmadan üzerine yürümeye devam etti. Eliyle çalışanları gösterip, onlara da tehditkâr bakışları atmayı ihmal etmeden devam etti. "Hadi, hangisi kurtaracak seni elimden çıksın ortaya, hadi...

Zian'ın sırtı duvara çarpınca durmak zorunda kaldı. Gidecek yeri yoktu artık. Tek çaresi çalışanlardı. Onlara yalvaran gözler ile bakarak" Ya, sizde hiç mi vicdan yok? Biri şu adamı durdursun... Lütfen...

Alp hemen lafa atıldı. "Yaklaşan olursa kovulur, kovulmakla kalmaz iş hayatını da bitiririm." Bu açık tehdidin karşısında Zilan'ın tüm umudu söndü. Artık kimse yardım etmezdi ona bu tehditten sonra.

Alp daha da yaklaşmaya başlayınca korkuyla tüm vücudu kasıldı. Tüm gücü çekildi, bacakları zorlukla taşırken onu, avazı çıktığı kadar haykırdı.

"Dogaaaaan!

"Dogaaaaaan!!

Sonrası zaten hayal meyal, gözyaşlarından önünü bile göremiyordu. Bir çift el kollarını tutup endişeyle sarsınca, onun Alp olduğunu sanıp çığlık çığlığa bağırdı. Gözyaşları yanaklarından akarken, "Bırak beni aşağılık herif, bırak dokunmabana...

"Zilan benim ne oldu?"

Doğan'ın kalbi deli gibi atıyordu. Zilan'ın o yanık çığlığını, ismini haykıran sesini duyduğun da, ofisten korkuyla nasıl çıktığını bilmiyordu bile. Sonra onu görmüştü, duvarın dibinde gözlerini kapamış bağırırken korkuyla, onu öyle görmek kalbini deli gibi atıyordu. Hızla koşup yanına gitti, o anda oradakileri fark etmemişti. Gözleri sadece karısını görüyordu. Zilan'ın yüzünü elleri arasına aldı endişeyle. "Zilan aşkım benim bak! Aşkım lütfen ne oldu söyle, bana bak?"

Zilan duyduğu kocasının sesi ile kollarını açtı. Can havliyle kollarını Doğan'ın boynuna doladı. Hıçkırıklardan bir türlü konuşamıyordu. Kesik kesik nefesleri de cabası zaten. Arkadan Alp'in sesi geldi yüzsüzce konuşuyordu. "Sevgilin bana asıldı. Yüz vermeyince de kendini yerlere atıp numara yaptı. Aklı sıra bizi birbirimize düşürecek."

Doğan, Zilan'ı hızla iterek kollarından yere bırakıp ayağa kalktı. Sinirden sıktığı dişlerinden ses geliyordu. Vücudu kaskatı kesilmiş, elleri yanında yumruk olmuştu, parmak boğumları beyazlamıştı. Derin derin nefes alarak Alp'in üzerine doğru yürüdü. Sinirden

kararmış bakışlarını karşısındakine dikip dişlerinin arasından tısladı." Ona hangi elinle dokundu?"

Alp korkakça bir adım geri attı. Doğan'ın bu bakışları bile adamı korkuturken, üzerinde yıkılmaz dağlar gibi dururken, titreyen sesiyle "Doğan saçmalama o sürtüğe mi inanacaksın bana...

"Ona Hangi elinle dokundun?"

Sert çıkan kalın sesi holde yankılanırken, herkes kanara çekilip sindi. Doğan birden genç adamın üstüne atılıp yumruğunu Alp'in burnuna yapıştırmıştı. Alp'in burnundan önce bir ses, ardından da duvara sıçrayan kan gelmişti. Geriye doğru sendeleyip duvara dayandı, sonrada burnunu tutarak "Bak dostum o kadın... " Doğan konuşmasına müsaade etmedi, diğer yumruğunu da suratına gömerken. "Onun adını ağzına alma lan şerefsiz, karımın adını ağzına alma."

Bir yumruk daha vurunca, Alp yere yığıldı. Doğan'ın hiddeti bitmemişti. Üzerine eğilip kolunu kavradı tüm gücüyle ters çevirdi. Kolundan çıkan çatırdayan sesle Alp'in çığlıkları bir birine karıştı.

"Ona bu kolunla mı dokundun lan piç kurusu. Karıma nasıl dokunursun? "

Zilan korkuyla yerinden kalktı. Doğan'ın koluna yapıştı. Kalbi deli gibi çarpıyor, hiç kimse ona mani

olmuyordu. Zaten olamazlardı da, Doğan yanına yaklaşan kişilere öyle bakıyordu ki onlarda korkup geriye çekiliyorlardı.

"Doğan bırak Doğan korkuyorum bırak...

Doğan koluna tutunan elleri hışımla silkeledi. Gözü kimseyi görmüyordu. Elinin altındaki yarı baygın adamı öldürecek hale getirmişti. Gömleğinin her yeri kandı. Hâlâ yumruklarını suratına gömüyordu Alp'in yüzü artık kandan görünmüyordu.

Zilan geriye savruldu ama hemen kendini toparlayıp tekrar kocasının koluna tutundu. Gözünden sular gibi yaş akarken "Doğan öleceksin dur lütfen... Dur korkuyorum." Doğan yine durmadı. Zilan çevresindeki korkakça bakan çalışanlara bağırdı.

"Ne bakıyorsunuz, biri yardım etsin öldürecek "

Yine asıldı kocasının koluna, bu sefer Doğan kolundan tutan onu öyle bir savurdu ki, Zilan köşeye savrulurken kafasını duvara çarptı. Kafasından çıkan ses, başını çarptığındaki his, sanki beyni dışarı akıyordu. Kafası uyuştu, sesler kesik kesik çıkmaya başladı. Sonra kafasından sıcaklık oluştu ve kan akmaya başladı. Birinin sesini duydu. Bir kadın, Zilan diye sesleniyordu uzaklardan gibi geliyordu sesi. Göz kapakları gözlerini zorluyordu. Açmaya çalıştı ama

açamadı sonra Doğan'ın sesi geldi karanlıkların ardından huzur verir gibi… Zilan'ın gözleri karanlığa kayarken vücudunda ki güç çekiliyordu. Vücudu halsizleşti ve tamamen güçsüz kaldı. Çok istemesine rağmen, azalarının hiç birini oynatamadı. Kaslarının kontrolünü kaybediyordu. Hemen arkasından sesler kesilmeye başladı ve tamamen boşluğa doğru, karanlığa doğru daldı.

Doğan, Alp'i dövmeye o kadar odaklanmıştı ki, öldürmek istiyordu. Ona dokunduğu her parmağını tek tek kırmak istiyordu. Elinin acımasına aldırmadan devam ediyordu yumruklarına.

Arkadan gelen kadının tiz sesini kulağında vurunca irkildi. Zilan'ın ismini söylemesiyle de biraz kendine geldi. Arkasını döndü. Zilan kadının kollarına yatmış, kafasından akan kan gömleğine doğru bulaşmış, hatta yerlere saçılmıştı. Her yer kan olmuştu. Doğan bir kaç saniye donup kaldı. Kalbi atmayı kesti, ciğerlerinde ki nefes dondu. Hilmi Beyi nefes nefese yeni gelmişti yanlarına. Belli ki olayı yeni duymuştu olanları, Doğan'a seslendi ama o duymadı. Gözlerini yerde yatan karısına odaklamış, boş gözlerle öylece canı çekilmiş gibi bakıyordu. Sonra elini kaldırdı Doğan'a doğru fazla ağır olmayan tokadı savurdu.

Doğan, Hilmi Bey'in tokadıyla kendine geldi. Endişeden kalbi deli gibi atarken, hızlı bir kaç adımda Zilan'ın yanına yaklaştı. Karısının yanına diz çöküp, başındaki kadını iterek Zilan'ı hışımla kucağına çekip aldı. Başını göğsüne yasladı. Saçlarını okşarken, "Biri hemen ambulans çağırsın? "Diye gürledi. Endişeden sertleşen sesi, tüm binayı inletti. Karısın yüzüne eğilerek boğuk çıkan sesiyle "Zilan, aşkım gözlerini aç. Karıcığım bunu bana yapma! Ne olur gözlerini aç. Zilan buna dayanamam ne olur aç su gözlerin, Lanet olsun, gözlerini aç dedim sana ne olur. Dön ne olur sesime dön." Karısını saçlarını okşarken, ellerinin her yeri kan oluyordu, o bunun farkın da bile değildi öylece konuşuyordu.

"Lanet olası ambulans nerede kaldı?"

"Çağırdık efendim şimdi gelir..."Dedi biri titrek sesi ile bir kaç kişide Alp'in yanındaydı. Onunla ilgileniyordu.

Doğan'ın gözleri doldu, Zilan'ın rengi soldukça, onun rengi beyazladıkça Doğan'ın kalbide yavaşlıyordu sanki. Elini kanlı saçlarında bir an olsun durdurmadan hareket ettirerek, saçları okşuyordu. Daha fazla ambulansı beklemeye tahammül edemedi. Korkuyordu... Her geçen dakika da onu kaybetmekten

öyle korkuyordu ki, aklını kaçıracak gibi oluyordu. Karısını iyice göğsüne yaslayıp yavaşça kucağına alıp ayağa kalktı. O ayağa kalkmıştı ki, Zilan yavaşça gözlerini açtı. O kadar titrek bakıyor, o kadar güçsüzdü bakışları, gözleri kocasının gözlerine zor değiyordu. Doğan sevinçle gözünden bir damla yaş kayarken, ışıldayarak bakışları ile karısının bakışlarına karşılık verdi. Fısıltı gibi yumuşacık çıkan sesi ile "Aşkım!.. Merak etme seni hemen hasta haneye götüreceğim “

Zilan titrek elini kaldırıp Doğan'ın gözyaşına dokundu. Sonra boğazına bir yumru takıldı. Nefes alış verişi değişti. Ne kadar kendini zorlarsa zorlasın nefes alamadı. Kalbinin atışlarını kulaklarında duyuyordu artık, çok hızlı atıyordu. Sanki göğsünden çıkacak gibi. Dudaklarından fısıltı gibi çıktı sesi. "Nefes alamıyorum." Diye bildi.

Sonra gözleri kaymaya başladı. Yine nefes almaya çabalarken göğsüne bir ağrı saplandı. Doğan'ın yanağında ki eli aşağı doğru yavaşça süzüldü ve düştü, göz kapakları da usulca kapandı. Doğan’ın göğsünde ki yaslı başı da aşağı düşünce, saçları şelale misali aşağı aktı. Zilan'ın kolları ve başı Doğan'ın kucağından yanlara doğru cansızca düşünce, oda korkuyla haykırdı.

"Zilannnn!...

"Gitmeee!!

"Gitme!!

25.BÖLÜM

Doğan, Zilan'ı alıp asansöre doğru yürüdü, hızlı adımlarla asansör kapısına gelince, karısı kucağında olduğu için düğmeye basamadı, kafasını ona bakan çalışanlara çe virdi. "Biri şu lanet asansörün düğmesine bassın hadi." diye gürleyince, Hilmi Bey gelip düğmeye bastı. Sonra Doğan kızgın gözlerini çalışanlarına çevirdi… Onlara çok öfkeliydi.

"Lanet olasıca şerefsiz karımı korkuturken siz ne bok yiyordunuz? Bunun hesabını hepiniz vereceksiniz(!) Ona bir şey olursa korkun benden. Dua edin de olmasın...

Hiç kimseden ses çıkmadı. Nasıl çıksın ki suçluydular, böyle olacağını bilemezdiler ama onun yalvarmalarına da kulak asmamışlardı. Haykırışlarına kulak tıkayıp, Alp'ten korkup ona yaklaşmamışlardı.

Doğan açılmayan asansör kapısını tekmelemeye başladı sinirle. Sonunda asansör geldi kapı açıldı. Hızlıca içine girdi. Tabii Hilmi Bey'de arkasından, bir kaç dakika sonra asansör oto parka inince, hemen arabasına yöneldi. Hilmi Bey'e cebini gösterip yan cebini uzattı. Anahtarı almasını söyledi. Hilmi Bey arabayı açıp arka koltuğa geçti. Doğan kucağında Zilan'la arabanın içine kafasını sokup onu yavaşça

Hilmi Bey'in kucağına bıraktı. Sonra hızla şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı.

Arabayı deli gibi kullanıyor, her önüne geçen araca selektör yakıp solluyordu. Hastahane yolu bir türlü bitmiyor, uzadıkça uzuyordu. Sinirden arada bir kornaya bastıra bastıra öttürüyor, önüne geçenlere söyleniyordu. O arabayı kullanırken Hilmi Bey arka koltukta Güllü Hanım'ı arayıp durumu kısaca haber verdi. Sonunda araba hastahane parkına geldi. Arabayı öyle hızlı acil önüne çekti ki, tekerleklerinden çıkan acı sese herkes dönüp korkuyla baktı. Hızla arabadan indi. Zilan'ın kapısını açıp yavaşça karısını kucağına aldı. Acil kapısından girince bağırmaya başladı.

"Yardım edin karım yaralı.

Hatahane görevlileri sedyeyi hemen yanına getirdiler. Doğan karısını yavaşça sedyeye bırakınca, onlarda hemen müşahide altına aldılar, ardından doktorlar ve hemşireler girdi içeri. Doğan ellerini saçlarını gömmüş resmen yolarak söyleniyordu.

"Nasıl fark etmedim o şerefsizin Zilan'dan bahsettiğini? Nasıl fark etmedim? O piç kurusunu öldüreceğim... Eğer karıma bir şey olursa o piç kurusunu öldürürüm.

Doğan müşahide odasının kapısında dolanırken annesi Mahmut Beyle Cesur geldi. Güllü Hanım oğlunun kollarına atılarak endişeli sesiyle sordu.

"Kızıma ne oldu? İyimi oğlum, Zilan iyimi?

Cesur, Doğan'ın yakasına yapışıp bağırmaya başladı. Korkuyordu onun Zilan'a zarar verdiğini sanıp ki, bu bir nevi doğruydu.

"Kardeşime ne oldu? Onu böylemi koruyorsun? Ne yaptın ona?

Babası Mahmut Bey ve Hilmi Bey Cesur'u kenara çektiler sakinleştirmek için. Doğan'ın ağzından tek laf çıkmıyor öylece duruyordu.

Sonra ellerini yumruk yapıp duvarın dibine geçti. Farkında değildi hiçbir şeyin, sadece Zilan'ı merak ediyordu. Yumruk olan elini duvara tüm gücüyle savurdu. Sonra bir daha vurdu ve bu sefer duvarla bütünleşen eli ezildi, parmaklarından ses geldi. Duvarda da ki kan izine aldırmadan elini yanına indirdi. Güllü Hanım oğlunun yanına gelip elini tutup bağırarak, hemşireyi çağırdı.

"Yapma oğlum benimi öldürmek istiyorsunuz? Size bir şey olursa ben ne yaparım! Sen sakin ol ki bende dayanayım, annem sakin ol ne olur. İyi olacak

bak görürsün, o çok güçlü bir kız şimdi iyi haberini duyarız.

Doğan annesine sıkıca sarıldı burnunu başına gömüp kokladı. Onun kokusu biraz rahatlamasını sağlıyordu. Güllü Hanım'da oğluna teskin eden sözler söylüyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Sonra arkadan birilerinin sesi geldi

"Doğan Ay kim?

Herkes sesin geldiği yöne çevirdi bakışlarını: Üç tane sivil polis karşıların da dikilmiş, başlarında ki adamın elindeki telsize geldik diye bilgi veriyordu. Doğan annesini bırakıp öne çıktı "Benim ne oldu?"

"Sizi adam öldürmeye teşebbüsten gözaltına almaya geldik. Tutuklusunuz, eğer varsa avukatınıza bilgi verme hakkına sahipsiniz. Doğan Bey umarım bize zorluk çıkarmazsınız!"

Güllü Hanım'ın ağzından bir hıçkırık koptu, ardından haykırışları geldi. Diğerleri ise hâlâ şaşkınca bakıyorlardı.

"Benim oğlum gelinime zarar vermez... O kıyamaz karısını seviyor." diyerek oğluna sarıldı. Komiser yaşlı kadını geçip Doğan'a yaklaşıp soğuk sesiyle "Sizi Alp Karaca'nı öldürmeye teşebbüsünden tutukluyoruz, şu anda kendisi hastahanede yoğun bakım altında hayat

mücadelesi veriyor ona darp ettiğiniz kanıtlanmıştır. Doğan sinirle ağzından çıkan sözlerin farkında bile değildi. "Gebersin şerefsiz "diye tısladı.

Bizimle karakola gelip ifade vereceksiniz. Yanındaki adama işaret verdi komiser" kelepçe" diye. Komiser gelip kelepçeyi Doğan'ın koluna takmaya çalışınca, Doğan polisi iterek "Karımın durumunu öğrenmeden kimseyle bir yere gelmem, önce onun iyi olduğunu bilmeliyim."

Komiser kolundan sertçe kavrayıp "Kusura bakmayın ama bize verilen emirler böyle ve sizi hemen götürmemiz gerekiyor."

Hilmi Bey yanlarına gelip söze karıştı.

"Memur Bey ben Doğan Bey'in avukatıyım, şu anda karısı içeride muayene ediliyor. Haberini alsın kendisi gelir teslim olur.

"Olmaz Beyefendi şimdi götürmek zorundayız. İze verilen emirler açık."

Doktor koşarak içeriden çıktı" hastanın yakınları kim?" Doğan öne çıktı. "Ben- benim eşim." Sesi düğümlendi kekeledi. "Kötü bir şey mi var?"

"Hastanın kafatası çatlamış darbeye dayalı olarak, acilen ameliyata alıyoruz. Hemen kan bulma işlemlerine başlayın."

Doğan elindeki kelepçeye aldırmadan doktorun yakasını toplayıp ayaklarını yerden kesti. Sert yüz hatlarında, sıktığı dişleriyle tıslayarak." Karımı kurtar doktor ona bir şey olursa ... Doğan'ın konuşması yarım kaldı. Polisler çekiştirerek kolundan doktordan ayırıp, dışarı çıkarmaya çabaladılar onu. Cesur polislerin yanına gelip "Bende geleceğim eniştemin yanında" diye söylendi. Doğan, Cesur'a bakarak" Olmaz, Zilan'ın yanında kal, beni göremeyince endişelenir hem bana haberlerini getirirsin. Hilmi sende Mehmet'i ara Canan'ı alsın buraya gelsin annemin yanına, sonra da Mehmet'i al yanıma gel hemen."

Doğan elinde kelepçelerle, aklı karısında, kalbi atmayı kesmiş halde dışarı çıkınca, patlayan flaşlarla şok oldu. Herkes sorular soruyor mikrofonlarını önüne doğru uzatıyordu.

"Doğan Bey ne zaman evlendiniz?"

"Doğan Bey eşinizin sizi aldattığı doğrumu? O yüzünden mi karınızı ve aşığını hastahanelik ettiniz?

"Doğan Bey, Alp Beyle eşiniz ne zamandır birlikteler? "Doğan bu soruyu duyunca gürleyerek haykırdı. "Benim karım beni aldatmadı. Benim karıma iftira atmayı kesin...

Polisler onu çekiştirerek resmi araca bindirmişti. Doğan'ı yanına da iki kişi oturunca araba hızla hareket etti.

Karakola geleli saatler olmuş, Doğan küçücük bir oda da masanın başında, elleri saçlarında, kafası aşağı eğik öylece sandalyede oturarak bekliyordu. Başlarda bağırdı, haykırdı ama kimse oralı olmadı. Sonunda kapı açıldı. Bir komiser elinde dosyayla içeri girdi. Doğan hızla yerinden kalkıp komisere doğru atılarak "Karımdan haber gelmedi mi? Beni buraya tıktınız avukatım nerde benim?"

Adam Doğan'ı yerine oturtup sakinleştirmeye çalışarak" Sakin olun Doğan Bey, karınız hâlâ ameliyattaymış, sağlık durumu hakkında henüz net bir bilgiye sahip değiliz. Avukatlarınıza gelince, hepsi sizi kurtarmaya çabalıyor. Sanırım burada önemli olan Alp Bey'in sağlık durumu, onunda durumu kritik sanırım. Durumu düzelip ifadesi alınana kadar burada bizimlesiniz. Gelelim size, Alp Bey'i niye dövdünüz?"

Doğan sandalyede geriye yaslanarak komisere baktı, sonrada kaşını kaldırarak "Eminim güvenlik kameralarını izlemişsinizdir? “

"Evet, izledik ve yine de sormak zorundayız, bu bizim işimiz.”

“O şerefsiz karımı taciz edip, herkesin gözü önünde aşağılamaya kalktı.”

Komiser diyecek bir şey bulamadı sustu. “Baş komiserimiz şu anda görevde, gelene kadar sizi nezaret de tutacağız. Ama sonra o gelince, onun odasında ağırlayacağız. Şimdi sizi nezarete alacağız, eğer Alp Bey’in durumunda iyileşme olmazsa 48 saat sonra mahkemeye sevk edilip tutuklanacaksınız.

"Avukatımı görmek istiyorum hemen şimdi?”

"Tamam, Doğan Bey biraz sonra gelir zaten, savcılıktan görüşme izni almaya gitti.

Herkes bir banka oturmuş ameliyathanenin önünde bekliyordu. Saatler geçmesine karşın ne bir haber, nede ses vardı. Canan, Güllü Hanım’a sarılmış, ağlamakta olan yaşlı kadını teskin etmeye çalışıyordu. Herkes korkuyla beklerken, tek sakin kalan Zilan'ın babası Mahmut Bey’di. Taş gibi, mermer gibi duruyordu

duvarın kenarında. Cesur dayanamadı yerinden kalkıp bağırmaya başladı.

"Biri bir şey söylesin artık kaç saat oldu gireli, içeriden hâlâ haber yok mu? Kardeşim iyimi çıldıracağım yeter."

Ameliyat hanenin ağır kapısı yavaşça açıldı. Herkes doktoru beklerken içeriden hemşire çıktı.

"Sakin olun Beyefendi, Doktor Bey içeride hastanızı kurtarmaya çalışıyor şu anda hayati riski var, kanamayı durduramıyoruz bide a + er aş kana ihtiyaç var hasta çok kan kaybetti. Bağıracağınıza kanı temin edin "

Cesur hemen telefona sarıldı. Kalbi kardeşine bir şey olacak endişesiyle çarparken, her yeri aradı. Ama aradığı kişilerin kanıları bir türlü uymuyordu. Mahmut Bey yerinden kalktı, hemşireye yaklaştı. Ben veririm benim kan gurubumda aynı. Cesur hemen öne atılıp "Olmaz senin şekerin var! Verirsen sende rahatsızlanırsın birde seni düşünmeyeyim şimdi. Yaşlı adam soğuk sesi ile "Acı patlıcanı kıra çalmaz oğul" deyip hemşirenin peşinden yürüdü.

Doğan tekli demir karyolaya oturmuş öylece bekliyordu. Hâlâ haber yoktu Hilmi Bey gideli nerdeyse 5 saat olmuştu. Ama hâlâ haber yoktu. Sıkkınlıkla nefesini verdi dışarı, ağır demir kapı gıcırtıyla açıldı. Doğan kafasını açık kapıya çevirdi. İçeri Mehmet girdi.

"Doğan dostum iyi misin?"

"Doğan endişeyle yerinden kalkıp, arkadaşının kollarından tutarak sarstı. "Bana kimse bir şey söylemiyor, burada kafayı yiyeceğim. Zilan'ın durumu nasıl? Mehmet iyimi karım?"

Mehmet arkadaşını teskin etmeye çalışarak" Tamam, önce sakin ol Zilan iyi, yani iyi sayılır ameliyattan çıktı ama?"

Doğan'ın kalbi duracak gibi oldu" Âmâsı ney söylesene?"

Hâlâ uyutuyorlar çok kan kaybetmiş, bir de panik atak geçirdiği için kalbi durmuş ve beynindeki kanamayı halletmişler ama hâlâ anevrizma tehlikesi devam ediyormuş. Yani dikilen damarların tıkanmaması lazımmış. Onun içinde kesin bir şey diyemiyorlar." Doğan demir karyolaya yıkılır gibi çöktü, ellerini saçlarına gömüp "Hepsi benim suçum!..

Ona ben zarar verdim, ona bir şey olursa ben yaşayamam.”

Mehmet arkadaşının yanına gelip omuzuna elini koydu, güç verir gibi de sıktı." Merak etme dostum Zilan güçlü kızdır. O neleri atlattı buna mı yenilecek! Cananla benim için bile neleri göze aldı. İyi olacak merak etme, hem kazaydı senin suçun değildi. Kendini suçlamayı kes güçlü ol. Uyandığı zaman seni güçlü görmeli. Şimdi seni komiserin odasına çıkaracaklar, orada bekleyeceksin mahkemeye kadar. İnşallah biran önce uyanır da Alp dangalağı buna gerek kalmaz...

26.BÖLÜM

32 SAAT SONRA

Zilan boğazında rahatsız eden acıyla gözlerini açmaya çalıştı. Kafasını hafiften oynatınca boğazında olan şey yüzünden canı yandı ve midesi bulandı. "Bu da ney" diye düşündü içinden. Gözlerini yavaşça araladı. Şişmiş gözkapaklarını açmak o kadar zordu ki. Ağzındaki metalik tat yüzünden yutkunmak istedi ama ağzındaki boru yüzünden yutkunamayınca elini zorlayarak yerinden kaldırdı ve boruyu çıkarmaya çalıştı. O sırada başucundan bir ses duydu, bakışlarını Beyaz tavandan sesin geldiği yere çevirdi.

"Durun yapmayın, o sizin nefes almanızı sağlıyor" Zilan'ın elini yakalayıp durdurdu. Sonrada hemşire başucundaki kırmızı butona bastı Doktor Bey gelsin diye. Bir kaç dakika sonra doktor hızla Zilan'ın odasına girince, kapıda bekleyen Canan, Mehmet ve Zilan'ın ailesi hızla yoğun bakımın camına yaklaştılar. Endişeliydiler. Doktorun her hareketini merakla izliyorlardı. Doktor Zilan'ı muayene ederken Zilan'ın bakışları cama kaydı ve Güllü Hanım cama dokunarak

ağlamaya başladı. Gelini uyanmıştı, tanrım iki gündür burada onun uyanmasını bekliyordu. Diğer aile üyeleri de sevinç gözyaşlarıyla Zilan'a el salladılar. Doktor Zilan'ın ağzında ki boruyu çıkarıp oksijen maskesi taktı rahat nefes alsın diye Ventolin vermeye başladı.

"Merhaba Zilan Hanım ben doktorunuz Uğur, şu anda hastahanedesiniz. Büyük bir ameliyat geçirdiniz." Zilan'ın eli ağrıyan başına gitti. Tanrım sanki biri içerisini oymuştu, bu nasıl ağrıydı böyle dayanacak gibi değildi! Zaten doktoru da zor dinliyordu. Eli kafasında dolaşırken bandaja değdi. Parmakları ameliyat yerine dokununca acıyla suratı kasıldı ve inledi.

"Sakin olun Zilan Hanım, beyin ameliyatı geçirdiniz, başınız şu an sarılı ve kan tamponu takılı, fazla kanamayı almak için. Bu yüzden fazla kıpırdamamaya bakın, bu sizin iyiliğiniz için. Kafanızı çarpınca kafatasınız çatlamış ve beyin kanaması geçirmişsiniz.

Zilan olanları hatırlamaya çalıştı. Bazı sesler hatırlıyordu karanlıktı. Çok karanlık korkuyordu, karanlıkta tek başınaydı sadece o ve dipsiz karanlık, vücudunu hareket ettiremiyordu. Ama Doğan'ın ona yalvararak seslenişini hatırlıyordu. Ona sıkıca

tutunmuştu, onun sesini her yerde duyuyordu. Beyninin her hücresinde durmadan yankılanarak duruyordu. "Gitme, bırakma beni," Diye bağırıyordu. Yutkundu konuşmaya çabaladı dudakları oynadı ama sesi çıkmadı, tekrar zorladı kendini çatlamış dudaklarını aralamak zor oldu. Acıyordu, çatlakların yırtıldıklarını hissediyordu. O kadar zorlamaya rağmen parça parça çıktı sesi, o bile boğazının acısını arttırmaya yetmişti. Ve çatlak dudaklarından "Do-Doğan “

Gözleri doktordan yanıt bekler gibi bakıyordu, umutla tek bir haber için sesi çıkmıyordu, boğazı acıyordu. Zaten doktor anlamamış gibi yapıp, son kes makinalara baktı elindeki dosyaya notlarını aldı dosyayı hemşireye verip, bir kaç şey daha söyleyip odadan ayrıldı. Zilan da kafasını yana çevirdi neden bir şey söylemeden gitmişti ki, gözlerini açık tutamıyordu ne kadar zorladıysa olmadı. Bunun sebebi galiba hemşirenin serumuna kattığı ilaçtı. Gözleri ağlayan kayınvalidesiyle kesişti. Güllü Hanım cama parmaklarını koyarak gelinini okşadı. Zilan elini kaldırıp oynatmak istedi, sanki ona dokunacakmış gibi hissetmek istedi. Ama gözkapakları ağırlaşıp kapandı ve uykuya daldı.

Doktor kapıya çıkınca herkes merakla doktorun gözünün içine bakmaya başladı. Endişeli gözleri gören Doktor "Endişelenmeyin şu anda hastanız gayet iyi, hayati tehlikeyi atlattı ama her ihtimale karşı bugün de uyutulacak. Eğer yarın bir sorun olmazsa odaya alırız. Bu arada hastanız Doğan Bey'i istiyor, ben durumu kendisine anlatmadım. Doğan Bey'in yokluğunu siz odaya çıkınca münasip bir dille anlatırsınız." Doktor yanlarından ayrılınca Mehmet hemen telefona sarılıp kara kolu aradı. Canan, Güllü Hanım'a sarılıp sevinç gözyaşları döktü. Cesur babasının yanına oturdu, derin bir nefes alıp kafasını babası gibi duvara dayayıp rahatladı. Sonunda canının yarısı kurtulmuştu.

"Alo buyurun ben baş komiser Rıdvan" Baş komiser önündeki dosyaya bir şeyler yazarken telefonla konuşuyordu.

"Merhaba baş komiserim, ben Mehmet. Doğan'ın şirket müdürü ve avukatı! Eğer yanınızdaysa kendisiyle görüşebilir miyim? Karısının durumu hakkında bilgi verecektim. Baş komiser karısından haber bekleyen Doğan'a bakıp, telefonu uzattı soğuk sesiyle de "Sana!" dedi.

Doğan oturduğu koltuktan kafasını kaldırıp telefona baktı, korkuyordu. Kalbi öyle hızlı atmaya

başlamıştı ki ya kötü haberse diye, sonra düşündü kötü bir şey olsaydı telefon etmez yanına gelirlerdi. Mehmet yanında olurdu. Bu düşünceyle hızla yerinden kalkıp telefona kulağını dayadı. Ama nafile kalbi hâlâ korkuyla çarpıyordu. Mehmet'in neşeli sesini duyana kadarda sakinleşmedi. Mehmet arkadaşının nefes alış verişini duyuyordu. Belli ki kötü haber almaktan korkuyordu.

"Alo Doğan orada olduğunu biliyorum. Korkma oğlum Zilan gözlerini açtı, şimdi doktor muayenede etti durumu gayet iyiye gidiyormuş."

Doğan derin bir nefes alıp yanındaki sandalyeye çöktü, gözlerini kapayıp Allah'a şükretti.

"Şimdi ne yapıyor?

"Doktorlar her ihtimale karşı uyuttular, eğer durumu daha da iyiye giderse yarın odaya bile çıkarırlarmış." Doğan derin bir nefes aldı rahatlamıştı. İyi haber onu rahatlatmıştı.

"Peki, o şerefsiz nasıl?

"Onun durumu hâlâ aynı, oğlum adamın kırılmadık kemiği kalmamış ve yüzü tanınmaz halde."

"Gebersin şerefsiz diyeceğim ama ölüsü bile bela adamın" diye tısladı, eliyle gözlerini sıkarken.

"Tamam, ben diğer işlerle ilgilenmek için buradan ayrılacağım ama Cesur burada merak etme sen.”

"Tamam, annemi de eve götür dinlensin perişan olmuştur, hem Zilan gözünü açınca ben yokum bari o yanında olsun”

"Elbette, dostum zaten Canan’da yanında, ben seni haberdar ederim umarım şu adamda bir an önce uyanır da başımıza bela olmaz.

BİR HAFTA SONRA

Zilan gözlerini açmış hatta odaya bile çıkarılmıştı, zaten yavaş yavaş iyileşmeye de başlamıştı. Tek problem vücudunun oto kontrolünde ki sorundu. Kafasına aldığı darbe yüzünden vertigo kristalleri zara görmüş, arada bir yürürken denge sorunu çekiyordu. Doktorun dediğine göre sürekli ilaç kullanmak zorundaydı. Bu ameliyattan kalan tek hasar vertigo hastası olarak hayatına devam etmesiydi. Bunun içinse ani hareketlerden, stresten kaçınması yeterliymiş, doktoru öyle söylemişti. Zilan kafasını kayınvalidesine çevirip yaşlı kadının çökmüş yüzüne baktı.

"Anne o adamdan hâlâ haber yok mu? Doğan ne zaman gelecek?"

"Yok, kızım hâlâ uyuyormuş" dedi kadın üzgünce Zilan da başını cama doğru çevirip dışarıyı seyretti. Doğan yanında yoktu, şu anda tek istediği kocasıydı. Oda onun yüzünden yanında değil hapisteydi. Bunu düşünmek bile nefesini kesmeye kalbine bir acı saplamaya yetiyordu. Gözleri doldu yanağından aşağı bir damla yaş yavaşça akarken ağzından bir hıçkırık kaçtı. Ardından bir tane daha ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Güllü Hanım yanına gelip yatağın kenarına oturdu, bir eliyle gelinin saçını götürüp okşarken, diğeriyle gözyaşlarını siliyordu. "Ağlama güzel kızım, kaç gündür kendini harap ettin bak ameliyattan da yeni çıktın sana üzüntü yasak. "Zilan hıçkırıkla kesilen sesiyle "Ben hâlâ bu olay nasıl bu hale geldi anlamıyorum! O adamı sadece bir kaç defa gördüm ben, o bana sarktı. Her seferinde ağzının payını verdim, peşimi bırakmasını söyledim ama o hep ısrar etti. "Bakışlarını kayınvalidesine çevirip gözlerinin içine ürkekçe bakarak "Yemin ederim anne asla umut vermedim, hem ondan daha ilk gördüğümden tiksindim. Ben hallederim sandım olmadı. O- o

delirmiş gibi oldu. Doğanla beni görünce... Yemin ederim anne benim hıh benim hıh..."

"Tamam, kızım biliyorum senin suçun değil. Kendini üzme artık bu o adamın aptallığı, sapıklığı için, onu küçüklüğünden beri tanırım ben. Aslında babası iyi bir adamdır ama her iyiden iyi doğmuyor işte. Yazık, adam senin durumunu sormaya kaç defa utana sıkıla geldi. Analar babalar tahtını yapıyor da bahtını yapamıyor evlatlarının."

"Ama Doğan, ya Do-Doğan?"

"Bak şimdi kızıyorum artık, kaç kere söyledim biz sana inanıyoruz sen öyle şeyler yapmazsın, bizim sana güvenimiz tam güzel kızım. Hem Doğan'ı görseydin çıldırmış gibiydi seni hastahaneye getirdiğinde. Sana bir şey olacak diye ödü kopmuş hastahaneyi yıkmış resmen. Sana inanmasa bunları yapar mıydı?"

Canan içeri telaşla girdi gözü yaşlı iki kadın da endişeli bakışlarını Canan'a çevrildi. Genç kadın gülerek konuşmaya başladı. "Hey siz ikiniz burada ağlaşırken Mehmet o adamın yanına gitti. " Zilan kocaman açılmış gözleriyle "Yoksa o adam… "

"Saçmalama. Allah korusun." Sonrada kafasını sallayıp" dua ettiğim kişiye bak hay Allah'ım kimlere dua ediyoruz. Adam kendine gelmiş Mehmet'te

doktordan öğrenince polisler onunla konuşmadan gidip konuşmak istedi." Güllü Hanım gelinine sarılıp derince bir iç çekti.

"OOHHH Şükürler olsun "

Zilan da bu sefer mutluluktan gülerek aynı zamanda da ağlamaya başladı. Elleriyle gözlerini silerken Canan yanına gelip "Kızım senin ayarın yok mu? Üzülsen ağlıyorsun, sevinsen yine ağlıyorsun. "Bu sefer hepsinin gözleri dolu dolu olduğu halde gülmeye başladılar birbirlerine bakıp.

Doğan hapishanenin, nezarethanesinde ki iki kişilik küçücük hücresinde alt kattaki ranzaya oturmuş, gözlerini yerdeki ayaklarına sahabetlermiş öylece duruyordu. Bugün mahkemesi olacaktı eğer o adam şikâyetçi olursa buradan alınıp diğer koğuşlardan birine götürülecekti. Kaç gündür ne yiyor, ne içiyor, nede uyuya biliyordu. Gözlerini kapatınca Zilan'ın acı çığlığını duyuyordu kulaklarında. Uyuyunca da kanlar içindeki halini görüp kâbuslarla uyanıyordu. Artık uyumaya korkar olmuştu. Tanrım onu görmeyi ne çok istiyordu, iyi haberlerini alıyordu ama bir görse… Şöyle uzaktan olsun bir görseydi. Hayali hep kafasında

onun o güzel yüzü, sonra hayali değişiyordu. Kanlar içindeki yüzü, titrek bakışları, elinin son dokunuşu buz gibi hâlâ yanağında duruyordu sanki. Bunu nasıl yapabilmiş, onun canını nasıl yakabilmişti hâlâ anlamıyordu. İşin gerçeği nasıl korktuğunu, Doğan'a nasıl yalvardığını hatırlamıyordu. Komiserin izlettiği güvenlik kamerası görüntülerini izlediğinden beri görüntüler beyninde dönüp duruyordu.

Kan tekrar beynine sıçrıyordu. Bu görüntüler, her aklına geldiğinde o adamı bulup canını almak, hatta eziyet ederek gebertmek geliyordu içinden. Farkında değildi Doğan, elleri yine yumruk olmuş çenesi kasılmış dişlerini sıkıyordu. Zilan'ın o şerefsize nasıl yalvardığını, tehdit ettiğini, kendini nasıl korumaya çalıştığını... Alp denen şerefsizin üzerine nasıl gittiği, yumruk olan elini yatağa vurdu. Canının yanmasını bile hissetmedi. Eli sargıdaydı Alp'i döverken incinmişti, hastahanede ki duvara attığı yumruğu yüzünden de çatlamıştı. Elini sarmışlardı çatlak yeri oynar kemikte olduğu için alçıya almamışlardı.

O bu düşüncelerle uğraşırken ağır demir kapı açıldı. Hapishanenin müdürü ağır adımlarla içeri girdi. Yaşlı müdür Doğan'a yaklaştı. Doğan da endişeyle ayağa kalkıp önünde durdu.

"Mahkemeniz var hakkınızdaki dava için Doğan Bey hazırlanın çıkacaksınız, mahkeme salonuna götürüleceksiniz şimdi. Nasıl becerdiler bilmiyorum ama avukatlarınız davayı öne aldırmayı başarmışlar, yani baya becerikli ekibiniz var."

27. BÖLÜM

Mehmet hastahane odasına sessizce girdi, yatakta sargılar içinde yatan Alp'e yavaşça yaklaştı. Varlığını hissettirmek için önce boğazını temizledi. Sonra Alp gözlerini açınca gür sesiyle konuşmaya başladı:

"Geçmiş olsun."

Alp gözlerini kırpıştırıp Mehmet'e baktı ürkerek. Sonra da kendini zorlayarak gülmeye çalıştı. Fısıltı gibi çıkan ilk sesiyle "Niye geldin, patronun için merhamet dilenmeye mi? Bana yaptıklarını ona ödeteceğim, onu hapislerde süründüreceğim. Ve inan bana o karısını da, onu da perişan edeceğim."

"Mehmet elindeki çantayı kenara koyup sakin bir şekilde köşedeki sandalyeyi altına çekti, üzerine rahatça kurulup bakışlarını Alp'e sabitledi tek kaşını kaldırarak.

"Bitti mi?"

Alp sinirle kaşını çatınca suratındaki ve kırık burnunda ki sargılar gerildi. "Lanet olsun!" diye acıyla inledi. "Senin patronunun bana yaptığına bak, ne hale getirdi beni!"

Mehmet dişlerinin arasından tıslayarak, sakin konuşmaya çalışıyordu ama bu şerefsizin yüzüne bakmak bile sinirlerini germeye yetiyordu.

"Asıl senin yaptığına bak, adam hapiste karısı hastahanede. Ve Zilan'a bir şey olmasın diye dua etmeye başla, yoksa Doğan oradan kurtulur ve inan bana bu sefer işini yarım bırakmaz. Diğer soruna gelince, Doğan'ın buraya geldiğimden haberi bile yok. İnan bana bir duysa senin yanındaki yatakta da ben olurdum. O senin gibi şerefsizlerden merhamet dilenmez, kaldı ki sana ihtiyacı bile yok" Alp sinirle gürledi. "Niye geldin o zaman? Geçmiş olsuna değil herhalde?"

Mehmet çantasına uzandı, yavaşça fermuarını açarken konuşmasına devam etti.

"Dava açmakta kararlı mısın?"

"Evet, o piç kurusu patronunu süründüreceğim, mahvedeceğim karış....."Mehmet hışımla yerinden kalkıp Alp'in boğazına sarıldı. Zaten zor nefes alan adama, öfke saçan gözleriyle bakıp tısladı, sinirden ağzı tükürük saçıyordu.

"Ağzını topla oros... çocuğu bir daha ona ya da karısına hakaret edersen, seni ona bırakmaz ben bitiririm."

Alp korkuyla büyümüş gözleriyle Mehmet'in öfkeli bakışlarından gözünü kaçırdı, boğazındaki güçlü elini de, zaten zor nefes alan gırtlağından iterek çekti. Mehmet elini çekse de gözlerini ondan biran ayırmadan yerine oturdu. Sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi sakin haline döndü. Alp adamın duygu geçişlerine hayretle bakarken o "Şimdi sen Doğan'a darp ve adam öldürmeye teşebbüs davası mı açacaksın?" Alp kekeleyerek. "E-Evet ama bunu niye soruyorsun?"

Mehmet tekrar çantasını eline alıp, içinden bir dosya ve laptop çıkardı.

"Şundan soruyorum, senin açtığın davaya karşılık bizim açacağımız davaların listesi burada. Dosyayı Alp'e uzatıp, Sonrada alayla "Ah dur sen hastasın ben sana sıralayayım" deyip açmış olduğu dosyayı Alp'in önüne koydu ve davaları sırasını okumaya başladı

1.Amme davası.

2.Taciz davası.

3.Tecavüze yeltenme.

4.İhaleye fesat karıştırma.

5.Şirket adını kötüye çıkarma, bilinçli olarak zarar verme, şirket politikasına aykırı kararlar alıp uymama...

6. Ki, bu senin de bildiğin gibi sen Doğa'nın şirketinde yaptığın eylemle Haneye tecavüz ettin buda var.

7. Adam öldürmeye teşebbüs, Yani Zilan'a bir şey olmasın diye dua et.

8.9.10.11.12.13.

Kısacası sen Doğan'a açtığın davayla en fazla 10 yıl aldırırsın. Elini başını götürüp kaşıdı düşür gibi yaparak "İyi hal hafifletici sebep 5 yıl, haneye tecavüz eşe taciz 3 yıl, Şirket adını kötüye kullanma 6 ay. Kısacası Alp 6 ay sonra sen bittin! Doğan dışarıda. Ve ben bunu yaparım sende çok iyi biliyorsun dimi? "Gözlerini devirdi." Ya, biz sana dava açarsak ki, zaten biz açmadan devlet sana dava açtı burada da bizden önce davrandı. Onun verdiği karara ek dava bu saydıklarım arsında yok. Sanırım kısacası 35 yıl ila 45 yıl arasında değişir, inan bana Doğan'da rahat durmaz bu arada! Biliyorsun senin işini bitirir. Yani nereden baksan bak sen bittin. Bir de bu görüntüler ve tanıklar var yani şirket çalışanları. Tabii bunlar yanlışlıkla basına da sızabilir, davaların yanında aile şerefinizin çökmesi de var."

Mehmet notebooku Alp'e çevirip gösterdi. Yaptığı iğrençliği birde ona ona izletti, sonrada çantasını

toplayıp ayağa kalktı sakince. “Hadi bana müsaade, bundan sonrası sana kalmış memurlar dışarıda istersen konuş, valla bizde ısrar yok istersen de dava aç, karar senin sen bilirsin.” Tam kapıya dönmüştü ki Alp korkakça haykırdı. "O adamı benden uzak tutun, bende davadan vaz geçeyim!”

Mehmet ciddiyetle konuşurken, bir taraftan da tırnaklarıyla oynuyordu.

"Valla tutmaya çalışırım ama söz veremem, sen onun kıymetlisine el uzattın. Onun kadınına uzattığın elini kesmeden durur mu bilemem!"

Alp korkuyla kırılan koluna baktı. Nasılda soğukkanlıca kırmıştı onu, korktu bu sefer gerçekten Doğan'dan korktu. Bu işin peşini bırakmayacaktı ama ne bu psikopat arkadaşıyla, nede Doğan canisiyle uğraşa bilirdi.

"Buralardan giderim, onu benden uzak tut karşılarına bir daha çıkmam."

Mehmet istediğini almışlığın verdiği rahatlıkla nefesini dışarı saldı. Alp blöfünü yutmuştu yine de ona belli etmedi.

"Tamam, anlaştık onu senden uzak tutacağım, sende defolup gideceksin buradan."

Doğan karakola, mahkemeye, hâkim karşısına derken 2 günü daha orada geçirdi. Sonrasın da koşuşturmalar, davalar ve para cezasına çevrilen dava sonucu. Sonunda istediğini almış olarak dışarı çıktı. Saçı sakalı uzamış, biraz da süzülmüştü. Kocaman 10 gün bu delikte kalmıştı. Nerdeyse işkence gibi geçen günler. Hapishanenin kapısına çıkınca onu Mehmet ve Cesur karşıladı. Mehmet dostuna sevgiyle kucak açtı, Doğan'da onu minnetle kucakladı: Dostunu sağ kolunu. Onlar arabaya doğru giderken, şimdi ise sırada geriye bir tek şey kalmıştı ama önce kendini toparlaması gerekiyordu.

Zilan yerinden yatağa tutunarak kalktı, üzerine hırkasını geçirdi kafasının arkasındaki bandaja dikkat ederekten saçına bandanasını taktı. Kafasının arkasındaki bandajın görünmesini istemiyordu. Çünkü gazeteciler günlerdir kapıyı mesken tutmuştu. Kendine son kez çeki düzen verdikten sonra, annesine dönüp baktı.

"Anne Doğan'ın yarın çıkması şerefine yemek verelim tüm aile birlikte olsun.”

Güllü Hanım dolaptaki son elbiseleri de valize koyup fermuarını çekti.

"Tamam, kızım yapalım "sonrada valizi koltuktan yere indirip."Heeh buda tamam, toparlanmamız bitti. Ağabeyinle baban da gelsin çıkalım.” Zilan hırkasının düğmelerini iliklerken" Sahi, onlar nerde? Sabahtan beri kayıplar, sen gördün mü?”

"Gördüm kızım az önce, Cesur hastahane çıkış işlemlerini yaptırıyordu.”

"Ve bitirip geldi..."Dedi Cesur kapıdan içeri girerken neşeyle.

Zilan kafasını ağabeyine çevirip" Hadi ağabey gidelim buradan biran önce, daha çok işimiz var Doğan yarın çıkıyor. Kafasını kaşıyarak." O kadar şeyi nasıl yetiştireceğiz." Annesi yanına yaklaşıp ellerini uzattı sevgiyle, gelinin bandanasından kurtulan saçını yerine koyarken "Bende varım ya annem yaparız, hem Cananla senin şu arkadaşın vardı ya?” Zilan hemen heyecanla atlayıp "Eda- Eda'mı geliyor?

"Ya o geliyor, Canan ona haber vermemiş oda duyunca hemen gelmek istedi." Cesur babası da

yanlarına gelince valizi eline alıp "Hadi çıkalım artık her şey hal olur...

*****

Doğan ilk işi eve gidip duşunu aldı. Sakallarını kesip kendine çeki düzen verdi. Üzerini değiştirip, karısının o çok sevdiği parfümünü sıkarak yola koyuldu. Arabaya binmeden dikiz aynasından son kes saçına bakıp düzeltti, sonra arabaya binip yola çıktı. Sanki yeni yetme delikanlılar gibi ilk kez sevgilisiyle buluşacakmış gibi heyecanlıydı. Eli ayağı bir birine dolaşıyordu adeta. Annesi ve Zilan dışında herkes biliyordu bugün çıkacağını. Hilmi Bey acele edip Zilan'ın çıkışına yetiştirmişti dava dosyalarını da işleri çabukça bitmişti. Şimdi sırada onu karşılamak kalmıştı, arabayı hastahanenin oto parkına sokup yavaşça park etti. Gözleri çıkış kapısına kayınca, gördükleri karşısında canı sıkılsa da, bugün kimse onun moralini bozamazdı.

Gazeteciler banklara oturmuş bekliyordular, onların kendisini görmesini istemezdi. Ama artık yapacak bir şey yoktu, yine de onlara aldırmadan arabadan indi tam bir kaç adım atmıştı ki, gözleri o çok sevdiği, özlediği kaç gündür hasretiyle yandığı yeşilliklerle birleşti.

Zilan hastahane kapısından çıkınca gazeteciler yerinden kalkıp yanlarına geldiler. Mehmet ve ağabeyi Cesur, onları uzaklaştırmaya çabalarken Zilan'ın gözüne ileride ona bakan Doğan takıldı. Önce hayal gördüğünü sandı, gözlerini kırpıştırıp tekrar açınca; oydu gördüğü kocasının ışıldayan kahverengi gözleriydi. Tam karşısında duruyordu, gözleri buluştu önce aşkla bakan gözleri. Zila'nın gözleri akmaya hazır yaşlarla dolarken, kalbi deli gibi çarpıyordu. Hem korkudan, hem heyecandan! Korkuyordu, Alp işini yanlış anmasından, heyecanlıydı Tanrım günler sonra özlem duyduğu adam karşısındaydı. Öylece donup kalınca Doğan onun tereddüdünü görecek olmalı ki, yüzünde kocaman gülümseme oluşup, gözleri özlemle parlayarak kollarını karısına açtı.

Zilan'ın gözü ne kimseyi gördü, nede kulakları duydu. Herkesi, her şeyi unutup gözünden yaşlar akarken tüm gücüyle bağırıp Doğan'ın kollarına koştu.

"Doğannn!!"

Doğan kollarına koşan hayat kaynağına sıkıca sardı. Yüzünü boynuna gömüp derin derin mis gibi kokusunu içine çekti, Tanrım onun yasemin kokan tenini nasılda özlemişti. Sımsıkı sarılıyorlardı bir birlerine. Zilan'ın gözyaşları Doğan'ın boynuna aktıkça,

Doğan daha çok sıkıyordu karısının ince belini, sonun da kendin de ayrılacak gücü bulup birazcık geri çekildi. Karısının yüzünü ellerinin arasına alıp hasretle gözlerini, yanaklarını en son dudaklarını öptü. Onun öpüşünde şehvet yoktu, sadece özlem vardı. Saf özlem, Zilan titrek sesiyle. "Geldin geldin..."Diye bildi sadece.

Doğan boğazını sıkmaktan kalınlaşmış sesiyle ."Geldim aşkım yanındayım, buradayım." Tekrar kollarına alıp karısını dudaklarından öptü ufacık dokunuşla, geri çekilip alnını alnına dayadı. Elleri hâlâ karısının yüzünde dururken nefesini içiyordu. Derin derin nefes alıp veriyorlardı ikisi de. O onda flaşlar patladı, sesler gelmeye başladı.

Doğan kafasını kaldırınca fark etti Cesur, Mahmut Bey ve annesi tüm sevdikleri orada öylece durmuş anlayışla onlara bakıyorlardı. Gazeteciler ile birlikte. Tabii birde sevinçten ağlayan annesini bu hengâmede unutmuştu. Elini ağzına kapamış usul usul ağlıyordu. Doğan Zilan'ın elini tutup annesinin yanına yürüdü, sadece annesine sarılmak için bıraktı karısının elini. Annesine sıkıca sarıldı. O da doya doya kokladı kuzusunu. Gazeteciler tekrar başlayınca sorularına geri çekildi.

"Doğan Bey suçsuzluğunuz kanıtlandı ne hissediyorsunuz?"

"Doğan Bey eşinizi iyi gördük, peki Alp Bey nasıl?"

"Doğanay holding, Karacan holdingle bağlarını kopardı mı?"

Annesinin ve karısının elini tutup arabaya bindirdi hızla, Cesur'un gözüne bakınca oda anladı. Babasını alıp hemen arkaya bindi. Zilan'ı yanına, annesi ve kayın pederiyle Cesur arkaya geçti. Doğan hızla arabayı otoparktan çıkardı. Zilan, Doğan'a doğru dönüp başını araba koltuğuna yasladı. Zaten kafasının arkası dikişliydi acımasın diye yaslayamıyordu. Gözlerini kocasına mıhlayıp izlemeye başladı. Hasretle izledi ne çok özlemişti onu. Aslında utanması lazımdı. Annesi, babası, ağabeyi aynı arabadaydılar ama utanmak şöyle dursun aklına bile gelmemişti. Sadece içinden geldiği gibi davranmak geliyordu. Doya doya onu izlemek, yüzünün her hücresini hafızasına kazımak. Doğan karısının kendisini izlediğini hissedince, yola bakan yüzünde ki dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Direksiyonda ki elini uzatıp karısının küçük ellerini avucuna aldı. Araba yavaşladı, kırmızı ışık yanınca o küçük elleri dudaklarına götürüp üzerine ufak ama

içten bir buse koydu. Başını ona çevirip göz kırptı, kafasını yaklaştırdı fısıldayarak. "Eğer bana böyle bakmaya devam edersen kaza yaparım."

Zilan kızararak bakmaya devam etti, üstüne üslük birde omuz silkeledi. Doğan onun yaptığı bu çocukça harekete gülüp, tekrar elini öptü gözlerini gözlerine mıhlayarak. Arkadan annesinin öksürüklerini duyunca aynadan arkasına bakıp göz kırptı. Yaşlı kadında." Hadi biz bakmıyoruz, görmedik bir şey zaten" deyip bakışlarını yola çevirdi. İl arabada Cesur'un kıkırdaması duyulurken, Mahmut Bey'in gördükleri karşısında dudakları yukarı kıvrılmış gülüşünü saklamak için öksürüyordu. Buna daha fazla dayanamayan Cesur kahkahayı bastı, sonra Güllü Hanım, ardından diğerleri geldi. Kimse neye güldüğünü bilmeden öylece gözlerinden yaş gelene kadar güldü. Zilan gülerek başını tutunca Doğan endişeyle Zilan'a baktı, gülüşü yüzünde donarak bakınca, Zilan da elini başına koyup gülerek cevap verdi.

"Beyin kanamasından ölmedim ama gülmekten öleceğim galiba." Söylediği şeyle Doğan'ın suratı asılınca dayanamayıp, elinde duran kocasının elini aldı ve dudaklarına götürdü.

"Hey suratını as diye demedim, kimmiş ufaklık şimdi? Sen benziyorsun şimdi alıngan ufaklıklara?" Doğan karısına baktı, onun gülen gözlerini görünce eli mahkûm kırıkça tebessüm etti.

28. BÖLÜM

Doğan arabayı evin girişine park etti. Herkes arabadan inip kapıya yanaştı. Doğan karısına destek olmak için belini sıkıca kavramış, arkalarından yürüyordular. Zaten Zilan'ın da onun yanında olmasından başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Güllü Hanım kapıyı açınca hepsi içeri girdiler, girişte yardımcıları Elif onları bekliyordu. Güllü Hanım salonun kapısına gelince arkasını dönüp çocuklarına baktı. Doğan Zilan'a sarılmış kolay yürümesini sağlıyordu.

"Oğlum sen Zilan'ı odasına çıkar dinlensin biraz. "Sonra onların bir birlerine özlem dolu bakışlarını görünce ipleri yine eline aldı." "Doğan sen de geri gelme oğlum, sende yorgun gözüküyorsun dinlen, Cesur sende oğlum kaç gündür perişan oldun. En son dünürüne Mahmut Beye bakıp "Bizde birer kahve içeriz dimi dünür?"

Mahmut Bey kafasını olur anlamında sallayıp, salona geçti.

Doğan'la, Zilan bir birlerine bakıp tebessüm ettiler. Doğan karısıyla merdivenlere doru yürüdü, basamağa gelince durdu. Zilan daha ne olduğunu anlamadan kendini Doğan'ın kollarında buldu. Farkında olmadan ağzından küçük bir çığlık koptu, düşme korkusuyla kollarını onun boynuna sıkıca doladı. Gözleri kocasının ışıldayan gözleriyle birleşince, Doğan kafasını yavaşça aşağı eğip Zilan'ın yüzüne yaklaştırdı. Ilık nefesi yüzüne çarparken fısıltı gibi sesiyle gözlerini gözlerinden ayırmadan "O kadar uzun bekleyemem sen yavaş hareket ediyorsun! Ve ben seni çok özledim...”Zilan önce aşkla baktı ona, oda ne çok özlemişti onu, sonra gözleri arkadaki ağabeyine kayınca bakışlarını kocasının gömleğinin yakasına dikip, dudağını dişledi. Doğan hızla odaya çıkarken arkada olan Cesur, onlara bakmamak için ayaklarına bakıyordu. Onların o hali o kadar tatlı, o kadar seyirlikti ki aslında doya doya kardeşinin gülen gözlerini izlemek istiyordu. Ama kardeşinin kızardığını, utanıp başını sakladığını görünce onlar merdiveni çıkana kadar bekledi. Sonrada arkalarından kafasını sallayarak unuttukları valizi alıp çıkmaya başladı.

Doğan, Zilan kucağında olduğu için aralık kapıyı ayağıyla açtı, içeri girince de ayağıyla kapattı. Elif ablanın Zilan için hazırladığı hasta yatağına yaklaşırken "Bu çok güzel!" Doğan karısını yatağa yavaşça bırakırken gözlerini geri karısına çevirip "Ne güzel aşkım?

Zilan utansa da gözlerini gözlerinden çekmeden devam etti.

"Senin kollarında olmak çok güzel! Bunu alışkanlık haline getire bilirim bir ömür"

Doğan karısının hırkasının iliklerine uzanıp açarken," Bende bir ömür seni kucağımda taşıya bilirim aşkım, kalbimin yanında orada yer varsana" Hırkasını çıkarınca yere eğilip, küçücük ayaklarını eline aldı ve ayakkabılarını tek tek ayağından çıkardı. Dizlerinden tutup yatağa yavaşça çevirip ayaklarını bıraktı. Ayağa kalkıp elini karısının başındaki bandanasına uzattı. Ama Zilan, Doğan'ın elini bileğinden tutup dokunmasına izin vermedi. Gözünden bir damla yaş düşerken "Çıkarma !" diye inledi.

Doğan kaşlarını çatıp Zilan'ın bileğindeki elini yavaşça aşağı indirdi. Anlayamadı neden saçını açmak istemediğini. Yanına oturup Zilan'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözünden akan gözyaşı

damlalarını başparmağıyla silerken "Neden ağlıyorsun Zilan? Ben mi bir şey yaptım?”

Zilan yok anlamında başını salladı bakışları hâlâ aşağıdaydı.

"Aşkım, gözlerime bak, neden ağlıyorsun?”

Zilan'ın gözünden bir damla daha yaş akarken" Çünkü çirkin duruyor." Doğan elinin birisini tekrar bandanaya uzattı. Karısına anlayışla bakarak saçlarından aşağı kaydırdı. Bandana saçlarından aşağı yağ gibi kayarken, Zilan eliyle başını kapadı "Bakma, bakmanı istemiyorum."

"Ama bakmak istiyorum benim yüzümden oldu."

"Kesmişler ameliyat için, arkasındaki kısmı kesmişler, orda saçım yok çok kütü duruyor hatta iğrenç. Doğan Zilan'ın kafasını çevirip kafasının arkasına baktı. Saçının bir kısmını kesmişlerdi ama bağlarsa ya da topuz yaparsa fark edilmezdi bile. Tekrar karısının yüzüne çevirdi. Ellerini, ellerinin arasına alıp üzerlerine öpücük kondurdu ama dudaklarını bir müddet orda bekletti. Kafasını kaldırınca üzgün bakışlarıyla "Özür dilerim ben böyle olacağını bilemedim... Benim yüzümden oldu. “ Zilan Doğan'ın boynuna sarılıp." Yok, senin hatan değildi, Ne senin, nede benim...

Doğan Zilan'ın kollarını boynundan ayırıp" Saçlarını o kadarda çok kesmemişler! Hem kel bile olsan ben seni yine de severdim."

Zilan'ın aklında kalan tek cümle "severdim" severdim demişti Gözleri dolarak kocasına baktı yine "Beni seviyor musun?"

Doğan karısına sarılıp" Bunu hissetmiyor musun?"

Zilan da ona iyice sarıldı." Sadece duymak istiyorum. "Doğan, Zilan kollarındayken saçlarına gömdüğü burnuna kokusunu doya doya çekti.

"Seni bir serçenin gözyaşı kadar çok seviyorum."

Zilan üzgünce kollarını çekip ayrıldı, sıcaklığını da yanında götürerek. Kalbi kırılmıştı, içine bir taş oturdu gözleri de dolmaya başlamıştı yine. Doğan onu o kadarcık mı seviyordu? Yani bir damla kadarcık! Dudaklarını sallandırarak kırgınca söylendi.

"O kadarcık mı seviyorsun beni?"

Doğan, Zilan'a tekrardan yaklaşıp alnına alnını yasladı. Nefesleri bir birine değiyordu şimdi. Bir eliyle sırtını okşarken, diğeri yanağını okşuyordu.

"Zilan seni bir serçenin gözyaşı kadar çok seviyorum, çünkü serçeler döktükleri ilk gözyaşında ölürler."

Zilan'ın karnındaki ağır kaya kalkmıştı, şimdi daha farklı hisler vardı orda. Sanki uçaklar kalkıyor uçurtmalar uçuyordu, bunu duymak her şeye bedeldi. Yaralanmasına, sevinmemesi lazımdı ama o mazoşistler gibi nerdeyse yaralanmasına seviniyordu. Bu sözleri duymak için bir daha olsa, bir daha yaralanırdı. Seviyordu kocası onu, seviyordu. Zilan'ın kalbi atmayı kesmişti sanki nefesi karnında donup kalmış orada da ağırlık yapmıştı.

"Bende seni ölecek kadar çok seviyorum… Senin şu serçenin gözyaşı kadar, hava kadar, su kadar çok… Nefes gibi seviyorum. ”deyip dudaklarını kocasının dudaklarına değdirdi. Sıcacık dudaklarını, ağzının tadını özlemişti. Sanki öpüşmüyorlar da, bir birlerini içiyorlardı. Daha şimdiden ikisinin vücutları da alev alev yanıyordu. Doğan öptükçe Zilan kendini ona daha çok yaslıyor, elleri güçlü kollarında pazıların da geziyordu. Doğan zorda olsa kendini ayırdı. Nefes nefese "Eğer şimdi durmazsak, sonu kötü olacak! “Zilan onun dudaklarını ayrılmasına kızmış olacak ki homurdanarak dudaklarına geri yapıştı.

Doğan tekrar ayırıp dudaklarını, geriye çekildi. Yüzünde kocaman gülümsemeyle "Hey ufaklık sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Hastasın ve sen beni

biraz daha böyle öpersen, bende vücudumun kontrolünü kaybedeceğim, senin hasta olduğunu unutup devam edeceğim. Sonra…”

"Ne yapacaksın?"

Zilan kızarmasına rağmen yatakta geriye çekilerek üzerini çıkarmaya başlamıştı. Doğan yataktan kalktı, bir adım gerileyip banyoya doğru yürürken, homurtular halinde söyleniyordu. Kafasını karısına çevirdi. Ateş saçan bakışları üzerinde dolanırken, ağzı kuruyordu.

"Zilan rahat dur sen iyileşene kadar senden uzak duracağım doktorun talimatı var ve inan bana şu anki yaptığın eziyetin acısını fena halde ödeteceğim." Deyip hızla kendini banyoya attı. “Zilan da dudaklarını büzerek yatağa uzandı. Bu bir kaç hafta nasıl geçecekti

-ÜFFFFFFF

29. BÖLÜM

Bir birinden ayrı durmaya çalışarak geçen bir hafta, yataktan rahatsızlık duyarak kalkılan sabahlar, birlerine özlemle bakan ama ayrı kalmaya çalışan âşıklar. Misafirlerin gitti, hayatın normale döndüğü anda, yani nerdeyse kocaman bir hafta sadece huzur vardı.

Zilan kayınvalidesiyle karşılıklı oturmuş çaylarını içerken, bir taraftan da sohbet ediyorlardı. Doğan salonun kapısından içeri girdi, bir koltukta annesi, karşısındaki kanepede karısı, diğer koltuk zaten köşede, normalde Zilan'ın yanına otururdu. Onunla yan yana olunca bile kendini durduramıyordu. Özlemişti karısını hem de çok, elini saçlarına gömdü önce nereye oturacağını düşündü, köşedeki koltuğa geçip oturdu. Güllü Hanım kaşlarını çatarak oğlunu izliyordu. Ama Doğan farkında değildi, sonrada kızgınca bakarak "Siz kavgalı mısınız?"

Zilan şaşkınca annesine baktı, sorduğu soruya cevap verdi.

"Yoo!"

"Nerden çıktı bu soru anne?" diye sordu Doğan'da.

Yaşlı kadın elindeki bardağından bir yudum daha alırken, çocukların tepkisinden emin olmaya çalışıyordu.

"Ne zamandır bir birinizden kaçıyorsunuz gibi geldi de bana"

"Sana öyle gelmiş tombiğim. Doğan kafama dokunup da canımı yakacak diye tedirgin oluyor, hepsi bu"

"Heh iyi o zaman, sakın çocuklar, bak kaç gündür sizi öyle görünce korktum"

Zilan yerinden kalkıp kocasının yanına oturdu, annesinin yanında hiç yapmadığı bir şeyi yapıp onun yanağına öpücük kondurdu. Doğan'ın önce kaşı çatıldı, sonra da dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldı. Oda elini kaldırıp karısının omzuna doğru uzattı.

"Şimdi oldu mu annecim? "diye de sormayı ihmal etmedi. Yaşlı kadından aldıkları tepki çok güzeldi, kocaman rahatlamış bir iç çekiş.

"Ohhh!"

"Doktoru duydun Doğan hiçbir sorun yok, hem kaç hafta oldu ardık bende işime geri dönmek istiyorum" Doğan kaşlarını çatarak sandalyesine oturdu, servis tabağına kahvaltılıklardan koyarken "Unut ufaklık, iyileşene kadar işe gelmiyorsun. "Zilan sandalyesine kendini atarak oturup gözlerini kocasına mıhladı kızgınca. "Bunu hangi Doğan olarak söylüyorsun? "Doğan tabaktaki zeytinden çatalına bir tane batırdı, ağzına atmadan önce "Kocan ve patronun olan Doğan söylüyor, ayrıca seni çok seven Doğan daha çok söylüyor."

Yan sandalyedeki kıkırdama üzerine Zilan uflayarak bakışlarını annesine çevirdi." Anne sende ona gülerek çanak tutuyorsun biraz benden taraf ol ya, ben çalışmak istiyorum".

Yaşlı kadın gelinine aldırmadan oğluna döndü gülen gözleriyle "Aferin oğlum böyle devam et, bende gelinimle güzel vakit geçirmeye devam edeyim."

"Ederim annem sen yeter ki iste "

Zilan yerinden kalktı kayınvalidesinin yanına gidip, elleriyle kadının koltuk altlarına sokup gıdıklamaya başladı." Demek öyle tombik ha, bana komplo

kurarsın. Sen unutmuş ola bilirsin ama ben unutmadım avukat olduğumu ve hakkımı savunmayı, al sana cezam gülme krizi geçir" Yaşlı kadın kahkahalarla gülerken Doğan elini masaya dayamış onların neşeli halini izliyordu.

Doğan son lokmasını da ağzına atıp masadan kalkarken Zilan'a yaklaştı, yerine oturmakta olan karısının yanağına öpücük kondurdu ama dudakları biraz uzun mu kalmıştı ne. Sonrada annesinin yanağına öpücük kondurup "Hadi ben işe geç kalmayım akşama görüşürüz".

Zilan yerinden kalktı "Bende seni geçireyim" Doğan'da ona hiç itiraz eder gibi bakmadı, aksine karısına elini uzattı. Sanki birlikte gezmeye gider gibi el ele tutuşup yürüdüler, dış kapıya yaklaşınca Doğan karısına dönüp "Hani benim şans öpücüğüm?"

Zilan da ışıldayan gözlerle ona yaklaştı, ayaklarını kaldırıp parmak uçlarına basarak ellerini kocasının boynuna doladı. Dudaklarına dudaklarını bastırdı. Tam geri çekiliyordu ki belini tutan eller onu sert vücuduna yaklaştırıp ateşi fitilledi. Öpücükleri her saniye daha da ateşlendi. Doğan karısının hasta olduğunu unutup özlemle dudaklarının tadını çıkardı. Zorlukla kendini geri çektiğinde ise nefes nefese kalmışlardı. Alnını

alnına dayadı Zilan'ın, arzudan kalınlaşan sesiyle "Bugün akşam olmayacak" Zilan kafasını geriye çekip gözlerini kocasına dikti" Bana kalsaydı bu kadar kendine eziyet etmene gerek kalmazdı. Ama madem doktor izin verdi, belki bende sana sürpriz yaparım "deyip kocasının kollarından ayrıldı. Bir adım gerileyip göz kırptı ve kalçasını sallaya sallaya salona geçti. Doğan hâlâ arkasından arzu dolu gözlerle karısın dolgun kalçasına bakarak yutkundu." Bu ufaklık benim sonum olacak "

Zilan camın önünde kocasının işten gelmesini bekliyordu." Yeter kızım kaç saattir camdasın, arayıp sorsana ne zaman geleceğini?"

Zilan kafasını bile oynatmadan "Şimdi gelir anne iş saati çoktan bitti trafikte takıldı her halde. Sonrada lüks arabanın bahçeye girmesiyle ellerini çarparak çocuk gibi yerinde zıpladı" . "Geldi! Geldi!

Yaşlı kadın gülerek arkasından "Koş bari kapıyı aç." Zilan koşarak kapıya gitti. Doğan kapıya yeni gelmişti daha zile basmadan kapı açıldı ve Zilan üzerine atlayarak kollarını boynuna doladı, hesap sorar gibi değil de özlemle bekler gibi. "Neredesin sen camda ağaç oldum?" diye sitem etti.

Doğan gülerek "Böyle karşılanacağımı bilseydim eve her akşam geç gelirdim. “Zilan koluna ufacık elleriyle yumruklayıp" Hele bir yap, bak ne yapıyorum"

"Ee hadi beni dışarıda mı bırakacaksın? " Zilan gülerek elinden tutup kocasını salona doğru geçirdi.

"İyi akşamlar anne"

"Sana da oğlum bugün geciktin? Yazık kızın bacakları koptu seni camda beklemekten"

"Köprünün girişinde kaza vardı ondan anne, hadi acıktım ben yemek yiyelim"

Kanepe oturmuşlar ailecek Televizyonun karşısında filim izlerken Doğan konuşmaya başladı.

"Yarın hafta sonu tatiline çıkıyoruz, valizlerinizi hazırlayın sabah erkenden çıkarız."

Zilan kocasının kolunun altından kalkıp, yüzüne çevirdi bakışlarını" Bunu şimdimi söylüyorsun?”

"Bende yolda karar verdim, hepimize de iyi gelecek biraz temiz hava"

Güllü Hanım "Siz gidin oğlum, ben gelmem. Hem siz yeni evlisiniz benim ne işim var yanınızda".

Doğan, Zilan'ın gözlerine baktı ne diyeceğini bekler gibi Zilan tamda düşündüğü şeyi yaptı, onu

tanıyordu. Şu kısacık zamanda aklından bile ne geçtiğini anlar olmuştu ve onu tanıdığı için çok mutluydu.

"Olur, mu tombiğim, sende bizimle geleceksin"

"Yok, kızım siz gidin hem balayına da çıkmadınız, bu sayede oda balayı olur.

"Olmaz tombiğim, sen gelmezsen bu tatilin ne anlamı kalır hem bizim fotoğraflarımızı kim çekecek. Sende dedin ya bu bizim ilk tatilimiz ölümsüzleşmeli. Doğan yerinden kalktı" Tamam, karar verildi sabah herkes erkenden hazır olsun, kahvaltıyı da dışarıda yapacağız.” Sonra da Zilan'a kaş göz yapıp odadan çıktı. Zilan da yerinden kalkıp annesinin yanağına öpücük kondurup." Sabah görüşürüz tombiğim hazır ol. Ben yatmaya gidiyorum sana iyi geceler"

"İyi geceler kızım"

Zilan hızla merdivenleri çıkıp odanın kapısını açtı, gözleri odada şöyle bir gezindi kocası yoktu. Eli saçına gitti düşünür gibi kaşıdığı sırada Doğan arkadan sessizce yaklaşıp ellerini beline doladı. Zilan korkuyla irkilince kafasını eğdi boynuna doğru "Benden bu kadar korktuğunu bilmiyordum!” Zilan kollarında dönüp gözlerini kocasına mıhlarken, kollarında boynuna doladı.

"Sende hırsız gibi yaklaşma o zaman" deyip dudaklarına dokundu. Doğan da dudaklarını bastırıp o güzel pembeliklerin tadını çıkardı. Her saniye öpücükleri daha da ateşlendi Doğan Zilan'ın gömleğinin önünü açmış eteğinin fermuarıyla uğraşıyordu. Zilan'da Doğan'ın gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışırken heyecandan eli ayağı bir birine dolanıyordu. Kaç hafta olmuştu artık bugün sondu. Daha fazla dayanamadı. Açılmayan düğmelere sinirleri de dayanmadı. Hışımla çekip kopardı kalanları. Sonrada yanlışlıkla olmuş gibi şakalaşıp "Aaa koptular "Doğan'ın kahkahası odada çınlarken, karısını kucaklayıp yatağa doğru yolu tutmuştu." Sen çok tehlikeli bir ufaklıksın"

“Ne sandın?”

30.BÖLÜM

Doğan karısının kıyafetine kaşlarını çatarak baktı, elini kafasına atıp saçını kaşırken, "Bununla gelmeyi düşünmüyorsun dimi?"

Zilan üzerine baktı sonrada bakışlarını Doğan'a çevirdi oda kaşlarını oda kocası gibi çatarak "Neyle geleyim kocacığım, elbiseyle mi? zaten mağazada ki en kapalı mayo kini buydu, istersen elbiseyle yüzeyim?"

Doğan karısına hiç aldırmadan otel odalarındaki yatağa yanaşıp üzerindeki parayoyu eline aldı.

"Bari bunu giy "

Zilan sinirle elinden çekti parayoyu ve hışımla üzerine geçirdi.

"Şimdi oldu mu Beyefendi, içiniz rahat etti mi?" Doğan karısını baştan ayağı şöyle bir bakıp "Gibi, gibi" yaptı eliyle. Zilan hışımla yanından geçerek söylendi.

"Fe sopanla, çattık ya. Hadi annemi bekletmeyelim, senin yüzünden kadın lobide ağaç oldu meyve verecek." Sonra da komodinin üzerindeki plaj çantasına uzanıp aldı. Hızlı adımlarla odadan çıktılar. Asansörü beklerken Zilan kollarını göğsünde bağlamış bir ayağını yere kızgınca vuruyordu. Asansör geldi içine bindiler "Kızgın mısın ?"

"Yoo, niye kızayım, sadece dört tane mayo değiştirdim altı üstü havuza gireceğim niye kızayım ki!"

"Bende öyle tahmin etmiştim dimi? Niye kızasın ki, zaten pek güzel değillerdi. O neydi öyle mendil gibi, sanki kumaştan tasarruf yapıyorlar."

Zilan sinirle kocasına baktı, gözleri kızdığı zaman daha bir yeşeriyordu. Doğan umursamadan lobiye geldikleri için açılan asansör kapıdan dışarı çıktı, Zilan onun umursamaz havalarına kızıp hâlâ beklemekte olduğu asansörün içinde sinirle tepindi. Onları lobide bekleyen Kayınvalidesi gelinin tepindiğini görünce şaşkınca bakarak" Kızım ne oldu? Neye sinirlendin?"

Zilan suratını asıp kayınvalidesinin koluna girdi, kadını çekiştirerek havuza götürürken arkalarından gelen Doğan'ı göstererek "oğluna sor?"

Kadın oğluna baktı soru soran gözlerle. Doğan'da ellerini cebine sokmuş haliyle omuz silkeledi. "Yok, bir şey annem, Zilan abartıyor".

Zilan annesinin kolunu bırakıp sinirle Doğan'a baktı.

"Ne ?" Abartıyorum öylemi? Tam dört kez mayomu değiştirdim ve sen bunu giymeme bile zorla

razı oldun? Ya sen bana güvenmiyor musun?" Zilan'ın sinirden gözü kararmıştı. Doğan yanına yaklaştı karısının üzüldüğünü görmek içini acıtmıştı. Elini kaldırıp yanaklarını okşarken" Sana kendimden bile daha çok güveniyorum aşkım. Pamuk gibi sesi ile" Benim" omuzlarını düşürdü "Eğer havuz başında biri sana benim baktığım gibi bakarsa, onlara yapacaklarımdan dolayı kendime güvenmiyorum."

Zilan'ın üzgün gözleri ışıldadı, sallandırdığı dudağı yavaşça yukarı kıvrıldı "Tamam, afetim seni, bende parayomu çıkarmam."

"Doğan! Doğan!

Doğan arkasını döndü Zilan sesin kimden geldiğini göremediği için kocasının kolunun olduğu yerden kafasını kenara çevirip seslenen kadına baktı: Sarışın, uzun boylu ve mankenleri kıskandıracak kadar güzel fiziği ile genç bir kadın, salınarak yanlarına geliyordu hem de mayolu! Yanında da iki kişi, biri erkek biri ondan biraz daha kısa ama güzel esmer bir kadın. Doğan tebessümle yanına gelen kadına elini uzattı.

"Begüm ?"

Kadın işveyle yanaşıp elini pas geçip, yanağına bir öpücük bıraktı. Zilan şaşkınca ağzı açık onlara bakıyordu.

"Begüm ya, hayırsız neredesin sen? İki senedir hiç görmedim seni."

"Ben buradayım, her zaman olduğum yerde." Sonrada yanındaki adamla kadına elini uzatıp selamlaştı.

"Merhaba Semih "

"Merhaba Doğan özlemişiz seni valla, bağlantımız koptu uzun zamandır görüşmedik." Semih yanındaki kadının homurdanmasıyla kafasını kadına çevirdi, yanındaki kadını tanıştırarak" Buda Buse arkadaşım, Buse buda Doğan eskiden bir işte birlikte çalışmıştık"

Sarışın kadın işveyle" Burada mısın?"

Doğan boğazını temizledi Begümle bir ara takılmışlardı, Zilan'ın rahatsız olmasını istemediği için bozuntuya vermedi. "Evet, buradayız," sonrada onları şaşkınlıkla izleyen karısına döndü.

"Begüm bak bu benim karım Zilan, "Zilan elini kadına uzatırken kadın afallamış şekilde Doğan'a bakıyordu. Zilan'ın havada kalan elini bile nice sonra fark etti.

"Evlendiğini bilmiyordum?"

Doğan karısının belini sahiplenircesine kolunu dolayıp, kendine çekti sonrada kafasına ufak bir buse koyup.

"Evet, evlendim henüz yeni sayılır "

Zilan diğerleriyle de tanıştı sonrada annesini tanıştırdı onlarla. Zilan sarışın kadından hiç hoşlanmadı. Hele Doğan'a yiyecek gibi bakmasına ise gıcık oldu. Üzerine zıplayıp gözlerini oymak istiyordu. Kadını gözü kocasının her yerinde ayrı bir oynaklıkla geziyordu. Bu kadının utanması da yoktu, sıkılması da. Belli ki aralarında bir şeyler geçmişti zamanında, Doğan umursamıyor gözüküyordu ama kadının evli olduğunu duyduğu halde, hâlâ kocasının gözlerine umutla bakması Zilanı çıldırtıyordu.

"Hadi aşkım havuza gidelim, hem annem ayakta beklemesin "Doğan cevap vermeden kadın atılıp" Bizde havuza geçiyorduk hadi birlikte yürüyelim"

Havuz başına oturalı nerdeyse yarım saat olacaktı ama hâlâ Doğan yan şezlongda ki adam ve o yılışık kadınla işten konuşuyordu. Yani o konuşuyor kadın ağzının içine düşecek gibi bakarak, hatta attığı şuh kahkahalarıyla ona cevaplar veriyordu. Hele saçlarını savurarak elini kolunu oynatması… Gidip elini kolunu kırası geliyordu.

Zilan'la kayınvalidesi de diğer şezlonglara uzanmış yaşlı kadın kitap okuyor, Zilan ise kaçamak bakışlarla kocasını izleyip duruyordu.

"Öyle bakmakla öldüremezsin?"

"Nasıl?"

Zilan kayınvalidesine kafasını çevirdi, yaşlı kadın elindeki kitabı hiç indirmeden "Öyle öldürecek gibi bakmakla öldüremezsin diyorum."

"Ben öyle bakmıyorum bir kere, sadece gözüm dalmış"

"Tabii tabii bende öyle sanmıştım zaten"

Zilan her zamanki sinirlendiğinde yaptığı gibi kollarını göğsünde birleştirip suratını astı. Şimdide uzatıp üst üste attığı ayaklarını sallıyordu sinirle. Kadının yine kahkaha attığını duyunca, gidip yanına üzerine saldırmamak için kendine kim bilir kaç kere telkin etmişti. Farkında olmadan dalga geçerek onun gibi gülüp sonrada sinirle homurdandı. "Şeytan diyor git o dilini ensesinden çıkar bir daha gülemesin tövbe, tövbe”

"Sen şeytana fazla kulak verme bence, kocasını da kıskanma kızım onun gözü senden başkasını görmüyor nasılsa. Boş ver yılışsın dursun kadın; Doğan'dan tarafa rahat ol.

"Ama anne baksana ağzına düşecek nerdeyse, birde ağzını yaya yaya konuşmuyor mu?" Kadını

duymayacağı şekilde taklitlini yaparak" Ay, Doğan çok komikti ha ha ha ha “

Yaşlı kadın gelinin yaptığı taklitle gülerek "Çok mu kızdın?

Zilan dudağını kıvırıp kayınvalidesine baktı, nasıl olsa yalan söyleyince anlardı. Nasıl yapıyordu bilmiyor ama bu kadın cin gibi Zilan'ı hemen çözüyordu. Oda derin bir iç çekip "Öldürecek kadar "dedi dürüştçe.

Hâlâ kitabına bakıyordu yaşlı kadın "O zaman sende dikkatini çek "

"Nasıl olacak o?"

"Kızım odada niye kavga ettiniz siz?"

Zilan'ın biraz düşündü. Sonrada dudakları yukarı kıvrılıp şeytanca gülerek, annesinin ne demek istediğini anlamıştı.

Yavaşça ayağa kalktı, üzerindeki parayosunu çıkardı şezlonga bıraktı, yavaş adımlarla Doğan'ın yanından salınarak yürüdü havuzun merdivenlerine doğru. Doğan'ın konuşmakta olduğu Semih ağzı açık Zilan'ın geçişine bakınca, Doğan'da istem dışı adamın baktığı tarafa bakıp, kafasını geri Semih’e çevirdi. Sonrada ağzından bir küfür savrulup kafasını hızla geri çevirdi ve karısına bakmaya başladı. Zilan'ın geçtiği yerdeki erkekler Zilan'a ateş saçan gözlerle, arzular

gibi bakıyordu. Bakışlarını Zilan'dan annesine çevirip sinirli bir bakış attı. Yaşlı kadın aldırmaz cana davranıp omuzunu silkelerken "Ee canı sıkılmış ne yapsın, senin ilgileneceğin yok, biraz yüzsün yavrucak"

Doğan'ın gözü havuzda yüzen karısındaydı. Yanında konuşan kadını ne duyuyor, nede görüyordu" Doğan beni dinliyor musun?"

Doğan kafasını kadına çevirdi" Bir şey mi dedin Begüm? " Kadın gözlerini kısıp havuza baktı, sonrada Doğan'a bakıp "Yok, bir şey".

Doğan onların yanında oturmasına rağmen gözü Zilan'ın üzerindeydi. Ne konuşmalarına kafa vere biliyor, nede odaklana biliyordu. Sadece arada sırada onaylar gibi kafasını sallıyordu. Aslında işle ilgili iyi tyolar almaya başlamıştı ama Zilan'ın öyle yanından geçip gitmesi. Lanet olsun bikini bile yoktu üzerinde mayokini o bile öyle seksi duruyordu ki. Bu kadına ne giyse yakışıyordu.

İki kere lanet olsun!

Begüm Doğan'ın karısına öyle kıskançlıkla baktığını görünce sinirle" Öyle bakmakla olmaz" dedi aslında onun derdi Doğan'ın dikkatini kendine çekmekti ama Doğan tam tersini yaptı. Kadın daha lafını bitirmeden Doğan yerinden kalktı.

"Haklısın, bende yanına gideyim yalnız yüzmesin"

Doğan yanlarından ayrılırken, kadın sinirden yumruklarını sıkıyordu. Semih kahkahayı basıp" Senin kuş uçmuş Begüm senin 3 ayda yapamadığını elin kızı başarmış, artık avcunuzu yalarsınız" Begüm hışımla yerinden kalkıp arkadaşına ateş saçan gözlerle bakarak" Salak sende ne olacak!" deyip hızla oradan ayrıldı.

Doğan, Zilan'ın yanına yüzerek vardı. Zilan su yatağına uzanmış, yüzünde şapkası güneşleniyordu. Kollarını havuzun üzerinde kalmak için su yatağına dayayıp, eliyle yüzündeki suyu sildi. Zilan yatağın sarsılmasıyla kafasını gelene çevirdi, tabii ki kimin geleceğini iyi biliyordu sanki bilmiyormuş gibi "Arkadaşlarınla sohbetin bitti mi kocacığım".

Doğan manalı manalı bakıp, karısını süzdü sonrada" Bilerek yaptın dimi?"

"Neyi aşkım?"

"Sırf kıskançlıktan "Aslında bu Doğan'ın hoşuna gitmişti Zilan'ın onu kıskanması çok güzel bir histi.

"Kim, ben mi, hiçte? Ne kıskanması, ben hayatta kıskanmam bir kere"

Doğan'da umursamazca "O zaman bende gideyim de onlarla akşam barda takılacağımı haber vereyim, sen

istemezsin diye reddetmiştim, madem kıskanmıyorsun? Bu senin için sorun olmaz dimi karıcığım?"

Zilan yerinden hışımla kalkıp ateş saçan gözlerini kocasına çevirip sinirle kükredi. "Hele bir git, o sarı çıyanın saçlarını yolup eline veririm, dilini koparır ens.... Doğan daha fazla dayanamayıp kahkahayı bastı "Hiç kıskanmamış! Hem de hiç" Sonra da karısının yattığı yatağı havuzda alabora etti. Zilan suda batmamak için Doğan'ın boynuna sarılıp.

"Gıcıksın biliyorsun dimi? Hem de yontulmamış gıcık benimle dalga geçtin!"

"Ona öyle denmez benim bildiğim odun denir"

Zilan gülerek kocasına su sıçrattı "Ama sen odun değilsin" Doğan gururla tebessüm ederken "Sen tam bir kazmasın dimi kocacığım?"

"Simdi gösteririm ben sana kazmayı!" deyip karısına atıldı. Bir müddet havuzda yüzdüler, oynadılar küçük çocuklar gibi. Doğan, Zilan'ı omuzuna alıp, hatta bir çiftle kavgaya bile tutuşmuştu. Havuz oyununda Zilan yenmişti çifti.

Zilan, Doğan'ın söylediği şeye kahkahayı atarak şezlonga uzanırken, Doğan da diğer şezlonga uzandı ve vücudunu kurulamaya başladı. Kuruladıktan sonra güneş kremini alıp vücuduna sürerken Zilan güneş

kremini görünce içinde bir şeyler oldu. Önce midesi bulandı "Çek şu şeyi çok pis gözüküyor".

"Doğan elindeki kreme baktı, sonrada Zilan'a."

"Nesi var krem işte, senle birlikte aldık ya"

Doğan tekrar eline sıkınca kremi Zilan dayanamadı ve şezlongda ki şapkasını zorla alıp içine kustu. Doğan endişeyle yerinden kalkıp Zilan'ın başını tuttu. Annesi de onun yanına gelip Zilan'a endişeyle bakıyorlardı.

"Zilan iyi misin canım neyin var?."

Zilan bir daha öğürdükten sonra midesindeki son şeyleri de çıkarıp "İyiyim canım, sadece midem "Doğan elindeki pet şişeyi açtı önce yüzünü yıkadı, sonrada bir yudum içirdi. Onlara bakan insanlara aldırmadan "Şimdi iyi misin?"

"İyiyim geçti endişelenme "

Onlar konuşurken Güllü Hanım eşyaları toplamıştı bile. Yanlarına yaklaşıp" Oğlum Zilan'ın hasta olduğunu unuttuk fazla kaldık ondan oldu zahir. Hadi kalkalım da kızcağız biraz dinlensin. Zilan kafasını salladı, ayağa kalktı ama birden ayağa kalkınca başı döndü reflex olarak Doğan'ın koluna tutundu. Doğan endişeyle. "Başın mı dönüyor?"

“Yok, sadece aniden kalktım ya şu vertigoyu hep unutuyorum. Aniden kalkınca hep böyle oluyor, şimdi geçer” gözlerini kapattı biraz bekledi. Ama Doğan karısının baş dönmesinin geçmediğini anlayınca kaşının birini kaldırıp, karısını yüzünü inceledi değişmediğini görünce de... Bir elini sırtına, diğerini bacaklarının altından geçirip Zilan'ı kucağına aldı.

"Böyle daha iyi ben götürürüm seni."

Zilan başının dönmesi geçmediği için kollarını kocasının boynuna doladı. Minnetle, başını da boynuna gömdü. Onlar önde, annesi arkada odalarının yolunu tuttular.

31. BÖLÜM

"Zilan düşeceksin in oradan"

Doğan sinirle bağırdı karısına, düşmesinden korkuyordu Zilan omuz silkeleyip yürüdüğü duvarın üzerinden inmedi, arada da kocasına bakıp güldü.

"Sende gel buraya, buradan çok daha güzel gözüküyor manzarası bak" Zilan kollarını açıp başını gökyüzüne çevirdi: Didim'in en güzel manzarası ayakları altındaydı. Rüzgârların kollarının parmaklarının arasından akmasını hissetti. Doğanla birlikte kaldıkları otelden bodruma iniyorlardı dolaşmaya, zaten bir kaç saatlik mesafedeydiler. Gelmişken de antik tiyatroyu Eforusun, Athena'nın gezdiği yerleri gezmek istediler. Zilan bir duvarın başına çıkmış, Doğan da kaşlarını çatarak onu indirmeye çabalıyordu. Güllü Hanım hem fotoğraf çekip, hem de tarihi alanı geziyordu arada da onlara bakıp gülüyordu.

"Hadi Doğan yanıma gel hem o zaman endişede etmezsin bak manzarada süper "Doğan kafasını sallayarak yanına gitti. Önce duvara ellerini koydu, sonrada ayağını basacak yer ayarlayıp ayağını

oyuklarda gezdirdi. Bulunca oyuğa ayağını yerleştirip kendini yukarı çekti. Duvara ayakları basınca ayağa kalktı, ellerinin içindeki üzerindeki tozunu birbirine sürtüp silkeleyerek, karısının yanına doğru yürüdü.

"Sen kaşla göz arasında nasıl çıktın buraya? Dağ keçisi misin sen?"

Zilan kafasını Doğan'a çevirdi. O başını çevirince Doğan dondu kaldı. Akşama doğru gökyüzünün aldığı turunculu kırmızılı alacalı renk harikaları, saçlarında nazlıca oynaşıyordu. Başını Doğan'a çevirdiğinde başında hareler oluşturan küllü kumral saçları, güneşi kıskandırıp renk cümbüşüne ev sahipliği ediyordu. Tenine vuran akşam güneşi tenin bronz halde gözükmesini sağlarken, güneş ışığının vurduğu gözlerinin yeşili daha bir açılıp bahara inat eder gibi duruyordu. Doğan öylece durup karısını izledi, ne kadar da seyirlikti ne kadar güzeldi. Ve sadece onundu. Biran, sadece biran onu bu antik kentin peri kızı gibi düşündü. Sanki kaybolacak, gözünü kapayacak ve açtığında yok olacak gibi. İçi titredi, hızlı adımlarla yanın gidip ellerini beline doladı sıkıca tutarak çenesini omuzuna dayayıp onu hissetti. Didim'in enfes manzarasının keyfini çıkardılar sarmaş dolaş. Çok güzeldi, o kadar güzel ki hayran hayran baktılar

dakikalarca… Beyaz sütunların üzerindeki oynaşan gün ışınları, yıkılmış taşlara çarparak seken kuşlar. Mis gibi havası derin derin soludu ikisi de içine.

"Duyuyor musun?"

Doğan karısının omuzuna öpücük koyup" Neyi ?"

"Dinle, sadece dinle!"

Doğan dediğini yaptı dinledi.

"Ben bir şey duymuyorum?"

"Şiiiiiittt! Rüzgârı dinle, sütunlara çarparak nasılda güzel şarkı söylüyor. Doğan'da, Zilan gibi gözlerini kapadı dinledi sadece dinledi. Rüzgârın uğultusunu, sütunlara çarpınca çıkardığı ıslık seslerini sadece dinledi.

"Düşünsene yüz yıllar önce nice âşıklar bizim gibi böyle aynı sesi dinleyip, aynı şarkıda hayal kurdular. Ne umutlara, ne sevgilere şahit olmuştur burası. Cleopatra, Zeus'a buradan seslendi, Athena burada âşık oldu, korku Tanrısına Bhobos burada vazgeçti savaştan. Bak zamanın birinde, Korku tanrısı Phobos bu seferlik babasıyla ve kardeşiyle savaşa çıkmayı reddetmiş.

Korku tanrısı Phobos çok sıkılmıştı. Savaşlarda eskisi gibi değildi ki artık, hani babası Ares'in savaş arabasını kullandığı, ikiz kardeşleriyle dehşet saçtığı o

savaşlara hiç benzemiyordu günümüz. Şimdilerde bir düğmeye basmakla her şey olup bitiyordu, patlayan ile patlatana düşünecek zaman kalmıyordu. O eski dönemde estirir savurur, savaş tanrısı babalarının işini kolaylaştırırlardı. Ama o zaman yüz yüze, göz göze çarpışan kas gücü, demirin sesi hepsi bir başka güzeldi. Korku tanrısı daha renkli olduğunu düşündüğü bir alan aramıştı kendine. Phobos şöyle derin bir soluk alıp doğruldu. Aşağı, sıradan insanların meskenlerinde ateş gözleriyle şöyle göz gezdirdi, eline korku oklarından birini aldı ve fırlattı..."Kime denk gelirse artık "diye fısıldadı ve korkunç dişlerini göstererek gülmeye başladı. Korku Tanrısı Phobos insanların yüreklerine bu duyguyu saçmayı düşünüp çıkaracağı savaşlar için sevinirken… Orada gökyüzünün altında, rüzgârın şarkısını dinleyen iki âşık çarptı gözüne. Bir birlerine deli gibi âşık, hiç korku duymadan birbirlerine sarılmış gözlerini kapmış rüzgârın resitalini dinliyorlar. Kızın güneşin altında uçuşan saçları tel tel dans ediyormuş adeta. Yüzünün melek kadar masumluğu kalbinin durmasını sağlamış, incecik bedenini saran beyaz elbisesi rüzgârla dansını yaparken, Phobos bir görüşte âşık olmuş kıza, sevdiği adamın kollarından çekip almış acımadan. Adamı rüzgârlarda savurup yok etmiş.

Yıllarca sütunlardan ördüğü duvarların arasında hapsetmiş onu ama sevgisini kazanamamış. Zaman geçmiş, kız yaşlanmış yine de rüzgârlara söylediği şarkısını fısıldamayı unutmamış, bilmiyormuş ki Phopos ektiği korku tohumu kıza da bulaşmış ona âşık olmakla kendisi de vurulmuş. Hiç sahip olamamış aşkına ama bir oğlu olmuş ondan kadın istemese de ona bir evlat vermiş. Sevgisiyle büyütmüş, aşkıyla yetiştirmiş çocuk… Büyümüş babası nereye salsa kötülük dağıtması için döndüğünde orada huzur ve aşk, refah sürümüş. Bir gün oğlunu takip etmiş neden olduğunu öğrenmek için, eline aldığı her dikenli ok düşerken sevgiye dönüşüyormuş.

Çocuk her ok attığında bir rüzgâr gelip saçlarını dağıtıyor, kulağına şarkılar fısıldıyor. Çocuk her gözümü açtığında yine eski haline dönüşüyor ama kapayınca mutlu oluyormuş. Phobos sinirlenmiş oğluna yaklaşıp, neden? Neden beceremiyorsun" diye gürlemiş...

Rüzgâr gelip kulağının dibine saçlarıyla dans ederken "Senin ektiğin kargaşa bir rüzgârın şarkısına teslim oldu. Sen aşkıma korku ektin beni ayırdın rüzgâr oldum saçlarında oynaştım, esen yel oldum kulaklarında mırıldandım. Sabah seherinde teninde

doğdum, akşam melteminde yanında uyudum, her âşık duyacak sesimizi, bu sütunlar şahit hiç bitmeyecek aşkla söylenen namelerimiz rüzgâr olup akacak kalplere, esen yel olup dağıtacak saçlarını, sen ayırdım sanıp hayıflanacaksın. Susturamayacaksın sesimizi aşla coşacak çoğalacağız, rüzgârla buluşup saracağız her yanı…

İşte o gün bugündür, buranın sütunları âşıkların şarkısını söyler. Şimdi duydun mu rüzgârın şarkısını?

32 BÖLÜM

Güllü Hanım kafasını oğluyla gelinin olduğu duvara çevirip ellerini akşam güneşinden vurduğu ışınlardan korumak için gözlerinin üzerine siper etti.

"Çocuklar hadi hava kararmaya başlıyor, karanlıkta buralar pek tekin olmaz gibi ıssız yer hadi gidelim."

Zilan'la, Doğan annelerinin lafını dinleyip gitmeye kara verdiler. Doğru söylüyordu, onlar farkında değildi ama ortalıkta sessizleşmiş kimsecikler kalmamıştı etraflarında, kendilerini o kadar kaptırmış manzara izlemekten ortamın boşaldığını fark etmemişlerdi.

Önce Doğan indi duvarın üzerinden, bir kerede o uzun bacaklarının üzerine hopladı. Sonrada kaslı kollarını karısına uzatıp onu oyuncak bebek gibi bir çırpıda aşağı indirdi. El ele tutuşup kiraladıkları arabaya doğru yürüdüler. Akşamın geç saatlere kadar bodrumun ışıl ışıl caddelerinde dolaştılar, alış veriş yapıp ilginç su kabağı yapan mağazaları dolaşıp satın aldılar. Sonrada eğlenmeye bir bara gidip oturdular, orası güllü Hanım'a uygun değildi ama çocuklarının yanına da olup onların mutluluğunu izlemek fotoğraflarını çekmek için o Çin işkencesi sese katlanmıştı. Tabii barda çıktığında, kulaklarının hâlâ nasıl uğuldadığını hiç unutmayacağım da ayrı demişti.

Ailecek eylendiler güldüler gırgır şamata geçirdiler günlerini. Bir birlerine komik olaylar anlatıp, Doğan'ın çocukken yaptığı haylazlıklardan konuştular, tabii bazılarında Doğan annesine kaşlarını çatarak baktı. Zilan'da özellikle o olayları dinlemek için annesini ikna etti. Artık saat gece yarısına geçtiği için dönmeye karar verdiler. Nasılda güzel bir gündü öyle, Zilan'ın hayatında yaşadığı ender güzel günleri olmuştu. Ve aile hayatını hiç tatmamıştı ama bugün işte bugün, kendini tam bir aile gibi hissetmişti. Sevgi adam, annesi, hiç sahip olamadığı her şey yanındaydı, gerçi arada zararsız kıskançlık krizleri de olmadı değildi.

Doğan abayı kullanırken dikiz aynasından arka koltuğa baktı, annesi uyuya kalmış, başını koltuk da ki eline dayamış hafifçe horluyordu. Annesinin küçük horlamalarında dudakları kımıldıyordu. Doğan elinde olmadan onun o tatlı haline gülümsedi. Sonrada kafasını dışarıyı seyreden karısına çevirdi, her yeri inceleyerek izliyordu, gördüğü bazı değişik şeyleri kocasına sorup fikir alıyordu. Elini karısının kucağındaki eline uzattı küçücük ellerini kendi kocaman eli arasına alıp dudaklarına götürdü.

"Bizimkisi uyumuş!"

Zilan kafasını geriye çevirip annesine baktı "Ah, kıyamam bugün çok yoruldu. Bizde onun yaşını, başını unutup kadını peşimizde sürükledik durduk," gözü arka koltuktaki şala kaydı, emniyet kemerini çözdü arkaya doğru sarkıp elini uzattı. Koltuğun kenarında duran şalı aldı üzerine örttü. Doğan hem yola hem de Zilan'ın annesine gösterdiği şefkatle bakıyordu.

Allah'a onu karşısına çıkardığı her an için dualar ediyordu zaten. Lanet dediği kaza hayatının en güzel şeyi oluvermişti. Bazen düşünüyordu kime bu kadar iyilik etti de Allah onu kucağına düşürdü diye. Zilan daha önünü ne dönemeden kocası arabayı sağa yanaştırıp durdurdu. Zilan da üzerini örtme işi bitince geri koltuğuna geçip kocasına döndü.

"Niye durduk? Bir şey mi oldu araca?"

Doğan gözlerini ayırmadan kafasını sağa doğru oynattı. Zilan da bakışlarını o yöne çevirip sağa baktı, neyi gösterdiğini anlayınca dudakları yukarı kıvrıldı.

Otele yaklaşmışlardı. Didim'in çarşaf gibi plajı, ay ışığında yakamozlar çıkararak âşıkları döşeklik ediyordu. Bir kaç çift sahilde dolaşıyordu ama onun gözü kumsala takıldı. Doğan arabanın kapısın uzanıp açarak" Hadi"

Zilan şaşkınca Doğan'a baktı sonra annesine.

"Olmaz annem uyuyor, hem saat epey geç oldu "

Doğan kırılmış gibi çıkan sesiyle "Korkuyor musun yoksa benim seni koruyamayacağımdan, endişe mi ediyorsun?”

Zilan da kapıyı açıp dışarı çıkarken söylendi" Deli misin sen, nasıl böyle düşünürsün? Tabii ki, korkmuyorum sadece annem arabada yalnız kalacak uyanırsa endişelenir."

Doğan kapıyı kapatıp karısına elini uzattı. Zilan da ona yaklaşırken "Merak etme fazla uzaklaşmayız, buralarda oluruz zaten kumsalda şurası değil mi anlar burada olduğumuzu uyanırsa.”

Zilan, Doğan'ın elini tuttu sahilden kumsala indiler. Zilan kumsala inince ayakları kuma gömüldü, ayakkabısı fazla topuklu olmasa da rahatsız etti onu. Doğan'ın elini bırakıp kolundan tutundu ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Doğan'da onun ne yaptığını anlayınca dirseğinden tutup ona destek oldu. Zilan ayakkabısını çıkarınca eline aldı kocasına baktı, oda ayakkabılarını çıkarıyordu. Doğan ayakkabılarının ikisini de çıkarıp kenara bıraktı. Sonrada çoraplarını çıkarıp toparlayarak ayakkabısının içine koydu. Zilan'a bir dakika işareti yapıp, ikisinin ayakkabılarını da eline aldı arabaya doğru geri yürümeye başladı. Zilan da

arkasından ne yaptığına bakıyordu, Doğan arabanın bagajını açtı ayakkabıları içine koydu, sonrada sessizce kapatıp karısının yanına doğru hızla yürüyüp geldi. Zilan'ı ona bakıp gülerken görünce "Ne yapıyım huy işte, işimi sağlama almayı seviyorum ya çalınırsa neyle döneceğiz?" Deyip karısının elini kavradı, sahil boyu kumsalda yan yana kâh bir birlerine sarılarak, kâh şakalaşarak yürüdüler. Bir müddet yürüdükten sonra ikisi de sustu, sessiz sedasız sadece dalga seslerini dinleyerek yürüdüler.

Dönüş yolunda ise ayaklarını dalgalar çarpıyordu, ikisi de paçalarını dizlerine kadar sıvadılar. Zilan rüzgârda dağılan saçlarını arada eliyle kulağının arkasına götürüyor, bazen de hızlı gelen dalgalarda çocukça bir coşkuyla zıplıyordu. Doğan onun çocukça hareketlerine tebessümle bakıp kafasını sallıyordu. Sonunda biraz yorulup oturmaya karar verdiler, önce Doğan oturdu kumsala. Zilan da Doğan'ın bacaklarının arasına oturup sırtını kocasının göğsüne dayadı. Hafif esen gece meltemine rağmen, Doğan sıcacıktı.

Ellerini karısının ince beline doladı. Zilan da kollarını onun kolunun üzerine koydu. Başı kocasının göğsünde, dalga seslerinin eşliğindeki kalp atışının vuruşlarıyla mükemmel bir uyum sağlıyordu. Ayın

vurduğu deniz sanki ışık saçar gibi yakamozlarla aydınlanıyor, harikulade görsellik sergiliyordu. Bu sessizliği bozan ise şimdide Doğan oldu kadife gibi sesiyle. Zilan'ın kulağına çarpan nefesiyle şairleri kıskandırır gibi okumaya başladı şiirini.

... Bahar Bakışlı Yârim

Küçük bir kardelensin
Bahar bakışlı yârim.
Baharı müjdelersin
Çiçek kokuşlu yârim.

Saçların lüle lüle
Boyun benzer sümbüle
Canım veririm bile
Doğa nakışlı yârim.

Lale, sümbül kıskanır
Gören seni gül sanır.
Nazından can usanır
Canım yakışlı yârim.

Ahenk var sende seste

Gülün var deste deste
Sözlerin sanki beste
Türkü okuşlu yarim.

Bazen okşar seversin
Endam süzer gezersin.
Bazen kızar, küsersin
Bayır yokuşlu yârim.

Bulut olur yağarsın
Ağlatırsın bakarsın
Bazen yürek yakarsın
İğne sokuşlu yârim.

Bakışında var mana
Huzur verir insana
Bir kararda dursana
İniş çıkışlı yârim.

Orhan ERDOĞAN

Şiir bitince karısının kafasına çenesini yaslayıp, içten bir buse bıraktı. Zilan gözleri dolmuş farklı duygular içindeki kalbiyle, kocasının kollarından çıkıp

yüzü ona dönecek şekilde önünde dizleri üzerine oturdu. Ellerini kocasının yüzünde gezdirip, duygulandığı belli olan sesiyle fısıldadı "Sen rüya mısın?" Doğan da karısının yüzünü avuçlarının içine alarak "Sende bana gönderilmiş hediye misin?"

Zilan'ın gözünden mutlulukla akan bir damla yaş süzülürken yanağına, tebessümle gülüyordu. Doğan da başparmağıyla o yaşı yanağından silip karısının gözlerine mıhlanmış bakışlarıyla. "Bir daha mutluluktan da olsa ağlama, gözünden akan her damla ateş olup ciğerlerimi dağlıyor." Dedi.

Zilan gözünden tutamadığı bir damla daha akarken kocasına sokuldu. "Seni çok seviyorum, her şeyden herkesten çok"

Ve dudakları kocasınınkisiyle buluştu, kollarını boynuna dolayarak yaklaştı. Yanaklarından akan gözyaşının tuzlu tadı Doğan'ın dudaklarına değiyordu. Oda onları içer gibi karısın dudaklarının tuzlu tadına vara vara sakince tadıyordu. Ellerini karısının beline uzatıp kendisine çekti ve Zilan'ı kucağına oturttu. Şimdi bir birlerinin alev alan vücutlarının ısısını, yüzlerine çarpan ılık nefeslerini daha iyi hissediyorlardı. İkisinin kalbide aynı ritimde hızlıca çarpıyor, tek kalpte çift beden gibi oluyorlardı.

Doğan'ın eli karısının vücudunu keşfe çıkmıştı bile. Zilan'ın dudaklarından kopan ufacık zevk sesleri, onu daha da ateşliyordu. Kulaklarında sadece onların çıkardığı küçük mırıltılar ve dalga sesleri...Sonra biraz ileriden sesler gelmeye başladı Doğan Zilan'dan kendini biraz ayırarak kesik kesik soludu, nefesini düzenleyip kendini biraz sakinleştirince sesin geldiği yere kafasını çevirdi. Zilan'da aynı anda o tarafa baktı, kollarını doladığı kocasının boynunu serbest bırakıp kucağından indi. Doğan da tekrar bacaklarını açıp onun eski yerine oturmasını sağladı. İkisi de kafalarını bir gurup gencin tenekeye ateş yakmasına çevirip izledi. Onlara elinde minderleriyle bir kaç genç kızın katılmasını ve gençlerin gitar çalıp şarkı söylemelerini dinlediler. Yanlarına gitmediler rahatsız etmemek için ve yalnız kalmak için. Onların cıvıl cıvıl sesini dinleyip, yakamozların dansını izlediler, buna dalga sesleri de dâhil olunca tarifi mümkün olmayan sahneler serildi ortaya. .Ne kadar öyle oturdular onlarda bilmiyorlar ama sesler kesilmeye başladı. Doğan dirseklerini dayadığı kumsaldan dikilerek oturur vaziyete geldi, döşündeki Zilan da oturur şekle gelince Doğan ayağa kalktı. Elindeki ve üzerindeki kumları

silkeledi sonrada elini karısına uzatıp kalkmasını sağladı.

"Bu gecelik bu kadar ufaklık, yakında yine kaçar geliriz buraya ya da bu sefer farklı bir yer olur."

Zilan da tebessüm ederek kocasının koluna girdi "Yanımda sen ol da ben bizim bahçede bile cennette gibi olurum." Doğan karısının beline kolunu doladı içtenlikle sarılıp arabaya doğru huzurluca yürüdüler.

Doğan arabalarına yaklaşınca anahtardaki emniyet tuşuna basıp kapısının kilidini açtı. Önce Zilan arabanın önünü dolaşarak bindi, kapısını sessizce kapadı. Sonrada Doğan aynısını yaptı anneleri hâlâ uyuyordu ikisi de bir birlerine sevgiyle bakıp otelin yolunu tuttular. Doğan arabayı giriş kapısında durdurdu arabadan çıktı, anahtar kontaktaydı vale için. Zilan'ın açtığı arka kapaya yaklaşıp annesini kucağına aldı, yavaşça uyandırmadan otelin kapısına doğru onu sarsmadan yürüdü. Güllü Hanım homurdanarak kollarını oğlunun boynuna dolayıp yavaşça gözlerini açtı.

"Ben yürürüm oğlum bırak ineyim belin ağrıyacak"

Doğan annesinin kafasına çenesini değdirip "Uyu anacım sen bir şey olmaz" Kadının zaten yorgunluktan

gözlerinden uyku akıyordu zorlukla açtığı belli olan gözleri oğluyla buluşunca Doğan sevgiyle mırıldandı. "Anam sen beni dokuz ay taşıdın sakat olmadığında, ben seni on dakika taşımayla sakat kalmam merak etme."

Yaşlı kadın huzurla kafasını oğlunun boynuna koyup kalan uykusuna keyifle devam etti.

Zilan asansörün düğmesine bastı gelince içine geçip ilk annesinin odasına gittiler, oda kartını pas makinasına sokup kapıyı açtı. Doğan'dan önce o girdi odaya ışığı yakıp yatağın pikesini açtı Doğan annesini yatağa bırakıp ellerini beline koyup kıtırdattı. Zilan ona gülerek göz kırptı, annesinin ayakkabısına uzandı çıkarınca yatağa bacaklarını usulca bıraktı üzerine çarşafı beline gelecek kadar çekti. Bir anne edasıyla saçlarını okşadı anlına öpücük koyup.

"İyi geceler tombiğim"

Sonrada kocasının uzattığı eli tutup ışıkları kapatıp odadan ayrıldılar kendi süitlerine gitmek için.

33. BÖLÜM

Doğan arabayı otoparktaki özel yerine park etti kontağı kapatınca başını karısına çevirdi.

"Hadi inmiyor musun?"

Zilan tedirgin bakışlarını kocasına çevirdi." Ben… Ben!"

Doğan karısının tedirginliğini anladı, uzanıp karısının elini ellerinin arasına aldı gözlerine huzur dolu bakışlarla bakarken "Sen çok güçlü bir kadınsın bunu yapa bilirsin! Hem onlar benim çalışanım sende benim karımsın bunu unutma.

Zilan üzgün çıkan sesiyle" İşte bende bunu istemiyorum zaten, şimdi beni senin karın olduğum için torpilli görecekler. Yaptığım veya kazandığım her davanın altında bir sebep arayacaklar, kimi zaman imalar olacak, kimi zaman laf çapmalar. Bunu istemiyorum ben kendi hakkımla yaptığım işin töhmet altında kalmasını istemiyorum. Bu zamana kadar hep kendim başardım, yardımsız tek başıma tırnaklarımla geldim bu duruma. Olmaz Doğan, onların emeğime edeceği hiçbir imayı, hiçbir şüpheyi kaldıramam. Zilan

yaptı, o kazandı, o başardı desinler, kocasının torpili var demesinler."

Gözleri dolu dolu oldu Zilan'ın, Doğan'da karısının yanağına uzanıp yavaşça okşadı" Bu asla olmayacak; buna asla izin vermem burada senin patronunum bunu da herkes görecek merak etme sen. Ama unutma mesai bitince ve mesai saatleri dışında kocanım "sonrada kolunu kaldırdı gömleğinin kolunu eliyle geriye itip saatine baktı.

"Ve ufaklık şu anda mesai başlamış bulunmak ta. Zilan hamın iş başına marş marş, hem biliyorsun ben disiplinli bir patronum bunu öğrenmiş olman lazım."

Zilan gülerek" Olur efendim "dedi ve kapıyı açıp arabadan çıktı. Birlikte asansöre bindiler. Zilan'la, Doğan'ın departmanıyla ofisi aynı katta ama biri bir uçta, diğeri bir uçta bulunduğu için aynı asansörle çıktılar. Doğan, Zilan'ın ne kadar hassas ve tedirgin olduğunu bildiği için mesafesini korudu, ne kadar ona sarılıp endişelerini gidermek istese de bunu yapmadı kendine engel oldu. Onun iş yerindeki hassasiyetini biliyordu ve ona saygıda duyuyordu bu yüzden. Asansör kata gelince durdu kapısı açıldı içinden dışarıya çıktılar birlikte. Zilan kocasına tebessüm ederek baktı, biran bocaladı ne demek gerektiğini

düşündü bu onların birlikte ilk gelişleriydi şirkete. Arkasını dönmeden önce tebessümle" Hayırlı işler Doğan Bey "dedi arkasını döndü profesyonel bir işçi gibi yanından ayrıldı. Doğan'da tedirgince arkasından baktı içinden de" Umarım canını sıkmazlar, yoksa onları mahvederim" diye de geçirmeden edemedi.

Zilan departmanda ki ofisin girişine gelince, derin bir nefes aldı ceketini, eteğini ve saçını düzeltti içeri hızlı adımlarla girdi. Hiç kimseye bakmadan direkt masasına yöneldi ceketini çıkarttı, arkadaki ayaklı askıya astı, çantasından dosyalarını çıkarıp masasına bıraktı. Yanındaki insanların ne tepki vereceğini bilmediği için onların yüzüne bakmak istemiyordu ama heyecanlıydı elleri titriyordu. Sandalyesini altına çekti masasındaki dosyasından bir tanesini önüne koyup açtı. O dosyayla ilgilenirken karşısındaki masalarda bir hareketlilik oldu, başını kaldırdı sebebine baktı. Yan masadaki ve ofisteki diğer çalışanlar masasının karşısından üzgün ve mahcup bakışlarla ona bakıyorlardı. Önce anlam veremedi, gözlerini her birinin üzerinde ayrı ayrı gezdirdi, sonra yan masasındaki oturan kadın utana çekine lafa başladı.

"Biz" boğazını temizledi tedirgin olduğu sesinden belliydi zaten", Biz senden çok özür dileriz, biz

sana olanlardan kendimizi suçluyoruz. Ona müdahale etmeye korktuk, bir korkak gibi davrandık ve… "

Zilan elini kaldırdı kadını susturdu "Olan oldu geçmişi değiştiremeyiz, ben o olayları hatırlamak istemiyorum, bu konu hakkında da konuşmak ve anılmakta istemiyorum."

"Biz gerçekten çok üzgünüz, tekrardan özür dileriz, gerçi bu bizim içimizde ki vicdan azabını hafifletmiyor ama. Geçmiş olsun ve hoş geldin tekrar aramıza, seni gördüğümüze gerçekten sevindik ortada rekabet edecek kimse olmayınca davalarda çekilmiyor, sen dişli bir rakipsin bunu herkes biliyor."

Herkes tek tek elini uzattı Zilan'a hoş geldin dedi. Zilan şaşkınca tek tek ellerini sıktı, anlam veremedi o başka şeyler beklerken onlar tam tersini yapıp onu şaşırtmışlardı. Karşı masadaki kadın girdi lafa bu sefer "Nihayetinde bizde insanız burada rakip olabiliriz ama bizimde vicdanımız var ve biz bu yükü kaldıramıyoruz. Sana bir şey olsaydı biz bu azapla.... Zilan şaşkında olsa kendini toparladı olanları unutmasının imkânı yoktu belki onları hemen affedemezdi ama en azından aynı ortamda olacaklarsa bunu deneye bilirdi. Sesinin kendinden emin çıkmasını sağlayarak "Dediğiniz gibi

geçti gitti ve ben bir daha bu konunun konuşulmasını istemiyorum, belki hemen unutamayacağız bu hafızamıza telafisi mümkün yerlerde izler bıraktı ama en azından burada yüz yüze bakacağımız için bunu deneyeceğiz hep birlikte”

Herkes rahatlayarak yerlerine oturdu Zilan'da önündeki dosyalarına döndü tekrardan dikkatini toplamaya çalıştı.

"Ne zamandan beri evlisiniz Doğan Beyle?"

Zilan kafasını köşe masadaki tıknaz kadına çevirdi.

"Altı ay olacak bu ay"

Kadın şaşkınca" Ya, biz hiç duymadık Doğan Bey’in evlendiğini" Diğeri "Yani sen burada işe başladığından beri evliydiniz?" Kadın bunu mahcupça söylemişti, hele birde kadının kocası için nasıl hazırlandıkları aklına gelince daha bir kızarıyordu kendilerinden, tanrım bu kadında peygamber sabrımı vardı? Bir başkası olsaydı onları çoktan şutlamıştı işten.

"Evet, burada çalışmadan önce evlendik"

"Peki, bunu neden saklama gereği duydun, yani biz bilseydik..?

"Dediğim gibi, ben mesleğimi severek yapıyorum ve bir yerlere geleceksem bunu kendi başarımla yapmalıyım, kocamın adıyla değil."

Kadın renkten renge girerek" Çok şanslısın, Doğan Bey seni çok seviyor biz onu ilk defa böyle gördük!"

Zilan kaşlarını çatarak "nasıl gördünüz?"

“ Kızgın, o gün sana bir şey olacak diye o kadar endişelendi ki koca şirketi tepemize geçirecek diye korktuk "

Zilan o gün ki Doğan'ın halini anımsayınca iç çekerek" Geçirirdi de emin olun “dedi bilinçsizce.

"Dediğim gibi çok şanslısın, ne denir Allah bir yastıkta kocatsın"

"Sağ olun arkadaşlar içimi rahatlattınız. Bende burada sizin gibi çalışanım emeğimin karşılığını alıyorum, emin olun hiçbir destekte görmüyorum kocamdan, yani içiniz rahat olsun torpil falan söz konusu değil"

Diğer kız lafa karışıp" Biz zaten bundan hiç şüphelenmedik ki, Doğan Bey'in iş disiplinini herkes bilir onun torpille falan işi olmadığına çok kez tanık olduk biz. Bu yüzden için rahat olsun, o sana mesai saatinde torpil yapmaz "deyip kıkırdadı sonrada diğer

kızlar kıkırdadı, Zilan'ın bile istem dışı dudakları yukarı kıvrıldı.

Zilan içi rahatlamış olarak işinin başına döndü oysa neler ummuş neler bulmuştu bu gün ki tedirginliği üzerinden kalkmış rahatlamıştı. Gelmediği sırada bir sürü dava olmuş ve hepsini de kazanmışlardı bu onu çok mutlu etmişti. Zaten biliyordu buradaki avukatların işinin ehli olduğunu ama bunu tekrar hissetmek başkaydı. Ne kadar süs bebekleri gibi dursalar da yeri gelince kaplan kadar sert ola biliyorlardı onlar.

Saatler saatleri kovaladı. Zilan işlere kendini öyle kaptırdı ki sanki gelmediği zamanın işlerini hemen bir günde halledecekmiş gibi dosyalara gömülmüştü. Masasına eğilmiş bir dosyanın gidişatını incelerken, önce kıkırdama sesleri geldi kulağına aldırmadı ve onu takip eden boğaz temizleme sesini duyunca Zilan başını dosyadan kaldırıp sesin geldiği yöne, yani masanın karşısına baktı. Gözleri iki kızgın parlak gözle karşılaştı, Doğan kaşının birisini kaldırmış sinirli bakışlarını üzerine sabitlemiş, elleri cebinde önünde duvar gibi duruyordu. Bunu gören diğer kızlarda kıkırdayarak bakıyordu. Doğan kızgın bakışlarını arkaya çevirince herkes işiyle uğraşıyormuş gibi yaptı ama oda biliyordu ki kulakları onlardaydı. Zilan

sandalyesinden kalkarak "Bir şey mi oldu Boğan Bey? "diye mesafeli sesiyle sordu

Doğan kolunu kaldırdı saatine baktı, sonrada saati Zilan'a doğru uzattı. Zilan önce anlamadı bu adam niye kızmıştı ki böyle. Doğan'ın bileğini tutup kendine çekti saate baktı saat 3.15 öğle vaktini çoktan geçmiş. Elini kaldırıp hafifçe anlına vurdu.

Doğan'ın hâlâ yukarıda olan kaşlarını görünce omuzlarını düşürüp" Yine unuttum dimi?"

"Doğan otoriter sesiyle "İki saattir seni bekliyorum açlıktan öldüm Zilan Hanım ?"

"Zilan gözleriyle dosyalara bakarak" Ben kendimi kaptırmışım valla yoksa unutmazdım"

"İlaçlarını da almadın dimi birde ufaklık deyince kızıyorsun?"

Zilan dudağını köşesini dişleyip, gözlerini masa çevirdi"

"Bana ne söz verdin Zilan, seni işe hangi şartlar altında getirdiğimi hatırladın mı karıcığım?"

"Ama ben aç değilim

Doğan sinirli sesiyle "Zilan! Şimdi hemen odama geliyorsun yemek iznini kullanıyorsun!"

"Ama ben…"

"Zilan" Dedi Doğan yine ve elini uzattı.

Zilan'da omuzlarını düşürüp Doğan'ın uzattığı eli tuttu, peşinden yürüdü. Onlar giderken arkalarından iç çekme sesleri duyuluyordu acılı kıskanç ve baygınca bakan gözlerle

"Ahhhh."

Yemeklerini yediler. Doğan karısının ilaçlarını içerken başında durdu, sonrada herkes işinin başına döndü akşama kadar bir daha görüşmediler. Doğan ne kadar arada yanına gitmek istese de bu arzusunu bastırıp işleriyle ilgilenmeyi başardı. Eğer gitseydi Zilan buna çok kızardı, zaten yemeğe çağırmasına bile suratını asmıştı ve yemek bitene kadarda asmaya devam etmişti.

Zilan başını arabanın koltuğuna yaslayıp yüzünü kocasına çevirdi, kocasının yüz hatlarını seyrederken de esnedi." Uykum geldi, güya tatile çıktık iştekinden daha yorucu geçmiş, yeni yeni anlıyorum yorgunluğumu valla"

Doğan karısının uyku mahmuru gözlerine baktı, işaret parmağıyla Zilan'ın küçük burnuna dokunup" Ama tatlı yorgunluk, en kısa zamanda tekrarlamak lazım bu yorgunluğu dimi?"

Zilan tekrar esnerken başını salladı. " Hı hı "yaptı başını sallayarak. Doğan uzandı müzik çaların

düğmesine dokundu, araba modifiyeli olduğu için çıkan ses çok güzeldi, öyle insanın kulağını tırmalamıyordu, bu arabalara bayılıyordu Doğan. Radyoda ki slow parçayı duyunca kanalı değiştirdi gülerek" Uykun var yemek yemeden uyumanı istemiyorum, değiştirelim mi?"

Zilan kafasını salladı. Doğan da radyoda yabancı bir kanal açtı, buda pek uyku açıcı olmasa da şarkı hoşuna gitmişti. Zilan'da hoşlanmış olmalı ki mırıldanmaya başlamıştı bile" Leydi Gaga

"Poker face dave unde radio mix "Doğan Zilan'ın şarkıyı mırıldanırken kafasını hafif oynattığını görünce gülerek. "Yabancı şarkı söylediğini bilimi yordum"

Zilan'ın sesi çok güzel değildi ama Doğan'a sorsan dünyanın en güzel sesiydi, onun sesini bir ömür dinlerdi.

"Ağabeyime sorsan benim şarkı söylemem yasaklanmalıymış halkın kulak sağlığı için, sence de öylemi?"

Doğan kafasını hayır anlamında salladı. Onun neşeyle şarkıyı söylediğini görünce radyonun sesini daha da açtı. Zilan da mırıldanmalarına daha canlı devam etti, uykusu da böylece açılmış oldu. Araba evin köşesindeki yolu döndü, sürgülü demir kapıya gelince

Doğan arabanın kornasına bası. Güvenlik görevlisi güvenlik kamerasından geleni görünce, ağır demir kapıyı açtı.

Doğan da kafasını iyi akşamlar der gibi güvenlikçi adama salladı ve kapının girişine doğru arabayı sürdü. Araba kapının girişinde durunca Zilan emniyet kemerini çözdü. Doğan arabayı durdurunca da kapıyı açıp çıktı. Doğan'da arkasından çantalarını alıp çıktı arabanın alarmını devreye sokup karısına yaklaştı, kolunu karısının omzuna atıp kapının ziline bastı. Kapıyı Elif Hanım açtı güler yüzüyle" Merhaba Elif abla nasılsın "diye sordu Zilan

"İyiyim Zilan Hanım siz?"

"Bizde iyiyiz "deyip ikisi de salona doğru yürüdüler, Doğan karısının yanağına öpücük kondururken. "Önce anneme merhaba diyelim üzerimizi değiştirip yemeğe geçeriz, "Zilan da kafa salladı salonun kapısından içeri girdiler sarmaş dolaş. Zilan kapının girişinden girince gözlerini annesine bakmak için oturma salonuna çevirdi ve onu gördü.

Vücudu kas katı kesti, bakışları kadının üzerinde dondu kaldı yüzünün rengi aniden uçup gitti. Doğan karısının kasıldığını, gülen yüzünün düştüğünü görünce bakışlarını onun yüzünden ayırıp salona doğru

çevirdi ve aynı tepkiyi oda verdi. Ama Doğan kendini çabuk toplayıp, karısının yanından uzun adımlarla ayrılıp hemen o kadının yanına gidip önünde durdu. İfadesiz kas katı suratıyla, sinirli bakışlarını kadına çevirip kükredi.

"Senin ne işin var evimde?"

34. BÖLÜM

Doğan sarışın kadının karşısında ateş saçan bakışlarla duruyordu. Jale yerinden sıçrayarak ayağa kalktı. Güllü Hanım olanlara bir anlam veremiyordu ama ortadaki negatif elektriğin oda farkındaydı

"Oğlum misafirimize neden bağırıyorsun ?"

Doğan yakıcı bakışlarını annesine çevirdi "sen karışma anne."

Yaşlı kadın kapı ağzındaki gelinine baktı, put gibi hareketsiz öylece duruyordu orada. Bakışlarını oğluyla kadına çevirdi. Doğan yumruk yaptığı elleriyle, kasılmış çenesiyle Jale'ye sinirle bakıyordu. Jale korku dolu gözlerle Doğan'a baktı, kadının korkudan kalbi deli gibi çarpıyordu. O Doğan'ın sinirli haline bir kere şahit olmuştu ve bunu bir daha görmek istemiyordu. Yutkunarak konuşmasına başladı.

"Ben şirkete geldim beni içeri almadılar, telefonunu aradım ama"

"Engelliler listesindesin ulaşamazsın!"

"Ben fark etmedim ve sana ulaşamayınca bende çareyi evine gelmekte bulup buraya geldim.

Doğan kasılmaktan dimdik duran vücudu, sinirden sert bir hal alan suratıyla kadına bakıyordu hâlâ sertleşen sesiyle.

"Bu kadar acil olan ney?"

Kadının gözü arkadaki Zilan'a takıldı, onu gözü bir yerden ısırıyordu ama çıkartamadı. Hele birde kendisine böyle bakmasına ise bir anlam veremiyordu sonra tekrar, gözleri Zilan'ın gözleriyle kesişti bu kadını sonra düşünürdü nasılsa şimdiki önceliği Doğan la konuşmak olmalıydı, bakışlarını Doğan'a çevirdi.

"Özel konuşa bilir miyiz, yalnız?

Doğan kaşının birisini kaldırarak "Seninle hiçbir şey konuşmak istemiyorum, şimdi evimden güzellikle git yoksa ben seni çıkarmasını bilirim"

Kadın bir adım gerileyip Doğan'ın gözlerine bakarak "olma!" diye diretti.

Doğan daha fazla tutamadığı siniriyle, dişlerinin arasından tısladı" Şimdi evimden defol "kadın bir adım geriledi onun inadına "Konuşmadan olmaz, gitmem buradan."

Doğan uzun tek bir adınla kadının yanına yaklaştı, dirseğinden tutup kapıya doğru sürükledi" Şimdi evimden defol Jale bir daha da gelme"

Jale, Doğan'ın elindeki kolunu silkeleyerek çekmeye çalıştı ama başaramadı" bırak, canımı yakıyorsun bırak."

Doğan kafasını kadına çevirip" daha fazla yansın istemiyorsan git buradan"

Kadın bağırarak kolunu elinden çekti.

"Bırak bebeğe bir şey olacak".

Doğan olduğu yerde dondu kaldı, bu kelimeler herkesin donup kalmasını sağlamıştı, evin içi ölüm sessizliğine bürünürken. Şaşkın bakışlarını kadına çevirdi, gözleri soru sorar gibi bakıyordu şimdi.

"Ne bebeği kadın deli misin sen?" Gözlerini onun bedeninde gezdirdi." Sen hamile misin?"

Jale, Doğan'ın elinden kurtardığı kolunu okşarken, korku dolu gözlerle bir adım geriledi. Zaten bu işin kolay olacağını hiç düşünmemişti ki Doğan'ı bir senedir ara ara görse de tanıya bilmişti. Doğan'ın arkasında ki, gözleri dolu dolu olmuş şekilde kocasıyla kadının konuşmalarına bakan Zilan'a kaydı, sonrada bakışlarını Doğan'a çevirip.

"Ben hamileyim"

Doğan üzerindeki şaşkınlığı atınca umursamazca "İyi o zaman git babasına söyle, ben ne yapayım?"

Kadın yüzündeki sinsi gülüşüyle "İyi ya, bende öyle yapıyorum "

Zilan'ın nefesi ciğerlerinde dondu kaldı, bir adım geriledi gözlerini zorlayan yaşlar yanaklarından akarken hâlâ kadının dediğini kavramaya çalışıyordu. ***Hamileyim.*** İçine bir acı çöreklendi, sanki bir el kalbini sıkıyor bırakmıyor. Aklı boşaldı ne düşüne biliyor, ne aklını toparlaya biliyordu, titreyen elini zorda olsa kapının pervazına dayanarak güç almaya çalıştı. Gözünden akan yaşlar yüzünden puslu görüyordu her yeri, yanağındaki yaşları elinin tersiyle silerek, konuşmaların kalanını dinlemeye zorladı kendini. Kalbi haykırıyordu belki yanlış anladın, belki, belki, belki aklında hep belkiler dolanmaya başladı.

Doğan'ın sinirleri bozuldu, bu kadın ne söylüyordu böyle, gülerek kadına bir adım attı sonrada yüzündeki gülüşü sert bir hatta korkutucu bir ifadeye dönüştü.

"Sen ne söylüyorsun? Geri zekâlı mısın sen? Ben sana elimi bile sürmedim aylardır. Bu nasıl mümkün olur senin biyolojiden haberin yok mu?"

Sonrada Zilan'a doğru döndü, korkarak karısının gözlerine baktı. Korkuyordu Zilan'ın ona inanmamasından deli gibi korkuyordu, onu bu sürtüğün yalanları yüzünden kaybetmekten. Kalbine bir taş oturdu, her nefes de daha da ağırlaşıyordu.

"Yalan söylüyor, ben evlendiğimizden beri ne ona, nede bir başkasına dokunmadım.”

Kadında arkadan konuşmaya başladı.

"Demek doğru, evlendin. Duyunca inanmamıştım, sen ve evlilik "Bu seferde bakışlarını Zilan'a çevirdi.

"Evet, uzun zamandır elini sürmedi bana, yani altı ay kadar öncesini saymazsak" Bu sözleri büyük bir gururla söyledi Zilan'ın suratına bakıp haz alırken, kıskançlık tüm vücudunu sarmıştı. O karısı ola bilirdi ama oda çocuğunun annesiydi.

Doğan kadına inanmaz bakışlarla baktı, sonrada bakışları vücudunda gezindi inanılmazlıkla. Aslında hiç fark etmemişti ama o zayıf vücudu bir hayli kilo almıştı ama suratı hâlâ aynıydı hiçbir değişiklik yok gibiydi. Kadının üzerine tehditkâr bir adım atıp çenesini kavrayıp sinirle sıktı suratını yaklaştırıp tısladı.

"Eğer huzurumu kaçırmaya çabalıyorsan, seni gebertirim elimden kimse alamaz. Hem sen ne diyorsun be, ne hamilesi kafayı mı sıyırdın sen ne kullanıyorsun?"

Kadının çenesi hâlâ Doğan'ın elindeyken "Ben 26 haftalık hamileyim ve oğlumuzun babası sensin sevgilim. Hani hatırladın mı son gecemizi, ben hâlâ

unutamadım "Bunları sırf o karısı olacak kadının canını yakmak için üzerine basarak söylüyordu. Onun aylarca uğraştığını elinden aldığı için onun canını yakmak istiyordu.

Doğan'ın kolu kasıldı, kadının çenesindeki eli yanına düştü bir adım geriledi hâlâ inanamıyordu "Bu doğru olamaz bu… Bu saçmalık ben korundum hep dikkat ettim."

Zilan duyduklarını hazmetmeye çabaladı ama olmadı, elleri kasılıyor, bacakları titriyordu bu nasıl bir şeydi böyle? Başındaki ani acı sanki beyni patlamaya hazır bomba gibi zonkluyordu, tanrım başının içinde sanki davullar çalıyordu. Midesinde bir kasılma oldu, ardından bir bulantı hissi yerleşti içine, kendini kastı kusmamak için zorladı ama o ne kadar zorlarsa bulantı hisside o kadar kuvvetli geri döndü. Eli ağzına gitti ve bir öğürme sesi, bir eli ağzında diğer eli midesinde koridorda ki banyoya koştu. Güllü Hanım'ın üzgün gözleri gelinine kaydı perişan halini görünce şimdi şuracıkta oğlunu parçalamak istiyordu, oğluna ateş saçan gözlerle bakıp kafasını sallayarak yanından ayrıldı hızla salondan çıktı. Doğan hâlâ kaskatı öylece duruyordu.

Zilan banyonun kapısını bile zor açtı, klozete gelene kadar midesi boşalmaya başlamıştı bile. Elini yerdeki fayansa dayadı öğürmeye başladı, içinde ne varsa çıkarttı. Zorlukla kusarken anlına değen buz gibi ıslak ellerle kendine gelmeye çalıştı ama ne fayda. Güllü Hanım'ın buz gibi parmakları anlında gezinirken sadece bir anlık rahatlama sağlıyordu. Ama durmuyordu midesinin kasılması bir türlü durmuyordu, yeniden ve daha güçlü bir öğürtü geliyordu. Klozete eğildi artık ağzından acı sular geliyor boş midesi acıyla kasılıyordu. Ağrı artıyor boğazı yırtılır gibi acıyordu. Gözlerinden acının ve yaşadığı hayal kırıklığının etkisiyle sular gibi yaşlar boşalıyordu, hem içindeki acıdan, hem midesindeki ağrıdan güçsüz düştü bedeni. Artık iyice boşalan midesi rahatladı Zilan'da daha fazla dayanamadı vücudunu kendini taşımaya klozetin yanındaki fayansa dayanıp, omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Hıçkırıklar ağzından kaçtıkça, gözlerinden yağmur gibi yaşlar akıyordu.

Güllü Hanım gelinini göğsüne çekip, saçlarını okşamaya başladı sakinleştirmek için. Onun da gözlerinden akan yaşlar Zilan'ın başına damlıyordu. Zilan annesinin göğsüne sığınak bulmuş sahipsiz sandal gibi sığınıp, başını sıcacık göğsüne gömdü. O

ağlarken kollarını yanlara halsizce düştü, her hıçkırıkta omuzları daha bir kuvvetli kalkıp iniyordu.

Doğan kendini toparlayınca salonun sonundan karısının hıçkırıklarını duydu. Salona kısık kısık geliyordu sesi. Hızlı adımlarla sesin geldiği yere yöneldi, lavabonun kapısına gelince dondu kaldı.

Zilan annesinin kollarında yere uzanmış, annesi de yanına oturmuş onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Annesini kucağına doğru uzanan vücudu canı çekilmiş gibi duruyordu. Yüzünün rengi solmuş, ağlamaktan daha şimdiden gözleri şişmişti, her hıçkırıkta omuzları kalkıp iniyor sessizce ağlıyordu. Tereddütlü bir adım atıp kapıya yaklaştı, annesinin uyaran bakışlarıyla karşılaşınca donup kaldı.

Güllü Hanım yaşlı gözlerle gelininin başını okşarken Doğan'a da kafasıyla gitmesini işaret etti. Doğan hiç istemese de annesinin uyarısını dinledi, belli ki zamana ihtiyacı vardı. Geri geri yürüyüp annesinin dediğini yaptı. Ama Zilan'ın her hıçkırığı ok olup içine batıyordu, onun omuzlarının sarsılışı yüzünün ağlamaktan mahvolmuş hali Doğan onu öyle görünce... Bu evi yakıp yıkmak, her şeyi kırıp dökmek istiyordu nitekim yaptı da, köşedeki sehpayı hışımla eline aldı ve bağırarak duvara fırlattı. Sonrada o sinirle salona girdi,

jale, Doğan'ın öfkeden dönmüş gözlerini görünce geri geri yürümeye başladı ama fazla uzaklaşamadan Doğan uzun bacaklarıyla yanına bir kaç adımda vardı. Kanepedeki çantasını aldı, kadını kolundan yakalayıp sürükleyerek salondan çıkardı sonrada evden. Kapının girişinden çekilmemiş arabasının kapısını açtı, Jale'yi ön koltuğa fırlatır gibi oturttu. Ne kadının hamile olmasını görüyordu gözü, nede canın yanması umurundaydı. Kapıyı çarparak kapadı ve şoför kapısına geçerken "Biri şu lanet kapıyı hemen açsın hadi" diye gürledi.

Orta yaşlı güvenlikçi korkuyla sıçrayarak ağır demir kapıyı açtı.

Doğan arabayı öyle bir kaldırdı ki yerinden, sanki ev sarsıldı o giderken arkasında egzoz dumanı içinde bıraktı ortalığı.

35. BÖLÜM

Doğan arabanın direksiyonunu sıkıca kavradı, seri hareketlerle abanın hızını düşürmeden kullanıyordu. Elini uzattı pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı, direksiyonun hizasına getirip rehberden istediği numarayı bulunca yeşil tuşa bastı ve kulağına götürdü.

" Alo, Mehmet neredesin?"

"Alo, insan bir selam verir önce bu nasıl cevap oğlum "Doğan aldırmadı arkadaşının sitemine "Mehmet neredesin acil?" diye kızgınca söylendi.

Mehmet endişeyle oturduğu yemek masasından kalktı, ona bakan Canan'da korkuyla ayağa kalkınca eliyle otur işareti verip" Doğan ne oluyor?"

Doğan kırmızı ışıkta durunca" Senin şu kadın doğumcu arkadaşın aynı yerde mi?"

"Doğan yoksa güzel haber mi var?" Mehmet bunu heyecanla sormuştu ama Doğan'ın sesi gergindi yoksa Zilan'a bir şey mi olmuştu?

"Mehmet şimdi seninle konuşamam, o kadın doğumcuyu bul hemen yazıhanesine gelsin, bende yarım saate orada olurum duydun mu gelince konuşuruz? "Doğan, Mehmet cevap vermeden kızgınca

yüzüne kapadı telefonu. Mehmet hemen yatak odalarına gidip ceketini aldı eline, diğer elinde de telefon doktora ulaşmaya çalıştı Canan telaşla yanına gelip "Ne oldu Mehmet yoksa Zilan'a mı bir şey olmuş?

Mehmet peşimden gelen karısının yüzünü okşarken "Bilmiyorum tatlım bir şey demedi" Sonrada kulağındaki telefonun açılmasıyla" Alo Aslı nasılsın?"

"İyidir Mehmet sen?"

"Bende iyiyim de sana işimiz düştü be güzelim müsait misin?

"Aslında evdeyim yemek yiyecektim"

"Hemen Kliniğe gelir misin?

"Hangi Kliniğe?" kadın şaşkındı.

"Hangisine, tabii ki senin ki! Hadi çabuk bu konu acil, yarım saate orada olur musun?"

"Olurumda, Mehmet yoksa Cana'na mı bir şey oldu?" Mehmet karısının endişeli yüzüne bakıp "Allah korusun sana Doğan'ın ihtiyacı var. Genç kadın elindeki telefonu diğer kulağına alıp mutfak tezgâhına yaslandı, sonrada alayla" Hani senin şu yakışıklı arkadaşın olan Doğan, beni bir gece yemeğe çıkarıp ertesi gün yok sayan o mu?"

"Aslı şimdi konumuz bu değil hadi çabuk hesabını sonra sorarsın."

Aslı dudağını kıvırarak "Tamam, bir saate orada olurum"

"Aslıı!"

"Tamam, be, 45 dakikaya oradayım anca gelirim evim karşıda biliyorsun bundan daha öncede olmaz ?"

"Oldu o zaman bekliyor olacağız orada"

"Aşkım ne oluyor? "Canan kocasının arabasının anahtarını komodinden alıp eline verirken endişeli gözlerle bakıyordu. Mehmet karısının anlına öpücük bırakıp" Korkma Zilan'a bir şey olsaydı Doğan dünyayı yıkardı şimdiye kadar, ben seni ararım merak etme" Sonrada kapıya doğru yürüdü tam çıkacak" Sende sakın kimseyi arama! "Biliyordu ki karısının arkadaşlarına çok düşkün olduğunu.

"Tamam aramam"

"Canan ben ciddiyim arama" Canan omuzlarını düşürüp" Tamam aramam dedik ya, sende haberdar et beni bak iki saate aramazsan aramayı bırak Zilan'ın yanına giderim haberin olsun!"

"Tamam, hadi görüşürüz" Mehmet hızla evden çıkıp arabasına yürüdü bu kadar acil olan ne olabilirdi ki? Zilan'a bir şey olsa ya da Güllü teyzeye Doğan

direkt hastahaneye götürür öyle arardı. Bunda bir iş vardı ama neyse nasılsa yanına gidiyordu.

Doğan telefonu celine alıp ekranına baktı. Zilan'ın luna parktayken çektiği gülerken ki resmi vardı ekranda, olanlara inat o çok sevdiği gülüşü, yeşillikleri pırıldayarak bakıyordu yüzüne. Acaba arasa mıydı? Ya hâlâ kızgınsa; tabii ki kızgındı bırak Doğan biraz kendine gelsin kız yaşadığı kolay mı dedi iç sesi? Doğan'ın aklında hâlâ evden çıkarken ki Zilan vardı ağlamaktan bitmiş, tükenmiş karısı nasılda mahvolmuştu. Lanet olsun bu kadını tanıdığı güne, lanet olsun nereden girmişti mutlu hayatlarına karısını üzmüştü!

Yanında oturan kadının boynunu kırmak istiyordu ama ya söyledikleri doğruysa, ya çocuk onunsa bunu Zilan kaldıramazdı ya da kendi ama onunsa yapacak bir şey yoktu. Onu ortada bırakamazdı. Onun ne suçu vardı ki? Allah'ım kafayı yiyeceğim, Doğan sinirle direksiyona bir kaç defa elinin içiyle vurdu araba yolda hafifçe sarsıldı, yanındaki kadın korkudan koltuğa büzülmüş ne sesi çıkıyor, ne soluğu öylece bembeyaz olmuş halde yolu seyrediyordu. Doğan'ın her hareketindeyse sıçrayarak kalbi duracak gibi atıyordu, eğer bu yol biraz daha sürürse erken doğum yapması

içten bile değildi. Doğan kafasını kadına çevirip sinirle sordu" Bu nasıl mümkün olur, ben korundum hem de her zaman? Tanrım aklımı kaçıracağım buna dikkat ettiğimi biliyorsun? “ Sonrada arabayı hastahanenin otoparkına çekti kontağı kapatınca kararmış gözlerini kadına çevirip "Sana sordum?” diye öfkeyle tısladı, kadın korkuyla kapıya doğru sinip "Bi-bilmiyorum, ben ben çok geç fark ettim."

Doğan uzanıp kadının kolunu kavradı" Benden para almaya geldiğinde biliyordun öyle değil mi, niye söylemedin o zaman?"

Kadın iyice Beyazlayarak korkudan" Ben ben korktum kızarsın diye."

"Bak şimdi sevinçten boynunu kıracağım sürtük, benden para koparmak için bunu yapıyorsan ve o Çocuk benimse onu sana bırakmam, sana da beş kuruş para koklatmam biliyorsun yaparım."

"Biliyorum ben gerçekten çok geç öğrendim"

"Maşallah bu geç doğuma yakın her halde, sen beni salak mı sandın? Seni gebertirim dua et hamile ol yoksa..."

Camın tıklamasıyla Doğan bakışlarını cama çevirdi Mehmet onlara bakıyordu. Kadının kolunu silkeleyerek bıraktı, kendisi kapısına uzanırken "Çık" kadın lafını

ikiletmeden hemen araçtan çıktı. Tabii biraz zorlanarak karnı ne kadar ufakta dursa o altı ayını geçmeye yaklaşmış ve hareketleri artık kısıtlıydı.

Doğan, Jale'nin kapısını kapatınca kolundan tuttuğu gibi çekiştirmeye başladı doktorun kliniğine doğru. Mehmet arkalarında hâlâ olayı anlamaya çalışırken Doğan'ın gür ve otoriter sesiyle kafasını ona çevirdi.

"Doktor geldi mi?"

“ Yok, henüz değil aradım on dakikaya bur da yolu uzun biliyorsun?"

"Tamam. "

Doğan kliniğin kapısından girdi, uzun koridor da ilerleyip asansörün önünde durdu asansörün yanındaki yardımcı tabloya bakıp doktorun odasının üçüncü katta olduğunu öğrendi. Hızla içine gerip bekledi. Mehmet'te girince düğmeye basıp muayene olacağı kata çıktılar. Doğan kadını hol boyu çekiştirdi, onunda korkudan sesi çıkmadı sessiz emirlerine itaat etti. Odanın yanına gelince önündeki koltuklardan birine kadını oturttu. Mehmet Doğan'a yaklaşıp kolunu tuttu kenara çekerek" Neler oluyor senin bu kadınla işin ne?"

Doğan yakıcı bakışlarını oturan kadına çevirdi, oda hissetmiş olacak ki çantasına daha bir sarıldı sanki ondan güç alırmış gibi sonrada Mehmet'e dönüp "Bu

kaltak benden hamile olduğunu söylüyor, bugün evime geldi, Zilan'ın, annemin karşısında… "elini saçlarına da gezdirip" Onu öldürebilirim, eğer yalansa zaten gebertmek için beni durduran bir sebepte kalmaz.”

Mehmet, Doğan’ın koluna dostça elini koyup "Sakin ol birazdan nasılsa bunu anlarız, gerçekten hamileyse babalık testi yaptırırız gerçek ortaya çıkar "

Peki, Zilan ne yaptı bunu duyunca?" Mehmet kadına bakarak söylemişti bunu.

Doğan derin bir iç çekti yine Zilan'ın o hali gözünün önüne geldi" ne yapsın yıkıldı mahvoldu"

"Mehmet bu kadar acil olan ney?"

Mehmet'le, Doğan aynı anda ikisi de kafasını aynı yere çevirdi. Uzun boylu sarışın kadın, manken gibi fiziğiyle, hâlâ çekici kişiliğiyle yanlarına geldi önlerinde durdu.

"Hoş geldin Aslı, kusura bakma rahatsız ettik seni bu saatte "

Aslı, Mehmet'e elini uzatıp tokalaşırken Doğan'ı süzmeyi de unutmadı, gözlerini vücudunda gezdirip başını tekrardan gözlerine çevirdi gözleri ışıldayarak.

"Nasılsın Doğan görüşmeyeli uzun zaman oldu?"

Doğan'ın kadının ona hayranlıkla bakan gözlerini ya da imalı sözlerini umursamadı bile görmeye de hali

yoktu zaten, kuru bir "İyi" yapıp Jale'nin yanına yaklaştı dirseğinden tutup" Hadi içeri geçelimde biran önce birsin bu iş.”

Doğan'ın ardından Mehmet’le Doktor Aslı'da kapıya yöneldi. Aslı kapıyı açtı ışıkları yakıp kenara çekildi: Muayene odası öyle çok büyük değildi ama küçükte sayılmazdı, odaya girerken girişte bir kapı daha vardı galiba ultrason odasına açılıyordu. Aslı mamasına geçip bilgisayarını açarken" Ee bu kadar önemli olan ney?"

Doğan, Jale'yi dirseğinden iterek "Bu hamilemi onu öğrenmek istiyorum?"

Aslı kadına şöyle bir bakıp "Oo sonunda evlendin demek hayırlı olsun ve galiba karın gerçekten hamile gibi duruyor(!)" deyip ayaklandı, sonrada girişteki kapıyı açıp ışıklarını yaktı kenara çekilip" Buyurun dedi Jale’yle, Doğan hiç seslenmeden onları takip etti.

Jale içeri girince üzerinizdeki gömleği yukarı sıyırdı, sedyeye doğru uzanıp sırt üstü yattı. Doktor Hanım açık karnına jel sürüp ultrason aletini karnına tuttu. Bilgisayarın ekranında beliren karartılar netleşti bebek figürünü aldı. Doğan nefesini tutmuş ekrana bakıyordu Mehmet'te arkasında. Aleti biraz karnında gezdirince işaretler aldı eli ekrandaki karartıyı

göstererek "Bebek yirmi altı hafta beş günlük ve yirmi yedinci haftanın içinde. Sonrada Doğan'a dönüp" Erkek babası olacaksın" Jale buna gururla güldü." Söylemiştim bebek senin ve benim oğlumuz"

Doğan sinirle "Nerden bileceğim benim olduğunu, ya değilse?" sonrada onlara şaşkınlıkla bakan Aslı'ya bakıp" Babalık testi yaptıra bilir miyiz?

"Evet, de! Ben anlamadım bu kadın senin karın değil mi?"

Doğan yine sorusuna aldırmadan " Ama bunun hemen şimdimi olması lazım? Evet, mümkünse şimdi"

Aslı kadına bakıp "Tamamda, annemiz ne düşünüyor bu konu da? Jale ağzını açmıştı ki Doğan'ın ateş saçan gözlerini görünce geri kapadı" O düşünemez, ben düşünürüm ve hemen olsun istiyorum.

"Tamam, aşağıdan yardımcı çağırayım da amniyosentez yaparak örnek alalım."

Jale karnını silerken "O ney ki, nasıl olacak benden kan mı alacaksınız? "diye sordu. Doktor biraz peçete daha uzatırken" Hayır, ultrason eşliğinde karnına ince uzun bir iğneyle girip, bebekten sıvı alacağız" Kadının renginin attığını görümce "Korkma canın yanmayacak ve bebeğe de bir şey olmayacak, eğer üç aydan küçük olsaydı düşük tehlikesi vardı ama

senin bebeğin ayından büyük merak edilecek bir şey yok. Ne ağrın, nede sancın olacak sadece iğne vurulması hissi duyacaksın.”

Aslı, Doğanla, Mehmet'e bakıp dışarı çıkmalarını söyledi. Doğan ne kadar çıkmak istemese de Mehmet onu çıkarmaya ikna etti.

Ondan sonrası Doğan’lar dışarıda beklerken Doktor Aslı yardımcısıyla içeride örnekleri aldılar laboratuvara gönderdiler. Kapı açılıp önde Jale arkada Aslı muayene odasından çıkınca Doğan yanlarına gelip "Hallettiniz mi?" diye kızgınca homurdandı.

"Evet, bitti bir haftaya kalmaz çıkar sonuçlar, normalde noter huzurunda alınır örnek babalık testleri için ama bu acil olduğu için beklemedik biliyorsunuz? Bu test mahkemede işinize yaramaz noter tasdikli değil dava açılırsa tekrar alınması gerekir.

Mehmet, Aslı’ya yaklaşıp" Bu iyiliğinin karşılığını fazlasıyla alacaksın" dedi. Ama Aslı ona merakla yaklaşıp "Bu karısı değilse karısı kim?"

Mehmet'in kararan bakışlarını görünce "Onun yanında dura dura onun gibi bakmaya başlamışsın, soğuk ve korkutucu. “ diye gülümsedi. Mehmet'in bakışları yumuşarken "Dediğim gibi bunu unutmayacağım ve fazlasıyla sana geri dönecek."

Doğan, Jeley'i kolundan tutup asansöre yönlendirdi. Asansöre gelince hiç kimse konuşmadan asansöre bindi giriş kata gelince inip otoparka yöneldiler. Doğan, Jale'ye bakıp" Arabaya geç geliyorum" dedi her zamanki soğuk sesiyle.

Jale yanlarından ayrıldı arabaya bindi. Doğan, Mehmet'e dönüp "Kapısına bir adam koy, her an takipte olsun kendini fark ettirmesin. Birde bu haberin medyaya duyulmamasını sağla Zilan'ın birde bunlarla uğraşıp üzülmesini istemiyorum."

"Tamam, başka bir şeye ihtiyacın olursa ara".

Doğan arkadaşına elini uzatıp tokalaştı arkasını dönüp arabasına yaklaşınca "Ha birde o cadı karını bir ara bize gönder Zilan'ın moraline iyi gelir. Mehmet kafasını sallayarak arabasına yöneldi, bu halde bile karısıyla uğraşmayı ihmal etmiyordu. Doğan arabasına binip çalıştırdı otoparktan ayrılıp Jale'nin evinin yolunu tuttu hızla ama bu sefer trafik kurallarına uyarak ilerledi. Siniri de azalmaya başlamıştı artık önceye göre daha sakin duruyordu. Bir müddet sessizce ilerlediler zaten jale korkuda konuşamazken, Doğan sinirden susuyordu yoksa elinden bir kaza çıkardı. Eve yaklaşınca "Hiçbir yere gitmiyorsun tahlil sonuçları çıkana kadar evde kalıyorsun, dışarı bile adım

atmayacak bu olayı medyaya taşımayacaksın yoksa gerisini tahmin edersin. Eğer kaçar ya da başka bir şey yaparsan, seni bulurum canına okurum beni biliyorsun boş yere laf kalabalığı yapmam.”

Jale sadece kafasını salladı, Doğanı artık iyi tanıyordu" Merak etme sana bir yardımcı gönderirim "Arabayı apartmanın girişine çekip durdurdu Jale önce kafasını Doğan'a çevirdi sonra onun sinirden kararan gözleriyle karşılaşınca sadece" İyi geceler deyip" arabadan çıktı kapıyı kapattı. Doğan camı aşağı indirip" Unutma gözüm üzerinde" dedi ve arkasına bakmadan abası ile uzaklaştı.

Araba gözden kaybolunca Jale sinirle apartmanın girişinden içeri girdi. Morali bozuk sinirleri laçka olmuştu. Asansörle ikinci kata çıktı asansörden inince sola döndü sondaki kapıya doğru yürüdü, daha çantasından anahtarını çıkaramadan kapı açıldı. "Nerde kaldın öldüm meraktan?"

Jale içeri geçip çantasını masaya fırlattı sinirle, kendisini de koltuğa atıp "Sorma işler istediğimiz gibi gitmedi, hem de hiç "diye tısladı üzgünce. Kısa boylu zayıf kız yanındaki koltuğa oturup merakla" Nasıl yani, bebeği kabul etmedi mi?

"Tabii ki etmedi, bunu biliyorduk asıl mesele bu değil! Kızım piç kurusu benimle bir sene gönül eğlendirdi ama ne bileyim hangi ara evlendiyse evelenmiş işte. Bizim müzmin bekâr evlenmiş hem de kıskançlık ederken söylemişti bunu" Çirkin biriyle yanına bile yakışmamış görsen."

Zayıf kadın kahkahayı basarak "Desene bu kadar eziyeti boşa çektin, aylardır kendini saklayıp durdun umutla. Ne sanmıştın ki, seni uyardım daha önce o adam sana umut vermedi diye ama sen hayallere kapılıp durdun. Bende sana inanıp uydum adama tuzak kurduk ne için elimiz boş kalsın diye mi o prezervatifleri boşa deldim bak adam işin içinden sıyrıldı bile."

Jale geriye yaslanarak" O iş o kadar kolay değil, nasılsa çocuk onun eninde sonunda yola gelecek "elini karnına atıp "Bu velet benim zenginliğimin anahtarı kızım, isterse inat etsin o benim olacak parasıyla birlikte hem de. Diye şeytanca gülmeye başladı.

36. BÖLÜM

Doğan arabasının evin otoparkına çekti ellerini direksiyona dayayıp kafasını da üzerine koydu bira müddet sadece bekledi. Kafasını direksiyondan kaldırıp derin bir nefes aldı kapıyı açıp arabadan çıkıtı. Evin kapısına kadar dalgınca yürüdü sağına soluna bakmadan... İçi hiç rahat değildi. Zilan'ın onu nasıl karşılayacağını bilmiyordu tabii bir de annesi vardı ona da açıklama borçluydu şimdi. Tanrım, bu duruma nasıl gelmişti? Şu sene her şey üst üste gelmeye başlamıştı, tamam Zilan'la tanışması başta hata olsa da hayatında yaptığı en güzel hataydı ama ya şimdiki olanlar! Kapının ziline tereddütle bastı sonrada gözü kolundaki saate takılınca elini cebine atıp anahtarını almaya çalıştı.

Saat epeyce geç olmuş gece yarısını geçmişti elindeki anahtarı kapıya yaklaştırınca, kapı kendiliğinden açıldı. Doğan yorgun ve düşünceli gözlerini kapıyı açana çevirdi annesi hem üzgün hem kızgın kendisine bakıyordu. Kenara çekilirken" Neredesin oğlum öldüm meraktan?"

Doğan kollarını annesine doladı çenesini başına yaslayıp sıkıca sarıldı insanın yaşı kaç olursa olsun

anne sıcaklığı şefkati başkaydı. Doğan'ın tek istediği de şimdi buydu annesini sonsuz sevgisi. Annesi de kollarını oğlunun beline sarıp kafasını göğsüne yasladı evlat bambaşkaydı hatasıyla günahıyla sevabıyla kabul edilen tek varlık. Doğan annesinden biraz güç alınca kenara çekilip annesin gözlerine baktı, annesinin gözlerinde ise şimdi şefkatten başka hiçbir şey yoktu.

"Ne yaptın oğlum doktoramı götürdün?"

Doğan annesini omuzuna kolunu atıp merdivene doğru yöneldi basamağın başına gelince" Evet, anne hamileymiş babalık testi için örnek aldılar bir haftaya belli olacak."

Yaşlı kadın elini oğlunun yanağına dayayıp "Üzülme oğlum kısmetimizde ne varsa onu çekeriz hayırlısı neyse o olsun"

Doğan annesini saçlarından kokulu bir öpücük alıp" Öyle anam kısmet "sonrada gözleri merdivenin sonuna kayıp dalgınca baktı. Yukarı çıkmak ne kadar zordu altı üstü bir adım nasıl bu kadar zor olabilirdi ki ama zordu işte duyacağı ya da göreceğinden onun gözünden damlayacak her damla yaştan kaçmak istiyordu hele o yaşların kendisi yüzünden aktığını düşünmek onu mahvediyordu.

Annesi anlamış olacak ki oda merdivenin başına bakıp" ağlamaktan bitap düştü yavrucak bende sakinleştirici verip yatırdım. Bir kaç defa uyanıp seni sordu ama hemen uykuya geri daldı.

Doğan annesiyle birlikte üst kattaki yatak odalarına çıkarken" Sağ ol aman iyi ki varsın sen olmasan biz ne yapardık"

"O nasıl laf oğlum tabii ki yanınızda olacağım siz benim her şeyimsiniz, hadi git karının gönlünü al. Sonrada uyarıcı bakışlarla oğluna bakıp" Olur ya sana kızıp bir şey derse duymazdan gel, kalbi yaralı gerçi benim gelinim demez ama yine de sen sus daha fazla üzülmesin kızcağız."

"Tamam, anam merak etme "

Güllü Hanım holün diğer tarafına giderken Doğan'da diğerine gidip odanın kapısına yaklaştı derin bir nefes alıp elini uzatıp kapının kolunu kavradı usulca kapıyı açıp içeri girdi. İçerisi karanlıktı tek ışık kaynağı sol komodindeki gece lambasından vuran titrek ışıktı.

Gözleri yatağa kaydı Zilan pikenin altında kıpırtısız yatıyordu biran üzgün gözlerle karısının yataktaki kıpırtısız vücudunu izledi. Sonra da gözlerini ondan ayırıp üzerini değiştirmeye giysi odasına gitti,

gömleğini çıkarıp köşedeki kirli sepetine attı ardından pantolonunu attı sepete kapağını kapatıp. Dolaptan eline geçen eşofman takımını aldı hızla üzerine geçirip lambayı kapatıp odadan çıktı. Bir taraftan yürüyüp bir tarafından da kol saatini çözüp komodine bıraktı. Yatağın diğer tarafına geçip pikeyi kaldırdı usulca içine girdi.

Zilan elini başına götürüp şakaklarını ovaladı başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Sanki ensesine baltalarla vuruyorlardı. Kaç tane ağrı kesici içmişti ama bana mısın dememişti başındaki uğultunun biteceği yoktu. O başını ovarken dışarıdan kaynanasıyla konuşan kocasının sesi geldi kısıkça bir şeyler konuşuyorlardı. Onunla yüzleşmeye hazır değildi bunu şimdi yaraları tazeyken hâlâ kanarken yapamazdı elini pikenin altına soktu yan yatar vaziyette içinde iyice büzülüp pikeyi de kafasına kadar çekti. Sessizce öyle gözlerini kapatıp kocasının işini halledip yatmasını bekledi. Tam o yatağa yatıp uyuyacak derken, onun sesiyle tuttuğu nefesini dışarı verdi.

"Uyumadığını biliyorum Zilan?"

Zilan hiç ses çıkarmadı daha sesini duyduğu an gözleri tekrardan dolmaya başlamıştı bile birde

konuşsa Allah'ım kaç saattir ağlıyorum şu gözyaşları dursun artı diye içinden dualar etti. Ama durmadı gözünden akan damlalar burnunun üzerine doru süzüldü yan yattığı ardı arkası kesilmeden akmaya başladı dahası genzi doldu burnunu çekme ihtiyacı duydu ve burnunu çekti. Doğan ,Zilan'ın ağladığını anlayınca yatağın içine kayıp kollarını karısına uzattı tam sarılacaktı ki Zilan biraz geriye kaydı belindeki ellerini yitti. Doğan tekrar ellerini uzattı karısına daha sıkı sardı ellerini ince belini onu kendisine çekti sırtını kendi göğsüne yapıştırdı.

Zilan tekrar kurtulmaya çalıştı yatağın içinde debelendi ama Doğan aldırmadı debelenmesine gözünden akan yaş yetmezmiş gibi birde ağzından bir hıçkırık döküldü.

"Bı-bırak hıh "

Doğan daha çok sarıldı karısına Zilan'ın güçsüz elleri onu belinden ayıramayınca oda pes edip Doğan'a yaslandı hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Daha onun varlığını hissettiği an ağlamak isteğiyle dolmuştu içi şimdide durduramıyordu kendini onun sıcaklığına sığınıp içi boşalana kadar ağlamak istiyordu.

Doğan iyice Zilan'a yaklaştı suratını omuzuyla boynunun arasına gömüp" Şişşt aşkım lütfen buna dayanamıyorum."

Bu Zilan'ın elinde değildi ki kendisini ne kadar zorlasa da olanlar aklına her gelişinde ağlamak istiyordu o kadının görüntüsü söylediği sözler aklında çınlıyordu. Hatta buralardan çekip gitmek arkasına bakmadan uzaklaşmak istiyordu ama sonra aklı kalbinin önüne geçip "saçmalama bu senden önce olmuş onu böyle terk edemezsin bu savaşta tek başına bırakamazsın diye ona meydan okuyordu. Zaten ne kadar istese de yapamazdı ki ondan vazgeçemezdi buna dayanamazdı onun hayatından ayrı düşünmek bile işkenceden fark sızdı. Sesinin düzgün çıkmasını sağlayarak "Do-Doğan biraz zamana hih ihtiyacım var" bir hıçkırık daha bir taraftan da elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor, bir taraftan da hıçkırıklarını durdurmaya çalışıyordu." Benim yalnız kalmaya ihtiyacım var"

Doğan karısının boynuna sevgi dolu bir buse bırakıp" Olmaz, eğer şimdi bunu yaparsan araya soğukluk girer ve ben sensiz olmaya bana kızan gözlerle bakmana dayanamam... Şimdi olmaz senin bana ihtiyacın olduğu kadar benimde sana ihtiyacım

var. Aşkın bende yeni öğrendim ve hâlâ hazmedemiyorum benimde senin sevgine ihtiyacım var bunu bana yapma lütfen beni tek başıma bırakma".

Zilan kocasının kollarının arasında yatağın içinde ters dönüp kocasıyla yüz yüze gelecek şekilde durdu. Gözleri ağlamaktan şişmiş kıp kırmızı olmuş gözleri kocasının karanlıkta üzüntüyle parlayan gözlerine bakıyordu şimdi. Acı çektiği nasılda belliydi bakışlarından elini kaldırdı yüzüne değdirdi avucunun içini oda yanağını eline bastırıp gözlerini kapattı ve bu anın tadını çıkardı.

"Bu çok ağır ne kadar kendime önceden olmuş bir ilişki desem de kıskanıyorum kendimi durduramıyorum. O kadının senin çocuğunu taşıdığını düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum aklımı kaçıracak gibi buna dayanmak çok zor. Doğan nefes alamıyorum bu çok ağır sanki o kadın giderken nefesimi de yanına almış gibi boğuluyorum. Seni kırmaktan aşkına zarar vermekten çok korkuyorum"

Doğan karısını iyice sıkıp kollarıyla göğsüne bastırdı. Çenesini anlına dayayıp" Biliyorum aşkım bunun ne kadar ağır olduğunu biliyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Lanet olsun onu tanıdığım güne seni tanımadan geçen günlerime lanet olsun ama olmuyor

geçen zaman geri gelmiyor, olan oldu bunun olamamasını en çok ben isterdim inan bana."

Karısının alnına dudaklarını bastırıp "özür dilerim sana bunu yaşatmak istemezdim." Başını biraz geriye çekti Zilan'ın gözlerine bakıp" Seni seviyorum her şeyden çok seviyorum, senin benden gitmene dayanamam buna katlanamam. Ne olursa olsun hangi sebep olursa olsun benden gitme beni kalbinden silme.

Zilan kollarını kocasına dolayıp dudaklarını dudaklarına dokundurdu" Senden gitmem, ölüm bizi ayırana kadar senin için atan kalpten vazgeçmem, senden gelen her şeyi çekerim ah bile demem. Sende yeter ki benden gitme seni seviyorum; kendimden çok seni seviyorum benden bizden vazgeçme "

Doğan karısını kollarına alıp dudaklarına şehvetten uzak ama ihtiyaç içeren öpücükler bıraktı. Onun öpüşlerinde sevgi, merhamet hayata olan kırgınlık ve güç isteyen çırpınışlar vardı. Yanmadı dudakları önceki gibi bu ilaç gibi şifa gibiydi sonrada onu döşüne yatırıp boğuk çıkan sesiyle" Hadi uyu şimdi biraz dinlenelim bakalım zaman ne gösterecek. İyi geceler aşkım "

"İyi geceler hayatım" Bu sözler onlar için bir hayat bir ömür içeriyordu oysa tek cümle tek kelime "Aşkım, hayatım" Zilan kocasının kokusunu içine çekerek uykuya dalmaya çalıştı başlarda biraz zorlandı ama onun kalbinin düzgün atış ritmiyle sonunda rahatça gözlerini kapadı ve uykuya teslim oldu. Doğan gözlerini tavana mıhlayıp öylece baktı ne uyku nede yorgunluk vardı aklında sadece tahlil sonucunun nasıl çıkacağı bu bir hafta bitmeyecek gibiydi.

37. BÖLÜM

"Zilan ben aşağı iniyorum "

Zilan kafasını banyonun kapısından uzattı, yüzünde kocaman tebessümle kocasına baktı" Tamam canım sen in aşağı bende birazdan gelirim."

Doğan odadan çıkıp kapıyı kapattı Zilan'da tekrar banyoya geçip kaldığı yerden saçlarını toplamaya devam etti. Saçlarını arkada bol bir topuz yapıp, önündeki perçemlerini de geriye doğru eliyle çekti. Ağzındaki tel tokayı alıp saçına taktı. Aynadaki aksine baktı eli yüzünde gezinmeye başladı. Sanki yanakları dolgunlaşmıştı, galiba bir iki kilo almıştı. Bu hali hoşuna gitti, hazır olduğuna karar verince de önce banyodan ardından odadan çıkıp aşağı yemek salonuna geçmek için merdivenlere yöneldi. Karnı da baya acıkmıştı, salona girdiğinde annesiyle Doğan'ı masada onu beklerken buldu yerine otururken" Keşke siz başlasaydınız beni beklemenize gerek yoktu."

Doğan karısına tebessüm edip" Şimdi başlıyoruz işte" Güllü Hanım Elif'e kafasıyla işaret verince oda çorba kâseleri ile servisi başladı. Çorbalar yendi sıra ana yemeğe gelince Elif Hanım ilk servise Doğan'dan başladı. Sonra Zilan'a geldi tabağına ana yemek olan bostan kebabını koydu. Zilan yemekten gelen tuhaf

kokuyla suratını ekşitti iğrenerek midesini kaldırmıştı etin kokusunu. Tabağı eline alıp" Elif abla ben bunu istemiyorum sıradaki yemekten alabilir miyim?"

Güllü Hanım gelinine bakıp" Kızım sen seversin diye yaptırmıştım." Bakışlarını Elif'ten annesine çevirdi "Aslında severim ama bugün canım istemedi anne" Elif servis tabağına biraz pilav ve yanına patates oturtması koyup geri getirdi tabağı yavaşça masaya bıraktı. Zilan iştahla pilavına çatalını daldırıp ağzına attı, yerken gözü Doğan'ın tabağında bostan kebabının etlerini bıçağıyla bölerken görünce… Yediği lokma ağzında büyüdü sanki onu Doğan değil de kendisi ağzına atmış gibi tiksindi. Eli ağzına gitti, yüzü buruştu, gözlerini kocasına dikip" Doğan o yemeği hemen kaldır"

Doğan, Zilan'ın bu ani tepkisinin nedenini ve niye öyle dediğine anlamaya çalışarak şaşkınca baktı. Zilan'ı eli ağzında, gözü tabağa kaymış iğrenir gibi bakarken görünce "Zilan canım iyi misi?"

"Sen o tabağı kaldırırsan iyi olacağım "

Doğan tabağa bakıp neyin onu tiksindirdiğini anlamaya çalıştı. Kafasını karısına çevirene kadar Zilan yerinden kalkıp lavaboya koşmaya başlamıştı bile. O da masadan hızla kalkıp, karısının peşinden koştu neler

olduğunu anlamak için. Sofradaki tek kalkmayan kişide onların adından bilmiş bilmiş sırıtıyordu yemeğe bakıp, eğer düşündüğü şeyse bundan daha güzel haber olamazdı. Elinde ki çatalını bıçağını kenara bırakıp, derince iç çekti. Gözleri duvardaki tabloya kaydı. Sulu gözlerle tabloya bakıp gülümsedi, sanki anlamış gibi tablodaki kocası da ona gülüyordu.

Doğan kapıya tıklattı" Zilan iyi misin?"

Zilan peçeteyle ağzını kapayarak kapıyı açıp kocasının endişeli suratını görünce, onu rahatlatmak için" İyiyim canım şimdi rahatladım."

"Miden mi bulandı yine?"

"Evet, ama geçti çıkarınca rahatladım."

Doğan, Zilan'ın elini tuttu" hadi hazırlan doktora gidiyoruz bu artık fazla oldu. Fark etmiyorum mu sanıyorsun? Ne zaman görsem ya tiksiniyorsun yemeklerden ya da her şeyden kusuyorsun.”

Genç kadın kocasının elini okşayarak" Ben iyiyim aşkım, sadece stres birde ilaçlar dokunuyor her halde ondan. Midem hassaslaştı sadece başka bir sorun yok, o kadar çok ilaç alıyorum ki!"

Doğan onun dediklerine aldırmadan karısını çekiştirerek salona girdi masada oturan annesine

seslenip "Anne biz Zilan'ın doktoruna gidip geleceğiz, galiba ilaçlar dokunuyor bir baksınlar."

Kadın yerinden kalktı "Bende hazırlanayım o zaman".

"Yok, anam bizde hemen geliriz zaten sen burada kal bir şey olursa haberdar ederiz sana. Sonrada karısına bakıp "Hadi sende hazırlan ben arabayı çıkarayım." Karısının arkasından baktığını umursamadan evin kapısından çıkarken doktorunu aramaya başlamıştı bile.

"Doğan bir şeyim yok gerçekten abartıyorsun?"

"Bırak ta buna doktorlar karar versin; sen değil. Arabanın kontağını kapatıp kafasını karısına çevirdi" Madem bir şey olmadığını düşünüyorsun bırak benim içimde rahat etsin, hadi üzme beni...

Zilan arabanın kapısını açıp dışarı çıktı kafasını kaldırıp hastahanenin binasına baktı, ardından da kocasına baktı. Bir şey olmadığını biliyordu ama içinde tuhaf bir his vardı, kadınlık içgüdüsü sanki kötü bir şey olacaktı bunu hissediyordu. Omuz silkti hislerini umursamaz gibi yapıp içinden geçirdi. Ne olabilirdi ki, en fazla kansızlık, bakışlarını daldığı karamsarlıktan kocasının yüzüne çevirdi. Arabanın alarmını çalıştırınca uzattığı eline, ellini uzattı birlikte

hastahaneye girdiler. Doğan zaten doktorunu evden çıkmadan önce arayıp haberdar etmişti "umarım gelmiştir" diye söylendi.

Resepsiyonun yanına gelip "Nöroloji uzmanı geldi mi?"

Zayıf genç kız bilgisayara bakıp "Zilan Hanım mı?"

"Evet."

"Çıkmıştı ama az önce geri döndü sizi bekliyor odasında, buyurun. Odası... Doğan arkasını dönüp karısını çekiştirirken "Biz biliyoruz teşekkürler."

Doğan, Zilan'ın elinden tutup doktorun odasına gitmek için asansöre geçip 3 kata çıktı, kapısına gelince durdular hâlâ sıkıca kavradığı eli bırakmadan kapıyı tıklattı. İçeriden gelen sesle kapıyı açtı.

"Girin"

Doğan önce Zilan'ın geçmesi için ona yol verdi, arkasından kendisi de odaya girip kapıyı arkalarından kapattı. Doktor Bey sandalyesinden kalkıp Doğan'a soru soran gözlerle bakarken elini uzattı. "Merhaba Doğan Bey önemli bir şey yoktur umarım?" Sonrada Zilan'a uzatıp elini onunla da tokalaştı. Zilan'la, Doğan tekli koltuklara otururken Doğan" Bunu bize sen söyleyeceksin Doktor Bey?"

Doktor, Zilan'a bakışlarını çevirdi." Neyiniz var Zilan Hanım? Şikâyetleriniz ne?"

"Aslında benim bir şeyim yok kocam biraz abarttı durumu."

Doğan sinirli çıkan sesiyle" Nasıl yok, ne zaman baksam kusuyorsun!" Gözlerini karısından ayırıp doktora çevirdi" Zilan ameliyattan sonra sürekli kusmaya başladı ve bunu önemsemiyor"

"Zilan Hamın bu durumlar sizin gibi yeni ameliyat olmuş hastalarda önemli olabilir. Kusma şekliniz nasıl? Baş dönmesiyle mi geliyor? Ya da halk arasında fışkırır gibi dediğimiz tabir demi oluyor.

Doğan "ne far keder, iki şekilde de kusuyor işte." Diye söylendi.

"Çok şey fark eder Doğan Bey. Eğer baş dönmesiyle oluyorsa ya psikolojiktir ya da farklı bir sebebi vardır. Ama durum diğeri ise işte o zaman Beyinle alakalıdır sorundur, buda bizi harekete geçirir."

Doğan endişeyle karısına bakıyordu diyecek diye, oysa o hiç dikkat etmemişti- oluş şekline. Zilan bakışlarını doktora çevirdi, biliyordu ki söyleyecekleri Doğan'ı kızdıracaktı.

"Aslında genelde yemeklere ya da kokulara karşı hassasiyetim var. Hâlâ burnumda hastahanede içtiğim ilaçların kokusuyla geziyorum. Biliyorum bu saçma ama birden o kokuyu hissediyorum ve midem bulanıyor. Bir de şey var...”Gözlerini Doğan'ın yakıcı kızgın bakışlarından bakmaya cesareti yoktu.

"Birde ne var Zilan Hanım?"

Bazen kendimi çok bitkin hissediyorum, kolumu bile kaldıramıyorum. Sonra çok uykucu oldum, bıraksam kendimi gece gündüz uyurum. Baş dönmelerini önemsemek istemiyordum hep wertigo'dandır diyordum ama oda çok olmaya başladı. Neredeyse kafamı hareket ettirmek istemiyorum artık.”

Doktor konuşmadan Doğan ayağa kalkıp kızgınca gürledi.

"Bunlar ne zamandır oluyor? Sen hangi akla hizmet böyle şeyleri geçiştiriyorsun da bana haber vermiyorsun?”

Doğan'ın gözleri endişeden mi, öfkeden midir bilinmez kap kara olmuştu. O kahve gözleri şimdi gece gibi kapkaraydı. Ellerini saçlarını gömüp, sinirle yerine geri oturdu. Doktor onu sakinleştirmek ister gibi "Zilan Hanım bu anlattıklarınıza şimdi bir şey söylemem yanlış olur. Yaptıracağınız tahlillerden sonra daha iyi

anlamamızı sağlar çıkan sonuçlar. Onlara bakıp değerlendirme yaparız. Ama bana kalırsa psikolojik gibi geliyor, tabii emin değilim bu sıralarda kendinizi baskı altında hissettiniz mi? Ya da büyük bir sorun onun gibi bir şeyde buna sebep olabilir.”

Doğan doktora bakıp" Evet, öyle bir sorunumuz oldu ama henüz bir kaç gün oldu, karım burada bir aydan fazla bir süreden bahsediyor.”

"Bakın Doğan Bey karınız önemeli bir ameliyat geçirdi, vücudunun kendisine gelmesi aylarını hatta bazı hastalarında yıllarını alır. Bu olayı küçümsemeyin vücudu hâlâ kendisini toparlamaya çalışıyor olabilir. Tamam, şu tahlilleri hemen yaptıralım laboratuvara ben ulaşır durumu bildiririm, siz aşağı inip kan verin Zilan Hanım.

Zilan sandalyeye oturdu kolunu açtı, hemşire kan almak için iğneyi çıkarınca oda korkuyla yüzünü buruşturdu. Elinin altındaki güçlü eli hissedince sıkmakta olduğu gözlerini açıp kocasının sıcacık bakan gözlerine baktı. Oda cesaret verir gibi başını okşayıp elini tuttu sıkıca. Bundan sonrasında bir sürü tahlil yapıldı üç kez daha kan alındı. Dört saatin sonunda Doğan'la, Zilan sonuçların çıkmasını hastahanenin

kafesinde beklerken Doğan'ın telefonu çaldı. Doğan telefonla konuşup kapattı. Cebinden para çıkarıp masadaki hesap kutusuna bıraktı, kendisine bakan karısına elini uzatıp "Hadi sonuçlar çıkmış doktor bizi bekliyor."

"Buyurun Doğan Bey sonuçlar çıktı, ben sizle bu konuyu konuşurken Zilan Hanım yan odaya geçebilir mi? Birde meslektaşımın görmesi lazım"

Doğan endişeyle "Kötü bir şey yok ya Doktor Bey?

"Yok, hayır, onunda bilgisine ihtiyacım var kesin sonuç için." O muayene olurken bizde biraz konuşalım isterseniz?"

"Bir şey yok demiştiniz ama görüyorum ki bir sorun var! Doktor karımın neyi var?"

Zilan yerinden kalktı yan odaya geçti buranın kadın doğum odası olduğunu görünce panikledi. Masanın yanında bekleyen bayan doktor ona bakıp tebessümle "Merhaba ben Aylin Atakır Uzman Jinekoloğum.”

"Bunu görüyorum yanlış geldim galiba, ben nöroloji hastasıyım"

Doktor yaptığı işi bırakıp yanına geldi, onu odanın içindeki kabine yönlendirirken "Hayır, doğru geldiniz

beni doktorunuz bilgilendirdi. Sizi muayene edeceğim sorun yok korkmayın sadece tedbir amaçlı".

Zilan odada şöyle bir gözünü gezdirip "Tamam, peki ben ne yapayım şimdi."

Doktor elindeki önlüğü eline verip yönlendirdi," Siz şuraya geçip hazırlanın ben birazdan gelirim."

Zilan doktorun yönlendirdiği kabine geçince yüzü kireç gibi oldu; korkuyla yutkundu. Karşısında çatal dedikleri doğum kontrol koltuğu duruyordu. Elleri titremeye başladı, daha önce hiç vajinal kontrol geçirmemişti. Endişe tüm bedenini sardı, vücudunu soğuk terler bastı. Kıyafetlerini çıkarıp doktorun eline tutuşturduğu önlüğü giydi ama çatala çıkmaya cesaret edemedi. Doktorun sesini arkasında duyunca sıçradı korkuyla, ürkek bakışlarını ona çevirdi.

"Korkacak bir şey yok gerçekten. Nerdeyse her kadın korkar bu masadan ama öyle korkulacak kadar kötü değildir. Gelin çıkmanıza yardım edeyim." Doktorun yardımıyla Zilan çatala çıktı bir bacağını sağa, diğerini soldaki bacak tutacaklarına koydu. Korkudan bacakları titriyor elleriyle koltuğun kenarındaki başlıkların kenarlarını sımsıkı tutuyordu. Doktor kenarda duran direği andıran lambayı yakıp önüne oturunca, dolmakta olan gözlerinden yaşlar

yavaşça süzüldü. Muayene bittiğinde canın yanmadığını görünce tüm korkusunu endişesini bıraktı, bakışlarını önünde oturan doktora çevirdi. Doktor sandalyesinden kalktı suratımı asıktı yoksa onamı öyle gelmişti.

"Siz girin Zilan Hanım ben yan odada olacağım işiniz bitince ultrasonun olduğu BÖLÜM e geçip bekleyin, ben hemen geliyorum."

Zilan üzerini değiştirip doktorun söylediği yere geçti, sandalyeye oturdu yaklaşık yarım saattir doktoru burada bekliyordu ama ne gelen vardı nede giden. Doğan'da nerede kalmıştı onu burada yalnız bırakmıştı, tahlillerle uğraşıyordur kesin diye aramamıştı. Eline telefonunu aldı tam arayacaktı ki doktorla birlikte kocası odaya girdi. Yerinden kalkıp kırılmış bir ifadeyle onu yalnız bıraktığı için Doğan'a sitem etti.

"Neredesin sen? Burada ne kadar korktuğumu biliyor musun?"

Gözleri kocasının kaçırdığı gözleriyle buluştu. Nasıl bakıyordu bu adam gözleri böyle, sanki tüm dünyanın yükünü yüklenmişte altından çıkamıyormuş gibi! Hayal kırıklığı o kadar bariz okunuyordu ki bakışlarından, oda farkında olacak ki gözlerini

kaçırıyordu. Onun gözlerinin dışında her yere bakıyordu bu sefer endişe sardı bedenini.

"Doğan iyi misin? Yoksa tahlillerde mi bir sorun var?"

Doktor ultrason bilgisayarını açıp öndeki sandalyeye oturup" Zilan Hanım şuraya uzanıp karnınızı açar mısınız? Diyerek yan taraftaki sedyeyi gösterdi. Zilan'ın içinde farklı bir şeyler olmaya başladı "Karnını açmak, ultrason bu kelimeler. Yok, canım olsa anlardı herhalde. Yoksa cidden hamile miydi? Ama ya varsa bu mümkün müydü, olabilir miydi? Derin bir nefes alıp doktorun gösterdiği yere uzandı, penyesini kaldırdı, karnını göğsünün altına kadar açtı. Doktor karnına buz gibi jeli sıkınca ürperse de sesini çıkarmadı. Doktor ekrana bakarak aleti karnında gezdirdi. Bu sırada da ekrana bakıp ölçümler yapıyordu işi bitince ultrason ekranını Doğan'la, Zilan'ın olduğu tarafa çevirdi. Parmağıyla göstererek ufak kara bir noktayı işaret etti. " İşte burada."

Zilan ekrana baktı karartı ve içindeki küçük Beyazlıktan başka bir şey gözükmüyordu heyecanla sordu" Aylin Hanım ne var orada?"

Kadın kırık tebessümüyle bakarak gözlerine "Bebeğiniz Zilan Hanım!"

“Ne bebeği?” diye sordu şaşkınca sesiyle.

“Hamilesiniz!”

Zilan ekrana baktı ama hiçbir şey göremedi, orada bebek falan gözükmüyordu. Kalbi deli gibi atıyordu, farkında olmadan ağlamaya başlamıştı bile gözlerini ekrandan kocasına çevirdi. Doğan donmuş gibi kaskatı ekrana bakıyordu. Gözleri dipsiz kuyuları andırıyordu adeta. Onun heyecanla, titrekçe bakan gözlerine hiç bakmadı kocası gözü doktorun üzerinde öylece onu dinliyordu. Zilan'ın hayali bu değildi, bir gün ona hamile olduğunu söylediği zaman sevinmesini hatta havalara uçmasını bekliyordu. İstediği tepki bu değildi, soğuk bakışlar kaskatı bir beden olmamalıydı. Belki de şok geçirmişti, belki de hâlâ inanamıyordu bebeklerinin olacağına.

"Bebek altı hafta, altı günlük henüz yeni bir gebelik!”

Zilan bakışlarını kocasından doktora çevirdi içi acımıştı, kalbi kırılmıştı verdiği tepkiye, o Zilan kadar sevinmemişti hamile olmasına belli ki... Şimdi bu odadan çıkıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu, onlara hissettirmedi kalbinin parçalandığını. Gözündeki yaşları silip doktora odaklandı titrek ve kırgın sesiyle"

Ama ben bir sürü tahlil yaptırdım bu zamana kadar nasıl olurda bilemez doktorlar bunu?"

"Zilan Hanım size farklı tahliller yapılmış hormon değil ve o zamanlar yeni olduğu için büyük ihtimalle bilememişlerdir."

Doğan'ın konuşması iki kadının konuşmasını bölerken ortama bomba gibi yakıcı yok edici sesini saldı. Genç kadının içine harap edip yok ederek.

"Bu çocuğu istemiyoruz! Hemen şimdi alın...

Otuz Sekiz

Bu adam ne dediğinin farkında değildi galiba, böyle bir şeyi nasıl söylerdi? Yok, yanlış anlamış olmalıydı. Gözlerini kocasına çevirdi ama o bakmadı bile Zilan'a sorusunu yeniledi baktığı doktora yeniledi.

"Bu bebeği istemiyoruz."

Buna omu karar veriyordu? Onu tek başına yapmamıştı ki, hem nasıl derdi aldırmak istiyorum diye hiç mi vicdanı kalmamıştı? O masanın üzerinde Zilan'ın dünyası başına yıkıldı. Boğazına bir düğüm gelip oturdu acı acı yutkundu. Nefesi kesilmişti sanki de tonlarca ağırlığın altında kalmıştı. Dirseklerinin üzerinde doğrulup, karnındaki jeli bile silmeden sedyede hızla indi ayakkabılarını giyindi. Hangi ara

akmaya başlamıştı gözyaşları. Ya da zaten hiç durmamıştı az önce mutluluktan akan yaşlar şimdi ise yerini ıstıraptan akmaya bırakmıştı. Hayatında değer verdiği ender insanlardan olan kocası, canını verecek kadar sevdiği adam onun bebeğini istemiyordu. Bu gerçekler tokat gibi yüzüne çarptı. O bacakları onu taşımaz diye umarken hangi ara kalkıp koşmaya başlamıştı da hastahanenin buz gibi koridorlarından geçiyordu.

Doktor endişeyle yerinden kalkıp az önce Zilan'ın çıktığı kapıya baktı. Tereddütlü bakışlarını kocasına çevirdi. Tam bir şey söyleyecekti ki, Doğan elini kaldırıp susmasını işaret etti. Ve karısının az önce çıktığı kapıdan hızla çıktı nereye gittiğini anlamak için bakışları koridor boyu gezindi. Çok uzaklaşmamıştı, onu merdivenin köşesini dönerken gördü.

Zilan nefes nefes koşuyordu, önce merdivenleri indi hızla sonra hastahanenin dışına çıktı. Şaşırmıştı, yönünü kaybetmiş kuşlar gibi ne tarafa gideceğini bilmiyordu. Görmeyen gözlerini bir sağa, bir sola çeviriyordu. Şimdi ne olacaktı? Ne yeri nede yurdu vardı artık, onun bebeğini istemeyen adam onu ister miydi? Elleriyle gözlerini sildi, hıçkırıklarından omuzları hızla kalkıp iniyordu. Hiç kimseye

aldırmadan, utanmadan tıpkı bir çocuk gibi sokağın ortasında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bu hali evini bulamamış çocuklara benziyordu ya da ailesini kaybetmiş… Onlar gibiydi gerçi hiçbir zaman tam olmamıştı ki, koluna dokunan sıcak parmaklarla irkildi. Elbette ki gelenin kim olduğunu biliyordu. O daha gelmeden kokusu burnuna gelmişti bile. Gözlerini kuruladı elinin yanıyla çok geçmeden yerini yeni yaşlar aldı. Doğan onun çaresizce bekleyen haline daha fazla dayanamayıp, karısını çekip kollarına aldı göğsüne bastırdı. Zilan debelendi kollarından kurtulmaya çalıştı, o çabaladıkça kocası daha sıkı sardı onu. Sonunda vazgeçti genç kadın. Şu anda en çok kaçmak istediği ama en çokta ona sarılıp ağlamak istediği yerdeydi. Bu nasıl çelişkiydi böyle? Bir yanı kaçmak istiyor, bir yanı sıkıca sarılıp omuzlarında ağlamak istiyordu. Ne kadar zaman öylece durdular bilmiyordu Zilan. O ağladı, Doğan bir elini beline atıp sıkıca sarılırken, diğeriyle saçlarını okşayıp saçlarını öpücükler bıraktı. Yine de o kas katı kesilmiş halini bırakmadı duruşu, direk gibi dimdik, buz gibi bakışlarıyla orada öylece karısının yanında oldu. Onun sakinleştiğine karar verince kolunu omuzlarına dolayıp arabaya doğru yönlendirdi. Zilan hiç ses çıkarmadan ona itaat etti. Ağlamaktan yorgun

düşmüş haliyle onunla tartışacak durumda da değildi zaten. Doğan önce onu bindirdi arabaya, sonrada kendisi bindi. Kimse, kimseye bakmadı ya da tek bir kelime dökülmedi dudaklarından ikisinin de. Doğan arabayı çalıştırıp yola koyulurken Zilan kafasını cama dayadı gözlerini kapattı. Bundan sonra neyin nasıl olacağını düşünürken, yanağından yaşlar süzülüyordu. Doğan'da gözlerini yola mıhlamış öylece buz gibi bakıyordu. Sanki ne Zilan'ın ağlamasını duyuyordu, nede hıçkırıklarını ya da en basiti duymak istemiyordu. Belki de onun sesine kulak tıkamak, en zoru ama başara bildiği tek gerçeğiydi... Eğer ona bakarsa ya da üzgün gözlerini görürse biliyordu ki yelkenleri suya indirirdi. Doğan demir kapıya yaklaşınca kornaya bastı, işte o zaman Zilan kendisine geldi. Demek eve gelmişlerdi ağır demir kapı gıcırdayarak açıldı. Doğan arabayı kapının girişine yönlendirdi. Karısı arabadan hızla inip kapıyı çarparak çıktı. O buna da aldırmadı, bunlar beklediği tepkilerdi eğer tepki göstermeseydi korkardı. Arabayı yerine götürmek için yavaşça hareket etti. Garaja giderken karısının hızla eve girdiğini dikiz aynasından görüyordu. Zilan hışımla eve girdi. Salonun kapısında onları bekleyen Güllü kadın gelininin suratından bir terslik olduğunu

anlamıştı. Çekinerek yanına yaklaştı Zilan'ın suratı bembeyaz mermer gibi olmuş duruyordu. Ağlamaktan kızarmış kederli gözleri kesişince kadın daha fazla dayanamayıp sordu.

"Kızım bu halin ne? Kötü bir şey mi oldu?"

O sırada içeri giren Doğan'ı görünce Zilan kocasına kızgınca bakıp tısladı.

"Oğluna sor anne sana o anlatsın? Zaten yaptığı en iyi şey bu(!)"

Doğan'da aynı karısı gibi soğuk ve ifadesiz yüzüyle yanlarına doğru yaklaşıp, mesafesini koruyarak önlerinde durdu." Bunları sonra konuşuruz ama bugün değil!"

Zilan alayla gözlerini kocasına çevirdi "Hangi gün kocacığım? Bebeğimizi öldürdükten sonramı? Beni boşadıktan sonramı? Buna asla izin vermem sırf sen istemiyorsun diye onu aldırmam. "Doğan sinirle bağırdı.

"Ne saçmalıyorsun sen, ne boşanması?"

Yaşlı kadın duyduklarına inanamıyordu, tahmini doğruydu. Gelini hamileydi ama oğlu bu çocuğu istemiyordu. Gözleri tartışan çiftin üzerinde geziniyordu neler olduğunu bir anlasa. Yaşlı kadının yüreğine inecekti şimdi oğlunun gelinini ne kadar

sevdiğini biliyordu. Zilan'da bir o kadar seviyordu. İyide bu şimdi neyin nesiydi?

"Zilan olayı dramatik hale sokma, sadece henüz erken. Kendimi baba olmaya hazır hissetmiyorum. Sen nasıl istiyorsan bende istemiyorum, fikrimi söyledim diye bu kadar ...

"Bu kadar ne ha, bu kadar?"

Zilan şimdi üzerine atlayıp omuzlarını yumruklamak, o mermer gibi sert suratını dağıtmak istiyordu. Nasıl olurda hemen değişirdi böyle, yok bu onun kocası olamazdı. Üzerine titreyen adam gitmiş yerine anlayışsız soğuk bir adam gelmişti. Haykırdı içinden, ben kocamı istiyorum beni seven, benim sevdiğim adamı istiyorum diye. Bir insanın canı böylemi yanardı, böylemi ölürdü? Ateş olmadan kurşun olmadan yaralanır mıydı? Sadece bir çift göz ve iki sözle yıkılır mıydı? Doğan'ın her sözü ok olup kalbine batıyor, buda yetmiyor gibi içini dağlıyordu.

Güllü Hanım daha fazla dayanamadı haykırdı.

"Biri bana ne olduğunu hemen açıklasın? Yeter ben çocuklarımı böyle görmeye dayanamam"

Zilan bakışlarını annesine çevirdi.

" Olan şu anne, ben hamileyim ama senin oğlun daha doktor bebeği söylediği anda alın dedi. Lanet olsun bizim bebeğimiz o bizim!"

Bir adım geriledi, köşedeki sehpanın üzerinde duran vazoyu alıp Doğan'a doğru fırlattı ağlayarak." Allah seni kahretsin! Bunu bana neden yapıyorsun? Bunu bize niye yapıyorsun?

Doğan hiç kıpırdamadı. Vazo yanındaki duvara çarpıp büyük bir gürültüyle kırılırken bile hiç kıpırdamadı. Tıpkı ruhu gibi oda parçalandı da eli mahkûm öylece ruh gibi durdu. Zilan onun bu umursamaz hallerine daha fazla dayanamadı hızla merdivenleri çıkıp odasına yöneldi. O merdivenleri çıkıp ta gözden kaybolunca, Doğan gözlerini kapadı ellerini yumruk yaptı yanına saldı. Bu çok ağırdı, bu yük çok fazlaydı omuzlarına. Dudaklarından mırıltı gibi dualar döküldü." Allah'ım bana yardım et, bana sabır ver… ver ki bende güçlüce ayakta kalayım." Yumruk olmuş ellerini sıcak dokunuşlar sarınca gözlerini açtı. Annesi ağlayarak ona bakıyordu, sanki kalbini kitap gibi okuyor onun ruh halini çözüyordu. Dolu dolu olmuş gözlerini annesine çevirdi. Kafasını bu konuşmaya hazır değilim gibi sağa sola salladı.

Anladı her zamanki gibi annesi, onun kalbindeki savaşı anladı.

"Ben sana hep güvendim, hep inandım annem. Sen bir sebep olmadan kendi canını yaka yaka böyle davranmazsın. Ama yaptığın yanlış böyle olmaz, kırarak dökerek olmaz. Sonunda yine senin canın yanar, senin canın yanınca da ben ateşlerde kavrulurum annem. Yapma bunu bize yapma, ona da yapma, kendine de. "Doğan annesinin elini alıp avucunun içine öptü. Sonrada bırakıp az önce Zilan'ın çıktığı merdivene baktı. Derin bir nefes alıp oda oradan yukarıya çıktı.

Zilan camın önünde sinirlice dışarıyı izliyordu. Kollarını yine her sinirlendiğinde yaptığı gibi göğsünde bağlamış. Sağ ayağını yere ritmik bir şekilde vuruyordu. Arkasından açılan kapının sesini duyunca arkasını dönmeden" Yalnız kalmak istiyorum."

"Doğan olduğu yerde kalıp anlayışla seslendi.

" Hayır, konuşacağız, bu konuyu halledeceğiz!"

Zilan arkasını döndü, boş bakışlarını kocasına çevirdi "Bu konu kapandı ben onu aldırmayacağım, halledecek bir konu değil bu, senin bahsettiğin bizim bebeğimiz. Kesilip atılacak tırnak ya da uzayacak saç değil. Lanet olsun burada benim düşüncemin hiç mi

önemi yok? Ah pardon, sen bana sorma tenezzülünde bile bulunmamıştın öyle ya....

"Hayır, kapanmadı bende aldıracağız diyorum!"

Zilan kollarını çözüp sinirle yanlarında yumruk yaptı.

"Hangi hakla? Hangi sebeple buna tek başına karar veriyorsun?"

"Babası olma sebebiyle ve istememe hakkıyla... Bu çok normal, milyonlarca kadın bunu her gün yapıyor kısa bir iş...

"Sus lanet olasıca sus ... Ne kaçtı senin içine canavar mı? Sen benim Doğan'ım değilsin, benim sevdiğim adam değilsin, kimsin sen? Kimsin seni istemiyorum, bu adamı istemiyorum."

Doğan bir adım yaklaştı "Aşkım ben hâlâ aynı Doğan'ım sevdiğin adam, sadece daha erken henüz bunun için hazır değiliz diyorum."

"Kendi adına konuş. Yaklaşma bana olduğun yerde kal."

Zilan'ın aklına bir kaç gün öncekiler geldi. Sevgilisi Jale! Vücudu buz tuttu, tırnakları etine geçti elinin içindeki sıcaklığı bile anlamadı. Sulu gözlerini kocasına çevirdi yeniden "O değil mi sebep, o!"

Doğan kaşının birisini kaldırdı "O kim?"

"Senin çocuğunun annesi, onun için mi istemiyorsun bizi? Lanet olsun sana aklın başına şimdi mi geldi? “ Elini kaldırıp ağzını kapadı hıçkırıkları ağzından kaçmasın diye. Doğan uzun bir kaç adımda yanına gelip önünde durdu. Sinirlenmişti, bu o kadar belliydi ki, çatık kaşları öfkeli gözleri her şeyi anlatıyordu.

"Bunu nasıl düşünürsün? Onun gibi birisiyle kendini nasıl mukayese edersin?”

Zilan onu yanlış anladı, bu olay gittikçe çıkmaza giriyordu.

“ Demek gözünde hiç değerim yoktu, o sürtük bile daha üstündü? Onun çocuğunu istiyorsun ama benimkisini değil. Tanrım etleri parçalanmış gibi kanı oluk oluk akıyordu sanki. Ne ara ellerini yumruk yapıp üzerine atlamıştı Doğan'ın ağlayarak ta omuzlarını yumrukluyordu." Aşağılık demek o benden daha üstün öylemi? Git ona, git defol. Senden nefret ediyorum”

Doğan ellerini tutmaya çalıştı ama tutamadı. Bu kadının kafası nasıl çalışıyordu böyle? Söylediğinden bunu mu anlamıştı? Nasıl tanımazdı onu sevgisinden nasıl şüphe ederdi? Kendisine eziyet etmesi ne kadarda kolaydı böyle.

"Zilan dur yapma..."

Elleriyle omuzlarını yumruklayan ellerini tuttu. Üzerindeki gömleğinin bazı yerleri Zilan'ın elinden kan olmuştu, farkında bile değillerdi." Dur artık yanlış anladın, dur.”

Zilan yine nefes almakta zorlandı, kalbi öyle hızlı atmaya başlamıştı ki nefesleri kesik kesik öksürüklerle kesiliyordu. Tam da zamanıydı bir panik atak eksikti şimdi. Doğan'ın elinde sıkıca kavradığı ellerini kurtarmaya çabaladı ama Doğan bırakmıyordu. Nefesleri ciğerlerinde donmaya başlayınca yüzü morardı. Doğan anladı yine kiriz geçirdiğini ellerini serbest bıraktı. Zilan elleri serbest kalınca dizlerinin üzerinde yere kapaklandı. Kesik kesik nefes almaya çalışıyordu, nefesini düzenleyince vücudu biraz sakinleşti. Doğan da onu yerden kaldırmak için eğilince gözlerini ona çevirdi.

"Çık buradan... Defol. Eğersen gitmezsen ben giderim çık odadan." Doğan'ın içine oturan acı, çektiği eziyetin tarifi mümkün değildi. Ellerini uzattı son bir umut ama oda yarıda kaldı.

" Dokunmabana, senden iğreniyorum. Git çocuğunun annesinin yanına git defol...

Doğan üzgün gözlerle uzattığı kollarını yanına çekti, boş kalan ellerini yumruk yaptı. Sinirle arkasını

döndü kapıyı çarparak odadan çıktı. Zilan ellerini yere dayadı, başını öne eğip hıçkıra hıçkıra ağladı. Ne sanmıştı ki, yaşadıkları gerçek miydi? Bir rüya görmüştü, çok geçmeden de uyanmıştı, kâbuslarla. Sadece tatlı bir rüya olarak kalacaktı yaşadıkları. Buna nasıl inanmıştı ki, onu babası bile sevmezken kocası mı sevecekti? Salak gibi hayaller kurup, kendisini bu rüyaya kaptırdığı için daha bir kızgındı. Hem ona, hem kendisine. Yere doğru uzandı, ayaklarını karnına doğru çekip ellerini karnına sardı. Orada öylece cenin pozisyonunda uykuya dalana kadar boş gözlerle kocasının çıktığı kapıya baktı.

Doğan sinirle çalışma odasına geçti, kapıyı çarparak kapattı. Masanın önündeki sandalyeye ellerini dayayıp başını aşağı eğdi. Siniri dinsin diye bekledi ama olmadı, oda insandı ve yaşadıkları çok ağır geliyordu. Kalbi bu yükün altında yaralar içinde debeleniyor, çırpındıkça da her yanı kanıyordu. Bazen sevdiğinin kaybetmemek için nefretini kazanmaya bile razı geliyordun insan elinde olmadan. Elini dayadığı sandalyeyi hışımla gerinden kaldırıp duvara doğru fırlattı. Duvarda parçalanan sandalyenin çıkardığı gürültü, yere dökülen parçaları tıpkı şimdi onun kalbini andırıyordu… Enkaz, sadece enkaz… Siniri hâlâ

olduğu gibi yerinde duruyordu, ardından kolunu masada gezdirip ne varsa yere yıktı. Sonrada kapının arkasına geçip oturdu. Sırtını kapıya dayayıp kafasını ellerinin arasına gömdü. Çocukluğundan beri yapmadığı şeyi yaptı. Hani derlerdi ya erkekler ağlamaz diye. Bu söz şimdi ne karda anlamsız, ne kadar da boştu. Bunun en iyi kanıtı da gözünden süzülen iri tanelerdi. İçi çekilene kadar orada öylece durdu ve sonunda gözleri yorgunluğun sinyallerini verip ağırlaştı. Buz gibi yerde huzursuz bir uykuya kendisini teslim etti.

Oda kocası gibi buz gibi yerde uyuya kalmış, tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Gözlerini açtığında saatin bayağı ilerlediğini fark etti. Gözü komodindeki saate kaydı sabahın seheri… 5.30 ağır adımlarla yerinden kalktı banyoya doğru yürüdü. Önce kıyafetlerinden kurtulup sıcak suyla duş aldı, işi bitince saçlarını kurulayıp üzerini giydi. Giysi odasına geçip kendisine küçük bir çanta hazırladı. Çantasından çıkardığı kağıda bir şeyler karalayıp zarfa koydu. Eline çantasını alıp kapıya yöneldi arkasını dönüp son bir kez baktı odaya. Ne yaşanmışlıklar, ne hayaller sığdırmıştı bu odaya. Yalan hayatın en güzel anılarına! Kafasını salladı bu duyguları uzaklaştırmak için. Artık üzülme yoktu,

madem tek değildi içinde canı vardı, oda üzülmeyecekti. Kapıyı kapadı merdivenlerden aşağı indi elindeki zarfa bakarken yardımcıları Elif kapıdan içeri girdi.

"Merhaba Zilan Hanım bugün erkencisiniz?"

Elif'e güçte olsa tebessüm edip" Günaydın" diye bildi sonrada yanına yaklaşıp "Elif abla bunu anneme verir misin? Benim çıkmam lazım. "Zarfı kadına uzattıktan sonra arkasına bile bakmadan çıkıp tüm anıları bir kâğıda sığdırıp gitti.

39. BÖLÜM

Doğan elini yüzünü yıkamış olarak salona girdi. Annesi kahvaltı masasına oturmuş onları bekliyordu. Kadının gözlerinin altındaki morluklardan onunda dün gece hiç uyumadığı anlaşılıyordu. Aralarına karışıp işleri çıkmaza sürüklemek istemiyordu Güllü Hanım. Onların sorunlarını kendi başlarına çözeceğini düşünüyordu. Kafasını daldığı kuyudan içeri giren oğluna çevirdi. Doğan'da masadaki yerine geçince üzgün bakışlarını oğluna çevirip "Günaydın" diye bildi fazlasını sormaya çekiniyordu. Nitekim geceki kırılan-dökülen eşyaların sesini oda duymuş, kendisiyle savaş verse de eşlerin arasına girmemişti. Doğan sandalyesinde geriye doğru yaslanarak elleriyle yüzünü sıvazladı. Yorgun olduğu her halinden anlaşılıyordu.

"Günaydın anne"

Elif Hanım elinde porselen çaydanlıkla içeri geçip fincanları doldurma işine girişti. Doğan fincanına şeker atarken "Elif abla Zilan'ı kahvaltıya çağırır mısın?"

Elif masanın yanına çaydanlığı bıraktı, arkasını dönüp sehpaya doğru yürürken "Zilan Hanım sabah erkenden çıktı efendim. Sehpadaki zarfa uzanıp eline aldı doğru zarfı eline aldığından emin olunca zarfla

birlikte Güllü Hanım'a yaklaştı "Bunu da size vermemi söyledi Hanımım....

Doğan sandalyesinden öyle hızlı kalktı ki, sandalye geriye kaykılıp hızla yere düştü. Aynı anda Güllü Hanım'da yerinden kalıp endişeyle zarfa yöneldi. Ama Doğan zarfı kapar gibi hışımla almış, endişeli bakışlarıyla açıyordu bile... Elindeki zarfı açınca yere attı içinden çıkan kâğıdı okuyup sinirle elinde kırıştırıp onu da diğerinin yanına fırlattı. Yemek salonundan çıkarken de sinirle de tıslıyordu.

" Bunu yapacağını düşünmemiştim"

Güllü Hanım yerdeki zarfı titrek ellerle alıp okumaya çalıştı. Belli ki zorlukla yazılmıştı, bazı yerler ıslanıp mürekkebi dağılmıştı.

ANNEME:

"Anneciğim, özür dilerim, böyle gitmek istemezdim. Eğer seni görseydim, sesini duysaydım zaten az olan cesaretimi de kaybederdim. Düşündüm, çok düşündüm anne... Nerede yanlış yaptım diye ama bir türlü işin içinden çıkamadım.

Artık dayanamıyorum, benim hayatımda benim kararlarım olmaksızın alınan kararlara dayanamıyorum. Bir ailem olsun istedim olmadı, yatılı okudum. Mimar olmak istedim, avukatlık okutuldum. Evlenmek istemedim, zorla evlendirildim. Sevmek istemedim kocama âşık oldum. Şimdide bana ait olan tek şeyi, bebeğimi içimden söküp almamı istiyor... Olamaz anne yapamam, ona kıyamam. Bu kadarı çok fazla, madem onu istemiyor, beni neden istesin ki? Ayağındaki engel kalkınca benden de sıkılıp bırakmayacak mı? Bunu istemiyorum, onun beni terk etmesini kaldıramam, buna dayanamam.

ÖZÜR DİLERİM...

"Ağabey neredesin?"

"Evdeyim canım insan nasılsın der neredesin değil? Ne oldu? Kötü bir şey mi oldu yoksa?"

"Ben geldim hava alanındayım, beni alır mısın?"

"Zilan?"

"Ağabey lütfen bir şey sorma, sadece gelip beni buradan al bekliyorum. Yoksa ben geleceğim"

"Tamam, bekle hemen çıkıyorum...

Zilan telefonu kapatıp çantasına koydu. Hava limanının önündeki yolun kenarında kaldırıma oturmuş, ellerini de buz gibi taşa dayamış dalgınca ayaklarına bakıyordu. Şimdi ne diyecekti onlara? Kavga mı ettik, kocam beni de bebeği de istemiyor mu? Elleriyle yüzünü kapattı, artık gözyaşı da kalmamıştı ki aksın. O kadar derdi varken gözünün önünde yine aynı yüz beliriyordu. Ne kadar kafasından atmaya çalışsa da aklına, beynine, hafızasının en ücra köşelerinde yer bulmuştu kendisine… Gözlerini ne zaman kapasa ya da uzun boylu birisini ne zaman görse o. Bu kadar mı acizdi? Ya da bu kadar mı âşık? Önce aklına aşkla bakan gözleri geliyordu, içini bir vicdan azabı sarıyordu yanlış yaptın hemen pes ettin diyordu. Ama hemen sonra "***Aldır"*** derken ki boş bakan gözleri

beliyordu önünde. Ne zaman ona öyle dipsiz kuyulara bakar gibi bakar olmuştu? Kendisi mi yanlış anlamıştı, kızdığı için uyduruyor muydu yoksa? Yapma Zilan, adam hiç tereddüt etmeden aldır dedi, sanki vücudundaki benden bahsediyordu. Ne kolay çıkmıştı bu sözcükler ağzından oysa.

İşte bu onun tekrar öfkelenmesini sağlıyordu. Sanki yanından ayrılalı bir kaç saat olmamışta, aylar yıllar olmuş gibi hissediyordu. Daha şimdiden özlemişti onu. Bu kadar mı acizdi onun karşısında? Evet, acizdi kollarını açıp karşısına geçse hiç düşünmeden koşardı. Onun çektirdiğini, yine onun göğsünde ağlayarak dindirirdi. Güçsüzdü onun dokunuşlarına, bakışlarına, sözcüklerine karşı çok güçsüzdü. Zaten kendisine güvenmediği için ayrılmamış mıydı oradan? Kafasını salladı mırıldanırken" Hastasın sen, zavallı bir hasta" Ama kalbi beyninin tam tersini haykırıyordu "Âşıksın" diyordu" hem de kör kütük delicesine âşık.

Düşünceli bakışlarını önünde duran arabaya yöneltti. Arabanın kapısı açıldı, ağabeysi sevinerek araçtan indi. Yüzündeki gülümseme yanına yaklaştıkça azaldı ve sonunda soldu. Şimdi gülen gözlerinde endişe hâkimdi. Zilan oturduğu kaldırım taşından kalkıp yaklaşmakta olan ağabeysine baktı dolu dolu olmuş

gözleriyle. Yaklaşınca da, ayazda kalmış kedi yavrusu gibi kendisini onun korunaklı kollarına bıraktı. Ellerini boynuna sardı, kafasını ağabeysinin boyun köküne gömüp sessizce durup sadece ağladı. Cesur kardeşinin bu halini beklemiyordu. Tamam, bir şeyler olduğunu sesinden hissetmişti ama beklediği kesinlikle bu değildi. Bir elini kardeşinin beline sarılırken diğeriyle de saçlarını okşadı.

"Canım neyin var?"

Zilan titrek sesiyle "Yok, bir şey ağabey sadece sizi özledim...

"Yok, var bir şeyler ben kardeşimi tanırım."

Zilan kollarını ağabeysinden çekip bir adım geriledi elini uzatıp kaldırımdaki çantasını aldı. Elinin tersiyle gözlerini kurulayıp saçlarını geriye itti. Ağabeyine hiç bakmadan arabanın diğer tarafına geçti, ön koltuğunun kapısını açıp bakışlarını ağabeyine çevirdi

"Beni evimize götür...

Bu söz çok şey anlatmıştı ona ama birçok ta soru işareti bırakmıştı yerine kafasında Cesur'un. Kardeşini tanıyordu, konuşmak istemeyince lal olur susardı. Onun hakkında bir şey daha biliyordu: Kan kusar kızılcık şerbeti içtim diyen kadınlardandı. Her şeyi

içinde yaşayıp, kendi savaşını kendisi verenlerdendi. Sormadı ona bir şey, zaten kendisini hazır hissedince anlatırdı nasılsa. Arabasına yaklaşıp kapısını açtı kafasını sallayarak içine geçti.

Yol boyu memleketinin yolarını cama dayadığı kafayla dalgın gözleriyle izlemeye çalıştı. Arabanın içinde mutlak sessizlik hâkimdi. Ne Cesur soru sordu, nede Zilan olanları anlattı. Cesur'un gözü yoldan sadece arada bir kardeşine attığı kaçamak bakışlar dışında hiç ayrılmadı. Ne olmuştu bu kıza da, gözlerindeki kederde neyin nesiydi? Onu İstanbul'da bırakıp gelirken ne kadarda mutluydu. Kendisini o kadar zor tutuyordu ki sormamak içi. "Ne oldu?" diye. Onun omuzları düşmüş, gücü kesilmiş, hayatı vücudundan çekip hayatla savaşını kaybetmiş halini görüp susmak o kadar zordu ki.

Senelerce her okuldan dönüşünde bu yoldan geçmişti. Her tatil farklı bahanelere sığınmasına rağmen, sırf ağabeysinin özlemine dayanamadığı için bu yollardan geçmişti. Her dönüşü buruk olmuştu bu eve hiçbir zaman güle oynaya gelemeyecek miydi buraya? Sebebi bu sefer farklıydı, geldiği ev aile ziyareti değildi. Hayatlarına kalıcı misafir olarak geliyordu. Babasının o soğuk bakışlarına bir tatil boyu

dayanamazken, şimdi bir ömür nasıl dayanacaktı? Her bakışı katil der gibiydi. Her sözü senin yüzünden oldu der gibi batarken, onun o ruh haline nasıl katlanacaktı? Gerçi evlendiğinden beri biraz yumuşamıştı bakışları. Midesi kasıldı, yaşadığı sorun, düşündüğü hayat, girdiği çıkmaz sokağın duvarlarına vura vura parçalanan yüreği isyan etti midesi de onunla. Elini ağzına kapayıp geçsin diye bekledi, olmadı. Ağzına gelen acı su tadıyla bakışlarını ağabeysine çevirdi.

"Ağabey dur "

Genç adam kardeşine bakıp ne demeye çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Ağzına kapadığı eli yüzünden boğuk çıkan sesi kelimeleri anlaşılmaz kılıyordu.

"Ağabey du...

Arabayı sağ şeride çekip zaten boş olan yolda durdurdu. Zilan kapıyı açıp hızla eli ağzında yol kenarına koşmaya başladı, o arabadan çıkınca kucağındaki çantası da yere düşmüştü. Yere doğru eğildi eli midesinin üzerinde dururken, zaten boş olan midesini boşaltmaya çalıştı. Midesine giren kramplar azalınca yerinde doğruldu kendisine endişeyle bakan ağabeyine doğru yaklaştı. O arabaya yaklaşırken, Cesur bagaja doğru geçip içinden büyük bir pet şişe çıkarıp tekrardan kardeşine doğru yürüdü.

"Hadi, elini yüzünü yıka."

Zilan'da ağabeyinin eline döktüğü suyla elini yüzünü yıkayıp kendisine geldi. Rahatlayınca farkında olmadan eli karnına gitti. Yalnızca bir gün olmuştu onu öğreneli ama onun için endişelenmeye başlamıştı bile. “Acaba bu zorlamalar ona zarar verir mi?” diye endişeyle düz göbeğini okşuyordu. O anda ne yaptığını fark edip bakışlarını eline çevirdi, karnının üzerindeki ellerini görünce az önceki üzgün ifadesinin yerini şimdi kırık bir tebessüm almıştı.

O orada karnını okşarken Cesur kardeşinin ne yaptığını anlamaya çalışıyordu, sanki transa geçmiş gibi kendi kendisine gülüp karnını okşuyordu. Aklında şimşekler çakarken. "Zilan bu....

Zilan başını kaldırdı ürkek bakışları ağabeyiyle birleşince utanıp kızardı ama tebessüm ederek te kafasını salladı.

"Ben şimdi dayımı olacağım?"

Zilan yine kafa sallayınca, Cesur onu kollarına alıp sıkıca sarıldı.

"Çok sevindim, senin adına hatta kendi adıma da. Ben dayı olacağım, benim ufak kardeşim annemi olacak şimdi? Sen daha ufacıksın...

Zilan bir adım geriledi gözlerindeki alayla ona dikip "Ben yirmi üç yaşındayım on beş değil ağabey.”

Cesur burnuna dokunarak "Sen hep o beş yaşındaki ağlak, sümüklü, peşimden ayrılmayan küçük kız çocuğu olacaksın. Kaç yaşında olursan ol ya da kaç tane çocuğun olursa hiç fark etmez. Sen peşimden ayrılmayan kuyruk Zilan’sın.

"Bundan şikâyetçi misin?

"Hayır, asla. "

"İyi o zaman, bir kuyruğa daha katlanacaksın ne yazık ki...

Omuzlarını silkeleyerek arabaya yöneldi Cesur’da "Eh ne yaparsın kaderimde varsa bu tatlı işkenceye katlanırız bizde.”

Zilan biranda olsa çıktığı ruhsal yorgunluğundan eve varmasıyla geri döndü. İşte şimdi yine başladığı yerdeydi. Tek farkla bu sefer tek değildi.

40 BÖLÜM

İşte yine başladığı nokta, hiç istemese de geldiği mutsuz yuvadaydı: Kocaman heybetiyle taş yapı zamana inat tüm yaşanan mutsuzluklara rağmen dimdik ayakta duruyordu. Adım atması kolaydı, ya cesaret etmesi? İşte onu kendisinde bulamıyordu.

"Zilan inmeyecek misin?"

Zilan'ın bakışları ağabeyininkisiyle birleşti. Kararsız bakışlar ürkmüş yüzüyle yine aynı Zilan olmuştu. Her sene sonu tatile gelen ve girmek için ağabeysinden cesaret beleyen küçük kardeş. Cesur elini uzatıp saçlarını yüzünden kenara çekti" Canım artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Sen anne oluyorsun ve kendine güvenmen ayakta durman lazım. Seni buraya getiren sebebi bilmiyorum ama seni tanıyorum. Şimdi kapıyı aç içeri gir, kimseye hesap vermek zorunda değilsin. Buna babamda dahil artık sen olgun bir kadınsın ve hatta yakında anne olacaksın."

Doğru söylüyordu ağabeysi, o artık eski Zilan değildi. Aslında hiçbir şey eskisi gibi değildi. Onun gibi her şeyde değişmişti, kafasını tekrar eski evi, yeni kuracağı yuvasına çevirdi, derin bir nefes alıp kapıyı açtı arabadan aşağı indi.

Ağır meşe kapıyı yiterek açtı. Gıcırtıyla geriye doğru yaylanırken, gözünün önüne hatıralar gelmeye başlamıştı. Üst kata çıkan taş merdivenden düştüğünde, hiç kimsenin ona yardım etmemesini, acısıyla vücudunda ki yarala kadar kalbinde açılan yaralarla, küçücük bedenini zorlayarak odasına götürüp tüm gün ağlamasını... Sırf babasının dikkatini çekmek için yemek yememesi ve çekemediği içinde geceleri aç yatmasını. Arkadaşları ile oynadı diye azar işitip, ağlamasına bile dayanamayıp odasına kapatılışı, geceleri korktuğunda yorganın altında titreyerek uyuması ve onu teselli edecek kimsenin olmaması.

Zilan bunları yaşamıştı. Sahipsiz, babası varken bile babasız, öksüz ve yetim gibi büyümüştü. Eli karnına gitti, içi titredi. Çocuğuna bunların yaşatılmasına asla izin vermeyecekti. Eğilmiş başını dikleştirdi, düşmüş omuzlarını kaldırıp bakışlarını üst katın balkonundan onlara bakan babasına çevirdi. Evet, artık o çelimsiz, aciz, güçsüz Zilan olmayacaktı. Eğer bu hayatta tek değilse, bu hatada kafa tutmasını öğrenecekti. Gözleri babasının kara gözleriyle buluştu, bu çok saçmaydı! Babası beklediği gibi kızgın ve öfkeli neden bakmıyordu kendisine? Aksine üzgün, hatta acıyarak mı bakıyordu yüzüne? Yok, hayal

görüyordu. Onun acınacak hali yoktu ki, gözlerini kırpıştırdı ama değişen hiçbir şey olmadı. Aksine babasının gözlerinde sevgi kıvılcımları oluşup ona tebessüm etti. Babası, ona senelerce nefretle bakıp ateş kusan adam, şimdi, hem de kocasını terk edip gelmesine rağmen tebessümle bakıyordu. Bu olamaz. Kesin Zilan hayal kuruyordu ya da babasının kafası iyi değildi.

"Hoş geldin kızım....

Yok, bu kadarı fazlaydı. Babası nasıl bir oyun oynuyorsa hemen bırakmalıydı! Onu kovması, hatta diliyle dövmesi gerekirdi kendisini buna o kadar hazırlamıştı ki, boğazına sıkışan sesi ile" İyi "diye yutkundu "İyi misin baba?"

"İyiyim kızım, hadi gelsene içeri öyle kapının ağzında durma..."

Zilan kafasını yanında durmuş, onun gibi şaşkınca babasına bakan ağabeyine çevirdi. Oda şaşkındı gözleri buluşunca Cesur omuz silkip yürümeye başladı, oda ağabeyinin peşinden mecbur yürüdü. Üst kata babasının yanına çıktı. Şimdi karşı karşıya duruyorlardı ama yanına gidip elini öpmeye çekiniyordu. Babası kollarını açtı sevgisini sunmaya davet etti kızını. Zilan kafasını salladı yaşadığı imkânsız olay karşısında, yok

bu kadarı fazlaydı işte, bu çok saçmaydı. Onun babası ondan nefret ederdi. Her zaman asık suratla, "niye geldin ki," diyen bakışları şimdi hasretle yanıyordu. Çocukken hayalini kurduğu ve babasının bir tokadıyla da, vazgeçtiği kollar şimdi onamı açılmıştı? Hem de sıcacık merhamet kokan kucaklara ihtiyacı olduğu anda. Babasına yaklaşacağına bir adım geriledi, bir tane daha gerilerken alttan alta canını yakmak ister gibi.

"Neyin peşindesin baba? Gelmeme sevinmiş gibi davranmak bu çok eğreti duruyor senin üzerinde. Gerçekçi ol, kız, bağır hatta kolumdan tutup sokağa at. Ama numara yapma, beni seviyormuş gibi yapma. Amacın böyle yaparak kafamı karıştırıp beni geri yollamaksa, oyuna ne hacet söylemen yeterli! İstemediğim yerde durmam ben."

Yaşlı adam kızına üzgünce baktı, yıllarını ondan nefret etmekle nasıl heba etmişti. Oysa bu hiçbir işe yaramamıştı ki. Aksine ona her kötü davrandığında vicdanına oturan yük ağırlaşmış, daha çekilmez bir adam halini almıştı. Vazgeçmemişti onu sevmekten, vazgeçmemişti insan canından nasıl vazgeçerdi? Sadece ona baktıkça, aşkını kaybetmeyi hazmedemediği kadını hatırladığı için öfkeliydi. Öfkesi

kızına değildi, onu düşünmeyip kızı için hayatından vazgeçen karısınaydı. Oysa doktorları dinleseydi, onu doğurmasaydı bugün hayatta olacaktı çocukları da böyle kırık olmayacaktı. Kızına kızgın da, kırgın değildi o onu terk eden karısına kızgındı ve Zilan'a her baktığında karşısında o beliriyormuş gibi olduğundan da olan suçsuz yavrusuna olmuştu. Şimdi aynı kaderi kızımı yaşayacaktı. İşti buna bu defa bu kalp dayanmaz iflas ederdi. Yaşlı adam kızının yaklaşmayacağını anlayınca o yaklaştı, her adımı tereddütlüydü ama yaptı, titrek ellerini kızına uzattı. Zilan ürküp geri çekilirken, o ellerini saçına dokundurup aşağı doğru sıvazladı yılların özlemiyle... Yaşlı kalbi bir kaybı daha kaldıramazdı, eşinin acısına birde evladının acısını da ekleyemezdi. Gözlerinden iri taneler halinde yaşlar süzülürken " Özür dilerim ben- benim " Tamamlayamadı konuşmasını, kızını kollarına çekip sıkıca sarıldı. Burnunu saçlarına gömüp yılların özlemiyle kokusunu içine çekti. Her nefeste biraz daha ağır atmaya başladı kalbi. Kollarının arasında şaşkınca kıpırtısız, tepkisiz duran kızına sarıldıkça kalbi zorlandı, nefesi kesildi. Geri çekildi bir adım, eli kalbine giderken yüzü bembeyaz oldu.

Zilan donmuş vaziyette olanları kavramaya çalışırken, Cesur babasının yanına gelip onu düşmeden tutu koluna girip destek oldu. Kardeşine endişe ile bağırıp. "Zilan kendine gel. Baba iyi misin? "Zilan ağabeyinin destek olduğu babasına boş gözlerle baktı, nece sonra kendisine geldi ama yaklaşamadı. Az önceki yaşadıklarının gerçek mi, yoksa hayal mi olduğunu kavramaya çalışıyordu! Hayatında ilk defa babası ona sarılmıştı. İlk defa saçlarını okşamış, baba sıcaklığını ödünç vermişti. Hem de en muhtaç olduğu zamanda.

"Tamam, oğlum iyiyim. Benim gibi kart patlıcanları kırağı çalmaz " Yaşlı adam doğrulup oğlunun desteğinden kendisini çekti." Ben biraz dinleneyim akşam yemeğinde görüşürüz."

Cesur, Zilan'ın yanına geldi. Oda kardeşi gibi yavaşça yürüyen babasının arkasından az önceki olanların şaşkınlığıyla bakıp "Sence nesi var? Azrail yoklamaya mı çekti dersin?"

Zilan boş bakışlarını ağabeysine çevirip "Onu bilmem ama beni yoklamaya çektiği kesin... Baksana iyi olduğumu bilmesem benim öleceğimi düşünürdü de, ondan vedalaştı derdim. Ve ağabeyciğim benim gibi hamile biri için bu kadar sok fazla. Ben odamda

olacağım, babamın dediği gibi akşam yemeğimde buluş onun ne haltlar çevirdiğini öğreniriz.”

Cesur kardeşine kaşlarını çatarak bakıp" Zevzek zevzek konuşma ne ölümü...

"Beni yemeğe kaldırmayı unutma...

Doğan kahvaltı masasından kalktıktan sonra odadan çıkınca Güllü Hanım sehpaya doğru yürüdü hızla. Telefonu eline alıp rehberin de kayıtlı olan numarayı çevirdi. Karşı taraftan gelen tok sesle " Alo Mahmut Bey nasılsınız?"

"İyiyim güllü Hanım siz nasılsınız?"

"Bende iyiyim. Ben şey için aramıştım! Neyse doğrudan sorayım nasılsa öğrenirsiniz"

"Kötü bir şey mi oldu yoksa"

"Aslında bende konuya çok vakıf değilim ama iyi olmadığı kesin"

"Lafı dolandırmada anlat ne oldu?"

Güllü Hanım koltuğa geçip ara dada kapıyı kolaçan ederek konuşmaya başladı.

"Aslında bu sevindirici haber ama sevincim kursağıma dizildi kaldı." Biraz duraksadı diyeceği şey yüzünden "Zilan hamile" Karşı tarafta bir sessizlik oluştu "Evet, Zilan hamile bu çok güzel bir haber ama

sorun benim oğlumda. Valla Mahmut Bey nasıl desem bende çözemedim daha..."Kadının konuşmasına gerek kalmadı Mahmut Bey konuştu. " Ama Doğan istemiyor bebeği. Allah'ım bu imkânsız doktorlar bunun yüzde bir ihtimal olduğunu söylemişlerdi."

"Ne diyorsunuz siz Mahmut Bey, ben dediklerinizden hiçbir şey anlamadım? " Güllü Hanım'ın kalbi şimdi endişeyle çarpıyordu.

"Güllü Hanım Doğan nerde?"

"Yukarı çıktı Zilan'ı aramaya gidecek, bende onu söyle...

"Zilan buraya geliyor yolda, ağabeyi almaya gitti onu. Söyle Doğan'a hemen buraya gelsin...

"Mahmut Bey beni korkutmayın ne oldu?

Dışarıdan gelen araba sesiyle yaşlı adam cama doğru yürüdü " Zilan geldi sana oğlun anlatır durumu, şimdi kapatıyorum...

Doğan beş dakika sonra üzerini değiştirmiş vaziyette salona geri döndü. " Anne ben çıkıyorum " Tam hareketlendi çıkmak için Güllü Hanım "Gelinimin neyi var? " direk sordu. Doğan olduğu yerde kaldı bu soruyu beklemiyordu, gözleri dolu dolu oldu yine "Zilan Mardin'de babası seni çağırdı. Zilan oraya gitmiş… Şimdi bana her şeyi anlat bu halinin sebebi

ne? Ve babası da dahil sizi bu kadar korkutan şey ne? Bana neden kimse bir şey söylemiyor...

41. BÖLÜM

Zilan odasının kapısına gelince durdu, aralık olan kapıyı eliyle itince kapı geriye doğru gidip duvara çarptı. İçerisi karanlıktı ama holden vuran ışıkla anladığı kadarıyla her şey bıraktığı gibiydi. Ağır adımlarla içeriye girdi. Yatağın başında ki komodinin üzerinde ki abajuru açınca loş ışık içeriyi doldurdu. Akşam olmak üzereydi hava kararmaya yüz tutmuştu. Gözü yatağa kaydı. Doğan'la geçirdiği ilk gece tanıştığı ilk gün geldi aklına. Hafızasına yağan anılar yaşanan olaylar gözünün önüne gelirken, ona dokunan elleri hatırladı. Farkında olmadan eli saçına gitti. Daha ilk temaslarında söylediği sözler dün gibi aklındaydı hâlâ.

"Melek misin sen?"

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı yatağa oturdu, üzerindeki hırkayı çıkarıp başucuna koyup yatağa uzandı. Çok yorgundu ve fena halde uykusu vardı. Esnerken ellerini karnına sarıp dizlerini karnına doğru çekti. Uyku mahmuru dudaklarından dökülen mırıltı halinde söyledi" iyi uykular anneciğim." Oldu.

"Doğan hadi oğlum anlat"

Doğan bunu yapmadan gidemeyeceğini anlayınca annesinin yanına oturdu. Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü.

"Hangisinden başlıyayım"

Güllü Hanım kaşlarını çattı" Ne demek hangisinden başlayayım? Sen neden bahsediyorsun, kaç tane var ki oğlum?"

"Anne Zilan hasta!"

Yaşlı kadının kalbi hızla çarptı. "Neyi var oğlum hastalığı ne?

"Bir tane değil ki bir sürü adeta anne, kafam karıştı aslında hepsi aynı yerde birleşiyor." Güllü Hanım'ın suratı düştü "Oğlum endişelendirmede anlat… Neyi var?"

"O gün tahliller yapılıp, muayene bitince kanında şekere rastlandı."

"Oh bende kötü bir şey sandım şekerin tedavisi var oğlum."

"Anne rahminde Polikistik Ovel denilen keseciklerden varmış hem de çok fazla. Zaten diyabetik olmasını sağlayanda buymuş. Sadece tek sorun buda değil. Rahimde ki ana damarlarından birisi çok zayıf bu doğumunu başlıca riske sokarken. Birde Polikistlik Ovellerin patlama riski varmış, bunun sonucunda kan

kaybından komaya girebileceğini söylediler. He, birde yeni ameliyat olmuş olmasının yanında panik atağı var. Her nerden bakarsan bak doktorların dediği % 9O masada kalma riski varmış. Anne ben ufacık bir umuda tutunup ondan vazgeçemem. İleride tedavi görüp belki anne olabilecekken neden bu inat? Anne ben ne yapacağım?*"*

Yaşlı kadın duyduklarının şokunu üzerinden atınca, dolu dolu olmuş gözleriyle ellerini oğluna uzatıp onu göğsüne bastırdı. Aynı çocukluğunda yaptığı gibi saçlarını okşadı.

"Annem kadınlar erkeklerden farklı yaşarlar anneliği. Siz doğunca baba olursunuz, biz daha anne rahmine düşünce bebek, anne oluruz. Sen ona bunları açıklamak yerine kendince çareler ürettin. Annem konuşsaydın ya…

"Anne düşünmedim mi sanıyorsun. Sen Zilan'ı tanımıyor musun? Vazgeçmez anne ölümü göze alır yine de vazgeçmez bebekten. Artık hiç umudumda kalmadı zaten kesin aldırmaz."

"Bir konuş dene bakalım oğlum, her işte bir hayır vardır."

Doğan kafasını kaldırdı, üzgün gözleri annesininkisiyle birleşti şimdi annesi onun çaresizliğini

gözlerinden okuyordu. İçi acıdı oğluna, gelinine ama takdir ilahi buysa ve bu sınavı geçmekse, yapacak bir şey yoktu.

"Annem istemezse onu zorlayamayız, içindeki can onun biz sadece onun kararlarına saygı duyabiliriz. Sende fazla üzerine gitme zaten üzüldü yeterinde kızcağız. Şu konuyu da düzgünce bir birinizi kırmadan konuşun."

Doğan annesinin avucuna öpücük bırakıp ayağa kalktı" Uçağa geç kalacağım anne ben seni ararım"

Zilan yatağında esneyerek gözlerini araladı. Uyandığını sanıyordu belli ki hâlâ uyuyordu. Gözünün önündeki hayal o kadar gerçek duruyordu ki. Elini yavaşça kaldırıp karşındaki hayale loş ışıkta dokunmak için uzattı. Gözlerini kırpıştırarak" Uyanınca kaybolacak mısın? Ama elini yanağına dokundurduğunda elinin altındaki sıcaklık, parmaklarının ucuna değen ten ve his o kadar gerçekti ki.

"İstemezsen kaybolmam."

Doğan Mardin'e geldiğinde Zilan uyuyordu, babası ve ağabeyiyle de konuştuktan sonra onun odasına

çıkmıştı. Yatakta melek gibi duruşuyla, ellerini karnına dolamış huzurla uyuyordu. Uyandırmaya kıyamadı, yavaşça yanına uzandı. Uyanana kadarda onun o melek yüzünü izledi. Her şey burada başlamıştı. Ne çok zaman geçmiş, ne çok olay yaşamışlardı. Şimdi ikisinin gözlerinde, bir birisine soru sorar gibi bakıyordu. Bu suskunluğu ilk Zilan bozdu. Eli hâlâ kocasının yanağında gezerken, kaybolduğu gözlerine bakarak "neden geldin?

"Senin için?"

"Ben son sözlerini söylemiştim hâlâ da aynı fikirdeyim...

"Bende son sözlerimi söylemiştim hâlâ da aynı fikirdeyim...

Zilan hızla yataktan kalktı, başucundaki duvarda bulunan lambanın anahtarına basıp ışığı açtı." Bu kadar yolu yine aynı yerden devam etmek için mi geldi?

Doğan'da yataktan diklenip oturur vaziyete geldi." Hayır, konuşmaya geldim!"

Zilan hızla yataktan indi, ayaklarına terliklerini giyindi." Yeter bu konu kapandı eğer hayatından çıkmam için buraya kadar geldiysen zahmet etmişsin. Biz senin ne eline, nede ayağına dolanırız. Varlığımızı bile hissetmemişsin bir daha yüzümü...

"Eğer doğurursan öleceksin.”

"Bende onu diyorum biz senin gözünden bile... "Zilan yutkundu, az önce ne demişti? Gözlerini kocasına şaşkınca açarak baktı. Doğan’da başını yere eğmiş zorlukla konuşuyordu.

"Eğer bebek doğarsa yaşama ihtimalin çok ufak, hatta yok gibi. Ben "gözünden bir damla yaş süzülürken erkeklik gururunu da şu anki acizliğini de umursamıyordu." Ben sensiz kalmaya dayanamam. Olmaz, sensiz olamaz aşkım ne olur anla. İsterse ömür boyu çocuğumuz olmasın, ben razıyım yeter ki yanımda sen ol."

"Doğan sen ne diyorsun? Ben ne değini anlamıyorum! "Zilan kocasının yanına gitti tekrardan oturdu. Doğan'ın dolmuş gözleri ona bakarken, içine kor alevler sarsa da sordu.

"Bana hemen her şeyi anlat...

Rahminde Polikistlik Over varmış ve ileri seviyede olduğu için kanser olma riski taşıyormuşsun. Sorun bu değil ama bu rahatsızlıkla rahim duvarındaki ana damar bir araya gelince ...

"Yani annem gibi aynı hastalığımı taşıyorum? Ama ben hiç hissetmedim. Bunda bir yanlışlık olmasın.”

"Yok, bazı hastalarda farklı seyredermiş. Kimisinde kanama kimisinde vücudunun dengesizliği kilo ya da kusma gibi. Eğer bebeği aldırırsak hemen ameliyat olacaksın sonrada belki tedavi ile...

"Anne olma şansım yok denecek kadar düşecek ve hatta hiç anne olamayacağım. Bu mu?"

"Doğan karısına sarıldı ben zaten çocukları sevmem boş ver hiç olmasa da önemli değil. "Amacı karısını rahatlatmaktı. "Zilan sensiz yaşayamam buna gücüm yok."

"Doğan bunu bilemezsin, ölümde yaşamakta bizim elimizde değil. Allah neyi uygun gördüyse o olur. Bak bizde bir mucizeyle evlenmedik mi? Hem de ortada hiçbir şey yokken."

"Zilan bu aynı şey mi, ben sana öleceksin diyorum? "Doğan hızla yerinden kalkıp ellerini saçına gömerek odada turlamaya başladı."

"Lanet olsun, istemiyorum bu çocuğu istemiyorum." Sonrada gözlerini Zilan'a dikerek sinirle konuştu "Eğer o doğarsa sen ölürsen ondan hep nefret edeceğim, bunu biliyorsun dimi? "Zilan başını kaldırdı ama dolmuş gözlerinden yaşların süzülmesini engelleyemedi.

"Aynı babam gibi,"

"Doğan onun benim gibi büyümesini mi sağlayacaksın? Kırık hep bir tarafı, hep eksik! Hem benim öleceğimi de hemen de kabullenmişsin bakıyorum da?"

Doğan, Zilan'ı kollarından tutup sarstı" Lanet olsun bu ne inat. Zilan yaşamak için vazgeçeceksin ondan zevk için değil."

"Sen biraz önce son şansım olduğunu söylüyordun. Sonrada son şansını da aldır diyorsun. Kaldı ki son şansım bile olmasa onu öldürmem, burada konu sen ya da ben değiliz içimdeki can."

"O sadece ufacık et parçası bebek bile değil henüz"

"Olabilir, Doğan artık bu konuyu kapat onu aldırmayacağım."

Doğan hızla kapıya doğru yürüdü" Ondan vazgeçmiyorsun ama benden vazgeçiyorsun, ne istiyorsan onu yap. Zaten beni dinlediğin de yok" Kapıyı hızla açtı çarparak çekip çıktı. Zilan olduğu yerde sıçrayarak, gözleri dolmuş olarak kapıya baka kaldı.

42. BÖLÜM

Akşam yemek sırasında kimsenin ağzını bıçak açmadı. Ne yemek yendi, nede sohbet edildi. Sessizlik içinde akşam sonlandırılırken herkes düşüncelice olarak odalarına dağıldı. Ne kimse Zilan'a kızabildi nede hak verebildi. Ama hepsinin ortak görüşü çok net okunuyordu gözlerinden "Aldır."

Zilan üzerine battaniyesini alıp dama çıktı. Tıpkı kendisini yalnız hissettiği zamanlarda yaptığı gibi, buralar da yaz vakitleri insanlar çatılara çıkar, kimisi özel yataklar yaptırıp damda yatardı. Kimisi de Zilan'ların ki gibi yaz gecelerinde vakit geçirmek için düz çatılar yapılırdı. Bir nevi balkon gibi üzerini iyice örtüp kafasını göğe kaldırarak öylece baktı. Burada yıldızlar şehirde olduğundan daha parlak, ay daha yakın gözüküyordu. Karanlığı aydınlatan yıldızların ışıltısı insanı romantik yapıyordu. E haliyle biraz da duygusal mı ne? Farkın da değildi arkasındaki dev gölge de ellerini cebine koyup orada öylece onu izliyordu. Aklına babasının annesini çektiği video görüntüsü geldi. Orada annesi ağabeysini ağanına yatırmış bu çatıda, yıldızları izlerken ninni söyleyerek uyutuyordu. Zilan'da hep bir gün o ninniyi çocuğuna

söyleme hayalleri kurardı. O ninniyi o kadar çok dinlemişti ki şimdi burada aklına o gelmişti, kulağında sanki annesinin sesi çınlamıştı. Gökyüzüne bakarak mırıldanmaya başladı. İçinden geldiği gibi, eli de bu sırada hiç durmadan düz göbeğini okşuyor sanki bebeğini dokunur gibiydi. Bu ninniyi yörelerine ait olduğu için herkes bilir, anneler çocuklarına nesillerdir söylerdi.

"Atem tutem men seni, şekere katem men seni, akşama baban gelende oy ,öyüne atem ben seni.

Hop hopun olsun oğlum, gül topun olsun oğlum. Sıralı kavak dibinde oy, toyluğun olsun oğlum.

Atem tutem men seni, şekere katem men seni, akşama baban gelende oy, öyüne atem ben seni.

Ev süpüre toz ede, hamam gide naz ede, el ayağı kir içinde oy yıkamam diye naz ede.

Atem tutem men seni, şekere katem men seni, akşama baban gelende oy öyüne atem ben seni.

"Annem de bana söylerdi bu ninniyi, yani söylermiş hep mırıldanırdı arada."

Zilan kafasını arkaya çevirip kocasına baktı ama gölgede kaldığı için karartısından başka bir şey gözükmüyordu. Ne yüzündeki ifadeyi, nede üzgün bakışlarını görebildi.

"Ne zamandır oradasın?

"Seni dinleyecek kadar...

"Gelsene oturalım biraz...

"Yoo, vakit epey geç oldu hadi sende gel de üşütme... Sabah erkenden yola çıkacağız."

Zilan iç gererek yerinden kalktı. Doğan'a doğru yürüdü yanına yaklaşınca elini tutmak için hareketlendi ama uzattığı eli boş kaldı. Doğan elleri cebinde dururken, fark etmemiş gibi yaparak arkasını dönüp merdivenlere yöneldi. Doğan önde, o arkada birlikte Zilan'ın odasına gittiler. Zilan üzerini değiştirdi, lavaboda ki işini de halledince yatağa girdi. Gözlerini kocasına dikip onu izlemeye başladı. Hiç ses çıkarmadan koltuğa yayılmış, öylece elinde kitap duruyordu, güya okuyormuş gibi yapıyordu. Elindeki Zilan'ın eski edebiyat kitaplarından AŞK VE GURUR, onun edebiyat sevmediğini kütüphanesindeki kitaplardan ve arşivlerinden anlamıştı. Yine de bozuntuya vermedi hiç sesini çıkarmadan bekledi bir süre yatağa gelmesini.

"Yatmayacak mısın?"

Doğan kafasını kitaptan kaldırmadan ruhsuzca konuştu." Uykum yok sen yat."

Soğuk davranıyordu, son konuşmalarından yaptıkları son tartışmadan beri yüzüne de hiç bakmıyordu. İçi doluktu, gözleri dolmaya başladı. Zaten hormonları da değişmeye başlamıştı, her şeye alınır olmuştu. Aklı sıra onu cezalandırıyordu. Kendini ondan sakınarak mı yapıyordu bunu? Zilan sinirle yastığını tapıklayarak kabarttı. Sanki her gece bunu yaparmış gibi, sonrada yatağın içine kayıp yorganı koltuk altına kadar çekti. Üzerine de kolunu da sinirle bıraktı. Eğer Doğan Bey böyle uygun görüyorsa, öyle olsun. Yastıkta kafası yan dönmüş yatarak, bir süre öylece camı izledi. Dışarıda ki lambanın vurduğu ağacın gölgesi, camın karşısındaki duvarda oynaşıyordu sessizce. Sonra düşündüğü şeytanlık karşısında dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı, Doğan Bey yanılıyordu. Onun bitmek bilmeyen iştahını bildiği için, bu küslüğün fazla uzun sürmeyeceğini umdu. Huzur içinde yavaşça gözlerini kapadı. Aslında yanılan Zilan'dı. Doğan ona kızgın değil kırgındı ve bu kırgınlık çok uzun sürecekti anlayamadı.

Sabah erkenden kalkıp kahvaltıyı yaptılar ailecek son kez, sonrasında yollara düştüler ve hava alanına da sonun da gelebildiler.

Hava alanına ağabeyi ve babası gelmedi buralara kadar yorulmalarını istemediler. Zilan, evden çıkmadan önce babasının ona sarılışını hatırladı. Hâlâ inanamıyordu. Babası kırk derece, ne kırkı yüz derece dönmüştü sanki. Hayatı boyunca bir kere başını okşamayan adam iki kere sıkıca sarılmış, yanaklarını öpmüş saçlarını koklamıştı. Tıpkı çocukluğunda kurduğu hayaller gibiydi. Tek farkla, o artık çocuk değil kocaman bir kadındı. Ama babası hiç konuşmamıştı tüm o zaman boyunca uzun uzun kızını izlemiş ama hiç konuşmamıştı. Ta ki arabaya binerken kulağına eğilip" Annenin yolundan gitmeye bu kadar kararlı olma. Ama gideceksen de arkandakileri kırıp dökme, birde dön de arkanda bak kimler var üzülen yıkıp gittiğin de arkanda bırakacağın enkaza"

Bu sözler Zilan'ın boğazının düğüm düğüm olmasını sağlamıştı. Herkes ne çabuk hazırlamıştı kendilerini Zilan'ın ölümüne. Daha ölmeden senaryolar yazmaya başlamışlardı bile.

Uçak yolculuğu boyunca aldığı ilacın etkisiyle uyudu, hatta kalan yol boyunca da. Nihayet eve vardılar. Evin giriş kapısında Güllü Hanım onu üzgün gözlerle bekliyordu. Zilan arabadan inince koşarak gidip boynuna sarıldı. Annesinin yanaklarından

öperken, bir taraftan da soru yağmuruna tutuyordu. Sanki aile ziyaretine gitmiş, bu evden çekip giden o değilmiş gibi. Hâlbuki o bu karamsarlığı dağıtmak istiyordu. Özlediği huzuru sahip olduğu mutlu aileyi geri istiyordu.

"Annem beni özlemiş mi?"

"Özledim tabii deli kız. Bir daha böyle bir şey yapma. O zaman kocana bırakmaz kulaklarını ben çekerim senin." Zilan kıkırdadı" Bize kıya bilir misin, e artık iki kişiyim dimi?"

Yaşlı kadını yüzü gülse de, gözleri isyan etti. Zilan'da fark etti onun kırık gülümsemesini ama çaktırmadı. Doğan'da onlarla birlikte içeri girdi, ne onlarla oturdu nede bir kelam konuştu. Annesiyle konuştuğu da bir kaç kelimeden başka bir şey değildi. Odalarına gidip üzerini değiştirip hemen çıktı. Şirkete işi varmış oraya uğrayacağını söyledi herkese. Ama Zilan arabadan inmeden önce onun Mehmet'le imalı imalı konuştuğunu biliyordu.

Mehmet elinde ki zarfa bakarak ofisten çıktı. Elinde ki telefonun ara tuşuna heyecanla bastı. Karşı

taraf telefonu açana kadar bekledi telefon açılınca" Alo Doğan neredesin?”

"Geldi mi Mehmet?”

"Elim de şimdi ofisten çıkıyorum, sen neredesin?”

"Eve geldim bende şimdi, üzerimi değiştireceğim geliyorum.

"İyi bende ofisten çıkıyorum Jalenin evinde buluşalım

Jale apar topar kıyafetleri küçük bir çantaya tıkıştırırken, arkadaşı da ona yardım ediyor ama o sinirle koşuştururken bir yanda da arkadaşına söyleniyordu." Hadi çabuk ol şimdi gelirler"

Yanındaki arkadaşı kızarak" Bu nasıl olur? Hani ondan başkasıyla yatmamıştın." Jale sinirle yerinden doğrulup elini beline koydu, karnı büyüdüğü için beli ağrımaya başlamıştı." Kızım sen mal mısın? Adam sadece aklına gelince uğruyordu. Hepsini toplasan beş kere bile yatmamışızdır."

Arkadaşı ayakkabıları da valize koyunca" E e, daha iyi ya parasını yiyip gezdin. Ama tabii Jale bu rahat durur mu, kimle yattın kahrolası?” Kadın

kaşlarını çatarak parmağını salladı sinirle "Yoksa kimlerle mi demeli!"

"Sana ne? Sana hesap mı vereceğim, ne bu namus bekçim mi kesildin başıma?"

"Evet, Hanımefendi bu tezgâhı birlikte kurduk ama sen ne yaptın ilk gördüğün erkekle işi pişirip işin içine ettin. O kadar tuzak kurduk, hadi yattın diyelim insan korunur bir şey yapar. Mal mısın sen bu hatayı nasıl yaptın?"

"Tamam, oldu olan hadi hemen çıkalım hasta hanede ki kız zarfı aldıklarını söyledi."

"Hem sen nerden öğrendin bu haberi?"

"Laboratuvarı arayıp sordum onlarda söyledi"

"Nasıl, bunu yapmazlar bu gizli değil mi?"

Jale arsızca kıkırdadı" Doktora kontrole gittim safım benim. O sırada hasta geldi doktor odadan doğum BÖLÜM üne hastaya bakmaya gidince, bende onu taklit edip, onun dâhiliye numarasıyla laboratuvarı arayıp öğrendim. Sonrada seni aradım işte."

Jale'yle arkadaşı eve son kez bir şey unuttuk mu, diye bakıp çantalarıyla sürgülü valizini ellerine alıp evden çıktılar. Aşağıda bekleyen taksiye hızla binip uzaklaştılar. Yarım saat sonra Doğan'la önden gelip arabasını park edip arkadaşını beklemeye başladı. Bir

kaç dakika sonrada Mehmet taksiden inerek hızla binanın önüne geldi. Apartmanın kapısında onu bekleyen Doğan'la birlikte içeri girdiler. Jalenin kapısına geldiklerinde kapıyı kıracak gibi vurmalarına rağmen kimse açmadı. Doğan sinirle son bir kez daha vurdu.

"Onlar yok Beyim"

Doğan arkadan gelen sese kafasını çevirdi. Orta yaşlı tıknaz kapıcı şaşkınca iki adama bakıyordu elindeki çöp arabasıyla.

"Yarım saat önce aceleyle çıktılar. Bir şey mi oldu?"

Doğan, Mehmet'te baktı sinirle, sonrada adama dönüp "Sağ olun...Yok bir şey bizde merak ettik de geldik onları zaten." Adamın yanından hızla uzaklaştı iki arkadaş. Doğan arabaya binmeden önce arkadaşına baktı "Sen taksiyle mi geldin?"

Mehmet arabanın kapısını açıp araca teklif beklemeden bindi, "Evet, beni eve sen bırakırsın artık" Doğan arabaya binince kapıyı kıracak gibi çekti, öfkeyle kontağı çalıştırdı.

"Oğlum bu sinir ne? Bebek senin değil işte rahatla..."

Doğan sinirle kükredi" O küçücük aklıyla beni tongaya düşürmeye çalıştı. Bende hemen atladım sazan gibi. Kaç gündür uykular haram oldu biliyor musun? Ya benimse, ya gerçekse diye. Zilan'ın huzursuz olmasını saymıyorum bile. Kız bana çaktırmamaya çalışıyordu ama ne zaman telefon çalsa, gözü bende oluyor bunu fark etmediğimi sanıyordu. Sırf onu üzdüğü için bile gebertirdim o kaltağı. İyi ki kaçtı değersiz boynunu kırmak yoksa içten bile değildi."

"Tamam, rahatla oda biliyor senin nasıl sinirleneceğini kaçtı işte. Hadi eve gidelim de bu güzel haberi evdekilere verelim. "Doğan gaz pedalına asılırken, rahat hareketlerle arabayı yağ gibi kaydırıyordu yolda.

“Hani eve gidiyordun?”

"Vazgeçtim şimdi Canan’ı ararım onu da alırız, hem Zilan'da kafasını dağıtır biraz."

"Senin cadı karın evet, anca kafa dağıtıp çenesiyle patlatır "

"Benim cadı karın senin karının tek ilacı ama ne haber"

İşte bu doğruydu, belki Zilan'ı o ikna ederdi. Nede olsa çocuklu arkadaşı hatta sütkardeşiydi...

Canan elindeki çay fincanını alıp Zilan'la, Doğan'ın oturduğu kanepeye yaklaştı. İkisinin arasındaki boşluğa oturdu. Doğan onun ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar Canan boğazı temizleyince, onun Zilan'la konuşmaya çalıştığını sonunda anladı. Mehmet'te karısının amacını biliyordu zaten "Doğan şu dosyayı bir de bana göstersene?" Doğan ayağa kalkıp "Çalışma odasın da oraya geçelim hadi"

"Geçmeyin amacınızı biliyorum"

Herkes Zilan'a çevirdi bakışlarını, o ise elindeki kumandayla televizyonu zaplıyordu. Doğan sinirle elindeki telefonu az önce Mehmet'in kalktığı koltuğa fırlattı. Gözleri karısının üzerinde ateşler saçarken, kelimeler ağzından volkan misali akıyordu.

"Bırakın, bunun kafasının alacağı yok. Ben anlatmaktan bıktım, o inadından bıkmadı. Ne hali varsa görsün, tabii sonuçlarına da katlanacak. Bunu o istedi ben değil." Diyerek hışımla odadan çıktı. Mehmet'te ardından arkadaşına katıldı. Canan önce onların arkasından şaşkınca baktı, Doğan'ı hiç bu kadar kızgın, hayır kırgın görmemişti. Bakışlarını kafasını eğmiş üzgünce ellerine bakan arkadaşına çevirdi.

"Zilan o bu...

Zilan'ın gözünden akan yaşlarla, kapadığı ok ok olmuş ıslak uzun kirpiğinden yanağına doğru dökülmesiyle "Canan son şansım olabilir. Ona bunu anlatamıyorum. Herkes beni ne çabuk öldürdü." Kafasını arkadaşına çevirdi, şimdi üzgün bakışları onun içini yakıyordu." Ben hâlâ buradayım bak yaşıyorum, hayattayım, bunu anlamak bu kadar zor mu? “

Canan arkadaşının gözyaşlarını elleriyle kurularken" Canım, seni kaybetmekten korkuyoruz hepimiz, korkumuzdan yapıyoruz bu ısrarı. Biz bilemeyiz senin içinde ne fırtınalar kopuyor, ne savaşlar çıkıyor bilemeyiz. İçinin yangını bilemem ama dumanını görüyorum. Canım, Rabbim bilir içinin ne hissettiğini… O görür, o duyar umarım verdiğin mücadelenin karşılığını da verir sana.”

"Mehmetler nerede?"

Güllü Hanım elinde tatlı tabaklarının olduğu tepsiyle salonun kapısında duruyordu. Önce odada olmayanları fark etmiş dalgınca sormuştu, sonra gelininin üzgün halini bakıp üzülmüştü.

Canan ayağa kalkıp, elindeki tepsiyi alırken "Güllü teyze niye lokma döktün, bir şeyimi dualıyoruz, yoksa kutluyor muyuz demeli?” Tepsiyi alıp sehpaya koydu.

Güllü Hanım'da koltuğa otururken "Daha söylemediler mi?" Zilan gözlerini çaktırmadan kuruladı, annesine fark ettirmeden "Neyi anne? Ne söyleyeceklerdi."

"Bugün tahlil sonucun çıktı"

Zilan'ın yüzünün rengi kaçtı biranda, gözlerini endişe sardı. Güllü Hanım bunu anlayınca hemen atılıp" Kızım korkma hemen, artık rahat edebiliriz, kadın yalan söylemiş." Yaşlı kadın tebessümle" Şükürler olsun artık rahatça nefes alabilirim. Allah biliyor ya günlerdir uyku uyumadım bu yüzden."

Zilan rahatladı, yüzü gülmeye bile başladı tekrardan. Bugün duyduğu en güzel haber buydu. Allah'ım, sanki üzerinden tonlarca ağırlık kalkmış gibi hissetmişti kendini. Gözleri sehpada ki tatlılara takıldı. Sehpaya uzanıp tabaktaki lokmalardan birisini çatala taktı ve ağzına atarken" Anne ne iyi yaptın bu lokmaları düşünmekle, iyi fikir. Teşekkür ederim.."

"Afiyet olsun annem "

Doğan elindeki şişeden bardağına biraz daha Cin koyup, şişeyi de yanına alarak çalışma masasına oturdu. Mehmet'te karşısındaki koltuğa oturunca, kendince arkadaşını uyarmaya çalıştı.

"Doğan onu böyle ikna edemezsin. Çok sinirlisin bağırıp çağırıyorsun. Kalbini kırıp onu uzaklaştırıyorsun... Yaptığın ters tepiyor görmüyor musun?"

Doğan'ın gözleri camda sabit bakışlar halinde dururken, elindeki içkiden bir yudumda aldı. İçkinin sert olması boğazını yaktı, gırtlağında acı bir tat bırakarak midesine aktı. Ama aldırmadı, içkinin verdiği rahatsızlığı umursamadan içmeye devam etti. İçindeki acıyı bu bile dindirmiyordu. Elinde tuttuğu şişeden biraz daha doldurdu bardağına, aynı şeyi bu seferde yavaş yudumlar halinde yaptı."

"Yavaş Doğan, o elindeki su şişesi değil(!) "Doğan aldırmadan yenisini doldurdu, cevap dahi vermiyordu. Sadece içiyor, karşısındaki cama boş boş bakıyordu. Mehmet onun yalnız kalmak istediğini düşünüp ayaklandı." Ağabey sen dediklerimi düşün. Bizde kalkalım artık yarın şirkette görüşürüz. "Doğan sadece kafasını salladı, Mehmet "İyi geceler" dileyip yanından kafasını sallayarak ayrıldı.

"Canan kalkalım mı artık geç oldu?" Canan oturduğu koltuktan kalktı" Tamam canım kalkalım"

Zilan'la, Güllü Hanım'da ayaklandı onlarla birlikte "Otursaydınız biraz daha çocuklar daha erken di...

"Yok, teyzem biz gidelim sizde dinlenin "sonrada karısına bakıp" Hazır mısın canım?"

Zilan'la, Güllü Hanım onları yolculadılar, salona geçtiler tekrardan sessizce oturdular. Bir müddet sonra Güllü Hanım yerinden kalktı gelinine bakarak" Hadi kızım sende dinlen, yorgunsundur yoldan geldin."

Zilan'da yerinden kalktı. Evet, gerçekten yorgundu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı ama önce Doğan'la konuşması lazımdı.

"Anne sana iyi geceler ben Doğa'na bir bakıyım."

"Tamam, annem hadi iyi uykular."

Zilan çalışma odasına doğru yürüdü, kapıya gelince biraz tereddüt etti. İçerideki sinirli halinden sonra karşısına çıkmaya biraz ürküyordu. Korkusu ondan değil, her seferinde boş bakan gözlerindendi. Elini kaldırıp kapıyı tıklattı, ses gelmeyince kapıyı açıp kafasını içeri uzattı. Doğan masasında oturmuş, elinde içki kadehi sessizce gözünü boşluğa dikmiş bakıyordu. İşte tamda tahmin ettiği gibi duruyordu.

"Gelebilir miyim?"

"Geldin ya zaten!"

Zilan bu iğneli cevaba aldırmadı. Çünkü zaman alınganlık yapılacak zamanı değildi. İçeri girip

masanın karşısındaki koltuğa oturdu. Ellerini kucağına koyup bir birine kenetledi. Gözleri ellerinde bir müddet öylece oturdu. Ne Doğan konuştu, nede Zilan soru sordu. Sonunda Zilan konuşmaya karar verdi.

"Denial testinin sonucu çıkmış"

"Evet, çıktı bugün seni eve bıraktıktan sonra öğrendik"

"Bana da haber verebilirdin?"

Doğan kafasını çevirdi gözleri alayla bakıyordu. Zilan'a daha önce onun hiç böyle baktığını görmemişti. Zilan'ın içinde bir şeyler kırıldı, gözlerini onun bakışlarından ürkekçe kaçırdı. Doğan'da kafasını tekrar cama çevirip koltuğun da geriye kaykıldı. Sanki karısı orada yokmuş gibi, sanki tek başınaymış edasıyla rahat bir pozisyonda oturup içkisini yudumladı. Zilan bir müddet daha oturduktan sonra omuzlarını düşürerek üzgünce ayağa kalktı. Zaten Doğan mesajını hareketleri ile netçe veriyordu.

"Ben yatıyorum"

"İyi"

Bu muydu söyleyeceği, sadece bu muydu? Beklediği, duymak istediği bu değildi ki. Zilan yutkundu gözleri doldu masanın karşısında ki Doğan'a baka kaldı. Ama ondan hiçbir tepki alamadı.

Ayaklarını sürüyerek arkasını döndü, odadan çıkıp yavaşça kapıyı kapattı. Ağlamayacaktı, üst kata odalarına üzgünce çıktı. Odaya girdi, üzerini değiştirdi. Dişleri fırçalayıp saçlarını taradı. Artık yatmaya hazırdı, yatağa geçti bir sağa, bir sola döndü ama uyuyamadı. Gözü saatte zaman hızla geçti, bir saat, iki saat ama odaya gelen olmadı. Yataktan çıktı oda da gezindi bir müddet neden gelmiyordu ki? Aklında farklı düşünceler bir sürü de çatışma yaşıyordu. Aklı kalbiyle savaş halindeydi.

Camın önündeki koltuğa geçip oturdu, ayaklarını altına alıp yanındaki kırlenti de kucağına koydu. Gözleri camda dışarıyı seyretmeye başladı. Sanki seyirlik bir şey varmış gibi ama yoktu. Bu şehirde yıldızlar bile saklanacak yer arıyordu. Yelkovan akrebi kovaladı, Zilan kafasındaki düşüncelerle boğuşurken zaman geçti. Zilan'ın gözleri daha fazla açık kalamadı oturduğu kanepede uyuya kaldı.

Doğan, Zilan gittiğinden beri içtiği kaçıncı kadehti bilmiyordu. Ne kadar içerse içsin, bir türlü sarhoş olamıyordu. Aslında Zilan'ın ne kadar da üzgün odadan ayrıldığını biliyordu. Ona bakmasa da giderken onu iyi tanıyordu. Madem ona danışmadan kararlar alıyordu. Hayatını hiçe sayarak, onu hiçe sayarak kendince

kararlarında herkesi mecbur bırakıyordu... Buna katlanacaktı. Kafasını ayık tutmak için bir kaç defa salladı. Olmadı, sonunda gözleri ağırlaştı elindeki bardak yere düşerken de yavaşça kapandı.

Bekledi Zilan, o gece gibi birçok gece gözleri kapıda hep gelmesini bekledi. Ama o gelmedi. Ne o gece, nede ondan sonraki gecelerde bir daha odalarına gelmedi.

43. BÖLÜM
ÜZÜM GÖZLÜM

Evet, üzüm gözlünsün. Biliyorum çünkü gözlerin babanın gözlerine benzeyecek, nereden mi biliyorum? Çünkü rüyamda gördüm bebeğim. Biliyor musun artık eteklerimi de pantolonlarımı da giyemiyorum. Yani artık iyice belli olmaya başladın. Aylar ne çabuk gelip geçiyor, ne ara bu kadar zaman geçti ki yarın dördüncü ayın bitiyor. Seni ultrasonda görüyorum, renkli olarak görmek istedim. Doktor teyzen izin vermedi. Henüz vücudun oluşmuş olsa da bir kaç hafta sonra görmemin daha iyi olacağını söyledi. Olsun ben beklerim, sen iyi ol yeter. Acaba kime benzeyeceksin. Bana mı? Baban mı? Yarın seni hem görürüm hem de cinsiyetini öğreniriz, gerçi hiç fark etmez ama yine de merak ediyorum işte. Geçen hafta ilk kez seni içimde gerçekten hissettiğimden beri, daha bir heyecanlı olmaya başladım. Günlerim çabuk geçsin, sende biran önce gel istiyorum ama zamanında tamamlamanı istiyorum! Anlayacağın ben ne istediği mi bilmiyorum. Artık tekmelerin kuvvetlenmeye başladı. Elimin altında hafifçe tekmelerini hissediyorum. Restoran da yemek yerken hissettim ilk ve deli gibi gülmeye

başladım. Herkes bana üşütmüşüm gibi baktı restoranda. Tamam, bu gün evde olduğum için çenem düştü galiba seni seviyorum bebeğim, yarın yazmaya devam ederim. Bakalım haberlerim ne olacak sana.

"Kesin bana benzeyecek! Bir inatçı keçiyi daha kaldırmaz bu beden. Yaşlıyım kızım ben bana da acıyın."

Güllü Hanım gelinin konuşarak yazdığı günlüğü tebessümle izliyordu. Kanepeye ayaklarını uzatmış kucağında kırlent, söyleye söyleye yazıyordu. Bu hali çok tatlıydı. Zilan kafasını kaldırdı annesine baktı. "Kime benzerse benzesin sağlıklı olsun da en önemli şey o anne "Sonra elini karnına koyup" Ama en çok Doğan'a benzesin" dedi gülerek.

Zilan'ın hamileliği tehlikeli seyrettiği için işe haftada sadece üç gün gidiyordu. Doğan Bey ona da yarım gün olması şartıyla izin vermişti. Mardin'den döndüklerinden beri odalarını da ayırmıştı zaten, alt kattaki misafir odasında kalıyordu artık. Ora da kalmaya başladıktan sonra kıyafetlerinin ve özel eşyalarının bir kısmını da odasına taşıtmıştı. Zilan onu umutla kaç gece beklemiş, her kapı tıkırtısında heyecandan kalbi durmuş, her kapı açılmadığında da

üzgünce umutlarını yarına ertelemişti. Yarınlar hiç gelmedi. Oysa kaç gece ağlamaktan kaç yastık ıslatmıştı hatırlamıyordu artık. Umutla yolunu beklediği hiç gelmedi.

Zaman geçtikçe hamileliği ilerledikçe, Zilan'ın üzerine daha bir düşer olmuştu ama bu sadece sağlık konusunda. İlaçlarına dikkat ediyor, kontrollerini aksatmıyordu. Hatta her kontrolde de yanında oluyordu ama bebeğine henüz ultrason da hiç bakmamıştı ya da kalp atışını hiç duymamıştı. Doktora durumunu soruyor, sonrada odadan çıkıyordu. Hiç mi merak etmiyordu bebeklerini? Zilan her seferinde onun odadan çıkışlarını gözleri dolarak izliyordu. Eli ne zaman Zilan'a değse, elektrik çarpmış gibi geri çekiliyordu. Ne zaman yanına otursa vebalı gibi yanından kaçıyordu.

Başlarda o kadar çok üzülüyordu ki ama galiba zamanla alışmaya başlamıştı. Onun bu haline, hepsini olgunlukla karşılama alışıyordu da, bir tek karnına her baktığında yüzünde değişen ifadesi; işte bu onu mahvetmeye yetiyordu. Ne kadar alıştım dese de, alışamıyordu. Bu alışılacak bir şey değildi ki. Onun yokluğuna alışamıyordu. Elini uzatsa dokunacak kadar yakınken aynı anda, kilometrelerce uzaklıkta oluşuna

alışamıyordu. Olmuyordu, onun kokusunu duyup içine çekmeden, sıcaklığını hissedip sarılmadan durmak; işte bu onu mahvediyordu. Sanki yıllardır değmemişti eli eline, sahi ne zaman bakmıştı en son gülen gözlerle gözlerine? Ne zaman sarılmıştı sıcacık bedeniyle onu! Bunları düşünmek bile onu mahvediyordu.

Eline kumandayı alıp televizyonu zaplamaya başladı, fark etmedi! Kapıya omzunu dayayıp onu özlemle izleyen gözleri fark etmedi. Onun düşündüğü gibi, aynı özlemle yanıp düşünen kocasını hissetmedi. Televizyonda gezinirken çocukken çok sevdiği çizgi filimler den birisi olan TOM ve JERY'i izlemeye başladı. Tom, Jery'i ağzına atıp yutunca gözleri doldu. Başladı ağlamaya. Zaten ağlamaya yer arıyordu. Bir de bu hormonlar işin içine girince, omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Doğan hızla yanına gelip endişeyle yüzünü incelemeye başladı. Arkasındaki Güllü Hanım'da aynı endişeyle bakıyordu gelinine.

"Zilan iyi misin? "

"Zilan bir tanem ne oldu? "

" Bir yerin mi ağrıyor? Ya da bir şey mi gördün? "

Zilan kafasını salladı önce var sonra yok anlamında. Doğan'ın aklına Zilan'la ilk

tanıştıklarındaki hali geldi. Utangaç Zilan yine böyle konuşamıyordu.

Zilan kafasını hayır anlamında sallayınca, sanki üzerinde kırık ya da yara arar gibi üzerini aramaya başlayınca, bu seferde Zilan gülmeye başladı. Doğan şimdi kafayı yiyecekti, az önce ağlayan kadın şimdi kahkahayla gülüyordu.

"Zilan kafayı mı yedin ne yapıyorsun?"

O güldükçe Güllü Hanım'da gülüyordu. Onlar gülünce de Doğan çıldırıyordu.

"Ya bu evdeki tüm kadınlar kafayı mı yediniz? Zilan neyin var?"

Zilan gözündeki yaşları silerken Doğan'a baktı. Yüzündeki tatlı endişeyi görünce onu ne kadar özlediğini anlayıp, tekrardan dudaklarını bükerek ağlamaya başladı. Şimdi gerçekten ağlıyordu işte, öyle ki hıçkırıklardan omuzları sarsılıyordu. Doğan onun bu değişken haline ne yapacağını şaşırarak annesine baktı. Yaşlı kadın kafasını sallayarak omuzlarını silkeledi ve yanlarından ayrıldı.

Doğan kızsa mı, sevse mi karar veremiyordu. Onun ağlamasına dayanamadı yanına oturup kolunu ona sardı ve onu göğsüne yasladı. Elleri ile saçlarını okşarken

her şeyi unuttu. Ne kadar zaman olmuştu onu böyle sarmayalı. O çok sevdiği yasemin kokan saçlarına burnunu gömmeyeli hayli zaman olmuştu. Sıcaklığını hissetmek o kadar güzeldi ki, kırgınlığını bile biranda unuttu.

"Neye üzüldün bakalım "

Zilan kafasıyla çizgi filimi gösterdi. Kaşlarını da küçük bir çocuk gibi kaldırıp, dudaklarını tuhaf bir şekle soktu. Bu haliyle elinden şekeri alınmış çocuklara benziyor, Doğan'ın içinden o dudakları yapışmaktan başka bir şey gelmiyordu. Kaç gece rüyalarında öptüğü dudaklar, kaç gece huzursuz uykuyla terk edilen odalar... Derin bir nefes alıp gözlerini televizyona çevirdi tekrardan.

"Haber mi izledin, omu üzdü? Zilan başını sallayarak" Yok söylemem gülersin!"

"Söyle gülmeyeceğim "

"Zilan kocasının o özlem duyduğu gözlerine bakarak, bulduğu şu küçücük anın tadını çıkarmak istiyordu.

"TOM ,JERY'i yedi."

"Kim neyi yedi?"

"Tom, diyorum, sen hiç çizgi filim izlemedin mi?"

"Deminden beri buna mı ağlıyorsun?”

Zilan omuzlarını silkeledi. Doğan kendisini zor tutuyordu şu an, bu kadar yaygara bir çizgi film için miydi? Ve daha fazla tutamayınca kendisini gülmeye başladı. Öyle ki, ardından gelen kahkahası evi dolduruyordu. Zilan kollarından küsüp kalkmaya çabaladı" Gülersin demiştim "

"Ama ben çok korktum senin o halini görünce. Sen kediyle fareye ha " Şimdi omuzları sarsılıyordu gülmekten. Zilan'ın gözleri kocasının gülen yüzünde öylece takılı kalmış bakarken, onun bu halini çok özlemiş keyfini çıkarmaya çalışıyordu.

"Acaba sarılsam kaçar mıydı?...Ya da öpse dudaklarını, dudaklarına bakmak bile içindeki bir şeyleri kıpırdatmaya başlamıştı. Bilinçsizce dudaklarını yaladı. Kızar mıydı öpse onu, çok özlemişti onu, çok fazla… Oda özledi mi acaba, benim onu özlediğim kadar? Şimdi sıkıca sarılsam, başımı göğsüne yaslayıp hiç kıpırdamasam, buna izin verir mi? Oda sarar mıydı beni eskisi gibi sinesine."

Doğan gülmeyi bırakmış, oda karısını izliyordu. Dudaklarını yaladığını görünce, gerçek dünyaya dönmüştü kolunu omzundan çekti. Yanından hızla kalktı yüzüne bile bakmadan" Ben çalışma

odasındayım" arkasına bile bakmada salondan çıkıp gitti.

Zilan'ın suratı düştü, içi yine aynı kasvetli haline döndü. Yağmurda çıkan gök kuşağı gibi bir çıkıp, bir kaybolmuştu. Mutluluk şimdi küçükken sütannesinin anlattığı gibi gök kuşağının altında mıydı? O zaman hiç mutlu olamazdı ki gök kuşakları yağmurun ardından çıkıp göz kırpar, ilk vuran güneş ışığıyla da kaybolurdu.

"Kızım yemek hazır hadi kalk"

Güllü Hanım ne zamandır başında dikiliyordu. Az önce gülme seslerini duyunca sevinmiş, bir sevinçle salona gelince de gelinini tek başına üzgünce görünce de üzülmüştü. Bu kadarı fazlaydı kızın yükü zaten kendisine yeterken, bir de oğlu bunun üzerine umursamaz davranarak onun olan yaşam savaşını da etkiliyordu. Ne sanıyordu bu çocuk, aklınca cezamı veriyordu! Ha, en büyük acıyı kendisi çekiyordu farkında değildi. Zilan'ın şimdi en çok desteğe ihtiyacı olduğu zamandı. Ama o bunun farkında bile değildi.

"Kızım bundan da alsana sen seversin?"

Zilan yine kafasını salladı yok diye annesine. Önüne döndü, kâsedeki çorbayla oynamaya başladı.

"Ama kızım hiçbir şey yemedin ilaç alacaksın.”

"Canım istemiyor anne sonra yerim."

Doğan onun yemediğini fark ediyordu da ses çıkarmıyordu. Bazı ilaçlarının yemekten sonra alınması lazımdı. Tabağındaki yemekten bir yudum daha alırken, o kadar normal bir şekilde söyledi ki bunu Zilan'ı bu hareketi kızdırdı.

"Yemeğini ye ilaçları içeceksin." Buyurgan soğuk sesi genç kadını delirtti. Zilan elindeki kaşığı masaya fırlatarak yerinden kalktı. Ondan bu tepkiyi hiç beklemeyen Doğan, kaşığı ağzında dona kaldı.

"Sanki çok umurunda! Biz senin umurunda bile değiliz." Diyerek hızlı adımlarla yemek salonundan çıkıp, mutfağa doğru yürüdü. Güllü Hanım'da kaşığını hızla masaya bırakıp "Aferin oğlum böyle devam et. Zaten az olan yaşama sevincini de kursağına diz. Ona böyle çok güzel destek oluyorsun. Yaşama başlayıp avutuyorsun"

Doğan kızgın çıkan sesiyle çıkışarak "Anne sen karışma bu bi...

"Ne karışmaması ne? Sen artık sabrımı tükettin. Onun bu kadar dayanması bile mucize! Ne sanıyorsun bu saatten sonra ne olacağını sanıyorsun? Oğlum bebek alınacak zamanını çoktan geçti. Karın hamile sınavların en büyüğüyle sınanıyor ve sen ona destek

olacağın yerde, her yaptığın hareketle yaşam sevincini biraz daha kırıyorsun.”

"Anne! Ağır konuşuyorsun?

"Konuşurum, sen anlamazsan bende senin kafana çaka çaka anlatırım. Yeter kendine gel. Bu kıza bir şey olursa ve bu küslük son bulmadan olursa bunun azabını hiç düşündün mü? "Doğan'dan ses çıkmayınca "Ben de öyle tahmin etmiştim, o zaman otur da biraz düşün! Kendine çeki düzen ver...

Güllü Hanım sinirle odadan çıkmak için kapıya doğru yürüdü. Doğan başını öne eğmiş, masada öylece duruyordu. Bu hali içini parçalansa da yarın daha geç olup yanacağına, şimdiden kendisine gelmesi iyiydi.

"Ben buna dayanamam anne, ona bir şey olursa ölürüm." Doğan'ın ağzından çıkan sözler onu kapının önünde duraksadı. Kafasını yana çevirip omuzlarının üzerine düşürdü." O zaman silkelen savaşmaya başla sende onunla.”

44. BÖLÜM

Zilan yemek masasına dirseklerini dayamış, kafasını ellerinin arasına almış, sessizce ağlıyordu. Güllü hanım mutfaktan içeri girip yanında ki sandalyeye oturdu. Gelinin saçlarını okşayarak" Ağlama annem, üzülmen bebek için hiç iyi değil..."diye onu teskin etmeye çalıştı.

Zilan, kafasını annesinin omzuna dayadı. Hiç sesini çıkarmadan bir müddet sessizce ağladı.

" Ağlaman bitti mi?"

"Anne beni niye sevmiyor artık... Ben ona ne yaptım ki! Beni kendisiyle niye cezalandırıyor?"

Yaşlı kadın dudaklarını büktü. "Kızım sen ona bir şey yapmadın. O sadece seni kaybetmekten korkup endişeleniyor, bunu da ifade edemiyor."

" Hiçte bile" omuzunu sarstı kırgınca" Biz onun umurunda bile değiliz! Bana nasıl bakıyor baksana? Hatta yüzüme bakmıyor bile desem daha uygun…

" Hıım, sana nasıl bakıyormuş?"

Zilan kafasını kaldırdı annesinin omzundan, kollarına gözlerini silip burnunu çekti.

"Boş bakıyor. Eskisi gibi değil, hele karnıma bakış şekli! Karnıma ne zaman baktığını fark etsem gözlerindeki isyanı görüyorum ."

Güllü Hanım gelinin yanağından akan yaşı eliyle silip, yanağını okşadı." Ben de sana ne zaman baksam, sana özlemle bakan bir çift gözle karşılaşıyorum."

"Bence sen yanlış anlamışsın! Ona ne zaman baksam gözlerini kaçırıyor. Ne zaman yanına otursam vebalı gibi yanımdan kalkıyor..."

"Neden acaba hiç düşündün mü?"

"Neden olacak anne, beni istemediğinden."

"Bence tam tersi !"

Zilan annesine kaşlarını kaldırarak batkı. "Anne bilmece gibi konuşma zaten başım çatlıyor."

"Kızım sen kör müsün? Kocan ne zaman yanına otursa kendisini nasıl kasıyor görmüyor musun? Senin bakmadığın zamanlarda gözü hep üzerin de. Sana nasıl özlemle hasretle bakıyor fark etmiyor musun? “

Zilan şaşkın gözlerle annesini dinliyordu." Bence sen yanlış anlamışsın! Anne iyi de ben niye görmüyorum tüm bunları...

" Çünkü sen ona hasretle bakıyorsun! Ve ilk adımı onun atmasını bekliyorsun!..

"Peki, ben ne yapacağım? Ya beni artık istemiyorsa! Ya istemezse?

"Kızım senin hâlâ çekici bir bedenin var. Hatta hatların dolgunlaştıkça daha çekici oldun. Oğlum da bunu fark ediyor o yüzden senden uzak duruyor. Ve bakışları her daim aç kurt gibi üzerinde...

"Peki, ne yapacağım ben?" Bunu masumca bakarak sormuştu.

Yaşlı kadın burnunu tatlılıkla kıvırdı. "Onu da ben mi söyleyeceğim! Bildiğim kadarıyla sana çok güzel gecelikler almıştık. Yani dimi?

Zilan utanarak başını eğdi. Yanakları kızarıyordu. Güllü Hanım'da elinden tutup onu mutfak masasından kaldırarak "Hadi şimdi yemek yemen gerek.. Malum ilaçlar.

Zilan annesinin lafını ikiletmeden onunla mutfaktan ayrılıp, birlikte yemek salonuna geri döndü. Doğan sandalyesinde geriye yaslanmış, düşüncelice gözleriyle boş boş masaya bakıyordu. Onların geldiğini bile fark edemedi. Ta ki annesi tuzu isteyene kadar…

"Oğlum tuzu verir misin?

Doğan başını kaldırıp annesine baktı" Tuzu diyorum versen artık "Doğan, Zilan'ın önündeki tuza baktı. Sonra bakışları Zilan'a kaydı karısı iştahla yemeğini yiyordu. Az önce sinirlenip giden o değildi sanki. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Yüzünde de sanki fark bir hal vardı. Bir şeyler düşünür ya da planlar gibi." Hadi oğlum. Güllü Hanım gülerek "Zilan'a bak demedim çocuğum, tuzu verir misin dedim!"

Zilan kocasının üzerinde takılı kalmış bakışlarını görünce kıkırdadı. Galiba annesi doğru söylüyordu. Nasıl akıl edememişti bunu daha önce. Yemekler yendi çaylar içildi. Zaman geçti. Gece yarısı oldu. Herkes yorgunca odasına dağıldı.

Doğan yatağa oturur şekilde uzanmış, kitap okuyordu.(Her gece yaptığı gibi), zaten başka şekilde uyuyamıyordu artık. Hele üst katta ki karısını düşününce uykuları hepten firar ediyordu. Kapı tıkladı. Kafasını, zaten okuyamadığı bir türlü okumaya adapte olamadığı kitabından kaldırdı. Zilan kapının kıvrığından içeri kafasını uzatmış, ürkek bakışları ile" Gire bilir miyim?" Diyordu

Doğan endişeyle yerinden kalktı . Kapıya yaklaşıp Zilan'ın önünde durdu. Gözlerini hızla karısın vücudun da gezdiriyordu. Aşkla değil! Endişeyle ...

"Bir şey mi oldu? Sancın mı var?"

Zilan kafasını hayır anlamında salladı. Yanakları da kızarıyordu. İçinde de tuhaf bir heyecan vardı. Bu işi yapacaktı, bunu yapmaya kararlıydı.

Hadi kızım cesaret et. Sadece bir adım yeter gerisi gelecek. Kocasına aldırmadan yatağa doğru ilerledi. Sanki yaptığı normalmiş gibi üzerindeki ipek sabahlığı çıkardı. Yatağın kenarına koydu. Doğan'ın az önce kalktığı yere uzanıp pikeyi üzerine çekti. Umursamaz tavırlarla komodine uzanıp abajuru kapattı. Sanki her gece bu odaya gelirmiş de bu odada yatarmış gibi, bir de esneyerek yastıklara gömülmesi işte bu karşısındakini şaşırtmaya yetmişti...

Doğan şaşkınca onun ne yaptığını izliyordu. Hele birde onun sabahlığını çıkarıp incecik, mendil kadar ufak gecelikle yatağa girdiği görmek, tanrım bu işkencelerin en büyüğüydü. Zaten patlamaya hazır bomba gibi ortalarda dolaşmak işkenceyken, birde onu böyle görmek, bu kadın ona hiç mi acımıyordu? Kendisini biraz toparlayıp konuşmaya çalıştı.

"Zilan sen ne yapıyorsun? Sanırım odaları karıştırdın? Kollarını göğsünde toparlayıp bağladı. Kaşının birisini kaldırıp, şaşkın gözlerini soru sorar şekilde karısına dikti. Ama O, o kadar rahat davranıyordu ki.

"Yoo, karıştırmadım. Sadece bugün burada uyumak istiyorum... Senin yanında! "

"Bunu da nereden çıkardın? Zilan..." sesinde kesin bir emir vardı. " Odana git uyu."

"Hayır, burada uyuyacağım senin yanında. Korkuyor musun benden? Korkma koçağımım ben adam yemeye başlamadım henüz…

"Zilan!...

Sesinde ki sinirli tını, bunun artık işin işe yaradığını gösteriyordu, o da umursamıyordu bu o kadar belliydi. Fark etmemiş gibi yaparak "Efendim kocacığım..." demesi de bunu kanıtlıyordu.

Doğan, Zilan'ın gitmeyeceğini anlayınca, ağzının içinde söylenerek yatağa girdi." Bari eşofman giyseydin?"

"Anlamadın kocacığım.."

"İşine geleni anlıyorsun zaten!"

Doğan sinirle yatağa girip kendi tarafına kocaman vücudunu sığdırmaya çalışıyordu." Yok, bir şey uyu.. Biran önce uyu " Diye homurdandı.

Zilan yatağın tam ortasında yatıyordu ve vücut ısısını teninde hissediyordu. Daha şimdiden ter basmaya başlamıştı bile.

Yine de, madem yanında yatacaktı en azından bunun keyfini çıkara bilirdi. Yatakta biraz aşağı kayıp elini başının altına alıp karısının yüzünü izlemeye başladı. Gözlerini kapamış, uyumaya çalışan huzurlu yüzünü.

Zilan bunu hissedince Munzur'ca hareket edip, arkasını dönüp yatmaya başladı ve bu kocasını hiç memnun etmedi. Kaşlarını çatarak gözlerini kapadı ve uyumaya çalıştı. "Lanet olsun bu kadın, yanındayken ve ona olan özlemi bu kadar fazla iken nasıl uyuyacaktı ki?

Zilan yatakta geriledi, geriledi. Doğan'ın sert göğsüne çarpınca durdu. Doğan arkasında kasılmış bir şekilde duruyordu. Onun kesik kesik aldığı nefeslerinden kendini zorladığını anlıyordu. Kocasının sıcaklığı vücudunu sarıp sarmaladı. Sessizce bekledi sarılsın diye ama Doğan sarılmadı. Kas katı bekledi arkasında.

Birde ona dokunmak yerine, aksine elini yumruk yapıp bacağının üzerine koydu.

Zilan biraz daha yaklaştı, yerini ayarlayıp iyice sokuldu. Şimdi poposu onun kasıklarına değiyordu ve bu onun ne kadar zor durumda olduğunu ona kanıtlıyordu. Doğan'ın ağzından kaçan iniltinin de farkındaydı. Elini arkasına uzatıp, onun yanında yumruk yaptığı elini bulup eline aldı. Koltuğunun arasından geçirip, göğsünün üzerinde tutarak çenesini Doğan'ın eline dayadı.

Artık Doğan nefes almak bir yana, kıpırdamaktan bile korkuyordu. Hele elini oynatsa dokunacağı tepecikler ve kasıklarındaki yumuşak kalçalar... Biraz daha böyle kalırsa galiba aklını kaçıra bilirdi. Bir de Zilan kalçalarını hareket ettirince, işte bu onu mahvetti. Arzudan titreşen, sinirden kalınlaşan sesi ile.

"Zilan ateşle oynuyorsun?"

Zilan omuz silkeleyip kocasının elini açık olan yakasından sokup, göğsünü tutmasını sağladı. Doğan elinin altındaki tepeciğe ne kadar kayıtsız kalmak istese de yapamadı. Özlemişti bu hissi, hem de çok özlemişti. Yavaşça elini oynattı, biranda her şey aklından çıkıp gitti. Onun göğüslerini eliyle yoğururken bir den ateşte yanmış gibi elini çekti.

"Sen ne yaptığını bilmiyorsun?"

Zilan yatakta dönerek onunla yüz yüze gelecek şekilde yattı. Şimdi gözleri odanın loş ışığın da, kocasının arzudan kararmış gözlerine bakıyordu. İkisinin gözleri de aynı yerde takılı kalmıştı. Birbirlerinin dudaklarında. Zilan o dudaklara bakıp öpmeye cesaret edemeyince, kendi dudaklarını yaladı. Şimdi dudakları aşka davet eder gibi ışıldıyordu. Doğan'ın bakışları alevlendi. Zilan'ın bilinçsizce yaptığı bu hareketi karşısında sabrı tükenmeye başladı.

"Zilan gitsen iyi olur yoksa!.. "sesi ne kadar boğuk çıkmıştı öyle gerçi konuşması bile mucizeydi. Son çırpınışlarını yapıyordu.

"Kapa çeneni de öp beni!"

"Sen ne de d...

Bunu bekleyecek kadar sabrı kalmamıştı. Zaten dengesizleşen hormonları her an tavan yapıyordu. Doğan'ın kelimelerini dudaklarıyla engelledi. Önce karşılık vermedi kocası, şaşkınlığını üzerinden atınca. Daha fazla dayanamadı. Elini karısının beline koyup, onu kendi vücuduna çekerek yasladı. Öyle yavaş yavaş değildi öpüşü, sanki ayların açlığını biranda bitirmek ister gibiydi. Ne kadar öpse doyamıyor, tadı damağında takılı kalıyordu. Zilan kendisini zorla da olsa kurtardı

onun açlıkla kendisini sömüren dudaklarından. Bir kaç saniye sonra bile kesik kesik aldığı nefesler onun yüzüne çarpıyordu. Nefes almaya ihtiyacı vardı ." Bu çok " Doğan ona dokunduktan sonra, bu kadar ileri gittikten sonra, yanından gideceğini sanıp endişeye kapıldı.

" Gitmene izin vermem için çok geç kaldın..." Derken üzerini çıkarmaya başlamıştı bile.

Zilan kaşlarını çattı." Gitmek isteyen kim? Ben bu yaptığın çok ateşliydi diyecektim."

Doğan soyunup yatağa dönmüştü bile, elini tekrar Zilan'ın beline sardı. Diğer eli ile üzerinde ki geceliği hışımla çekip çıkardı. "Zaten yok gibi! Buna gerek yok. Böyle daha güzel görünüyorsun... "diye arzuyla kalınlaşmış sesiyle söylendi.

Zilan yatakta çırılçıplak uzanmış, bir de arsızca kıkırdıyordu. Doğan ateş saçan gözlerini karısının dolgunlaşan hatlarında gezdirirken" Senin utangaçlığına ne oldu?" diye şaşkınca sordu zira onun karısının şimdi kırmızıdan mora dönmesi gerekiyordu"

"Galiba hormonlarım onları öldürdü...

"Güzel... Çünkü bu gün utanmanı çekecek sabrım yok. Ve ben sana çok açım. Gözlerini gözlerimde istiyorum, aşkla bakarken."

Gözleri söylediği tasdikler gibi vücudun da gezerken, kollarını karısın beline sarıp dudaklarını, dudaklarına bastırmıştı. Tadını alarak her köşesini tekrardan keşfederek öptü. Dilleri bir birinin üzerinde dans ederken ağızlarından çıkan iniltiler, kanlarının daha bir deli akmasını sağlıyordu. Doğan'ın eli karısının kilo akan vücudunu keşfe, zevkle devam ediyordu ve dudakları da onu takip etmekte hiç geri kalmıyordu. Göğsünde ki derin vadinin kokusunu içine özlemle çeker iken boğuk çıkan sesi. "Bu halin çok güzel beni delirtiyor" dedi sesi boğulurken.

"Ama kilo aldım ve çirkinleştim."

"Bence şimdi daha güzel oldun ve ele geliyorsun"

"Ne yani daha önce gelmiyor muydum? "

"Çok konuşuyorsun! Bugün senden duymak istediğim tek şey, ismimi söylemen!..

Dudakları vücudunun her santiminde özlemle gezdi. Gerçi göğüslerin de biraz fazla oyalanmıştı ama Zilan'ın bundan hiç şikâyeti yoktu.

Doğan yatakta sırt üstü yatıp Zilan'ı üzerine birden çevirip oturttu. Aniden üzerine çekilen Zilan'ın

ağzından ufak bir çığlık kaçarken, bacakları ayrık bir şekilde kendisini kocasının üzerinde oturur şekilde bulmuştu. Bunu hiç beklemiyordu. Ne yapacağını ya da nasıl hareket edeceğini de.

"Böyle daha iyi… Kontrol senin elinde olsun! Çünkü ben kendime güvenmiyorum canını yaka bilirim. Ve seni o kadar özledim ki bunu fark etmem uzun süre bilir!"

Zilan kocasının üzerinde ona şaşkınca bakıyordu. Ellerini onun sert göğsüne dayamış ne yapacağını düşünüyordu. Bunu daha önce hiç denememişlerdi ki. Dudaklarını yaladı "Ama ben bunu yapamam. Ben... Yutkundu. Utanmaya da başlamıştı artık. Az önce ki cesareti nereye gitmişti ki.

Doğan karısının göğüslerini ellerinin içine alıp, şehvetten kararmış gözlerini, gözlerine mıhladı "Ben sana gösteririm merak etme !..Ve karıcığım acele etsen iyi olur...

Zilan esneyerek kafasını arabanın koltuğuna dayadı. Bakışları yola bakan kocanın üzerindeydi. Bir daha esnedi elini ağzına kapayıp. Gece uykusunu hiç alamamıştı ve bu gün doktor randevuları vardı. Doğan

gözlerini bir anlığına karısına çevirip onun hülyalı bakan gözlerine baktı.

"Doktor bize kızacak "

"Bence anlayışla karşılayacak "

"Bunu nereden biliyorsun kocacığım?"

"Çünkü daha önce bunun zararı var mı diye sormuştum!

"Ne ara? Bu çok utanç verici... Ondan şey yapacağımızı mı danıştın! Ben şimdi o doktorun yüzüne nasıl bakacağım..."

"Her zaman nasıl bakıyorsan...

"Ya sen bunu sormaya nasıl cesaret ettin? Ve bunun uzun... Zilan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Dudaklarını dişlerinin arasına aldı.

" Yani sende uzun süre beklemeyecektin öylemi ?"

"İnan sabrımın sınırların da geziyordum. Ve her an bir köşede sana saldıra bilirdim! Bunun için nasıl savaştım biliyor musun kendimle? "

Doğan arabayı hastahanenin oto parkına sokup park etti. Önce Zilan çıktı arabadan sonra Doğan çıkıp elini karısına uzattı. Zilan kafasını kaldırıp hastahaneye şöyle bir baktı. Derin bir nefes aldı. Bugün heyecanlıydı çünkü bebeğinin cinsiyetini öğreneceklerdi. Yani o öğrenecekti.

Doğan'ın düşüncelerini henüz bilmiyordu. Bunu merak edip etmediğini de. El ele doktorun odasına doğru yürüdüler. Ebru Hanım, yani doktoru başından beri ona çok destek olmuş, kocasının tepkilerinin normal olduğunu yavaş yavaş bu durumu aşabileceğini söylemişti. O söylemişti de, Zilan inanmamıştı. Galiba haklıydı. Ve Doğan yavaş yavaş bu duruma alışacaktı. Doğan doktorun kapısında bekleyen hostesine yaklaşıp "Bizin Ebru Hanımla randevumuz vardı!

"Biliyorum efendim" Sonra da kafasını Zilan'a çevirip" Sizi çok iyi gördüm Zilan Hanım. Işıldıyorsunuz bu gün."

"Teşekkürler Lara "Zilan hamileliğin ilk zamanlarında, haftada bir geldiği zamanlar olmuştu buraya, tahliller için ve neredeyse herkesi tanır hale gelmişti.

Kapı açıldı doktor hastasıyla birlikte dışarı çıktı." Bu ilaçlar seni rahatlatır her şey yolunda merak etme."

"İyi günler Ebru Hamın" Zilan yanından geçen kadının karnına sevgiyle baktı. Belli ki son aylarındaydı. Ebru Hanım'da bunu fark etmişti "Son ayında ayaklarına kramp giriyor. Magnezyum

eksikliği. Bu aylar da normal. Buyurun içeri girelim Zilan Hanım"

Zilan doktorun arkasında Doğan'da onun yanında içeri girdiler. Doktor masasına oturup bilgisayar ekranına bakarak" Nasılsınız Zilan Hanım? Bir şikâyetiniz var mı?"

"Yok, Ebru Hanım bulantılarımda azaldı. Hatta yok denecek kadar az."

"Hımm buna sevindim. İsterseniz bir kilonuza bakalım. Basküle çıkar mısın?"

Zilan çantasını kalktığı koltuğa bırakıp tartıya çıktı. Doktorun hostesi yanına yaklaşıp "59 kg Ebru hanım"

"Bu çok güzel Zilan beş ayda dört kilo çok iyi gidiyoruz." Doğan kaşlarını çattı" Bu az değil mi? Çok zayıf... Bazen içinde bir bebek taşıdığına inanamıyorum.

Doktor sandalyesinden kalkıp Zilan'a yaklaşırken "Hayır, Doğan Bey. Bu çok normal, doğuma kadar eğer böyle giderse on bir ya da on iki kilo alacak demektir. Buda çok güzel hem kendisi için, hem bebek için. Şimdi kolunuzu açında tansiyonunuza bakayım. Zilan kolunu doktora uzatıp aleti taktırdı. Ölçüm yapılınca.

"Tansiyonunuz biraz düşük, dokuz. Yorgun muyuz biraz? " Zilan kızararak sıvadığı kolunu aşağı indirip çekinikçe cevapladı "Gece biraz uyuyamadım da."

Doktor anlayışla tebessüm etti " Çok düşük değil ama uykuna dikkat edin! Bu senin durumunda ki hastalar için çok önemli, hadi bebeğimize de bir bakalım. "

Doktor ultrason odasında ki sandalyesine geçip Zilan'ın sedyeye yatmasını beklerken "Güllü Hanım bu gün yok mu?"

"Yok, bu kadar heyecana dayanamam dedi. Bu gün cinsiyeti öğreneceğiz dimi?

"Bakalım bebeğimiz gösterecek mi?"

Zilan sedyeye yattı gözü Doğan'da takılı kaldı. Normalde doktor durumuna bakınca soru sorup hemen çıkardı. İlk defa ultrason da onunla bebeğini izleyecekti. Tabii yine çıkmazsa! Doktor karnına jel sürüp ultrason aletini karnında oynatmaya başladı. Zilan'ın gözü ekranda kalbi göğsünde deli gibi atarken, heyecandan bayılmak üzeriydi. İşte tamda o anda elinin üzerindeki güçlü, sıcak elleri hissetti. Kafasını bakmakta olduğu ekrandan çevirip, kocasına baktı. Doğan elini tutmuş oda onun gibi heyecanla ekrana

bakıyordu. Gözleri doldu Zilan'ın, zaten heyecanlıydı şimdi heyecanı katlanmıştı.

Doktor Hanım bu sefer ölçüleri aldıktan sonra bir değişiklik yaptı. Zilan'a kafasını çevirip "Onu renkli olarak görmeye hazır mısın?

Zilan heyecanla ekrana baktı" Ne yani artık göre bilir miyim?"

"Tabii bakın işte bebeğiniz...

Zilan ekrana büyülenmiş gibi bakıyordu. Duygulandı, zaten dolan gözleri yavaşça kendisini bıraktı.

"Bebeğim merhaba " Doktor kalp atışlarının sesini de açınca, Doğan irkildi bir adım geriledi."

"Ne oluyor ?"

Zilan kıkırdayarak "Korkma aşkım, bebeğimizin kalbi o, çok hızlı değil mi?" Doğan kafasını aşağı eğip ekrana dikkatle bakıyordu. Ekrandaki bebek görüntüsü biraz tuhaf olsa da, yine de onları bebeği orada öylece görülüyordu. Uzun parmaklarını ağzına almış, arada tekmeler savurarak sanki yüzüyordu. Zilan elini ekrana uzattı. Sanki dokunacakmış gibi "Merhaba bebeğim. Bak bu baban."

Doktor Hanım gülerek "Bakın oğlunuzda size merhaba diyor"

İkisi birden atılıp "Oğlan mı?"

"Evet, bir erkek bebek sahibi olacaksınız...

Zilan heyecanla hıçkırarak ağlamaya başlamıştı bile. Doğan sedye de yatan karısına yaklaşıp suratını ellerinin arasına aldı. Onunda karısına sevgiyle bakan gözleri, şimdi dolu doluydu. "Hey ufaklık ağlama bak oğlumuz üzülür" deyip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı.

Doktor tebessümle kafasını sallayarak yanlarından ayrılıp masasına geçti" Şimdi sana kullanman için, bazı ek ilaçlar daha yazacağım. Birde artık her gün insülin kullanman gerekiyor. Bunları göbekten vuracaksın. Bunun için hasta hane de iki saat eğitim alman yeterli, Zilan Hanım.

Doğan reçeteyi eline alıp" Ben de ala bilir miyim bu eğitimi?"

"Bu gerçekten çok iyi olur Doğan Bey. Zira anneler genelde bebeklerine zarar vereceklerini sanıp iğne yapamıyorlar. Bende şimdi bunu diyecektim. İğneleri sizin yapmanız çok iyi olur. Her gün göbekten vurulacak, muntazam olarak.

Zilan'ın sevinci işte şimdi katmerlenmişti. Aylar sonra ilk defa huzurlu ve mutlu hissediyordu kendisini.

Kocasıyla el ele yürüdüler arabalarına. İçi, içine sığmıyordu. Zaten arabaya bile binene kadar zor sabretmişti. Telefonu eline aldı annesini aradı. Doğan gülerek arabayı çalıştırırken" Bende ne zaman arayacak diye bekliyordum."

Zilan omuz silkeleyip " Ne yapıyım çok heyecanlıyım. Sen değilsin galiba?" Bunu sorurken gerçekten merak ederek sormuştu. Doğan gerçekten kabul etmiş miydi bebeklerini diye.

Doğan'da onun tedirginliğini anlayarak, uzanıp karısını kollarına çekti. Dudaklarını anlına bastırıp "Bu çok güzel bir şey, bizim oğlumuz olacak. Senin ile benim bir parçam. Aşkımızın meyvesi. Onu seviyorum Zilan, bebeğimizi seviyorum. Ben ne sana nede ona karşı sevgisizim... Sizi bu hayatta ki her şeyden çok seviyorum. Ben "Biraz duraksadı.

"Ben kendime kızıyorum eğer korunmayı akıl ede bilmiş olsaydım…

Zilan parmaklarını dudaklarına kapadı "Eğer bunu yapsaydın belki de hasta olduğumu hiç öğrenmeyecektim ve biranda hastalanıp ölecektim. Ne olduğu nasıl olduğunu anlamayacaktık bile. Aşkım eğer bebeğimiz olmasaydı, bunu nasıl öğrenecektik?

Hadi artık bunları düşünme, “Gülerek kocasının dudaklarına öpücük kondurdu." Ben hamile bir kadınım ve biraz şımartılmayı hak ediyorum Doğan Bey! Ve bu işe hemen bugün başlıyorsunuz tamamı?

"Olur, oğlumun annesi..."

Doğan gülerek arabayı çalıştırdı. Zilan elindeki telefona bakarak "Annemi aramıştım açık unutmuşum. Telefondaki ses gülüyordu. Gerçi gülüyor muydu ağlıyor muydu belli değildi!

"Bende, beni ne zaman hatırlayacaklar diye merak ediyordum! Ve ben bir şey duymadım."

Arabadaki kahkaha sesleri öyle güzeldi ki Zilan bunu gerçekten özlemişti. Mutluluk bu muydu? Buysa kaybetmek istemiyordu.

Bilmiyordu ki Zilan, mutluluk dediğinin kuş misali olduğunu… Bilmiyordu.

45. BÖLÜM

3 AY SONRA

"E ee, ne diyor ?"

" Annem çok süslenmesin diyor"

"Ya, dalga geçme... Başka ne diyor?

" Anlamadım sesi çok boğuk geliyor! Bir de şu sesi, sanki içeride yüzüyor"

"Başka ne dedi, bırak suyu sesi?"

Doğan ellerini karsının eteğinin altına sokup, bacaklarına dokundu "Duymuyorum şunun altından dinleyim belki duyarım."

Zilan kıkırdayarak eteğini aşağı indirip düzeltmeye çalıştı. "Ya, annem gelecek şimdi..." Üzerimi kırıştırma. Ben kaç saatte hazırlandım biliyor musun? Bu göbekle giyinmek ne kadar zor! Zilan camın önünde duruyor Doğan'da yere diz çökmüş kulağı karısının koca karnın da, oğluyla konuşuyordu. Aradan geçen aylarda Zilan fazla kilo almamasına rağmen karnı kocamandı. Bu aralar tek eğlenceleri de bebeklerini dinleyip, şakalaşmaktı.

"Bak yine vurdu. İşte bir daha, bu çocuk çok güçlü olacak "

"Babası gibi, ayrıca çokta yakışıklı "

"Baksana bugün çok hareketli hiç durmuyor !"

"Doğan çocuk bile sıkıldı senin muhabbetinden, öyle şeyler söylenir mi? Aaa, ne ayıp! Bakma sen babana oğlum hele bir denesin birlikte yolarız saçlarını dimi?"

"Sen annene bakma oğlum hele bir büyü, birlikte kız tavlamaya gideceğiz daha. Ah ne vuruyorsun"

Zilan kafasına elinin ucuyla vurdu." O gider de, sen hele bir git! Senin o kafanı gövdenden ayırırım. Çek ellerini oğlumun üzerinden, çocuğun psikolojisini bozuyorsun." Zilan karnını okşayarak bakışlarını karnının üzerinde gezen ellerine çevirdi. " Bakma sen babana annem, sen gidip gezeceksin, o dizlerimin dibinden ayrılmayacak."

"Hah iste karıcığım, en zevk aldığım yer dizlerinin dibi zaten."

"Hiç boşuna kıvırma Doğan Bey, senin gözün dışarı kaymaya başlamış bile. Tabii, ben kilo aldım çirkinleştim dimi?"

"Hoppala! Bak nereye geldik yine. Ya senin şu konuları çarpıtma duyguna hayranım, insanı ipe götürürsün valla. Ben sadece lafın gelişi öyle dedim, hem babam da bana öyle dedi küçükken ."

Zilan arkasını dönüp omuzları düşürdü." De… de çekinme, ben kilo aldım çirkinleştim. Sen de hemen genç kızların hayalini kurmaya başladın."

"Ya valla öyle değil. Aşkım ben senden başkasını ne yapayım. Bu halin o kadar güzel ki, çok tatlı duruyorsun. Şiş karnına bayılıyorum, orada bizim çalışmamız var dimi?"

Zilan'ın omuzları sarsılınca duyduğu şeyle, Doğan kendisine kızıp söylenerek yanına yaklaştı. Onun duygusallaştığını hep unutuyordu. " Aşkım valla senden başkasına bakmam. Hem bakarsam iki gözüm kör olsun. Ayağım topal, kolum kırık, saçım dökük olsun." Zilan'ın omuzları daha fazla sarsılınca, onu teselli etmek için önüne geçti. Zilan daha fazla dayanamayıp kahkahayı basınca " Sen beni öldüreceksin kadın. Böyle şakamı olur? Seni ağlattım diye kalp krizi geçiriyordum neredeyse." Zilan eliyle gözlerinin altını kuruladı. Makyajı bozulmasın diye gözlerini kırpıştırmaya başladı. " Ya ben sana

güveniyorum. Ama sen her seferinde tava geliyorsun. Çok komiksin, saçlarına nasıl kıyarsın, hele bacaklarına, ah Doğan sen çok tatlısın.”

"Demek beni tatlı buluyorsun?"

"Tatlı, acı, zehir, şekerli, bazen de ekşi."

"Bu nasıl terim ben yemek miyim?"

"Sen hayatsın ve hayata dair tüm tatları sende buluyorum. Aşkım sadece tatlı yersen sıkılırsın, acı yersen sıkılırsın ama hepsinden yersen hiç sıkılmazsın."

Doğan yaklaşıp karısını kollarına aldı. Tabii karnının izin verdiği kadarıyla…" Sana hamilelik pek yaramadı, her yorumun da yemek tarif eder oldun. Ne obur şey oldun sen böyle." Burnunu burnuna sürtüp dudaklarına öpücük kondurdu. Sadece öpüp geri çekilecekti. Ama Zilan'ın dolgunlaşan dudaklarının tadını alınca, kendisini kaybetti. Öpüşünü derinleştirdi. Ta ki arkadan gelen " Öhö öhö "Kendisini karısının kollarından zorda olsa ayırıp, arkasına baktı. "Güllü Hanım kafasını sallıyordu. "Sen iyice gemiyi azıya aldın oğlum, cık cık odan yok mu senin? "

Doğan kızarırken, Zilan kızarmasına rağmen kıkırdıyordu. Sonrada oğlunun kızaran halini görünce Güllü Hanım kıkırdadı.

"Bu evin tüm kadınları ittifak kurmuş bana karşı, siz oğlum gelince ittifakı görürsünüz."

Güllü Hanım koltuktaki çantasını alıp "Hadi, hadi çok konuşma. Eğer biraz daha geç kalırsan Canan'ın çenesinden kurtulamazsın asıl ittifakı o zaman yaşarsın."

Doğan, Zilan'ın elini tutup kapıya doğru çekiştirdi. "Aman Allah korusun, o cadının diline düşeceğime köprüden düşerim daha iyi "

Zilan'la, Güllü Hanım Doğan'ın arkasından kıkırdayarak yürüdüler. Bugün Canan'ın hamile olduğunu öğrendiler ve bu güzel haberi kutlamak için bir restoran da yemek yemeğe karar verdiler. Zilan bu gece için çok özenli hazırlanmıştı. Üzerinde ekru şifondan, üzeri göğsüne kadar oturan, altında dizlerine kadar serbest kalan elbisesiyle hamile peri kızı gibi duruyordu. Gözlerini öne çıkaran yeşil sürmesi, pembe dudakları, zaten kilo aldığı için pembeleşen yanakları ile o kadar güzel duruyordu ki. Doğan onu dışarıya çıkarmamayı bile geçirmişti bir ara aklından. Tabii, Zilan'ın da fikri onun gibi aynıydı. Kendisi kilo aldığı için çirkinleştiğini sanıyordu. Ama gerçekten hamilelik ona ayrı bir hava katmıştı.

Doğan'ın üzerindeki Beyaz gömleği geniş omuzlarında muhteşem duruyordu. Altına giyindiği lacivert pantolonu ve jilet gibi ceketiyle, heybetli vücudu da ben buradayım diyordu. Bu da Zilan'ın canını sıkıyordu, çünkü nereye gitseler tüm kadınların gözü onun üzerine kayıyordu.

FİNAL (1.PART)

46.BÖLÜM

Doğan arabadan anahtarı kontakta valenin alması için bırakarak inip, karısının kapısına yaklaştı. Kapıyı açınca Zilan'a elini uzatıp yavaşça çıkmasını sağladı. Annesi de arabadan çıkınca hep beraber restoranın görkemli kapısından içeri girdiler. Kapı da bekleyen vestiyere, Zilan üzerindeki ceketini teslim edip, kocasıyla el ele onları masada bekleyen arkadaşlarına doğru yürüdüler. Zilan masaya yaklaşınca Canan ayağa kalktı sevinçle arkadaşına doğru yürüdü.

"Hoş geldin canım "

"Canan çok sevindim bu habere, demek teyze oluyorum?"

Canan kafasını sallayıp, arkada bekleyen Güllü Hanım'a uzandı. Yaşlı kadına da sevgiyle sarılınca "Sende hoş geldin Güllü teyze"

"Hoş buldum kızım. Allah analı babalı büyütür inşallah"

"Âmin, teyzem hadi oturalım "

Onlar masaya otururken Doğan'la, Mehmet bir birilerini kucakladılar. "Demek amca oluyorum ha, bu güzel haber, bir de oğluma kız gelirse dokunmayın keyfime."

"Ya erkek gelirse " Diye kıkırdadı Zilan.

"O zaman da tertip gelir, aynı babaları gibi"

"Eee, Zilan nasılsın? Az bir zaman kaldı doğuma heyecanlı mısın?"

"Hem de nasıl… Dört hafta dile kolay, aylar ne çabuk gelip geçti. Geçmez sanıyordum bir çırpıda geçip gitti."

"Öyle olur bir de bakarsın okulunu bitirmiş, meslek sahibi olmuş evlenmiş. Doğan'ım daha dün çocuktu, şimdi çocuğu olacak ömür çok kısa bitiyor da hiç anlamıyorsun!"

"Anne bırakalım bu konuları şimdi. Hadi herkes siparişini versin" deyip menüyü eline aldı Doğan.

Mehmet'le, Doğan karşı karşıya oturuyordu. Zilan'la da Canan karşılıklı, Güllü Hanım baş kısmındaydı. Ortama hâkim durumda. Herkes siparişlerini yapıp, muhabbet ederek yemeklerini yedi. Mehmet başladı geçmiş günlerden anıp, Zilan'ın onlar için yaptıklarını anlatmaya.

"Beni odaya aldıklarındaki hallerini bir görseydin bayılırdın gülmekten. İkisi de korkudan titriyor. Babasının sesini duyunca Canan beni salondan içeri aldı. Zilan'la birlikte gardırobuna sokup kapısını kapadılar, arkasına da yaslanıp beklediler. E, dolap küçük, benim gibi adamı alır mı? Almaz! Babası soruyor" Kızım neyin var? "diye ben içeriden duyuyorum. Canan da ses yok. Zilan'a soruyor zaten o ayrı tırsmış. Başladı saçmalamaya, ”Şey gelince, sapınca” demelere.

Doğan tebessüm ederek Zilan'ın utandığın da yaptığı şeyleri hatırladı." Bilirim o hallerini, paniğe kapılınca saçmalıyor."

"Evet, aynen öyle! " Neyse, ben orada çatlayacağımı anlayınca, son çare cesaretim toplayıp dolaptan çıktım. Canan'ın babası beni görünce çıldırdı." Bu adam kim?" diye gürlüyor. Ben daracık yerde kıp kırmızı olmuşum. Zilan öne atıldı "Benim sevgilim" diye. Adil Bey sinirle Zilan'ın üzerine yürüdü. Bunu babana nasıl anlatacaksın?” diye söylenerek. Bu sırada Canan çıktı ortaya "Hayır, o benim sevgilim "diye. Adil Bey şaşkınca bakıyor. Zilan, Canan’ı itip koluma girdi." O benim sevgilim " diye.

Adil Bey gürledi. Ama onlara değil yakamdan tutarak bana. "Lan şerefsiz ikisini birden mi ?" diye. Canan'ın annesi arka da bizi dinliyormuş, yazık kadıncağız duyduklarını kaldıramadı bayıldı. Sonun da ellerinden yakamı kurtarıp Canan'a baktım oda anlayıp elimi tutu.

"E sonra ne oldu? “Diye atıldı Güllü Hanım heyecanla. "Nemi oldu? Mor biz göz, kırık bir burun. Adil Bey bana vurdu, ben de kızını almak için mecbur sustum."

Masada bir kıkırdama oldu. Önce Doğan, sonra Zilan. Arkası geldi zaten hepsi katıla katıla gülüyordu artık.

Zilan yerinden kalktı." Ben lavaboya gitsem iyi olur."

Doğan tam hareketleniyordu ki, Canan'da kalkıp " Bende seninle geleyim." Zilan, Doğan'a kafasını sallayınca o da tamam anlamında salladı. İkisi lavaboya giderken Doğan'lar hâlâ anılarını Güllü Hanım’a anlatmaya devam ediyorlardı.

Zilan ve Canan lavabo da işini bitirince makyajlarını tazeleyip, kapıya yöneldiler. Tam WC'nin kapısından bir -iki adım atmışlardı ki Canan çantasını

unuttuğunu söyleyip Zilan'ın yanından ayrıldı. Oda giriş kapısına doğru ilerleyip orada Canan'ı bekledi.

"Vay vay vay, kimleri görüyorum"

Zilan duyduğu sesle irkildi. Eli karnına gitti refleks olarak, nefes alış verişleri hızlandı. Bu o olamazdı. Korkarak arkasını dönüp, sesin geldiği yöne baktı. İşte tam da korktuğu gibi Alp karşısında sırıtarak duruyordu. Korkuyla bir adım geriledi. Gözleri irileşmiş sesi çıkmıyordu. Alp arsızca bir kaç adım da yanına gelip tam önünde durdu.

"Dünya ne küçük dimi Zilan Hanım?"

Zilan ürkekçe geri çekildi. Alp'in bakışları vücudun da gezinirken elleriyle karnını kavradı sıkıca, sanki ona zarar verecekmiş gibi.

"Hamilelik bir kadına ancak bu kadar yakışır. Gerçi senin sinsi bir sürtük olduğunu öğrendim ama çok geç öğrendim."

Zilan kendisini toparladı." Ne istiyorsun Alp ."

"Bir şey istemiyorum güzelim. Sadece seni görünce merhaba diyeyim dedim. Hatamı etmişim."

"Evet, hata ettin. Çekil önümden geçeyim "

Alp cebinde ki ellerini çıkarıp, bir adım sağa kayarak yolunu kapadı.

"A a a, güzelim ne güzel konuşuyorduk. Daha söyleyeceklerim bitmedi"

"Alp seninle konuşacak bir mesele yok. Hatta selam bile verecek… Şimdi çekil önümden."

Zilan'ın aklı çıkıyordu, Doğan'ın Alp'i görüp delirmesinden. Geçen ki olanlardan sonra bu sefer kesin öldürürdü. Bu adamın hiç mi, aklı yoktu? Karşısına çıkmaya nasıl cesaret ederdi ki? Aptal biran önce çekip gitse bari Doğan onu görmeden.

"Niye canım da ha sana bana yaptıklarını anlatacaktım. "

"Ben sana bir şey yapmadım, her şeyi sen yaptın... Tıpkı şimdi ki yaptığın gibi! Alp çekil önümden... Doğan içeride ve seni görürse bu defa kesin öldürür. Anladın mı? Öldürür!" Üzerine basa basa söylemesine rağmen adam oralı bile olmadı. Onunkisi deli cesaretiydi.

"Merak etme bundan daha fazla ölemem. Sizin yüzünüzden, buralardan gitmem, yetmezmiş gibi bir de babam şirkette ki hisselerime el koydu. Bir işçi gibi sürünüyorum. Siz ne yapıyorsunuz… Mutlu mesut yuvanız da huzurla yaşıyorsunuz "Alp tehditkâr bir adım attı. Zilan'da geriledi korkuyla. "Bunları sen

yaptın Alp, biz bir şey yapmadık. Sana ne umut verdim, nede başka bir şey. Uzak dur bizden "

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Canan elinde ki çantayı elin de iyice kavramış, Alpin önüne öfkeyle dikilmişti. Gözleri ateş saçıyordu.

"Vay, Mehmet Beyler de buralardalar demek."

"Evet, burada! Şimdi Mehmet ve Doğan o nazik kıçını tekmelemeden önce defol yoksa bir çığlık atarım, herkesi başına yığarım."

"Tamam, gidiyorum korkma arkadaşına bir şey yapmadım sadece konuştum ."

Canan, Zilan'ın koluna girip içeri doğru yürüttü. Bir kaç adım atmışalardı Zilan'ın kasıklarına bir ağrı saplandı. Bıçak gibi biran da nefesi kesildi sanki. Eli kasıklarına gitti ve iki büklüm oldu. Canan da endişeyle eğilerek yüzüne baktı "Zilan iyi misin?"

Zilan bir kaç defa derin derin nefes aldı. Sesi çıkmıyordu ama kafasını sallamıştı iyiyim diye. Ağrı hafifledi. Tekrardan doğruldu. "Uff stresten bir sancı girdi, galiba geçti ama şimdi iyiyim."

"Tamam, canım hadi içeri girelim de otur".

Zilan kendisini toparlayınca içeri doğru yürüdüler. Doğan'ın gözü zaten kapıdaydı. Nerede kaldı... Bir şey mi oldu diye! Karısın renginin kaçtığını ve gözlerindeki endişeyi görünce, hemen ayaklandı. Hızlı bir kaç adım da yanına gidip" Canım neyin var? İyi misin?"

Zilan yüzüne yalandan bir gülücük kondurarak "İyiyim aşkım, sadece midem bulandı biraz hepsi bu."

Doğan koluna girerek sandalyesine oturdu. "Tamam, o zaman biraz dinlen sonra kalkalım." Zilan olur anlamın da kafasını salladı. Ama Zilan'la, Canan'ın bir birlerin gözlerinin içine baktıkları da gözünden kaçmamıştı. "Bir şey olmadığına emin misiniz ?"

"Eminim canım hadi otur. Doğan yerine oturdu bir kaç dakika sonra, masanın başına bir garson geldi. Doğan kafasını kaldırıp garsona baktı. Elindekisini görünce " Biz şarap siparişi vermedik!" Garson elindekisini masaya bırakıp "Bunu şu masada ki arkadaşınız gönderdi efendim!"

Doğan garsonun gösterdiği masaya bakınca kaşları çatıldı. Çenesi gerildi. Alp bir de arsızca gülüp kadeh kaldırıyordu. Doğan bakışlarını Zilan'a çevirdi. Gözleri öfkeden kararmış, boğazındaki şah damarı çizgi halinde çıkmıştı. Zilan korktu bu bakıştan.

"Sana bir şey yaptı mı? "

Kafasını yok anlamın da salladı." O şerefsiz" derken parmağıyla gösteriyordu. "O şerefsiz sana ne dedi?"

Zilan'ın gözünden bir damla yaş süzüldü. Bu kadar stres fazlaydı. Canan, Zilan'ın yanına gelip omuzlarını ovuştururken "Ne bağırıyorsun görmüyor musun korkuyor!"

Doğan masaya yumruğunu vurup" Bu halinin sebebi o mu? O mu korkuttu seni? "

"Yeter, lavabonun önünde yolu kesmiş, hem ben onun ağzının payını verdim." Dedi Canan sinirle. Ne dediğini anlayınca da korkuyla gözleri büyüdü.

Doğan sinirle yerinden kalktı. Sandalyesi yere büyük bir gürültüyle düşerken, o Alp'in masasına doğru uzun adımlarla yol almaya başlamıştı bile. Mehmet hemen atılıp kolundan yakaladı. "Doğan sakin ol oğlum dur!" Doğan kolunda ki eli silkeleyip yürümeye devam etti." Bırak kolumu o şerefsizi öldürmeliydim. Ta başından bunu yapmalıydım."

Zilan korkuyla yerinden kalktı. Doğan'ın peşinden gitmeye kalkınca, Güllü Hanım onu durdurdu. "Dur kızım Mehmet yanın da sana bir şey olur yine " Zilan olduğu yerde yer de kaldı. Kendisine bir şey olduğu

zerre kadar umurun da değildi. Onun korkusu karnında ki bebeğiydi. Korkudan tüm bedeni titriyordu. Yine aynı şey oluyordu. Sanki hayat başa sarıyor, aynı yemeği ısıtıp ısıtıp önlerine getiriyordu. Kalbi deli gibi korkuyla atarken, öylece kocasına bakıyordu. Elinden bir şey gelmiyordu ki sadece bakıyordu. Doğan masaya yaklaşınca önünde ki sandalyeyi kenara fırlattı. Alpin karşısına dikildi. Alp korksa da bunu göstermedi.

"Demek ikramımı aldın! Geç kalmıştı ama ols....

Doğan, Alp'in yakasını toplayıp ayaklarını yerden kesti. Gözleri gözleriyle birleşince Alp'in korkuyla rengi uçtu yutkundu. Titrek sesiyle "Ben öz...

"Sana benim yakınım da dolanma demedim mi? Benim karımın karşısına nasıl çıkarsın? Ona ne dedin?" Elini kaldırdı yumruk olan elini Alpin burnuna indirdi. Alpin kafası sağa doğru dönerken" Sana bizden uzak dur! Karımdan uzak dur, seni öldürürüm demedim mi? Seni öldürürüm elimden kimse alamaz demedi mi? Diye gürlerken, bir tane daha vurunca Alp yere yıkıldı. Yere eğilip yakasını kavramıştı ki, Zilan'ın acı çığlığını duydu. Kalbi deli gibi korkuyla çarparken kafasını çevirip ona batı.

Zilan, Doğan'ın Alp'i dövdüğünü görünce onu öldüreceğini anladı. Korkuyla bir adım attı ama fazla

gidemedi. Önce kasıklarını öyle şiddetli bir ağrı girdi ki, değil yürümek nefes bile alamadı. Sonra bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti. Korkudan altına yaptığını sandı. Gözleri hâlâ kocasındayken kendisini sıktı. Ama bir türlü akıntıyı durduramadı. Sonra bir tane sancı daha girdi ama bu diğerinden bile güçlüydü. Elinde olmadan iki büklüm dizlerinin üzerine yıkıldı. Nefesi kesildi bir anlığına, Güllü Hanım endişeyle başına geldi. Yanına oturdu korku dolu gözlerinden yaşlar süzülürken, bakışları Zilan'ın üzerine ve yere kayınca gözleri daha da büyüdü. Zilan'da onun baktığı yere bakıp da, üzerinin kan hatta her yerin kan olduğunu fark edince de korkuyla, tüm gücüyle haykırdı.

"Ahhhhhh!

Doğan onu yerde kanlar için de görünce yerinden doğruldu, koşar adımlarla yanına gelip diz çöktü. Karısın elbisedeki bakışlarını kendisine çekmeye çalıştı.

"Zilan bana bak oraya bakma."

Zilan hâlâ korkuyla eline bulaşmış kanlara bakıyordu. Sanki donmuş kalmıştı. Doğan korkuyla

karısın yüzünü elleri arasına alıp, bakışların kendisine çevirmeye çalıştı. "Zilan bana bak...

Zilan korkak gözlerini kocasına çevirdi. Ama bakışları donuktu. Doğan onun şokta olduğunu anladı. Zilan'ın dizlerinin altına elini sokup, dizinin üzerinde yükselerek onu kucağına alıp ayağa kalktı. Korkuyordu o da, Zilan gibi deli gibi korkuyordu. Ama zaman korkma zamanı değildi. Başına yığılmış insanlara aldırmadan gürledi.

"Mehmet git arabayı getir."

Güllü Hanım donup kalmış, Canan sandalyeye oturmuş ağlıyordu. Mehmet Canan'a bağırarak arkasına baktı" Sen benim arabamı al Canan teyzemi sen getir. Ben onlarla gideceğim. ”Ağlayan şaşkın karısına gürledi. Canan..."

Doğan hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken, Zilan tekrar çığlığı bastı. Doğan olduğu yer de durup karısına baktı. Zilan gözlerini kapamış, ellerini bacaklarının arasına koymuş dudaklarını dişliyordu. Bir kaç saniye sonra gözünü açtı.

"Canım çok yanıyor"

Doğan karısın başını göğsüne yaslayıp, çenesini kafasına dayadı. "Tamam, aşkım şimdi hasta haneye yetiştireceğim seni!”

"Ahhhhhh! Doğan canım çok acıyor dayanamıyorum.”

Zilan'ın canı bedeninden çıkıyordu sanki. Daha önce böyle bir sancının olduğun bile bilmiyordu. Kasıklarındaki baskı arttıkça, canın yanması daha da şiddetleniyordu. Doğan sonunda koşar adımlarla kapıdan çıktı merdivenleri de koşarak inince, arabayı beklemeye başladı. Mehmet büyük bir gürültüyle arabayı önüne çekince arkasında ki Canan hemen kapıyı açtı. Doğan hemen Zilan'ı arka koltuğa yatırdı. Sonrada yanına geçip oturdu. Bembeyaz gömleği kan içinde kalmış, Zilan'ın elbisesi zaten kırmızıya boyanmıştı. Bir insandan bu kadar kan nasıl çıkardı? Mehmet arabaya hızla tekrardan binip hemen hareket ettirdi. Doğan karısını kucağına doğru çekip, başını göğsüne yasladı.

"Tamam, canım şimdi geçecek, hasta hane yakın zaten. Zilan dudaklarını dişliyordu, ağrıları öyle keskindi ki." Derin derin nefes al hadi Zilan benimle birlikte sende nefes al."

Zilan denedi onunla nefes almayı ama nefesleri hep sık gelen doğum sancılarıyla yarıda kesiliyordu. Doğan karısın saçlarını öpüp onları okşuyordu. Bir eli Zilan'ın elini kavramış ona kuvvet verir gibi sıkıyordu.

Zilan'da her gelen sancı da daha bir kuvvetli sıkıyordu o eli.

"Mehmet gelmedik mi daha?"

Mehmet arabayı büyük bir ustalıkla kullanıyordu. "Geldik ağabey az kaldı sabredin"

Zilan'ın canın yanması bir türlü gitmiyordu. Anne olma bu muydu? Bu kadar şiddetli acılara dayanıp evlat sahibi olmak… Bir sancı daha saplandı kasıklarına, beli de fena halde ağrıyordu artık, kırılmış gibi. Gözleri Doğan'ın gözleriyle birleşti. Canı yansa da elini kaldırıp yanağını okşadı kocasının.

"Bizim ki biraz aceleci hı!"

Doğan kırıkça tebessüm edip, yanaklarını okşadı ."Evet, aşkım, evlat biraz sabret anneni hasta haneye götüreyim" Zilan'ın yüzünün rengi değişti, çiçek gibi soldu. "Çok üşüyorum Doğan "

Doğan, Zilan'a iyice kendi bedenine sarıldı. Zilan'ın rengi gittikçe beyazlıyordu. Elleri de buz gibi olmuştu. Bir sancı daha girecek olmalı ki elini sıkıca kavradı kocasının. "Çok üşüyo...

Doğan daha da sarıldı. Kocasının elinden güç alan sıkmasını hafifletti. Sonra tamamen bıraktı. "Sancın geçti mi?"

Zilan'dan ses gelmedi. Doğan göğsünde ki kafasını eliyle geriye çekip yüzüne bakmak istedi. Zilan'ın gözleri kapanmış uyuyor gibiydi. İçini bir korku kapladı, vücudunu da üşüme. "Zilan uyan ..." Zilan'dan ne ses geldi, ne seda… Endişeyle bir daha sordu "Zilan uyan... . " Yine tepki yok, gözünden yaş akarken Zilan'ı sarsmaya başladı. "Aç gözlerini beni korkutma. "

Zilan'ın göğsündeki başı yana yattı. Elini gevşetince kucağında ki eli de koltuktan aşağı düştü. Araba ani firenle acilin önün de dururken, Doğan kucağında ki karısına donmuş şekilde bakıyordu. Mehmet kapıyı açtı. Doğan, Zilan'ı kucağına çekmiş, canı çekilmiş gibi bakıyordu. Mehmet Doğan'ı omuzlarından sarsıp kendisine getirmeye çalıştı. Ama Doğan tepki vermedi, karısını da bırakmıyordu. Oda elini kaldırıp tokadı yapıştırdı. Sonra da kucağından Zilan'ı çekip alınca, Doğan sonun da kafasını kaldırmıştı. Kalbi deli gibi atarken arabadan hızla inip Mehmet'in kucağında ki karısını aldı. Koşturarak içeri girdi Onların geldiğini gören sağlık çalışanları hemen sedyeyi getirdi yanlarına.

"Doktor yok mu? Karım hamile "

Zilan'ı dikkatlice sedyeye yatırken, telefonunu Mehmet'e verdi" Hemen Ebru Hanım'ı ara Zilan'ın

doktoru buraya gelsin." Sağlık çalışanları Zilan'ı odaya alırken oda onlarla girmek istedi ama onlar izin vermediler. Doktor koşarak içeri girdi. Doğan elleriyle kafasını tutup, kapının yanında ki duvarın dibine çömeldi. Bir kaç dakika sonra annesiyle Canan hızla içeri girdi. Güllü Hanım koşarak oğlunun yanına gelip" Oğlum Zilan nasıl? " Doğan ellerinin arasında ki kafasını annesine çevirdi." Bilmiyorum anne arabadayken bayıldı.

Oysa Mehmet onun bayılmadığını biliyordu da, sesini çıkaramadı. Belki yanlış hissetmiştir diye. Çünkü kucağına aldığın da kafasını göğsüne dayamıştı ve hiçbir şey duyamamıştı.

İçeriden hemşire çıkıp koşarak uzaklaştı. Doğan daha fazla dayanamadı. Ayağa kalkıp odaya daldı. Gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Vücudu kasıldı, dünya durdu. Sesler geliyordu sanki çok uzaktan gelen sesler kulağına çarpıp kaçıyordu.

"Beyefendi buraya giremezsiniz."

"Kalp atışı yok efendim "

"Sen masaja devam et ritim gelinde başlayacağız, defibrillator hazırlayın hadi. 200'e şarj edin çabuk olun."

"Ama efendim ritim yok kalp hâlâ ex ."

Zilan masaya yatırılmış, üzeri çırılçıplak her yerine kablolar takılmıştı. Bir doktor da başında kalp masajı yapıyor. Doğan'ın ayaklarının altından yer kaydı. Dünya dönmeye başladı. Sesi çıkmıyordu zaten nefesi de kesildi. Son duyduğu seslerde kulaklarından silinip giderken, vücudu yere yığıldı. Zilan'ın solmuş yüzü, kaskatı kesilmiş bedeni gözlerinin önündeydi.

Kap kara bulutlar her yeri sarmış, gök bile ağlama hazır bekliyordu. Yol boyu uzanan ağaçların yaprakları ağlar gibi dökülürken, rüzgârın misafir olduğu dallar eğiliyordu. Canı çekilmiş adamın omuzunda duran yük, kalbinde ki yükün yanın da hiçbir şeydi. Başı aşağıda dururken sımsıkı tutuğu tahta parçasını omuzunda canını taşır gibi taşıyordu. Yanından geçenlerin yarısı ağlıyor, yarısı haykırıyordu. Onun ağzını bıçak bile açmıyordu. Gözleri bir ara kalabalığa takıldı. Onları tanıyor muydu? Ya da onlar ne için gelmişti! Ayakları çamurların içine batarak ilerledi. Önünde ki adamlar durunca oda durdu mecburen. Yan taraftan birisi seslendi" Mevtayı indire bilirsiniz" diye". Ön taraf omuzundan indirmesine rağmen, onun elleri öyle güçlü tutuyordu ki tahta parçasını bırakamıyordu. Bir el gelip Zorla parmaklarını açtı, elinden alıp

omuzundan indirdi. Dört kollu tabut mezarın yanında ki toprak zemine bırakıldı. Gözleri tabutun yanında ki açılmış çukura kaydı. Burada mı yaracaktı?

O üşürdü, elleri ve ayakları hiç ısınmazdı ki... Soğuk kış gecelerinde ısıtmaya çalıştığı ellerini şimdi kim ısıtacaktı. Yüzü gözünün önüne geldi biranda. Son bakışı, solmuş yüzünde ki acı çeken son bakışları. Sesi kulaklarından hiç gitmiyor hâlâ çınlıyordu "Üşüyorum Doğan". Bu kadar mıydı? Hayatın ona sunduğu mutluluk bu muydu? Önce kucağına düşürmüş, sonrada kalbini kanırta kanırta geri almıştı...

Cesur ağlayarak kabre girdi. Doğan hiç istemese de onun yanına daracık kabre girdi. O girince Cesur dışarı çıkıp tabutun başına gitti. Tabutun üzerindeki yeşil örtü kalktı. Sonrada kapağını açtılar, bembeyaz kefene sarılmış vücut öylece yatıyordu. Cesur kardeşini kucağına alıp enişteşine uzattı. Nazlısını, hayatta mutluluğu bulduğu anda kaybeden canının yarısını… Doğan karısını nazikçe alıp bağrına bastı. Onu hissetmek istedi, belki gördüğü hayaldir diye, olmadı. Onun yerine kas katı kesilmiş buz gibi olan vücudunu teninde hissetti. Yavaşça yere eğildi, buz gibi toprağın üzerine bıraktı.

Şimdi ayaklarının dibinde buz gibi zeminde boylu boyunca uzanıyordu. Eli başına gitti. Kefeni kenara çekip yüzünü açtı. Eline ilk o yasemin kokan saçları değdi. Bir daha asla koklayamayacağı saçları! Hayat dolu gözleri şimdi kapanmış, bakmaya doyamadığı yüzü solmuştu. Gözlerinin etrafını mor halkalar kaplarken, dudakları morarmıştı bile. Ama ölüm bile onun güzelliğini alamamıştı sanki. Biran, sanki biran gözlerini açacak şaka yaptım diyecek gibi geldi. Bekledi şaka desin diye, bekledi. Ama yapmadı, her şey gerçekti. O ölmüş, Doğan da onunla birlikte yaşarken ölmüştü. Birisi kolundan çekiştirdi.

Kafasını kaldırdığında Cesur, Mehmet'le elinde ki tahta parçalarını ona uzatıyorlardı. Aşağı eğildi, dudaklarını sevdiği kadının buz gibi soğumuş tenine değdirdi alnını öptü. Gözlerinden yaşlar süzülürken biraz bekledi.

İnsanın içi boşalırmış hayat sevinci ölürmüş ya, oda öyleydi şimdi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Titrek elleri kefenine gitti, yüzünü kapadı. Son görüşü olacaktı onu, son öpüşü ve son vedası. O da yanına uzansa ne olurdu? Burası ikisine çok mu dardı? Fısıldadı "Bekle aşkım bekle" Kafasını kaldırıp elini

Cesura uzattı. Elinde ki tahtaları alıp tek tek özenle yerleştirdi. İşi bitince yanından ayrılıp yukarı çıktı.

Mezardan çıkınca hoca duaya başladı. Üzerine atılan her toprakta, onun üzeri kapanırken Doğa'nın kalbide biraz daha ölüyordu. Sonunda bitti, üzeri tamamen toprakla kapandı hoca dualadı. Herkes birer ikişer dağıldı. Mehmet'le Cesur yanına geldi. Doğan onlara öyle bir baktı ki, onlar da yalnız kalmak istediğini anlayıp başucundan ayrıldılar.

Ne kadar beklemişti başında, kaç saat olmuştu? Onsuz zaman var mıydı? Hayat var mıydı? Ellerini gömdüğü torak, başını yasladığı karısının başucuna çakılan kazıktan çekti. Ne kadardır oturuyordu. Elini toprağın içinden çekti, arkasına doğru götürdü. Eline değen soğuk metali pantolonunun arkasından çekip eline aldı. Soğuk metal elinde tüm ihtişamıyla parlarken, onun yüzü gülüyordu. Elini kaldırdı metalin ucunu şakağına dayadı.

Gözlerini kapattı. Şimdi gözünün önünde onu bekleyen, gülerek yeşil çimenlerde koşan karısı belirdi. Gülüyordu dudakları, gözleri gülüyordu. Rüzgârda savrulan saçları ahenkle dans ederken çocuk gibi neşeliydi. Ellerini açmış gel diyordu. Yem yeşil gözlerinde özlem vardı. Eli tetiği kavradı. Vızıltı gibi

bir ses duydu kulakları. Namludan çıkan sesle ağaçlarda ki tüm kuşlar bağırarak kaçmaya başladılar. Başında sinek ısırığı gibi bir his olurken, kurşun geçtiği yerde küçücük bir delik, çıktığı yerde kocaman bir yara bırakmıştı. Önce eli düştü toprağa, sevdiği kadının yanına, sonra da vücudu sonsuz karanlığa.

FİNAL PART 2

47. BÖLÜM

"ZİLANNNNNNNN"

Doğan nefes, nefese yattığı yataktan kalktı. Ter su içinde kalmıştı. Aklı ona oyun mu oynamıştı? Kalbi hâlâ öyle hızlı atıyordu ki bu yaşadığını ona kanıtlıyordu. Ölüme dokun muştu. Zilan'la birlikte ölüme dokunmuş ve ona teslim olmuştu. Aklına Zilan geldi. Dilinden de fısıltı gibi döküldü." Zilan "Güllü Hanım yanına geldi. Elindeki havluyu oğluna uzatarak yanına yaklaştı. Ama Doğan'ın onu görecek hali yoktu

"Oğlum çok terlemişsin dur üzerini değiştirelim."

Doğan annesinin elini bileğinden yakaladı. Endişeli bakışlarını annesine çevirip yutkundu. Boğazında bir yumru yuttukça büyüyor, büyüdükçe boğazını acıtıyordu. Her nefesi ciğerlerinde donuyor, duyacaklarından korktuğu içinde konuşamıyordu. O kocaman adamın sesi soluğu çıkmıyordu şimdi. Kendisini zorladı sesi çıksın diye ama sesi cızırtılı bir şekilde çıkmıştı.

"Anne nerede o?"

Zilan kıkırdadı, yan yatakta oturur vaziyette duruyor bebeği kucağında kocasına bakıyordu.

Bebeğini yanında ki beşiğe yatırdı. Zorla. Zorla çünkü sezaryen olduğu için doğum yeri, her kımıldamasında canı yanıyordu. Bebeği bıraktıktan sonra kafasını geri kocasına çevirdi.

"Ben demiştim ayrı odaya almasınlar diye. Bak dediğim doğru çıktı. Uyandığında beni yanında bulamasaydı yıkardı burayı... "

Doğan kafasının karısın sesinin geldiği yere çevirdi. Gözlerini kırpıştırarak açıp kapadı. Sesi sanki hayal, görünüşü rüya gibiydi. Ölmüştü!.. Onun ölümünü gözleriyle görmüştü. Aklı yine mi oyun oynuyordu? Zilan kanlı, canlı karşısın da bebeklerinin beşiğini tutuyordu. Gülüyordu, ona aynı rüyasında gördüğü gibi gülüyordu. Başında kırmızı şeritten taktığı tacı, üzerinde geceliği karşısın da bakıp, bakıp gülüyordu.

"Hey uykucu doğuran benim sen değilsin? Hadi uyan da oğlumuzu sev!"

Doğan yerinden fırlar gibi kalktı. Koluna bağlı olan serum onun kalkmasıyla birlikte gerildi, damarı yırtarak çıkınca da kolundan aşağı kanlar akmaya başladı. Aldırmadı. Canının acısını hissetmiyordu ki, bir kaç adımla karısının yanına gidip kollarını sıkıca ona sardı. Göğsüne öyle sıkı bastırıyordu ki hissetmek

istiyordu. Onun ölmediğini yaşadığını hissetmek, işte buna gerçekten ihtiyacı vardı. Tenini, kokusunu, dokunuşlarını hissetmeye ihtiyacı vardı. Sardı onu kokusunu içine hapsederken, dokusunu da tenine hapsetti. Nefesini içti kana kana, öyle sıkı sarıyordu ki kolları Zilan'ın canı yanıyordu. Dişini sıkıp sabretmek istedi ama can tatlı acıyınca inledi.

"Ahh, canım acıyor! Doğan canım acıyor..

Güllü Hanım gelip oğlunu gelininden ayırmaya zorladı. Ama ne mümkün" oğlum kız ameliyatlı sezaryenini açacaksın. Bak kime diyorum..."

Doğan yüzünü saçlarına gömüp kokusunu içine çekti. İşte gerçekti, yine bildiği koku, yasemin kokuyordu saçları. Doya doya çekti içine kokusunu, sanki nefes alamayan ciğerlerini rahatlatır gibi, eğer koklamazsa yarım kalacak ölecek gibi. Titrek dudakları karısının teninde hareketlendi.

"Öldün sandım. Allah'ıma şükürler olsun ölmedin... Beni bıraktın gittin sandım. Eğer sana bir şey olsaydı dayanamaz ölürdüm. "

Zilan kollarını kocasının boynuna doladı. Oda ona sıkıca sarıldı. Oda korkmuştu ölümden değil de, ondan, doğmamış bebeğinden ayrılmaktan korkmuştu. Annesi de böylemi hissetmişti son anlarında. Ya babası! Onun

nasıl acı çektiğini şimdi anlıyordu. Oysa hep kızardı. Onu suçlardı. Öyle değilmiş, bunu çok acı şekilde öğrendi. Canı yansa da kocasına sımsıkı sarıldı. Varlığını ona ödünç verdi. Doğan'ın gözünden akan yaşlar boynuna dökülüyordu. Kocaman adam hıçkıra hıçkıra, karısıyla sarmaş dolaş ağlıyordu. Kim demiş erkekler ağlamaz, ağlamak erkeklere yakışmaz diye. Hem de çok yakışıyordu. Mutluluktan ağlamak onlara yakışıyordu.

"Ölmedim buradayım bak! Sizi bırakıp gitmedim... Seni seviyorum, oğlumuzu seviyorum, sizi bırakıp ölüme bile gidemem."

"Ben de seni seviyorum sana bir şey olursa ölürüm, anlıyor musun ölürüm. Bir daha bana bunu yapma!

" Doğan! ... "

"Hımmm "

"Canım acıyor artık üzerimden kalksan...

Doğan hızla üzerinden kalktı. Eliyle ellerini tutarken, gözleriyle zarar verip vermediğine bakıyordu.

"Özür dilerim ben ... Canını yaktım mı?"

"Biraz ama şimdi geçer " derken gözünün birisini hafiften kısıyordu. Güllü Hanım elinde ki torunuyla oğluna yaklaştı "Bak babası bu da oğlun Umut. "Doğan

annesinin kucağında ki küçücük bebeğe bakarken mırıldandı.

"Umut "

"Evet, aşkım Umut'umuz. Ve Canımız. .. Adını Umut Can koydum, umarım senin de hoşuna gitmiştir. "

Doğan bebeklerini kucağına aldı. Kocaman elinde ufacık bebek o kadar eğreti duruyordu ki. Zaten prematüre doğan bebeğin, hiçbir sağlık sorunu yoktu. Güvez de bile kalmamıştı. Ayına göre kilosu bile fazlaydı. Kafasını eğip burnunu oğlunun yanağına sürdü bebek tenine. Oğlunun nazik tenini kendi teninde hissetti. Kokusunu burnun da misler gibi kokuyordu. Evlat kokusu bu muydu? Cennetin kokusu gibi bambaşka bir kokuydu bu. Zilan onların buluşmasını gözlerinden yaşlar akarak izlerken, Güllü Hanım omuzları sarsılarak ağlıyordu.

"Oğlum Umut'um, Can'ım. Sen hem Can, hem Umut'umuz mu oldun? Ama ufaklık sana çok kızgınım, beni azapların en büyüğüyle sınadın sen. Elinde ki bebek ağlama başlayınca " Bak sen, daha şimdiden bana posta koymaya başladı. Yerim lan ben seni."

Zilan mutluluk gözyaşlarını elinin tersiyle silerken gülüyordu. Güllü Hanım da Allah'a dua ediyordu. Allah'ım gelinini ona bağışlamıştı, tabii torununu da.

Oğlu gelinini öyle görünce dayanamayıp bayılmış, Güllü Hanım'sa ecel terleriyle gelininden gelecek iyi haberleri beklemişti. Sanki saatler donmuş, zaman durmuştu. Acıların en büyüğünü yaşarken en güzel mutlulukları da aynı anda yaşamıştı. Doğan sakinleştirici ve uyutucu iğne yapılarak odaya alınırken, Zilan'dan sonunda iyi haber gelmişti. Hayata dönmüş, hemen sezaryen ameliyatına alınıp bebeği kurtarmışlardı. Kalbi durduğu için beyne oksijen gitmemiş, bu durumda da bebeğin etkilenme ihtimali çok fazla olmuştu. Doktorlar her ikisinden de umudu kestikleri anda gelini "Can" bulmuş "Umut'u" da dünyaya gözlerini açmıştı. Canan'a sakinleştirici yapılıp odaya alınmış, Mehmet biran olsun onu yalnız bırakmamıştı. Sonunda bitmişti. Allah'ım onların yuvasını dağıtmamış, huzurlarını katmerlenmişti.

2 YIL SONRA

" İyi ki doğdun umut, mutlu yıllar mutlu yıllar mutlu yıllar sana...

"Doğan sen değil umut üfleyecek mumları." Zilan kocasına kaşlarını çatarak bakıyordu elindeki kamerayla. Aslında mahsustan yapıyordu. Bu koca

adam nasıl değişmişti böyle. Çocuğu birdi şimdi iki olmuştu. Gerçi birisi 32. yaşındaydı ya hadi neyse.

Zilan pastaları kesip masada ki ailesine servis yaptı. Canan'ın kucağında ki oğlu pastaya ellerini daldırıp ağzına götürünce, masada bir gülme krizi oldu.

"Bak oğlum Beren senden gözü açık çıktı, sen yiyene kadar o yuttu bile. "Zilan elinde ki bıçağı sallayarak " Doğan çocukların aklına ittifak sokma hımmmm"

"Sokar mıyım hiç karıcığım, ben sadece oğlumuzun gözünü açıyorum "

Babası, ağabeyi, arkadaşları tüm sevdikleri masadaydı. Babasıyla aralarında ki buzlar erimişti. Tabii öyle canımla, cicimli olamazlardı. Ama en azından artık ikisi de bir birlerine nefretle bakmıyorlardı. Ve Mahmut Bey torununa çok düşkündü. Neredeyse her gün arayıp onunla konuşmaya çalışıyordu. Zaten çocuğun çabuk konuşmayı sökmesi de bundandı galiba.

Zilan herkes sandalyesine oturunca elinde ki çatalı bardağına vurarak herkesin dikkatini kendisine topladı. Doğan yanında ki oğluna, onun kendi yemek sandalyesinde pasta yediriyordu.

"Öhöm öhöm şimdi herkese bu günümüzde yanımızda olduğu için teşekkür ediyorum. Aslında hepinizin gelmesi beni çok sevindirdi. Bir de sizlerle paylaşacağımız güzel haber olunca, daha bir güzel oldu. "

Doğan karısına gözlerini kısarak bakıyordu.

"Bu haberden benim niye haberim yok? Hem neymiş bu haber?"

"Tamam, kocacığım acık sabır. Simdi size bir müjdem var. "

Cesur çatalını bırakıp masaya konuştu "Hadisene kızım çatlatma milleti...

"Ben" Boğazını temizledi gözlerini kocasına çevirdi. Çünkü en çok onun tepkisinden korkuyordu. Zaten bu zamana kadar beklemesinin tek sebebi de buydu.

"Ben hamileyim "

Doğan'ın elinde ki çatal masaya düştü, birden ayağa kalkınca sandalyesi geriye doğru gidip yere büyük bir gürültüyle devrildi... Zaten tek tepkisi de bu olmuştu.

" Ne ?"

Sonrada kocaman adam aniden yere yığıldı. Zilan'ın ağzından küçük bir çığlık kaçarken, oda dahil hızla herkes Doğan'ın başına toplandı. Cesur'la Mehmet onu kucaklayarak kanepeye yatırdılar. Güllü Hanım hemen kolonya getirdi. Zilan başucuna geçip kocasının ellerini kolonyayla ovalamaya başladı.

"Doğan kendine gel. Aşkım aç gözlerini..."

Doğan bir kaç dakika sonra yavaşça gözlerini açtı. Gözleri hâlâ baygın baksa da sesi kısık çıksa da konuştu" Ben yanlış anladım dimi?

Zilan hayır anlamında başını salladı.

"O zaman şaka dimi? Bu hem de eşek şakası dimi?"

Zilan yine kafasını salladı. Doğan hızla yerinden doğruldu. Biranda karısına bakarak öfkeyle bağırmaya başladı.

"Lan kadın, sen beni öldürmeye mi niyetlendin? Benim kalbim bir kere daha bunu kaldırmaz, bu sefer ben kesin ölürüm. İnan sağ çıkmama ölürüm."

Zilan kocasının ellerini tutarak yanına oturdu. Gözlerini gözlerine mıhladı.

"Aşkım korkma, hiçbir tehlike yokmuş. İstersen Ebru Hanımı ara sor. Her şey yolunda... İstersen anneme sor!"

"Yok, oğlum birlikte gitti doktora "

"Yemin et...

"Oğlum saçmalama tövbe, tövbe. Sen iyice kafayı yedin."

Doğan sert çıkan sesiyle "Anne yemin et"

"Hem vallahi hem tallahi hiçbir şey yok, Allah'ım sen bana sabır ver... Bir de evladımıza küçük çocuk gibi yemin veriyoruz." Doğan karısına hâlâ çatılı kaşlarıyla bakıyordu. "Yarın doktora gidiyoruz bir de ben duyayım."

"Tamam, aşkım gideriz hem?" Zilan dudaklarını dişlerinin arasına aldı. "Hem ne Zilan? Daha ne yumurtlayacaksın?"

"Hem kızımızı da görmüş oluruz dimi babası?"

Doğan işte şimdi küt diye gidecekti. Daha bu haberi hazmedemezken onun bebeği aylardır sakladığını öğreniyordu. Bakıları düz karnına kaydı. Onun kilo aldığını sanıp ağzını bile açmıyordu ama o bebek saklıyormuş karnında. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bakışları dondu kaldı.

Zilan korkakça yanından kalkıp biraz ilerledi. Bahçeden elma çalmış çocuklar gibi ürkek bakıyordu kocasına. Beklediği tepkisi geciktikçe, daha da geriliyordu. Nitekim fazlada uzun sürmedi. Herkes Doğan'ın ne diyeceğini beklerken, gözlerini ona mıhlamış vaziyette bakarken Doğan bir kaç dakika sonra kendisine geldi. Herkes derin bir nefes alırken Zilan gözlerini sıkıca kapadı olacaklara endişesini hatırladı. Ve tam bu anda evin için de o gür, öyle sert bir ses duyuldu ki.

"Zilannnn"

&(SON)&

Evet, onlar ermiş muradına biz çıktık kerevetine. Hey korkmayın hemen, Zilan doğurdu. Bir de kızları oldu Adını Gül koydular, aslında Güllü'de Annelerinin yanında Güllü demek tuhaf oluyor diye Gül diyorlardı. Bu sefer her şey yolundaydı. Kısmen Gerçi Doğan doğumdan önce heyecandan bayılmıştı yine bir şey olacak korkusuyla. Yazık yine göremedi çocuklarından birisinin daha doğumunu. Onların huzurları, mutlulukları hep tam oldu. Hayatta hiçbir eksik yanları kalmadı. Bir birlerinden hiç vazgeçmeden bastonlu yaşlılar olana kadar birlikte oldular. Aynı yastıkta uyuyup, aynı yastıkta uyandılar. Tabi maaile olarak:)

Yazar notu: Evet, bir kitabımı daha sizlerle bitirmenin mutluluğu içindeyim. Hey size sayıp sövmeyin dedim dimi? Neyse -umarım bu son sizi tatmin etmiştir. Beğenen yorum yapan herkese teşekkür ederim. Yorumlarınızı esirgemediğiniz içinde ayrıca teşekkür ederim.

ÖZEL BÖLÜM GÜLELİM

Doğan kızının ufacık elinden tutup arabaya doğru yaklaştı. Bugün arkadaşının doğum günü vardı ve onun öğlen bırakmış şimdi de alıyordu. Arabaya yaklaşınca önce arka kapıyı açıp kızını arka koltuğa yavaşça oturttu. Emniyet kemerini takıp suratına alırken ki baktığı gibi tuhaflıkla baktı. Kızının yüzüne çiçek ve kelebek çizilmiş birde pulla süslenmişti. Üzerindeki peri kıyafetiyle yüzündeki boya uyum sağlamıştı. Ama bu boya işi hiç hoşuna gitmemişti. Kızının melek gibi yüzü maskaraya benzetilmişti. Hâlbuki tüm gün onu özlediği için şimdi onu doyasıya öpmeyi planlıyordu. Elindeki çantayı kızına uzatıp" Gül nasıldı parti beğendin mi?" diye yumuşacık sordu. Güllü çantasını açıp içini karıştırırken" Evet baba çok güzeldi ." Doğan onun kapısını kapatıp kendi kapısını açtı. Arabaya binince dikiz aynasını kızını görecek şekilde ayarladı. Koyu kahveleri kızının annesi gibi yosun yeşili pırıl pırıl gözleriyle karşılaşınca" O yüzündeki şeyleri neden yaptırdın, annen sana nasıl izin verdi?" diye homurdanarak arabayı yerinden kaldırdı. Doğan arabayı çalıştırıp seri bir şekilde yola koyuldu. Bakışları dikkatle camdan dışarıda gezerken içeride

kızının söylediği okul şarkısı yankılanıyordu. Kulağına dolduran cırtlak ses bile ona dünyanın en iyi sanatçısından daha iyi geliyordu.

"Baba benim doğum günümde de böyle parti verelim mi?"

Doğan kızına bakıp aynadan" Annenle konuşmamız lazım bu konuyu, belki farklı planları vardır !"

"Ama annem sen ne dersen onu yapar! Ne olur baba ne olur, benim doğum günümde de böyle palyaço ve sihirbaz da gelsin?"

Doğan başını sallayıp" Emrivaki yoktu küçükhanım, unuttun mu?" dedi. Arabada biraz sessizlik oluştu. Doğan yola baktı Güllü biraz somurttu.

"Baba biliyor musun Narin'in kardeşi oldu? Minnacık burnu var elleri de ufacık, sonra hep gülüyor hep uyuyor" dedi küslüğünü çabuk unutarak heyecanla anlatmaya başladı.

"Hım sevindim tatlım odamı partiye gelmişti?"

"Yok, baba! O ne anlar partiden? Sadece annesi onu almaya geldiğinde bebeği de getirmiş bizde onu gördük ve sevdik. Biliyor musun erken doğmuş çok

ufacık, ellerimize sığma annesi bize vermedi onu yasak dedi? Narin dedi ki çok erkenci?

"Üzüldüm çok mu erken doğmuş"

Güllü kafasını salladı, ufak çenesi döşüne çarparak. Sanki söyleyeceği şeyleri tasdiklediğini anlatmak ister gibi.

"Evet, çok erken saatte doğmuş hemen sabaha karşı beşte doğmuş öyle dedi. "Yüzünü biraz buruşturup memnuniyetsizce" Ne kadar aceleci dimi baba? İnsan gece uyur hemen doğar mı, sabaha bekleyememiş mi azıcık?"

Doğan kızına aynadan bakınca bakışları kesişti ve onun bu dediğine sırıttı. Sanki her şeyi biliyormuş tavrında ki kesin tonu onu eğlendirmişti. Birde erken deyince prematüre falan zannetmişti ne bilsin saatten bahsettiğini!

Güllü elindeki çantasından çıkardığı resimli hikâye defterine bakıp" baba ben bebek yaptım " dedi gülümseyerek babasına baktı. Gözleri yaptığı şeyin gururla parlıyordu. Doğan direksiyonu seri hareketlerle caddeden çıkarıp sokak arasına doktu.

"İyi kızım eve gidince bakarım resmine " dedi arabayı sağa çevirip evin sokağına girerken" Ama baba bakamazsın hemen! Hem, Can ve ben daha yeni yaptık

karnımda henüz doğmadı," dedi çocuk saflığıyla. Doğan ayağını firene öyle bir bastı ki kızı emniyet kemeri olmasaydı kesin camdan fırlardı. Öne doğru savrulup saçları önüne geldi. Şaşkınca babasına baktı. "Ne?"

Sadece bu söz çıkmıştı ağzından. Sinirle arkaya dönüp kızına şaşkınca baktı. Elini koltuğun başına dayayıp " sen ne diyorsun Gül ?" dedi sesinde bariz sinir vardı. Tanrım daha hâlâ onun söylediği şeyi kavrayamıyordu. Yanlış anlama ihtimali neydi? Elin saçlarına koyup sıkkınca dolaştırırken kızı ona bakıp irilmiş gözleriyle saçlarını kenara çekip" Biz onunla evlenip bebek yaptık, Allah babada bize hediye etti."

Doğan sıkıntıyla ellerini bu seferde yüzünde gezdirdi. Tanrım neler duyuyordu bu kız böyle? Ne diyecekti şimdi ona? Böyle bir şeye ne denirdi? Nasıl tepki verilirdi? Sinirle sıktığı dişlerinden gıcırtılar çıkarken ona belli etmemeye çalışıyordu.

"Kocan mı oldu dedin?

"Evet, biz evlendik. Annem dedi ki Allah bebekleri hastahaneye gönderiyormuş sonra anneleri de gidip hastahaneden alıp geliyormuş, o bize verilen hediyeymiş" Doğan yutkundu. Tanrım 6. yaşındaki kızı nelerden bahsediyordu? O babaydı ve şu anda karısı

yanında yoktu. Ne cevap verecekti? Zilan olsaydı hallederdi ama o vereceği cevabı bile düşünemiyordu. Güllü konuşmasına devam ediyordu. " Tabii, ben anneme inanmış gibi yaptım şakacıktan" dedi elini dudaklarına koyup kıkırdayarak" Baba, annem çocuk mu hiç, hastahane çocuk verir mi insana?

"Peki, çocuk nasıl olur Gül?" dedi Doğan duyacaklarından korkarak. Kalbi korkuyla çarparken, nefesini tutmuş kızını dinliyordu. Bakışları kızını iyice inceledi.

"Bilmiyor musun?" dedi çenesini yukarı kaldırıp babasına bakarken. Gözleri ona bir şey öğreteceği için sevinçle parladı. Doğan derin bir nefes alıp" Neden sen bana söylemiyorsun? Hem sen biliyorsun bunu; her hâlde? " dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Elindeki çantasını kenara koyup geriye doğru yaslandı. Kollarını göğsünde bağlayıp ciddi bir konu konuşacakmış gibi suratına ciddi bir ifade takındı.

" Pekâlâ, sana anlatayım belki sizde yaparsınız kardeş!" dedi başıyla da onaylayarak. " Şimdi Adamla kadın evlenir sonra pasta keser hediyelerini alıp eve giderler. Sonra adam kadının anlından öper birlikte yatağa yatarlar ve yan yana uzanırlar balayı

yataklarına… Ellerini bir birlerine tutarlar ama önce geceliklerini giyerler, kadın gözlerini sıkıca yumar hiç konuşmaz. Adamda gözlerini sıkıca yumar ve karısının dudağından öper. Sonra sıkıca kapadıkları gözleriyle yan yana yatıp dilekler dilerler o kadar çok düşünürler ki bebeği olsun diye birde dua ederler ki Allah onlara acır ve hediyesini gönderir. Adamın karsının dudağına bıraktığı öpücük büyülü olur midesine iner ve oradan da karnına. Sonra annenin karnı şişer şişer hastahananeye giderler ve doktorlar ameliyatla onu oradan alır"

Doğan'ın irilmiş gözleri kızının yüzünü süzüyordu. Sinirle dişlerini sıkarken" sen Canla öpüştün mü? " dedi tıslar gibi. Bu kadar konuşmadan anladığı tek sonuç bu olmuştu çünkü.

"Tabii baba, yoksa bebek nasıl yapardık? Aynı filmlerde de öyle oluyor ya kadın ve erkek dudaklarını uzatıp öpüyor? Baba şimdi ben ne kadar bekleyeceğim anne olmak için? Can dedi ki şimdi birde git babasından iste bu kızı... Başıma bela aldım valla diye kızdı bana; daha gençmiş yaşaması lazımmış " dudaklarını büzüp babasının gözlerine baktı" İstemiyorsa baba olmasın ben kendim bakarım

bebeğime çalışırım da " kollarını göğsüne iyice çekip" hıh" yaptı başını yana çevirirken.

Doğan ne kadar sinirlense de kendini tutamadı ve ağzından bir gülümseme kaçtı. Ardından bir tane daha ve sonra aklına yine öpücük meselesi gelince dudakları yine kasıldı. Bu konuları sanırım onunla konuşma zamanı gelmişti. Bebeklerin telepati yoluyla gelmediğini nasıl anlatacaklardı ona? Gerçi Zilan kesin hallederdi bu konuyu.

"Bebeğim annen senin bebek yapmaya kalktığını biliyor mu?

"I-ıı" dedi başını sallayarak." Nerden bilsin daha bugün karar verdik buna?

Doğan önüne dönüp arabayı tekrar yerinden kaldırırken" Demek Can seni öptü? "diye homurdandı" Babacığım bir daha seni kimsenin öpmesine izin verme o Can'ın da bacaklarını kıracağım it oğlu it " dedi gözü sinirle seğirirken. Demek benim kızıma göz koymuş pislik ha?" diye içinden geçirdi.

Arabayı evin girişine park edip dışarı çıktı. Kızının kapısını açıp emniyet kemerini çözdü. Güllü zıplayarak arabadan inince" annenler bahçede Gül" dedi kapıyı kapatıp kızının peşinden bahçeye doğru yürürken.

Zilan elindeki tepside olan limonata bardaklarını bahçedeki masaya doğru götürürken kızını görünce gülümsedi. Onun yüzündeki boyayı göründe gülümsemesi daha da büyüdü" hoş geldin tatlım" dedi yanına koşarak gelen kızına. Arkasından gözleri kocasına takıldı. Suratı asılmış gözleri öfkeyle yanıyordu. Ona bakarken endişelenip" Canım neyin var? Doğan yanına yaklaşıp" Bana Can'ın evinin numarasını ver? O hergelenin kulağını çekeceğim, yok hatta döveceğim bir temiz sopayı hak etmiş "

Zilan kaşlarını çatarak" canım onlar kavgada eder barışırlar da sen ne karışıyorsun?" dedi elindeki tepsiyi masaya bırakıp kocasına döndü. Doğan yanına gelip" sen bu kıza nasıl sahip oluyorsun. Kızın hamile kalma peşinde geziyor haberin var mı? " dedi sinirle. Zilan önce ona şaşkınca baktı ve biran gerçekten sendeledi. Sonrada söylediği şeyin komikliğiyle " Sen ne saçmalıyorsun be? " diye elini ağzına koyup kahkahayı bastı. Doğan onun gülmesiyle daha çok sinirlenip" Senin kızın elin adamlarıyla öpüşüyormuş birde bunu bana anlatıyor sende utanmadan gülüyorsun... Rahatlığa bak "

Zilan dayanamayıp kahkahayı daha fazla basıp dört büklüm olurken Güllü Hanım kapıda belirdi. Gelinin

gülmesine oğlunun kızmasına bakıp " Oğlum ne bağırıyorsun?" dedi çatılı kaşlarla yanlarına gelirken. Doğan elini saçlarına gömüp" İki kadın bir kıza sahip olamadınız dimi? Elin oğulları benim kızımı kıyılarda köşelerde sıkıştırıp öpüyor yok hatta yatağa atıyor senin gelinin gülüyor. Siz beni öldüreceksiniz ?" Karısına sinirle bakıp" gülmeyi kes... Ya sen ara ailesini ya da ben: bir daha o çocukla görüşmeyecek işte o kadar"

Zilan annesine kafasıyla kızı içeri götürmesini işaret etti. Güllü Hanım içeri girerken torunuyla kıkırdıyordu. Zilan onların içeri geçtiğinden emin olunca kocasının yanına ciddi bir yüz ifadesiyle yaklaştı. Lâkin kendisini zor tutuyordu gülmemek için. Yanına gelince elini onun yanağına koyup yüzünü kendine doğru çevirdi. Bakışları öfkeli bakışlarla karşılaşınca ona yumuşacık bakarak gözlerini süzdürdü. Parmak uçlarında yukarı kalkıp çatılmış kaşlarının ortasına her zaman ki gibi öpücük bırakarak" Aşkım onlar çocuk oyun oynamışlardır? Doğan kasılan çenesinin ardından" ben oyu moyun anlamam o it bir daha kızımı görmeyecek" Zilan dudağına dudaklarını değdirip" Tamam, aşkım bir daha görmez görüştürmem onları " dedi ellerini onun beline dolarken. Onu

sakinleştirmenin başka çaresi yoktu. Elinin altındaki ten gerçekten kaskatı kesilmişti sinirden. Doğan elini karsının beline dolayıp " Beni yumuşatmaya çalışmıyorsun dimi? Bunu yaparsan gerçekten çok kızarım git ara şunları konuş"

"Yok, aşkım neden yumuşatayım seni, bende kızdım o çocuğun sıkı bir dayağa ihtiyacı var hatta dur sen... Mahkemeye verelim olmaz mı ben kızımı savunurum? "dedi alaycı ses tonuyla. Doğan onu kendisinden çekip yüzüne baktı. Zilan kaşlarını kaldırıp" Ama aşkım o daha altı yaşında ne anlar âşıktan" dedi elini kocasının yanağında gezdirirken" Doğan'ın dudakları yukarı kıvrılıp çarpıkça sırıttı." Ben ilk sevgilim 15. yaşında birlikte oldum hanım efendi erkeğin büyüğü küçüğümü olur muymuş? "dedi. Zilan kaşlarını çatıp kollarından sıyrılırken " Demek öyle seni sapık Doğan, babası ne ki oğlu olsun? Senin oğlunda geçen kızın birini öpmüş okulda buna ne diyeceksin? Onunda annesi beni aradı! "

Doğan göğsünü şişirerek kendini kastı. Gururlu ses tonuyla" Aferin kerataya demek benim pabucumu dama attı ha, ben ikinci sınıfta öpmüştüm sevgilimi!"

Zilan onun koluna çimdiği basıp" Seni hergele seni... kızına gelince kıyameti kopar oğluna gelince

gurur duy bu ne perhiz bu ne lahana turşusu? "Suratını asıp arkasını döndü. Elini sallayarak söylenmeye başladı. Doğan onu kolundan yakalayıp" Ya hemen kızma o erkek o kız ikisi çok farklı!"

Zilan sinirle ona döndü. Gözleri çakmaklaşıp alev alırken" O kız, o erkek öylemi? Bende birana baba evladıydım ve kızdım. Senin kızını öpenin babası da senin gibi düşünüyordur emin ol o zaman ve senin oğlunda bir babanın kızını öptü aynı senin kızın gibi?

Doğan ağzının içinde homurdanıp karısına uzandı. Elini beline sarıp" Tamam, bu konuyu kapatırım ama sende o çocuğu kızımdan uzak tutacaksın?"

"Yok, ya sen kız erkek ayrımı yap ben bırakayım öyle..." Doğan yine onu susturmak için yapacağı en iyi şeyi yapıp aşağı eğilip karsının dudağını kendine esir aldı. Alt dudağını emip bıraktı. Geri çekilmeden" demek oğlum kızı öpmüş ha? "dedi hâlâ guru duyan bir tınıyla Zilan sinirle göğsünden yitince elini ensesine koyup onu kendine çekti." Kızma avukat Hanım şaka yaptım" Onun itirazlı homurtularına ve iteklemelerine aldırmadan dudaklarına yapışıp öpmeye devam etti. Bir kaç saniye sonra onu iten kollar boynuna dolandı. Bu adama neden hayır diyemiyordu ki zaten? Tek cevap vardı o da!..

&(AŞK)&